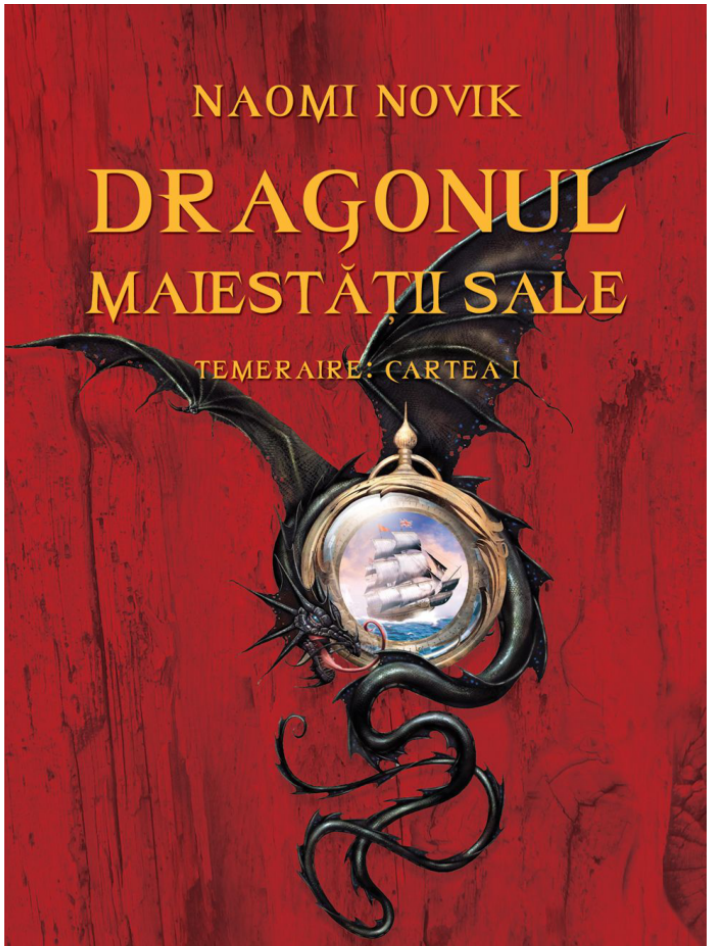
NAOMI NOVIK

DRAGONUL MAIESTĂȚII SALE

TEMERAIRE: CARTEA I

NEMIRA

TEMERAIRE

Seria *Temeraire*
Dragonul majestății sale
Tronul de jad
Războiul pulberii negre
Imperiul de fildeș *(în curând)*

Naomi Novik s-a născut în 1973, la New York, într-o familie de imigranți polonezi. A studiat literatura engleză la Universitatea Brown, pe care a absolvit-o în 1995. A urmat un masterat în informatică la Universitatea Columbia și a lucrat o vreme ca programator.

Scris în doar două luni, la începutul anului 2004, primul ei roman, *His Majesty's Dragon* (*Dragonul Maiestății Sale* – Nemira, 2010), care deschide seria *Temeraire*, a fost publicat în martie 2006. A fost urmat de *Throne of Jade* (*Tronul de jad* – Nemira, 2011), *Black Powder War* (*Războiul pulberii negre* – Nemira, 2013), *Empire of Ivory* (2007), *Victory of Eagles* (2008), *Tongues of Serpents* (2010), *Crucible of Gold* (2012) și *Blood of Tyrants* (2013).

În anul 2007, Naomi Novik a obținut Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun tânăr autor, precum și premiile Compton Crook și Locus, pentru cel mai bun roman de debut. În același an, a fost nominalizată și pentru Premiul Hugo. Încă din anul 2006, Peter Jackson, cunoscutul regizor al trilogiei *Stăpânul inelelor*, a achiziționat drepturile de adaptare cinematografică pentru seria *Temeraire*. Naomi Novik locuiește în Manhattan, împreună cu soțul ei, scriitorul și editorul Charles Ardai, cu care deține un număr impresionant de computere – opt până în prezent.

NAOMI NOVIK

DRAGONUL MAIESTĂȚII SALE

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză
Laura Bocancios

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
NOVIK, NAOMI
Dragonul Maiestății Sale / Naomi Novik ; trad.: Laura Bocancios. - Ed. a 2-a -
București: Nemira Publishing House, 2014
ISBN print: 978-606-579-721-5
ISBN epub: 978-606-758-433-2
ISBN mobi: 978-606-758-434-9

I. Bocancios, Laura (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Naomi Novik
HIS MAJESTY'S DRAGON
© 2006 by Temeraire LLC
This translation published by arrangement with Balantine Books, an imprint of
Random House Publishing Group, a division of Random House, Inc.
All rights reserved.

© Nemira, 2010, 2014
Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: © HARMAN, DOMINIC via Agentur Schlück GmbH.
Redactor: Ioana STĂNESCU
Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului,
este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Despre autor
Nota redactorului
I

- 1
- 2
- 3

II

- 4
- 5
- 6
- 7
- 8

III

- 9
- 10
- 11
- 12

Epilog
Din blocul de desen al lui Sir Edward Howe
Fragmente alese din "Observații asupra ordinului Draconia în Europa, cu note asupra raselor orientale"
Mulțumiri
Note

lui Charles,
sine qua non

Nota redactorului

În spiritul cărții, a cărei acțiune are loc în Marea Britanie, unitățile de măsură au fost păstrate în sistemul imperial.

Valori aproximative pentru convertirea în sistemul metric:

1 milă = 1,6 kilometri
1 milă marină = 1,8 kilometri
1 yard = 0,9 metri
1 picior = 30 centimetri
1 livră = 0,45 kilograme
1 acru = 0,4 hectare

I

1

Puntea corabiei franceze care sălta pe valurile mării agitate era lunecoasă de sânge; o lovitură l-ar fi putut doborî la fel de ușor pe cel ce o lansa ca și pe cel care-i era țintă. În focul luptei, Laurence n-avea timp să se minuneze de proporțiile rezistenței, dar, chiar și prin amorțeala confuză a febrei bătăliei și prin vălmășagul de săbii și fum de pistoale, observă teribila expresie de agonie de pe chipul căpitanului francez, în timp ce bărbatul le striga vorbe de îmbărbătare oamenilor săi.

Acea expresie stăruia și puțin mai apoi, când se întâlniră pe punte și bărbatul își predă arma, foarte șovăitor: în ultimul moment, mâna i se închise pe jumătate în jurul sabiei, ca și cum ar fi vrut s-o retragă. Laurence ridică privirea, să se asigure că pavilionul fusese coborât, pe urmă acceptă sabia cu o înclinare mută a capului; nu vorbea franceza și un dialog mai oficial trebuia să aștepte prezența sublocotenentului său, tânărul fiind în prezent ocupat, pe puntea inferioară, cu paza tunurilor franceze. Odată cu încetarea ostilităților, toți francezii rămași cădeau pur și simplu din picioare. Laurence observă că erau mai puțini decât s-ar fi așteptat pentru o fregată cu treizeci și șase de tunuri și că arătau suferinzi și trași la față.

Mulți dintre ei zăceau pe punte, morți sau muribunzi. Laurence clătină din cap în fața acestor pierderi inutile și îl privi dezaprobator pe căpitanul francez: n-ar fi trebuit nicio clipă să se angajeze în luptă. Lăsând la o parte faptul evident că, în condiții prielnice,

Reliant ar fi fost ușor superioară numeric, în materie de oameni și armament, fregatei *Amitié*, era limpede că echipajul fusese împuținat de boală ori de foame. În plus, pânzele de deasupra lor erau într-o deplorabilă încâlceală, și asta nu ca urmare a bătăliei, ci a furtunii ce se sfârșise doar în acea dimineață; abia reușiseră să salveze un singur flanc înainte ca *Reliant* să se apropie și să abordeze. Căpitanul, se vedea limpede, era profund tulburat de înfrângere, dar nu era un bărbat tânăr care să se lase călăuzit de emoții: ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de oamenii lui, nu să-i conducă într-o acțiune atât de lipsită de sorți de izbândă.

– Domnule Riley, zise Laurence, adresându-se sublocotenentului său, ordonă oamenilor noștri să ducă jos răniții! Își atârnă sabia căpitanului francez la centură; nu socotea că bărbatul merita cinstea de a-i fi returnată, deși, în mod obișnuit, așa ar fi făcut. Și trimite vorbă după domnul Wells.

– Am înțeles, domnule, răspunse Riley, întorcându-se să transmită ordinele necesare.

Laurence se apropie de parapet, să privească în jos ca să vadă ce distrugeri suferise carena. Părea aproape intactă, iar Laurence le ordonase oamenilor lui să evite loviturile sub linia de plutire. Se gândi cu satisfacție că vor putea duce nava în port fără nicio dificultate.

Părul îi ieșise din coada-i scurtă și acum îi cădea în ochi, când privea împrejur. Întorcându-se, îl dădu enervat la o parte, lăsând dâre de sânge pe frunte și pe păru-i decolorat de soare. Asta, împreună cu umerii largi și privirea aspră, îi dădea, pe când își cerceta captura, o înfățișare inconștient sălbatică, foarte diferită de obișnuita sa expresie preocupată.

Wells urcă pe punte, răspunzând apelului, și veni lângă el.

– Domnule, zise el, fără să aștepte adresarea căpitanului, să-mi fie cu iertare, dar locotenentul Gibbs spune că în cală se află ceva ciudat.

– O? Am să merg să văd, răspunse Laurence. Spune-i, te rog, acestui domn – făcu semn către căpitanul francez – că trebuie să-și dea cuvântul, pentru el și pentru oamenii lui, altfel trebuie închiși.

Căpitanul francez nu răspunse imediat; se uită la oamenii lui cu un aer nefericit. Cu siguranță, avea să le fie mult mai bine dacă puteau rămâne liberi pe puntea inferioară, iar o recapturare a vasului era practic imposibilă, în condițiile date; cu toate acestea, omul șovăi, plecă fruntea și, în cele din urmă, cu un aer și mai oropsit, rosti cu glas răgușit:

– *Je me rends.* [1]

Laurence clătină scurt din cap:

– Poate să meargă în cabina lui, îi spuse lui Wells, întorcându-se pentru a coborî în cală. Tom, vii și tu? Foarte bine.

Coborî cu Riley în urma lui și își găsi secundul așteptându-l. Fața rotundă a lui Gibbs strălucea încă de sudoare și emoție; avea să ducă prada în port, și era o fregată! Aproape sigur, după asta, urma să fie avansat el însuși căpitan. Laurence era mulțumit doar într-o oarecare măsură: deși Gibbs își făcuse în mod satisfăcător datoria, acesta îi fusese impus de Amiralitate și nu deveniseră apropiați. Îl voise pe Riley pe postul de ofițer secund și, dacă alegerea i-ar fi aparținut, acum cel avansat ar fi fost Riley. Așa era natura serviciului militar și Laurence nu-i purta ranchiună lui Gibbs pentru șansa lui. Totuși, nu se bucura din toată inima, așa cum ar fi făcut dacă l-ar fi văzut pe Tom alegându-se cu propria corabie.

– Prea bine; așadar, ce înseamnă toate astea? întrebă Laurence numaidecât. Matrozii erau îngrămădiți în preajma unui perete despărțitor, amplasat ciudat către zona pupa a calei, neglijând munca de inventariere a proviziilor corabiei capturate.

– Domnule, dacă doriți să veniți pe aici, vorbi Gibbs. Faceți loc! ordonă el, iar matrozii se dădură la o parte din fața a ceea ce Laurence vedea acum a fi o ușă încastrată într-un perete care fusese construit în partea din spate a calei, și asta recent, căci lemnul era vizibil mai deschis la culoare decât scândurile dimprejur.

Trecând, cu capul plecat, prin ușa joasă, se pomeni într-o odăiță cu un aspect ciudat. Pereții fuseseră întăriți cu metal, ceea ce trebuie să fi adăugat o semnificativă greutate inutilă corabiei, iar dușumeaua era acoperită cu pânză veche de vele. În plus, într-un colț se afla o

mică sobă pe cărbuni, dar în momentul de față aceasta nu era în funcțiune. Singurul obiect depozitat în încăpere era o ladă mare, înaltă cam până la brâul unui bărbat și la fel de lată. Aceasta era fixată de podea și de pereți cu odgoane groase, legate de inele de metal.

Laurence nu-și putea stăpâni cea mai vie curiozitate și, după un moment de împotrivire, îi cedă:

– Domnule Gibbs, cred că vom arunca o privire înăuntru, spuse el, dându-se la o parte.

Capacul lăzii era în întregime bătut în cuie, dar, în cele din urmă, cedă în fața numeroșilor marinari nerăbdători. Îl smulseră și ridicară stratul de ambalaj de deasupra și multe capete se iții în același timp, ca să vadă.

Nimeni nu scotea o vorbă și, în tăcere, Laurence se uita țintă la bolta strălucitoare a cojii de ou care se înălța din maldărul de paie; nu-i venea să-și creadă ochilor.

– Chemați-l pe domnul Pollitt, spuse el, în cele din urmă. Glasul său sună doar puțin încordat. Domnule Riley, asigură-te că parâmele acelea sunt bine legate.

Riley nu răspunse imediat, prea preocupat să privească, dar pe urmă țâșni în poziție de drepți și spuse grăbit:

– Da, domnule.

Apoi se aplecă să verifice legăturile.

Laurence se apropie și privi în jos, la ou. Nu era aproape nicio îndoială în privința naturii sale, deși nu putea afirma nimic cu certitudine, din proprie experiență. După ce primul moment de uluire trecu, întinse mâna șovăitor și atinse coaja, cu mare băgare de seamă. Era netedă și tare la atingere. Își retrase mâna aproape imediat, nevrând să riște să-i facă vreun rău.

Domnul Pollitt coborî în cală, în felul său stângaci, agățându-se de marginile scării cu ambele mâini și lăsând pe ele urme însângerate. Nu era un marinar adevărat, căci devenise medic de bord abia la

vârsta înaintată de treizeci de ani, după câteva dezamăgiri neprecizate, pe uscat. Cu toate acestea, era un om agreabil, îndrăgit de echipaj, chiar dacă nu avea întotdeauna cea mai sigură mână la masa de operație.

– Da, domnule, spuse el, după care văzu oul. Tată Ceresc!

– Așadar, e un ou de dragon? întrebă Laurence, stăpânindu-și cu greu satisfacția din glas.

– O, negreșit, căpitane, mărimea singură o dovedește! Domnul Pollitt își șterse mâinile de șorț și deja dădea la o parte mai mult fân de deasupra, încercând să-i vadă dimensiunile. Formidabil, deja e destul de întărit. Mă întreb la ce s-or fi putut gândi, atât de departe de uscat!

Asta nu suna foarte promițător.

– Întărit? întrebă Laurence tăios. Ce înseamnă asta?

– Păi, că va ecloza în curând. Va trebui să-mi consult cărțile ca să fiu sigur, dar cred că *Bestiarul* lui Badke afirmă cu autoritate că, atunci când coaja s-a întărit cu totul, eclozarea va avea loc în mai puțin de o săptămână. Ce exemplar minunat! Trebuie să-mi aduc sforile de măsurat.

Se îndepărtă, agitat, iar Laurence schimbă o privire cu Gibbs și Riley, apropiindu-se, ca să poată vorbi fără să fie auziți de cei câțiva gură-cască rămași în preajmă.

– Cel puțin trei săptămâni până la Madeira, cu un vânt bun, așa ziceți? întrebă Laurence cu glas scăzut.

– În cel mai bun caz, domnule, răspunse Gibbs, clătinând aprobator din cap.

– Nu-mi pot imagina cum de-au ajuns să fie aici cu el, remarcă Riley. Ce aveți de gând să faceți, domnule?

Cu satisfacția inițială transformându-se treptat în disperare, pe măsură ce înțelegea dificultatea situației, Laurence se uita la ou cu privirea pierdută. Chiar și în lumina slabă a felinarului, sclipea cu

strălucirea vie a marmurei.

– O, al naibii să fiu dacă știu, Tom! Dar presupun că voi merge să-i înapoiez sabia căpitanului francez. Nu e de mirare, la urma urmei, că a luptat cu atâta înverșunare.

Numai că, bineînțeles, știa: exista o singură soluție acceptabilă, oricât de neplăcut i-ar fi fost să se gândească la ea. Laurence privi, dus pe gânduri, cum oul era transferat, cu tot cu ladă, pe *Reliant:* singurul om deprimat, cu excepția ofițerilor francezi. Îi lăsase liberi pe puntea superioară pupa și acum priveau posomorâți, de pe parapet, operațiunea greoaie. De jur împrejurul lor, fiecare chip de marinar era încununat de zâmbete – zâmbete tainice, satisfăcute –, iar matrozii care stăteau gură-cască își dădeau coate de zor, potopind cu avertismente și sfaturi inutile grupul asudat de oameni implicați în munca propriu-zisă de transferare.

Odată oul depus la loc sigur, pe puntea corabiei britanice, Laurence își luă rămas-bun de la Gibbs.

– Voi lăsa ostaticii în grija dumitale. N-are rost să le dăm un motiv să facă vreo încercare disperată de a recaptura oul, spuse el. Ține aproape, cât poți. Oricum, dacă ne separăm, ne întâlnim la Madeira. Cele mai sincere felicitări, căpitane, adăugă el, strângând mâna lui Gibbs.

– Vă mulțumesc, domnule și, dacă-mi permiteți, apreciez cât se poate de mult… sunt foarte recunoscător… Însă aici, elocința lui Gibbs, niciodată prea bogată, îl părăsi. Renunță și se mulțumi să-i zâmbească radios lui Laurence și întregii lumi, plin de nemărginită bunăvoință.

Corăbiile fuseseră aduse bord la bord pentru transferul lăzii: Laurence nu fu nevoit să ia o barcă, ci doar sări dincolo, pe nava în balans. Riley și ceilalți ofițeri ai săi traversaseră deja. Le ordonă să întindă velele și coborî direct în cabină, să se lupte în singurătate cu problema.

Dar nicio alternativă mulțumitoare nu i se înfățișă peste noapte. A

doua zi dimineață, se supuse inevitabilului și își transmise ordinele, iar în scurt timp aspiranții și locotenenții navei se îmbulziră în cabina lui, ferchezuiți și emoționați, în cele mai bune haine ale lor. Un asemenea apel general era fără precedent, iar cabina nu era suficient de mare ca să-i găzduiască pe toți confortabil. Laurence zări expresii încordate pe multe fețe, conștiente, fără doar și poate, de vreo vină ascunsă, și curiozitate pe altele. Doar Riley părea îngrijorat, bănuind, probabil, ceva despre intențiile lui Laurence.

Laurence își drese glasul. Stătea deja în picioare, căci ordonase ca masa lui de scris și scaunul să fie înlăturate, ca să facă mai mult loc, dar își păstrase călimara și condeiul, împreună cu mai multe coli de hârtie, așezate acum pe pervazul ferestrelor dinspre pupa, din spatele lui.

– Domnilor, spuse el, ați auzit cu toții până acum că am găsit un ou de dragon la bordul capturii. Domnul Pollitt ni l-a identificat cu toată fermitatea.

Multe zâmbete și coate pe furiș. Micul aspirant Battersea luă cuvântul, cu glasu-i pițigăiat.

– Felicitări, domnule!

Și de îndată se porni un vuiet de satisfacție.

Laurence se încruntă; le înțelegea entuziasmul și, dacă situația ar fi fost doar puțin diferită, l-ar fi împărtășit. Adus nevătămat la țărm, oul ar fi valorat de o mie de ori greutatea lui în aur. Fiecare om de la bord și-ar fi primit partea din recompensă, iar el însuși, în calitate de căpitan, ar fi luat-o pe cea mai mare.

Jurnalele de pe *Amitié* fuseseră aruncate peste bord, dar matrozii fregatei fuseseră mai puțin discreți decât ofițerii și, din plângerile lor, Wells aflase destule ca să explice întârzierea cât se poate de limpede. Febră în rândul echipajului, acalmie în apele ecuatoriale timp de aproape o lună, o scurgere la rezervoarele de apă ce lăsase corabia cu rații de apă reduse, iar pe urmă vijelia pe care ei înșiși o înfruntaseră foarte de curând. Fusese un șir de nemaipomenite ghinioane și Laurence știa că sufletele superstițioase ale oamenilor lui ar tremura în fața ideii că *Reliant* transporta acum oul care fusese,

neîndoios, cauza acestora.

Însă avea să se îngrijească, negreșit, ca aceste informații să nu ajungă la echipaj: era cu mult mai bine să nu se afle despre lunga serie de dezastre pe care le îndurase *Amitié.* Așadar, după ce se lăsă din nou tăcerea, Laurence nu spuse decât atât:

– Din nefericire, corabia capturată a avut un drum foarte greu. Trebuie să se fi așteptat să acosteze acum aproape o lună, dacă nu mai devreme, iar amânarea a făcut ca situația legată de ou să devină presantă. Acum, pe cele mai multe chipuri era confuzie și nedumerire, dar expresiile îngrijorate începeau să se înmulțească, iar Laurence puse capăt discuției zicând: Pe scurt, domnilor, e pe cale să eclozeze.

Un alt murmur grav, de data aceasta dezamăgit, și chiar câteva mormăieli înăbușite. În mod obișnuit, i-ar fi ținut minte pe vinovați, pentru o ulterioară mustrare blândă, însă, în situația de față, îi iertă. În curând, urmau să aibă mai multe motive să ofteze. Deocamdată nu înțeleseseră ce însemna asta, doar reduseseră mental recompensa pentru un ou neeclozat la aceea plătită pentru un dragonaș sălbatic, mult mai puțin valoros.

– Poate că nu aveți cunoștință cu toții, spuse el, potolind șușotelile cu o privire, că Forțele Aeriene ale Angliei se află într-o situație critică. Firește, tehnica noastră este superioară și Forțele Aeriene pot depăși orice altă națiune din lume, dar francezii pot reproduce de două ori mai mulți dragoni decât noi și e de netăgăduit faptul că dispun de o mai mare varietate de rase. Un dragon bine strunit prețuiește pentru noi cel puțin cât o fregată cu o sută de tunuri, chiar și un simplu Yellow Reaper sau un Winchester de trei tone, iar domnul Pollitt crede, după dimensiunea și culoarea oului, că este vorba despre un specimen de primă calitate și, foarte probabil, din una dintre rarele rase mari.

– Oh! făcu aspirantul Carver, cu glas înspăimântat, când pricepu sensul celor spuse de Laurence. Se împurpură dintr-odată când toți ochii se îndreptară spre el și își strânse buzele.

Laurence ignoră întreruperea: Riley urma să aibă grijă, fără să trebuiască să i se spună, ca rația de băutură a lui Carver să fie tăiată

timp de o săptămână. Exclamația îi pregătise, cel puțin, pe ceilalți.

– Trebuie măcar să încercăm să punem animalul în ham, spuse el. Nădăjduiesc, domnilor, că nu există printre noi vreunul care nu e pregătit să-și facă datoria față de Anglia. Poate că Aviația nu e genul de viață pentru care am fost crescuți noi, dar nici Marina nu e o sinecură și nu există nimeni printre voi care să nu înțeleagă ce înseamnă o muncă grea.

– Domnule, spuse locotenentul Fanshawe neliniștit. Era un tânăr dintr-o familie foarte bună, fiul unui conte. Vreți să spuneți… adică, noi toți vom…

Acel *toți* fusese accentuat într-un fel care făcea, evident, o aluzie egoistă și Laurence simți cum i se aprind obrajii de mânie. Izbucni:

– Chiar așa, toți, domnule Fanshawe, dacă nu cumva există aici vreunul care e mult prea laș să încerce, iar în cazul acesta, domnul respectiv poate să dea explicații în fața unei curți marțiale când vom acosta la Madeira. Își roti privirea mânioasă prin încăpere și nimeni altcineva nu îndrăzni să-l privească în ochi sau să încerce să protesteze.

Încă și mai mult îl înfuria faptul că înțelegea sentimentul și îl împărtășea el însuși. Cu siguranță, niciun om nepregătit pentru o asemenea viață nu putea să se simtă în largul lui în fața perspectivei de a deveni, dintr-odată, aviator, iar Laurence detesta necesitatea de a le cere ofițerilor lui să se confrunte cu asta. Însemna, în definitiv, sfârșitul oricărei forme de viață normală. Nu era ca în navigație, unde puteai să înapoiezi Marinei corabia și să rămâi pe uscat, de multe ori fie că voiai, fie că nu.

Nici măcar pe timp de pace un dragon nu putea fi țintuit locului sau lăsat să hoinărească liber, iar pentru a opri un animal adult, de douăzeci de tone, să facă exact ce poftește, era nevoie de aproape toată atenția unui aviator și a unei echipe de asistenți, pe deasupra. Dragonii nu puteau fi stăpâniți cu forța și erau pretențioși în privința îngrijitorilor lor: unii nu acceptau defel să fie ținuți în frâu, chiar abia ieșiți din ou, și niciunul nu accepta asta după prima hrănire. Un dragon sălbatic putea fi ținut în crescătorie dacă i se ofereau în mod constant hrană, tovărășie și un adăpost confortabil,

dar nu putea fi controlat afară și nu vorbea cu oamenii.

Așadar, dacă un pui de dragon te lăsa să-l pui în ham, din clipa aceea datoria te lega de el pe vecie. Un aviator nu putea să administreze nestingherit niciun fel de proprietate, nu putea să-și întemeieze o familie, nici să iasă în societate cu adevărat. Își duceau viața ca oameni izolați și în mare parte dincolo de lege, căci nu puteai pedepsi un aviator fără să pierzi posibilitatea de a-i folosi dragonul. În vremuri de pace, trăiau într-un fel de sălbatic, nelegiuit libertinaj, în mici enclave, aflate în general în cele mai îndepărtate și neprimitoare locuri din întreaga Britanie, unde dragonii puteau avea parte măcar de puțină libertate. Deși oamenii Aviației erau, fără îndoială, respectați pentru curajul și devotamentul lor, perspectiva de a intra în rândurile lor nu putea fi atrăgătoare pentru niciun gentilom crescut într-o societate respectabilă.

Cu toate acestea, se trăgeau din familii bune, fii de gentilomi trimiși la vârsta de șapte ani să fie pregătiți pentru acea viață, iar pentru Forțele Aeriene ar fi fost o insultă de nesuportat ca altcineva decât unul dintre propriii ofițeri să încerce îmblânzirea. Iar dacă trebuia să i se ceară cuiva să-și asume acest risc, atunci trebuia să li se ceară tuturor. Deși, dacă Fanshawe n-ar fi vorbit atât de necuviincios, lui Laurence i-ar fi plăcut să-l lase pe Carver deoparte, căci știa că băiatul avea rău de înălțime, ceea ce reprezenta un grav impediment pentru un aviator. Dar, în atmosfera creată de nefericita interpelare, ar fi părut un favoritism și asta nu era de acceptat.

Trase adânc aer în piept, clocotind încă de furie, și vorbi din nou:

– Nimeni dintre cei prezenți nu are vreo pregătire pentru această misiune. Singura modalitate corectă de atribuire a sarcinii este prin tragere la sorți. Firește, aceia care au familie sunt scutiți, domnule Pollitt, precizează el, întorcându-se către medicul de bord, care avea o soție și patru copii în Derbyshire. Sper că vei extrage numele pentru noi. Domnilor, vă veți scrie fiecare numele pe o bucată de hârtie pe care o veți arunca în acest sac. Zis și făcut: rupse din coală bucata cu numele lui, o împături și o vârî în săculeț.

Riley păși în față de îndată, iar ceilalți îl urmară supuși. Sub privirea rece a lui Laurence, Fanshawe se îmbujoră și își scrise numele cu o mână tremurătoare. Carver, în schimb, scrise cu curaj, deși cu

obrazul palid, iar, în cele din urmă, Battersea, spre deosebire de toți ceilalți, rupse hârtia pripit, astfel că bucata lui era neobișnuit de mare. Putu fi auzit murmurându-i încet lui Carver:

– N-ar fi strașnic să călărești un dragon?

Laurence clătină ușor din cap în fața nechibzuinței tinereții, însă într-adevăr putea fi mai bine dacă sorții l-ar alege pe unul dintre cei mai tineri, căci acomodarea ar fi mai ușoară. Cu toate acestea, lui Laurence i-ar fi fost greu să-l vadă sacrificat unei asemenea misiuni pe vreunul dintre băieți și să înfrunte indignarea familiei sale. Dar asta era valabil pentru oricare dintre cei prezenți, inclusiv pentru el însuși.

Deși se străduise din răsputeri să nu judece consecințele dintr-o perspectivă egoistă, acum, că momentul inevitabil sosise, nu putea să-și înăbușe cu totul temerile personale. O bucățică de hârtie putea însemna distrugerea carierei sale, răsturnarea întregii vieți, dizgrația în ochii tatălui său. Și mai era și Edith Galman de luat în considerare. Dar, dacă ar fi fost să-și scutească oamenii pentru niște relații stabilite pe jumătate, nu definitive, n-ar mai fi rămas niciunul dintre ei. În orice caz, nu-i putea trece prin minte să se scutească de această selecție, sub niciun motiv: nu era un lucru pe care să-l poată cere oamenilor săi și de care el să se eschiveze.

Îi înmână domnului Pollitt sacul, străduindu-se să stea dezinvolt și să pară nepăsător, cu mâinile împreunate la spate. Medicul scutură sacul de două ori, vârî mâna înăuntru fără să se uite și scoase un bilețel împăturit. Laurence se simți rușinat de sentimentul de profundă ușurare care îl cuprinse, chiar înainte ca numele să fie citit: hârtia era împăturită o dată în plus față de cum fusese biletul lui.

Emoția dură doar o clipă.

– Jonathan Carver, anunță Pollitt. Fanshawe fu auzit pufnind exploziv, Battersea suspinând, iar Laurence își plecă fruntea, înjurându-l din nou în gând pe Fanshawe: Carver era un tânăr ofițer atât de promițător, dar, după toate probabilitățile, atât de nefolositor pentru Aviație.

– Ei, avem rezultatul, spuse el. Nu mai era nimic de făcut. Domnule

Carver, ești scutit de sarcinile curente până la eclozare. În schimb, te vei consulta cu domnul Pollitt în privința procedurii de urmat pentru îmblânzire.

– Da, domnule, răspunse băiatul, ușor pierit.

– Liberi, domnilor. Domnule Fanshawe, am o vorbă cu dumneata. Domnule Riley, ai puntea.

Riley își duse mâna la pălărie, iar ceilalți ieșiră pe rând în urma lui. Fanshawe stătea țeapăn și palid, cu mâinile împreunate la spate, și înghițea în sec; avea mărul lui Adam proeminent, mișcându-i-se vizibil. Laurence îl lăsă să aștepte asudând până ce intendentul lui termină de pus mobilierul cabinei la loc, pe urmă se așeză și îl privi aspru, de pe această poziție de autoritate, întronat în fața ferestrelor de la pupa.

– Așa. Aș vrea să-mi explici exact ce ai vrut să spui cu remarca ta de adineauri, domnule Fanshawe.

– O, domnule, n-am vrut să spun nimic, răspunse Fanshawe. Dar ceea ce se vorbește despre aviatori, domnule… Se bâlbâi, oprindu-se, sub privirea din ce în ce mai războinică a lui Laurence.

– Mă doare-n cot de ceea ce se vorbește, domnule Fanshawe, zise el glacial. Aviatorii Angliei sunt scutul țării pe calea aerului, așa cum este Marina pe apă, iar după ce vei fi făcut pe jumătate cât ultimul dintre ei, atunci vei putea să te exprimi critic. Vei face și rondul domnului Carver și vei îndeplini și sarcinile lui, iar rația de rom îți este suspendată până la noi ordine. Informează-l pe intendentul-șef. Ești liber.

Dar, în ciuda celor afirmate, după plecarea lui Fanshawe, Laurence începu să măsoare cabina în lung și-n lat. Fusese aspru, și pe bună dreptate, căci era foarte nepotrivit ca băiatul să vorbească așa, și încă și mai nepotrivit să sugereze că ar putea fi scutit datorită obârșiei sale. Dar era vorba, cu siguranță, despre un sacrificiu și avea aspre mustrări de conștiință când se gândea la expresia de pe chipul lui Carver. Propriile sentimente persistente de ușurare îl făceau să se simtă vinovat: îl condamna pe băiat la o soartă pe care el însuși nu voise s-o înfrunte.

Încerca să se consoleze cu ideea că existau toate șansele ca dragonul să strâmbe din nas în fața lui Carver, neexperimentat cum era, și să refuze hamul. Atunci nu i s-ar putea aduce niciun reproș și Laurence ar fi dat oul în schimbul recompensei, cu conștiința împăcată. Chiar dacă ar putea fi folosit doar pentru reproducere, dragonul tot ar aduce Angliei mari beneficii, iar faptul că fusese luat din mâinile francezilor era în sine o victorie. Personal, Laurence ar fi fost mai mult decât mulțumit cu o asemenea rezolvare, dar simțul datoriei îi cerea să facă tot ce-i stătea în putere ca lucrurile să se petreacă în celălalt fel.

Următoarea săptămână trecu stânjenitor. Era imposibil să nu observi neliniștea lui Carver, mai cu seamă pe măsură ce timpul se scurgea și munca armurierului la harnașament începea să capete contur, ori nefericirea prietenilor și a camarazilor din unitatea lui de artilerie, căci era un băiat popular, iar problema lui cu înălțimile nu era un mare secret.

Singur domnul Pollitt era binedispus, fiind nu foarte bine informat cu privire la starea emoțională de pe corabie și deosebit de interesat de procesul de îmblânzire. Petrecea o grămadă de timp cercetând oul, mergând până într-acolo încât dormea și mânca lângă ladă, în sala ofițerilor secunzi, spre disperarea celor care înnoptau acolo: sforăielile lui erau răsunătoare, iar cabina lor era și așa îngrămădită. Pollitt nu-și dădea seama de tăcuta lor dezaprobare și își continuă veghea până în dimineața când, cu o nefericită lipsă de empatie, anunță cu voioșie că primele crăpături începeau să se vadă.

Laurence ordonă imediat ca oul să fie scos din ladă și adus pe punte: îi făcuseră o pernă specială, din pânză veche de vele umplută cu paie. Perna era așezată pe două cufere alipite, iar oul fu depus cu grijă pe ea. Domnul Rabson, armurierul, aduse hamul: era o improvizație din chingi de piele, prinse în zeci de catarame, căci nu avusese destule informații despre proporțiile dragonilor ca să-l facă pe măsură. Stătea cu el la o parte, așteptând, în timp ce Carver se poziționă în fața oului. Laurence ordonă matrozilor să elibereze locul dimprejur. Cei mai mulți aleseră să se cațere pe tachelaj sau pe acoperișul rufului, ca să vadă mai bine desfășurarea evenimentelor.

Era o zi cu soare strălucitor și, pesemne, căldura și lumina dădeau ghes puiului care fusese multă vreme închis. Oul începu să se crape mai serios aproape de îndată ce fu așezat. Deasupra, era o mare vânzoleală, însoțită de murmure zgomotoase, pe care Laurence preferă să le ignore, și câteva icnete se auziră când primul crâmpei de mișcare putu fi zărit înăuntru: vârful unei aripi crestate țâșnind afară, gheare făcându-și loc printr-o altă crăpătură.

Sfârșitul veni brusc: coaja se crăpă aproape drept prin mijloc și cele două jumătăți fură azvârlite într-o parte și-n alta pe punte, parcă de nerăbdarea ocupantului oului. Micul dragon rămase în mijlocul bucăților, scuturându-se energic pe pernă. Era încă acoperit de mâzga din interior și sclipea ud și lucios în lumina soarelui; trupul său era de un negru pur, nepătat, de la bot până la coadă, și un oftat de uimire străbătu echipajul când puiul își desfăcu aripile largi, cu șase falange ca evantaiul unei doamne și marginea de jos acoperită cu însemne ovale, în nuanțe de gri și albastru-închis, strălucitor.

Laurence era impresionat și el; nu mai văzuse niciodată un pui de dragon, deși participase la numeroase acțiuni navale și zărise dragonii maturi ai Forțelor Aeriene țâșnind în ajutor. Nu avea cunoștințele necesare ca să identifice rasa, dar, cu siguranță, era una extrem de rară: nu-și amintea să fi remarcat vreodată, de nicio parte, un dragon negru, iar acesta părea foarte mare pentru o ființă proaspăt ieșită din ou. Asta făcea situația și mai presantă.

– Domnule Carver, când ești gata, spuse el.

Carver, foarte palid, păși către animal, întinzând mâna, care-i tremura vizibil.

– Dragon cuminte, zise el, și cuvintele sunară mai degrabă ca o întrebare. Dragon bun.

Dragonașul nu-i acordă nicio atenție. Era ocupat să se studieze și să ciugulească, meticulos, bucățelele de coajă care i se lipiseră de piele. Deși abia dacă era de dimensiunea unui câine mare, cele cinci gheare de la fiecare labă erau impresionante, lungi de două-trei degete. Carver le privi neliniștit și se opri la un pas. Rămase acolo, așteptând fără grai. Dragonul continua să-l ignore și curând aruncă o privire îngrijorată și rugătoare peste umăr, către locul unde stătea

Laurence, lângă domnul Pollitt.

– Poate că dacă i-ar vorbi din nou, sugeră sceptic domnul Pollitt.

– Te rog, fă-o, domnule Carver, îl îndemnă Laurence.

Băiatul încuviință, dar, chiar în clipa când se întoarse, dragonașul îi strică planurile, coborând de pe pernă și săltând pe punte, pe lângă el. Carver se răsuci, cu mâna încă întinsă și cu un aer aproape comic de surprindere, iar ceilalți ofițeri, care se apropiaseră, în emoția momentului eclozării, se retraseră speriați.

– Rămâneți pe poziții! ordonă scurt Laurence. Domnule Riley, ai grijă de cală.

Riley clătină din cap și se postă în fața deschiderii, ca să împiedice coborârea dragonului. Însă acesta se apucă să exploreze puntea; în timp ce se plimba, scotea iute limba lungă, despicată, atingând ușor tot ce-i ieșea în cale, și privea împrejur, cu vădită curiozitate și inteligență. Însă continua să-l ignore pe Carver, în ciuda repetatelor încercări ale băiatului de a-i capta atenția, și părea la fel de neinteresat de ceilalți ofițeri. Deși se ridica, din când în când, pe picioarele dinapoi, ca să privească mai de aproape câte un chip, dragonul cercetă cu egală atenție un scripete sau clepsidra atârnată, în fața căreia clipi curios.

Laurence simțea că i se strânge inima; nimeni nu-l putea învinui anume, dacă puiul nu arăta niciun fel de simpatie pentru un ofițer de marină neinstruit, dar cu siguranță pentru el ar fi fost o lovitură ca un dragon cu adevărat rar, capturat în ou, să se sălbăticească. Făcuseră pregătirile pe baza unor cunoștințe generale, frânturi din cărțile lui Pollitt și amintiri imperfecte ale acestuia legate de o eclozare la care asistase cândva. Acum Laurence se temea că rataseră vreun pas esențial. I se păruse, fără îndoială, ciudat să afle că puiul de dragon ar trebui să poată începe să vorbească imediat după eclozare. Nu găsiseră nimic în texte care să descrie vreo formulă de invitație sau vreun truc care să determine puiul să vorbească, dar, fără doar și poate, Laurence avea să fie învinuit și să-și facă reproșuri, dacă se dovedea că omiseseră ceva.

Un zumzet de glasuri șoptite se răspândea pe măsură ce ofițerii și

matrozii simțeau că momentul trecea. În curând, Laurence trebuia să renunțe și să se preocupe de închiderea dragonului, ca să-l împiedice să zboare după ce aveau să-l hrănească. Încă explorând, dragonul ajunse în dreptul lui; se ridică pe picioarele din spate, cercetându-l iscoditor, iar Laurence își coborî privirea spre el, cu nedisimulată tristețe și dezamăgire.

Dragonul clipi. Laurence observă că avea ochii de un albastru intens, cu pupile înguste, apoi îl auzi spunând:

– De ce te încrunți?

Dintr-odată se lăsă tăcerea și Laurence se stăpâni cu mare dificultate să nu facă ochii mari. Carver, care probabil se considera deja eliberat, stătea în spatele dragonului, cu gura căscată. Ochii lui îi întâlniră pe-ai lui Laurence, cu o privire disperată, dar își adună curajul și păși înainte, gata să i se adreseze încă o dată dragonului.

Laurence se uită la dragon, la băiatul palid și speriat și pe urmă trase adânc aer în piept și îi vorbi făpturii:

– Îmi cer iertare. N-am vrut. Numele meu este Will Laurence. Iar al tău?

Niciun fel de disciplină n-ar fi putut împiedica murmurul de uluire care străbătu puntea. Dragonașul nu părea să bage de seamă, ci se frământă câteva momente cu întrebarea, după care, cu un aer nemulțumit, spuse:

– N-am niciun nume.

Laurence citise și recitise cărțile lui Pollitt îndeajuns ca să știe ce trebuia să spună. Întrebă politicos:

– Pot să-ți dau eu unul?

Făptura – sau, mai bine zis, el, căci glasul era categoric unul masculin – îl cercetă din nou, se opri să-și scarpine un punct aparent fără cusur de pe spate, apoi, cu o indiferență neconvingătoare, zise:

– Dacă dorești.

Și în clipa aceea, Laurence se pomeni complet dezorientat.

Nu se gândise cu adevărat nicio clipă la procesul de îmblânzire, ci doar își dăduse silința să-l vadă înfăptuit și nu-i trecea prin minte ce nume ar fi fost potrivit pentru un dragon. După un cumplit moment de panică, mintea lui făcu legătura, cumva, între un dragon și o corabie și Laurence lăsă să-i scape:

– Temeraire. Se gândea la mărețul cuirasat pe care îl văzuse lansat la apă, cu mulți ani în urmă: aceeași elegantă alunecare.

Se ocărî în gând că nu se gândise la nimic, dar cuvântul fusese rostit și era, cel puțin, un nume onorabil. În definitiv, el era un om al Marinei și chiar era adecvat… Dar aici își întrerupse șirul gândurilor și se uită la puiul de dragon, cu spaimă crescândă: bineînțeles că nu mai era un om al Marinei, nu putea fi, cu un dragon, iar din clipa în care acesta va accepta hamul din mâinile lui, va fi pierdut.

Dragonul, care, era limpede, nu percepea nimic din sentimentele lui Laurence, spuse:

– Temeraire. Da. Numele meu este Temeraire. Clătină din cap, un gest ciudat, cu capul bălăbănindu-se la capătul gâtului lung, și adăugă, imperativ: Mi-e foame.

Un dragon proaspăt ieșit din ou zbura imediat după ce era hrănit, dacă nu era ținut în frâu. Doar dacă putea fi convins să accepte hamul de bunăvoie avea să fie vreodată controlabil ori folositor în luptă. Rabson aștepta îngrozit, cu gura căscată, și nu se apropiase cu hamurile. Laurence fu nevoit să-i facă semn să vină. Armurierul avea palmele asudate, iar metalul și pielea erau alunecoase la atingere când îi încredință lui Laurence hamul. Căpitanul îl apucă strâns și spuse, amintindu-și în ultimul moment să folosească noul nume:

– Temeraire, ești bun să mă lași să-ți pun asta? Apoi putem să te legăm aici, de punte, și să-ți aducem ceva de mâncare.

Laurence îi întinse hamul și Temeraire îl cercetă, strecurându-și afară limba plată, ca să-i simtă gustul.

– Foarte bine, spuse el și rămase în așteptare.

Decis să nu se gândească mai departe de sarcina imediată, Laurence îngenunche și fixă pe bâjbâite chingile și cataramele, trecându-le cu grijă peste trupul neted și cald, ferind atent aripile.

Centura cea mai lată trecea peste mijlocul dragonului, chiar pe după picioarele din față, și se încheia sub pântece. Era cusută în diagonală de două curele groase care se întindeau pe coastele dragonului și peste pieptu-i larg, pe urmă înapoi, pe după picioarele din spate și pe sub coadă. O mulțime de catarame mai mici fuseseră înșirate de-a lungul curelelor, ca să se încheie în jurul picioarelor, al bazei gâtului și al cozii, pentru a fixa hamul, iar peste spate se strângeau numeroase fâșii, mai înguste și mai subțiri.

Montarea complicată cerea o anumită atenție, iar Laurence era recunoscător pentru asta: putea să se lase absorbit de această sarcină. În timp ce muncea, observă că solzii erau surprinzător de catifelați la atingere și își dădu seama că marginile de metal i-ar putea juli.

– Domnule Rabson, spuse el peste umăr, fii bun și mai adu-mi niște pânză; vom înfășura aceste catarame.

În scurt timp, toată treaba era isprăvită, deși hamul și cataramele înfășurate în alb erau urâte pe trupul lucios și negru și nu se potriveau prea bine. Dar Temeraire nu se plânse deloc de asta, nici de faptul că avea un lanț legat de la ham până la montantul parapetului. Întinse lacom gâtul către albia plină cu carnea roșie și aburindă a caprei proaspăt măcelărite, adusă pe punte la ordinul lui Laurence.

Temeraire nu era un dragon care să mănânce curat: sfâșia hălci mari și le înghițea întregi, împrăștiind sânge și bucăți de carne pe punte. De asemenea, părea că-i plac în special intestinele. Laurence se ținu departe de carnaj și după ce, preț de câteva clipe, rămase privind, cu o mirare ușor dezgustată, fu brusc readus la realitate de vorbele șovăielnice ale lui Riley:

– Domnule, să-i las liberi pe ofițeri?

Laurence se întoarse și se uită la secundul lui, pe urmă la aspiranții care se holbau consternați; nimeni nu vorbise și nu se mișcase de la eclozare, ceea ce, își dădu el seama dintr-odată, se întâmplase acum aproape o jumătate de oră: clepsidra tocmai se golea. Îi venea greu să creadă și încă și mai greu să conștientizeze pe deplin că misiunea era acum a lui, dar, greu sau nu, trebuia s-o înfrunte. Laurence bănuia că putea să-și păstreze funcția până când ajungeau la țărm; nu existau regulamente pentru o situație ca asta. Dar, în acest caz, un nou căpitan ar fi, cu siguranță, numit în locul lui odată ce ajungeau la Madeira, iar Riley ar pierde șansa promovării. Laurence n-ar mai avea niciodată prilejul să-i facă un bine.

– Domnule Riley, situația e dificilă, fără îndoială, spuse el, oțelindu-se: nu avea de gând să distrugă cariera lui Riley pentru o eschivare lașă. Dar cred că, pentru binele acestei corăbii, trebuie să ți-o încredințez de îndată. De-acum va trebui să-i dedic lui Temeraire o mare parte din atenția mea și nu mă pot împărți așa.

– O, domnule! exclamă trist Riley, însă fără să protesteze; era limpede că ideea îi trecuse și lui prin minte. Dar se vedea că regretul lui era sincer. Navigase cu Laurence ani la rând și, dintr-un simplu aspirant, ajunsese locotenent în subordinea lui; erau nu doar camarazi, ci și prieteni.

– Să nu ne lamentăm, Tom, spuse Laurence, mai încet și mai puțin oficial, privind cu subînțeles către locul unde Temeraire continua să se ghiftuiască. Inteligența dragonilor era un mister pentru cei care cercetaseră subiectul, iar Laurence nu avea habar cât de mult auzea sau înțelegea dragonul, dar se gândea că era mai bine să evite riscul de a-l ofensa. Ridicând puțin glasul, adăugă: Sunt sigur că o vei conduce admirabil, căpitane.

Trăgând adânc aer în piept, își scoase epoleții aurii. Erau bine fixați, dar Laurence nu fusese bogat atunci când fusese numit căpitan și nu uitase, din vremurile acelea, cum să-i mute fără dificultate de pe o tunică pe alta. Deși, probabil, nu era întru totul indicat să-i dea lui Riley însemnul rangului fără confirmarea Amiralității, Laurence simțea că era necesar să marcheze schimbarea comandantului într-un mod vizibil. Epoletul stâng și-l vârî în buzunar, iar dreptul îl fixă pe umărul lui Riley: chiar căpitan fiind, Riley nu putea purta decât unul singur până când avea trei ani de vechime. Pielea albă,

pistruiată, a lui Riley îi trăda fiecare emoție. Nu-și putea ascunde bucuria în fața acestei promovări neașteptate, în ciuda situației; se îmbujoră și avea aerul că voia să vorbească, dar nu-și putea găsi cuvintele.

– Domnule Wells, spuse Laurence, cu subînțeles; voia să facă lucrurile cum se cuvine, odată începute.

Sublocotenentul tresări, apoi rosti, cu glasul stins:

– Ura pentru căpitanul Riley!

Se stârniră urale, răzlețe la început, dar puternice și clare la a treia repetare. Riley era un ofițer deosebit de competent și îndrăgit, chiar dacă situația era șocantă.

Când uralele se stinseră, Riley, reușind să-și stăpânească stingherеala, adăugă:

– Și ura pentru… pentru Temeraire, băieți! Uralele erau acum răsunătoare, chiar dacă nu pe de-a-ntregul vesele, iar Laurence strânse mâna lui Riley, punând capăt momentului.

Temeraire terminase de mâncat și se cocoțase pe un cufăr, lângă balustradă, ca să-și întindă aripile la soare, desfăcându-le și strângându-le. Dar privi împrejur cu interes când își auzi numele ovaționat și Laurence se duse lângă el; era un bun pretext să-l lase pe Riley să-și ia funcția în primire și să restabilească ordinea pe corabie.

– De ce fac gălăgia asta? întrebă Temeraire, dar, fără să aștepte un răspuns, zornăi lanțul. Îmi scoți, te rog, ăsta? Mi-ar plăcea să zbor acum.

Laurence șovăi; descrierea ceremoniei de punere a hamului din cartea domnului Pollitt nu furnizase indicații despre ceea ce urma după ce dragonul era înhămat și făcut să vorbească. Laurence presupusese cumva că dragonul va sta pur și simplu la locul lui, fără alte discuții.

– Dacă nu te superi, poate c-ar trebui să-l mai lăsăm puțin, zise el, căutând să câștige timp. Suntem destul de departe de pământ și,

dacă ar fi să zbori, s-ar putea să nu mai găsești drumul înapoi.

– O, făcu Temeraire, întinzându-și gâtul lung peste parapet; *Reliant* gonea cu opt noduri, în vântul prielnic dinspre vest, iar apa se învolbura, într-o spumă albă, de-o parte și de alta. Unde suntem?

– Suntem pe mare. Laurence se așeză lângă el, pe cufăr. În Atlantic, la vreo două săptămâni de țărm. Masterson! adăugă el, strigându-l pe unul dintre matrozii care, nu foarte subtil, se învârteau fără rost prin preajmă, ca să caște gura. Fii bun și adu-mi o găleată cu apă și niște cârpe.

Odată acestea aduse, Laurence se strădui să curețe urmele însângeratei mese de pe blana neagră, lucioasă. Temeraire se lăsă șters, cu evidentă plăcere, și apoi, în semn de mulțumire, își frecă tâmpla de mâna lui Laurence. Acesta se surprinse zâmbind involuntar și mângâind pielea caldă și neagră, iar Temeraire se liniști, își cuibări capul în poala lui Laurence și adormi.

– Domnule, spuse Riley, apropiindu-se tiptil. Am să vă las cabina, nu ar avea sens altfel, ținând cont de el. Se referea la Temeraire. Să chem acum pe cineva să vă ajute să-l duceți jos?

– Mulțumesc, Tom, dar nu, stau destul de comod aici, deocamdată. Mai bine să nu-l agităm inutil, mă gândesc, zise Laurence, apoi îi trecu prin minte, cu întârziere, că s-ar putea ca lui Riley să nu-i fie ușor cu fostul lui căpitan pe punte. Cu toate acestea, nu era dispus să tulbure dragonul adormit și adăugă doar: Dacă ai fi bun să trimiți pe cineva să-mi aducă o carte, poate una dintre cele ale domnului Pollitt, ți-aș fi foarte recunoscător. Se gândea că asta i-ar sluji să-și ocupe timpul, dar și să nu pară un observator prea atent.

Temeraire se trezi abia când soarele aluneca sub linia orizontului. Laurence picotea cu nasul în cartea lui, care descria obiceiurile dragonilor într-o manieră ce îi făcea să pară la fel de interesanți ca niște vaci la păscut. Temeraire îi atinse obrazul cu nasu-i bont, ca să-l trezească, și anunță:

– Iarăși mi-e foame.

Laurence începuse deja înainte de eclozare să reconsidere rezerva

corabiei; acum trebuia s-o ia de la capăt, când se uita la Temeraire cum devorează, cu tot cu oase, ce mai rămăsese din capră și din cei doi pui sacrificați în grabă. Până acum, la două mese, micul dragon consumase greutatea lui în mâncare; părea deja ceva mai mare și privea împrejur, cu un aer jinduitor, sperând să mai găsească ceva.

Laurence purtă o discuție șoptită și îngrijorată cu Riley și cu bucătarul corabiei. La nevoie, puteau să semnalizeze corabia *Amitié* și să apeleze la proviziile acesteia, căci echipajul ei fusese atât de crunt împuținat de seria de dezastre, încât avea mai multe rezerve de mâncare decât îi erau necesare ca să ajungă la Madeira. Însă pe *Amitié* se mai găsea doar carne de porc și vită în saramură, iar *Reliant* nu stătea deloc mai bine. În ritmul ăsta, Temeraire avea să devoreze într-o săptămână toate proviziile de carne proaspătă și Laurence nu știa dacă un dragon se hrănea cu carne conservată sau dacă, poate, sarea îi făcea rău.

– Ar accepta, oare, pește? sugeră bucătarul. Am un ton excelent, domnule, tocmai prins de dimineață. Aveam de gând să-l pregătesc pentru cină. O, adică… Se opri, stânjenit, privind când la fostul căpitan, când la cel nou.

– Negreșit, haideți să încercăm, dacă credeți de cuviință, domnule, zise Riley, uitându-se la Laurence și ignorând confuzia bucătarului.

– Mulțumesc, căpitane, răspunse Laurence. Am putea să i-l oferim. Presupun că ne poate spune dacă nu-i place.

Temeraire privi neîncrezător peștele, apoi luă o mușcătură. În scurt timp, tonul dispăru în întregime, de la cap la coadă, pe gâtlejul lui. Cântărise douăsprezece livre bătute pe muchie. Dragonul se linse pe bot și spuse:

– E foarte crocant, dar chiar îmi place. Apoi, tresărind și făcându-i pe ceilalți să tresară, râgâi zgomotos.

– Ei, bine, spuse Laurence, apucând din nou cârpa de spălat, asta e cu siguranță încurajator. Căpitane, dacă ai găsi cu cale să dai câtorva oameni sarcina să pescuiască, poate că am mai putea păstra boul pentru câteva zile.

După aceea, îl duse pe Temeraire jos, în cabină. Scara îi dădu ceva de furcă și, în cele din urmă, fură nevoiți să tragă jos dragonul printr-un mecanism de scripeți atașat de ham. Temeraire adulmecă iscoditor în preajma mesei de scris și a scaunului și își iți capul pe fereastră, privind siajul corabiei. Perna folosită la eclozare fusese așezată într-un hamac dublu, suspendat lângă al lui Laurence, iar dragonul sări cu ușurință în el de pe podea.

Ochii i se închiseră aproape instantaneu, formând două linii somnoroase. Astfel despovărat de datorie și departe de privirile echipajului, Laurence se așeză cu o bufnitură pe scaun și se uită la dragonul adormit ca la o unealtă a destinului.

Avea doi frați și trei nepoți care stăteau între el și averea tatălui său, iar propriul lui capital era investit în Fonduri, fără să solicite niciun fel de administrare din partea lui. Asta, cel puțin, nu avea să fie o problemă. Sărise peste copastie de nenumărate ori în bătălie și putea sta pe gabie pe vreme de furtună, fără urmă de rău de mare: nu se temea că va da dovadă de stângăcie pe spinarea unui dragon.

Însă în celelalte privințe… era un gentilom și fiul unui gentilom. Deși plecase pe mare la vârsta de doisprezece ani, avusese norocul să fie înrolat, cea mai mare parte a timpului, pe corăbii de linie, de prim rang sau de rang secund, sub comanda unor căpitani înstăriți care ofereau mese îmbelșugate și își distrau cu regularitate ofițerii. Îi plăcea nespus societatea: conversația, dansul și whistul cu prietenii erau îndeletnicirile lui preferate, iar când îi trecu prin gând că era posibil să nu mai meargă niciodată la operă, simți o pornire foarte palpabilă de a arunca pe fereastră hamacul, cu tot cu ocupantul lui.

Încercă să nu audă în cap glasul acuzator al tatălui său, numindu-l nebun; încercă să nu-și imagineze ce va gândi Edith când va afla. Nici măcar nu-i putea scrie acum. Deși, într-o oarecare măsură, își asumase obligația, legătura lor nu fusese consfințită în niciun fel, la început din cauza lipsei de bani și, mai recent, a îndelungatei sale absențe din Anglia.

Câștigase destul de bine de pe urma trofeelor ca să rezolve prima problemă și, dacă ar fi rămas pe uscat, oricât de puțin, în ultimii patru ani, probabil că ar fi rostit jurămintele. Mai că se hotărâse să ceară o scurtă permisie în Anglia, la sfârșitul acestei misiuni. Era

greu să rămână de bunăvoie pe uscat, când nu se putea bizui că, după aceea, va mai primi o altă corabie, însă nu se considera o partidă atât de bună încât să-și imagineze că ea avea să-l aștepte, preferându-l tuturor celorlalți pretendenți, în temeiul unei înțelegeri făcute pe jumătate în glumă între un băiat de treisprezece ani și o fetiță de nouă.

Acum era, desigur, o partidă și mai proastă; nu avea nici cea mai vagă idee cum și unde ar putea trăi ca aviator, sau ce fel de cămin i-ar putea oferi soției sale. Familia ei ar putea să protesteze, chiar dacă ea însăși n-ar face-o; cu siguranță, această viață nu era nimic din ceea ce fusese lăsată să aștepte. Poate că soția unui ofițer de marină trebuia să îndure cu resemnare frecventele absențe ale soțului ei, dar, când acesta își făcea apariția, nu era nevoită să se dezrădăcineze și să meargă să locuiască în cine știe ce adăpost îndepărtat, cu un dragon în fața ușii și o șleahtă de bărbați necioplți drept singurul ei anturaj.

Tânjise dintotdeauna în taină după un cămin al lui, imaginat până în cele mai mici detalii, în lungile nopți de singurătate, inevitabil mai mic decât cel în care fusese crescut, însă elegant, întreținut de o soție pe mâinile căreia putea lăsa cu încredere atât administrarea afacerilor lor, cât și copiii, un refugiu confortabil când era acasă, o amintire caldă pe mare.

Fiecare simț protesta împotriva sacrificării visului său, deși, în condițiile date, nici măcar nu era sigur că era cinstit să-i facă lui Edith o propunere pe care ea s-ar putea simți obligată s-o accepte. Și nu se punea problema să curteze pe altcineva în locul ei: nicio femeie cu judecată și caracter nu și-ar lega sentimentele de un aviator, decât dacă era genul care prefera să aibă un soț blazat și absent, care să-i lase punga pe mână și să-și vadă singură de viața ei, chiar și când el se afla în Anglia. Un asemenea aranjament nu-i surâdea câtuși de puțin lui Laurence.

Dragonul adormit, mișcându-se încolo și încoace în hamacul lui, cu coada zvâcnind involuntar în ritmul cine știe cărui vis de pe alte meleaguri, era un substitut modest pentru o casă și-un cămin. Laurence se ridică și se apropie de ferestrele de la pupa, privind peste siajul corabiei, o spumă palidă și opalescentă care se revărsa în urma ei, în lumina felinarelor. Privind alternanța valurilor, era

cuprins de o plăcută amorțeală.

Giles, intendentul lui, îi aduse cina în zornăit de farfurii și tacâmuri de argint, ținându-se la distanță de culcușul dragonului. Mâinile îi tremurară când așeză masa. Laurence îl concedie după ce mâncarea fu servită și scăpă un oftat în urma lui; se gândise să-i ceară lui Giles să vină cu el, presupunând că până și un aviator putea avea un slujitor, dar, dacă bărbatul era speriat de aceste ființe, n-avea niciun rost. Ar fi fost ceva să aibă în preajmă un chip cunoscut.

Rămas singur, își mâncă în grabă masa frugală: doar carne de vită sărată, cu puțin sos de vin, căci peștele dispăruse în burta lui Temeraire, și, oricum, nu prea avea poftă de mâncare. Încercă să scrie câteva scrisori, mai apoi, dar nu avea niciun sens. Mintea îi hoinărea iarăși pe cărări întunecate și trebuia să-și forțeze atenția la fiecare rând. În cele din urmă, renunță, scoase iute capul să-i spună lui Giles că în seara asta nu mai dorește nimic și se urcă în hamacul său. Temeraire se răsuci și se cuibări mai adânc sub așternuturi. După o luptă scurtă cu meschinele resentimente, Laurence întinse mâna și-l acoperi mai bine, aerul nopții fiind destul de rece, și pe urmă adormi în sunetul respirației adânci, regulate, a dragonului, ca mișcarea unei perechi de foale.

2

A doua zi de dimineață, Laurence se trezi când Temeraire începu să se înfășoare în hamacul lui, care se răsuci de două ori în timp ce dragonul încerca să coboare. Laurence fu nevoit să-l dea jos din cui ca să-l descâlcească, iar dragonul țâșni din pânza desfăcută, șuierând de indignare. Ca să-l liniștească, Laurence trebui să-l mângâie și să-l dezmierde, ca pe o pisică ofensată, iar apoi, dintr-odată, dragonului îi era foame din nou.

Din fericire, nu era foarte devreme și matrozii avuseseră ceva noroc la pescuit, așa că Laurence avu parte de ouă la micul dejun, găinile fiind cruțate încă o zi, iar dragonul, de un ton de patruzeci de livre. Temeraire reuși cumva să-l devoreze cu totul și apoi fu prea greu ca să urce înapoi în hamac, așa că se prăbuși pur și simplu într-un morman umflat pe podea și dormi acolo.

Restul primei săptămâni se scurse în același fel. Temeraire dormea tot timpul, în afară de momentele când mânca. Mânca și creștea alarmant. La sfârșitul săptămânii, nu mai stătea sub punte, căci Laurence începuse să se teamă că va fi imposibil să-l scoată afară: era deja mai greu decât un cal de tracțiune și mai lung, de la cap la coadă, decât barca mare. Luând în calcul creșterea lui viitoare, hotărâră să mute proviziile în așa fel încât corabia să fie mai grea în față și să plaseze dragonul pe punte, către pupa, în contrabalans.

Schimbarea fu făcută exact la timp: Temeraire abia mai reuși să se strecoare afară din cabină cu aripile strânse, și mai crescu încă o

palmă în diametru peste noapte, după măsurătorile domnului Pollitt. Din fericire, când stătea întins la pupa, trupul lui nu deranja prea mult și dragonul dormea acolo aproape toată ziua, cu coada zvâcnind din când în când, fără să se clintească nici măcar când matrozii erau obligați să se cațere peste el, ca să-și facă treaba.

Noaptea, Laurence dormea pe punte, lângă el, simțind că acolo îi era locul; întrucât vremea era frumoasă, asta nu îi pricinui mari suferințe. Mâncarea îl îngrijora din ce în ce mai mult; aveau să fie nevoiți să sacrifice boul într-o zi, două, în ciuda faptului că pescuiau cât de mult puteau. Cu acest ritm de creștere a apetitului, chiar dacă Temeraire se dovedea dornic să accepte carnea în saramură, putea să le dea gata proviziile înainte să ajungă la țărm. Laurence simțea că ar fi foarte dificil să reducă rația unui dragon și, în orice caz, asta ar pune echipajul în pericol: deși Temeraire era domesticit și, teoretic, blând, chiar în aceste vremuri un dragon sălbatic, scăpat din crescătorii, putea mânca un om, și chiar o făcea uneori dacă nu i se oferea nimic mai apetisant. Și, judecând după privirile neliniștite, nimeni nu uitase asta.

Când veni prima schimbare a vremii, la mijlocul celei de-a doua săptămâni, Laurence simți modificarea în somn și se trezi spre dimineață, cu câteva ore înainte să înceapă ploaia. Luminile de pe *Amitié* nu se zăreau nicăieri: corăbiile se depărtaseră în timpul nopții, sub vântul care se stârnea tot mai puternic. Cerul se lumină doar puțin și imediat primii stropi grei începură să răpăie pe vele.

Laurence știa că nu putea face nimic. Era momentul lui Riley, așa că Laurence își luă sarcina să-l țină pe Temeraire liniștit, fără să deranjeze echipajul. Se dovedi o misiune dificilă, căci ploaia îi stârnea curiozitatea și dragonul își desfăcea întruna aripile, să simtă apa răpăind pe ele. Tunetele nu-l înfricoșau, nici fulgerele.

– Ce face asta? doar întrebă el și fu dezamăgit când Laurence nu-i putu oferi niciun răspuns. Putem să mergem să vedem, sugeră el, desfăcându-și puțin aripile și făcând un pas către parapetul de la pupa.

Laurence tresări de spaimă. Temeraire nu mai făcuse alte tentative de a zbura după prima zi, fiind mai preocupat de mâncare și, cu toate că lărgiseră hamul de trei ori, nu înlocuiseră lanțul cu unul mai

gos. Acum putea vedea zalele de fier deformându-se și începând să se desfacă, deși Temeraire abia dacă trăgea de ele.

– Nu acum, Temeraire, trebuie să-i lăsăm pe ceilalți să lucreze și să privim de aici, spuse el, înhățând cea mai apropiată curea laterală a harnașamentului și vârându-și brațul stâng prin ea. Își dădea seama acum, prea târziu, că greutatea lui n-ar mai reprezenta un impediment, dar, cel puțin, dacă s-ar ridica împreună în aer, poate că ar reuși să-l convingă până la urmă pe dragon să coboare. Sau poate ar cădea, dar alungă acest gând de îndată ce-i trecu prin minte.

Din fericire, Temeraire se potoli, chiar dacă plin de regrete, și reveni la privitul cerului. Laurence se uită împrejur, cu gândul vag de a cere un lanț mai puternic, dar membrii echipajului erau cu toții ocupați și nu putea să-i deranjeze. În orice caz, se întreba dacă exista la bord vreun lanț care să-i dea bătăi de cap lui Temeraire; era conștient, dintr-odată, de faptul că umărul dragonului îi trecea peste cap cu aproape o palmă și că un picior din spate, care cândva fusese delicat ca încheietura unei femei, era acum mai gros decât coapsa lui.

Riley striga prin portavoce, transmițându-și ordinele. Laurence se străduia din răsputeri să nu asculte; nu putea interveni și ar fi fost neplăcut să audă un ordin pe care nu-l agrea. Oamenii mai trecuseră deja împreună, ca echipaj, printr-o furtună urâtă și știau ce aveau de făcut; din fericire, vântul nu era potrivnic, așa că puteau să fugă înaintea vijeliei, iar arboretul fusese deja coborât cum se cuvine. Până acum, totul era bine și păstrau în linii mari direcția estului, dar în fața lor o cortină opacă de ploaie învolburată estompa lumea și gonea mai iute ca *Reliant.*

Zidul de apă se sfărâmă de punte, cu răsunetul unei salve de artilerie, udându-l până la piele, în ciuda mantalei și a pălăriei de ploaie. Temeraire fornăi și își scutură capul ca un câine, împroșcând apa în aer, și se cuibări sub propriile-i aripi deschise în grabă, înfășurându-se în ele. Laurence, încă lipit de el, fără să lase din mână hamul, se pomeni și el adăpostit de cupola vie. Era deosebit de ciudat să stai atât de confortabil în mijlocul furtunii dezlănțuite. Încă putea vedea ce se întâmplă afară, prin locurile unde aripile nu se suprapuneau, și un jet rece pătrunse până la el, atingându-i fața.

– Omul care mi-a adus rechinul e în apă, spuse îndată Temeraire, iar Laurence îi urmări privirea: prin puhoiul aproape neîntrerupt de ploaie vedea, ca prin ceață, o cămașă în roșu și alb cam la cinci carturi spre pupa de babord și ceva ca un braț fluturând: Gordon, unul dintre matrozii care ajutaseră la pescuit.

– Om la apă! strigă el, ducându-și mâinile pâlnie la gură, ca sunetul să răzbată, și arătă către silueta care se lupta în valuri. Riley aruncă o privire chinuită; câteva frânghii fură aruncate, dar omul era deja prea departe în urmă. Furtuna îi împingea în față și nu aveau nicio șansă să-l recupereze cu bărcile.

– E prea departe de frânghiile alea, spuse Temeraire. Am să merg să-l aduc.

Laurence era în aer, bălăngănindu-se, înainte de a apuca să protesteze, cu lanțul rupt pendulând liber în urma lui dinspre gâtul lui Temeraire. Când se apropie, îl înhăță cu brațul liber și îl înfășură de câteva ori în jurul curelelor hamului, ca să nu biciuiască trupul dragonului, iar pe urmă se agăță cu înverșunare și încercă doar să-și țină capul, în timp ce picioarele îi atârnau în văzduh, doar cu oceanul așteptându-l jos, să-l primească, dacă mâna i-ar fi scăpat.

Instinctul fusese de-ajuns să-i ridice în aer, dar poate că nu era destul ca să-i mențină acolo; Temeraire era împins cu forță la est de corabie. Se căznea întruna să înfrunte vântul pieptiș. Trecură printr-un cumplit moment amețitor, când se răsturnară în fața unei rafale nemiloase, iar Laurence crezu, preț de o clipă, că erau pierduți și că va fi azvârlit în valuri.

– În direcția vântului! răcni el, din toți bojocii, întăriți în optsprezece ani pe mare, sperând că Temeraire îl putea auzi. Zboară cu vântul, la naiba!

Mușchii obrazului i se încleștară și Temeraire se redresă, întorcându-se către est. Dintr-odată, ploaia încetă să-l mai lovească pe Laurence în față: zburau pe aripile vântului, cu o iuțeală amețitoare. Trase aer în piept, cu lacrimile zburându-i din ochi din pricina vitezei. Trebui să-i închidă. Experiența era la fel de diferită de statul pe gabie la zece noduri viteză precum acesta din urmă de statul pe câmp, într-o zi fierbinte și liniștită. Un hohot nebunesc stătea să-i țâșnească,

gâlgâind, din gâtlej, ca râsul unui copil, și Laurence abia reuși să-l înăbușe și să-și păstreze luciditatea.

– Nu ne putem apropia direct de el! strigă el. Trebuie să schimbi direcția… trebuie să mergi spre nord, apoi spre sud, Temeraire, înțelegi?

Dacă dragonul răspunse, vântul îi fură vorbele, dar părea că pricepuse ideea. Coborî abrupt, îndreptându-se spre nord, adunând vântul în aripile arcuite. Stomacul lui Laurence sălta ca într-o luntre pe furtună. Ploaia și vântul continuau să-i biciuiască, dar nu atât de aspru ca înainte, iar Temeraire se întorcea și schimba direcția domol, ca o vedetă ușoară, făcând zigzaguri în aer și înaintând treptat către vest.

Brațele lui Laurence ardeau; își vârî mâna stângă prin chinga de piept ca să se țină bine, și își eliberă dreapta ca să și-o odihnească. Când se apropiară și apoi trecură de corabie, îl văzu în depărtare pe Gordon, continuând să se zbată. Din fericire, omul știa să înoate puțin și, în ciuda furiei ploii și a vântului, valurile nu erau atât de mari încât să-l tragă dedesubt. Laurence privi neîncrezător picioarele lui Temeraire: cu ghearele-i imense, dacă era să-l înhațe pe Gordon, manevra putea să-l omoare în loc să-l salveze. Laurence trebuia să se poziționeze în așa fel încât să-l apuce el însuși pe matroz.

– Temeraire, am să-l ridic eu. Așteaptă până sunt gata și apoi lasă-te cât poți de jos! strigă el. Apoi coborî, încet și cu băgare de seamă, de-a lungul hamului, ca să rămână atârnat de pântece, ținându-și pe rând câte un braț agățat de câte o curea, la fiecare pas. Fu o coborâre înfricoșătoare, dar, odată ajuns jos, lucrurile deveniră mai simple, căci trupul lui Temeraire îl ferea de ploaie și de vânt. Trase de chinga lată care trecea peste mijlocul dragonului: părea că se întindea destul. Unul câte unul, își vârî picioarele între cureaua de piele și burta lui Temeraire, ca să-și poată elibera ambele mâini, pe urmă lovi cu palma coasta dragonului.

Temeraire se opri brusc, ca un șoim în picaj. Laurence se lăsă în jos, punându-și încrederea în precizia dragonului, apoi degetele sale lăsară urme pe suprafața apei preț de câțiva yarzi, înainte să atingă pânza îmbibată și carnea. Apucă orbește, pe pipăite, iar Gordon, la

rândul lui, întinse mâna. Temeraire se ridică și zbură înapoi, bătând cu furie din aripi, dar, din fericire, acum puteau să meargă în direcția vântului în loc să-l înfrunte. Greutatea lui Gordon trăgea în jos brațele lui Laurence, umerii, coapsele, încordându-i fiecare mușchi. Chinga îi era atât de strânsă pe călcâie încât nu-și mai putea simți picioarele de la genunchi în jos și avea senzația neplăcută că tot sângele din trup îi năvălește direct în cap. Se legănară cu putere, în dreapta și-n stânga, ca un pendul, când Temeraire țâșni înapoi către corabie și lumea se clătină nebunește în jurul lui Laurence.

Se prăbușiră pe punte fără grație, zguduind corabia. Temeraire rămase tremurând pe picioarele din spate, încercând să-și strângă aripile din bătaia vântului și, în același timp, să-și păstreze echilibrul, cu cei doi trăgându-l în jos de cureaua de pântece. Gordon își dădu drumul și se îndepărtă speriat, lăsându-l pe Laurence să se elibereze, în timp ce Temeraire părea gata să se prăbușească peste el în orice moment. Degetele-i înțepenite refuzau să se miște pe catarame și, dintr-odată, Wells era acolo, cu cuțitul scânteind, spintecând cureaua.

Picioarele lui Laurence căzură pe punte cu o bufnitură și sângele îi năvăli înapoi. Lângă el, Temeraire își lăsă să cadă, în același fel, picioarele din față, zguduind corabia. Laurence zăcea pe spate, gâfâind, fără să-i pese de ploaia care-i biciuia tot trupul; mușchii lui refuzau să asculte orice comandă. Wells șovăi. Laurence îi făcu semn să se întoarcă la treburile lui și se căzni să se ridice în picioare. Picioarele îl susținură și durerea dezmorțirii se domoli când le forță să se miște.

Vijelia continua să se dezlănțuie în jurul lor, dar corabia era acum pe poziție, gonind în fața vântului, sub gabierii strânși, iar pe punte senzația de panică nu mai era atât de puternică. Îndepărtându-și gândul de la truda lui Riley, cu un sentiment amestecat de mândrie și regret, Laurence reuși să-l convingă pe Temeraire să se întoarcă spre centrul pupei, unde greutatea lui nu dezechilibra corabia. O făcu tocmai la timp: de îndată ce Temeraire se instală, căscă enorm și își vârî capul sub aripă, gata să doarmă, de data aceasta fără să ceară, ca de obicei, de mâncare. Laurence se lăsă încet pe punte și se sprijini de coasta dragonului, cu trupul chinuit încă de durerea încordării.

Se smulse din toropeală doar pentru o clipă. Simțea nevoia să vorbească, deși avea limba grea de oboseală.

– Temeraire, spuse el, te-ai descurcat foarte bine. Ai fost foarte curajos.

Temeraire scoase capul și se uită la el, cu fantele ochilor lărgindu-se în ovale.

– O, spuse el, cu un glas puțin nesigur. Laurence își dădu seama, cu un junghi de vinovăție, că până acum nu-i adresase dragonașului nicio vorbă bună. Poate că bulversarea vieții sale era, într-un anume fel, vina acestei făpturi, dar Temeraire nu făcea decât să se supună naturii sale, și să-l facă să sufere pentru asta nu era deloc un lucru nobil.

Dar era prea obosit în momentul acela ca să facă ceva pentru a schimba lucrurile, în afară de a repeta moale, mângâind trupul negru:

– Bravo.

Însă asta păru să-i facă bine: Temeraire nu mai spuse nimic, doar se foi puțin și se încolăci, șovăielnic, în jurul lui Laurence, desfăcându-și în parte o aripă, ca să-l ferească de ploaie. Sub acest baldachin, furia furtunii era înăbușită și Laurence simțea bătaia imensă a inimii dragonului pe obraz. În câteva clipe, trupul întreg îi era încălzit de căldura ocrotitoare. Astfel adăpostit, se cufundă brusc într-un somn adânc.

– Sunteți convins că nu e periculos? întrebă Riley neliniștit. Domnule, sunt sigur că am putea face o plasă, poate ar fi mai bine să nu riscați.

Laurence își mută greutatea într-o parte și-n alta și trase de curelele înfășurate cu grijă în jurul coapselor și călcâielor sale. Curelele nu cedau, nici partea principală a harnașamentului, iar el rămase neclintit, cocoțat pe spinarea lui Temeraire, chiar înapoia aripilor.

– Nu, Tom, n-ar merge, și știi asta. Nu e o barcă de pescuit, iar tu nu

te poți lipsi de oameni. Am putea să întâlnim un francez într-una din zilele astea și atunci ce ne-am face? Se aplecă și mângâie gâtul lui Temeraire; capul dragonului era întors în spate, cercetând manevrele cu interes.

– Ești gata? Putem pleca acum? întrebă el, așezând un picior din față pe copastie. Mușchii i se încordau deja sub pielea netedă și în glas avea o nerăbdare palpabilă.

– La o parte, Tom, zise Laurence grăbit, azvârlind lanțul și apucându-se de cureaua de grumaz a dragonului. Prea bine, Temeraire, hai să…

Un singur salt și erau în aer, cu aripile largi ale dragonului desfăcute în arcuri mari, impetuoase, de-o parte și de alta a lui Laurence, și cu trupul lung întins ca o săgeată țâșnind în înaltul cerului. Privi în jos, peste umărul lui Temeraire: *Reliant* se micșora deja, o jucărie de copil plutind solitară pe vasta întindere a oceanului. *Amitié* se zărea și ea în depărtare, la douăzeci de mile, poate, către est. Vântul era nestăpânit, dar chingile rezistau și Laurence își dădu seama că zâmbea iarăși prostește, incapabil să se stăpânească.

– O ținem către vest, Temeraire! strigă el. Nu voia să-și asume riscul de a se apropia prea mult de țărm și, eventual, de a întâlni o patrulă franceză. Fixaseră o curea în jurul părții înguste a gâtului lui Temeraire, mai jos de cap, și atașaseră hățuri de ea pentru ca Laurence să-l poată dirija mai ușor. Acum consulta busola pe care și-o legase în palmă și trăgea de frâie. Dragonul își încetă urcușul și se întoarse ascultător, planând. Era o zi senină, fără nori, și valurile erau domoale. Aripile lui Temeraire nu mai băteau atât de repede acum că nu mai urcau, dar, chiar și așa, ritmul lor devora distanțele: *Reliant* și *Amitié* nu se mai zăreau deja.

– O, văd una, spuse Temeraire, și plonjară cu o viteză și mai mare. Laurence strânse hățurile și își înăbuși un țipăt: era absurd să simtă o bucurie atât de copilărească.

Distanța îl ajută să înțeleagă mai bine văzul dragonului: trebuia să fie colosal, ca să-i permită să vadă prada la o asemenea depărtare. Nici nu apucă să-și ducă gândul până la capăt, că urmă un imens pleoscăit, apoi Temeraire se înălța din nou, cu un delfin șiroind de

apă zbătându-i-se în gheare.

O altă uimire: Temeraire se opri și pluti în aer, pe loc, ca să mănânce, cu aripile bătând perpendicular pe trup, în arcuri rotitoare. Laurence nu știuse că dragonii puteau efectua o asemenea manevră. Nu era foarte comodă, căci Temeraire nu-și stăpânea mișcările cu mare precizie și se clătina sălbatic, în sus și în jos, dar se dovedi foarte practică, deoarece, în timp ce împrăștia bucăți de măruntaie în oceanul de dedesubt, alți pești începură să se ridice la suprafață ca să se hrănească cu resturile, iar Temeraire, când isprăvi cu delfinul, înhăță imediat doi toni mari, unul cu fiecare gheară din față, și îi mâncă și pe aceștia, urmați de un imens pește-sabie.

Cu brațul vârât sub cureaua de grumaz, ca să nu fie azvârlit cât colo, Laurence era liber să privească în jurul său și să cugete la senzația de a fi stăpân peste întregul ocean, căci nu se zărea nicio altă ființă sau corabie. Nu putea să nu fie mândru de succesul operațiunii, iar emoția zborului era fantastică: atât timp cât se putea bucura de ea fără să se gândească la tot ce avea să-l coste, putea fi pe deplin fericit.

Temeraire înghiți ultima bucățică de pește-sabie și aruncă maxilarul tăios al acestuia, după ce îl inspectă curios.

– Sunt sătul, declară el, fâlfâind înapoi spre înaltul cerului. Mergem să mai zburăm?

Era o propunere ispititoare, dar fuseseră în văzduh mai mult de o oră și Laurence nu era încă sigur de rezistența lui Temeraire. Spuse cu regret:

– Hai să ne întoarcem la *Reliant* și, dacă vrei, putem să mai zburăm puțin în jurul corabiei.

Iar apoi Laurence gonea peste ocean, acum jos, deasupra valurilor, cu Temeraire atingându-le jucăuș, când și când, cu stropii de apă împăienjenindu-i fața și lumea alergând pe lângă ei, începătoșată, doar cu constanta prezență solidă a dragonului sub el. Înghițea cu nesaț aerul sărat și se pierdea în simpla desfătare, oprindu-se doar din când în când să tragă de hățuri după ce-și consulta busola și ajungând, în cele din urmă, înapoi la *Reliant.*

Temeraire declară că, până la urmă, era dispus să doarmă din nou, așa că aterizară. De data aceasta o făcură mai grațios și corabia nu săltă atât de mult, ci doar se așeză puțin mai jos în apă. Laurence își dezlegă picioarele și coborî, surprins să descopere că avea dureri din pricina șeii, dar își dădu seama de îndată că era un lucru previzibil. Riley alerga spre pupa să-i întâmpine, cu o expresie de ușurare întipărită pe față, iar Laurence îi făcu semn cu capul, liniștindu-l.

– N-ai de ce să te îngrijorezi, s-a descurcat de minune, și cred că pe viitor nu trebuie să-ți faci griji nici în privința meselor sale: o vom scoate la capăt foarte bine, spuse el, mângâind coasta dragonului. Temeraire, care picotea deja, deschise un ochi și mormăi satisfăcut, apoi îl închise la loc.

– Mă bucur nespus să aud asta, zise Riley, și nu în ultimul rând fiindcă asta înseamnă că diseară vă vom putea oferi o cină respectabilă: am avut grijă să ne continuăm eforturile în absența voastră și avem un calcan frumușel, pe care acum putem să-l păstrăm pentru noi. Dacă-mi îngăduiți, poate că voi invita câțiva matrozi să ni se alăture.

– Din toată inima; abia aștept, răspunse Laurence, întinzându-se ca să-și dezmorțească picioarele. Insistase să renunțe la cabina principală după ce Temeraire fusese mutat pe punte. Într-un târziu, Riley căzuse de acord, dar se revanșa pentru vina de a lua locul fostului său căpitan invitându-l să cineze cu el seară de seară.

Fu o cină plăcută și veselă, în special după ce sticla trecu de câteva ori în jurul mesei și după ce aspiranții mai tineri băură suficient ca să renunțe la comportamentul lor rigid. Laurence avea fericitul dar al conversației și masa lui fusese întotdeauna un loc vesel pentru ofițerii săi. Ca lucrurile să meargă și mai bine, el și Riley erau pe cale să lege o prietenie adevărată, acum, că bariera rangului fusese înlăturată.

În consecință, întâlnirea avea un aer aproape neprotocolar, astfel încât, atunci când Carver se pomeni singurul mesean lipsit de ocupație, căci își devorase budinca puțin mai repede decât cei mai în vârstă, îndrăzni să i se adreseze lui Laurence direct și spuse, într-o doară:

– Domnule, dacă pot îndrăzni să întreb, este adevărat că dragonul poate sufla foc?

Laurence, ghiftuit de budincă cu stafide, udată cu mai multe pahare de Riesling bun, primi întrebarea cu îngăduință:

– Depinde de rasă, domnule Carver, răspunse el, lăsând paharul jos. În orice caz, cred că această capacitate este extrem de rară. Eu însumi am întâlnit-o o singură dată, la un dragon din Turcia, în timpul bătăliei Nilului, și vă pot spune că, văzând-o în acțiune, am fost al naibii de bucuros că turcii au trecut de partea noastră. Ceilalți ofițeri se înfiorară cu toții și clătinară din cap; puține lucruri erau la fel de periculoase pentru o corabie ca un foc necontrolat pe punte. Eu, unul, eram pe *Goliath*, continuă Laurence. Eram la nicio jumătate de milă de *Orient* când s-a aprins ca o torță; îi spulberaserăm tunurile de pe punte și îi risipiserăm trăgătorii de elită de pe gabii, astfel că dragonul a putut s-o pârjolească în voie.

Rămase tăcut, amintindu-și: velele în flăcări și dârele groase de fum negru; imensa fiară, portocalie cu negru, plonjând și continuând să reverse foc din gură asupra echipajului, aţâţând flăcările cu aripile; teribilul muget, înăbușit abia într-un târziu de explozie, și felul cum toate sunetele amuțiseră aproape o zi întreagă după aceea. În copilărie, fusese o dată la Roma și văzuse acolo, la Vatican, o pictură a Iadului făcută de Michelangelo, cu dragoni pârjolind sufletele blestemate. Fusese foarte asemănător.

Se lăsă un moment de tăcere generală, în care imaginația schița scena pentru cei care nu fuseseră prezenți. Domnul Pollitt își drese glasul și spuse:

– Din fericire, cred că mai frecventă în rândul lor este capacitatea de a scuipa otravă sau acid. Nu că acestea nu ar fi, la rândul lor, arme formidabile.

– Dumnezeule, da! exclamă Wells. Am văzut jeturile de acid ale dragonilor mistuind cu totul o velă mare în mai puțin de un minut. Dar, măcar nu pot aprinde o magazie de muniții și nu aruncă în aer corabia de sub tine.

– Temeraire va putea face asta? întrebă Battersea, care privea ușor

copilărește aceste povești, iar Laurence tresări; stătea la dreapta lui Riley, ca și cum ar fi fost invitat la cină în sala ofițerilor secunzi și, pentru o clipă, aproape uitase că de fapt era oaspete în fosta lui cabină și pe fosta lui corabie.

– Din fericire, răspunse domnul Pollitt, astfel că Laurence avu o clipă de răgaz ca să-și mascheze confuzia. Întrucât rasa lui nu este una dintre cele descrise în cartea mea, trebuie să așteptăm răspunsul până când ajungem pe uscat, unde pot să-l identific cum se cuvine. Chiar dacă rasa corespunde, cel mai probabil nu vom avea parte de o manifestare a unei astfel de capacități până când va ajunge la maturitate, ceea ce nu se va întâmpla în următoarele luni.

– Slavă Cerului! exclamă Riley, într-un hohot general de râs aprobator, iar Laurence reuși să zâmbească și să ridice paharul în cinstea lui Temeraire, alături de comesenii săi.

Apoi, urându-le noapte bună, Laurence se îndreptă, cu pasul ușor clătinat, către pupa, unde Temeraire zăcea într-o solitară splendoare, căci echipajul îi cedase aproape în întregime acea parte a punții, odată ce crescuse. La apropierea lui Laurence, deschise un ochi scânteietor și își ridică aripa, invitându-l. Laurence fu puțin surprins de acest gest, dar își luă salteaua de paie și se cuibări sub aripă, în căldura plăcută. Desfășură salteaua și se așeză pe ea, sprijinindu-se cu spatele de trupul dragonului, iar Temeraire coborî aripa, creând în jurul lui un spațiu cald și ferit.

– Crezi că voi putea să arunc foc sau să scuip otravă? întrebă Temeraire. Nu sunt sigur cum aș putea să-mi dau seama. Am încercat, dar n-am suflat decât aer.

– Ne-ai auzit vorbind? întrebă Laurence, luat prin surprindere. Geamurile fuseseră deschise și conversația s-ar fi putut auzi pe punte, dar, cumva, nu-i trecuse prin minte că Temeraire ar putea să asculte.

– Da, răspunse Temeraire. Partea cu bătălia a fost foarte captivantă. Ai fost în multe bătălii?

– O, așa s-ar zice, răspunse Laurence. Nu în mai multe însă decât numeroși alți camarazi. Nu era întru totul adevărat: avea la activ un

număr neobișnuit de mare de bătălii, ceea ce-i asigurase numirea la o vârstă relativ tânără și era considerat un căpitan-luptător. Dar așa te-am găsit, pe când erai în ou. Erai la bordul corabiei pe care am capturat-o, adăugă el, arătând spre *Amitié*, ale cărei lumini de la pupa se vedeau acum la două carturi de babord.

Temeraire privi corabia cu interes.

– M-ați câștigat într-o bătălie? N-am știut asta. Părea încântat de informație. Vom participa în curând la alta? Mi-ar plăcea să văd. Sunt sigur că aș putea fi de folos, chiar dacă încă nu pot scoate flăcări.

Laurence zâmbi în fața entuziasmului său: dragonii erau cunoscuți pentru spiritul lor războinic, o parte din ceea ce-i făcea atât de valoroși în luptă.

– Probabil că nu înainte să acostăm, dar îndrăznesc să spun că vom vedea destule bătălii după aceea. Anglia nu are mulți dragoni, spuse el, așa că aproape sigur vom fi convocați de nenumărate ori, după ce crești.

Înălță privirea către capul lui Temeraire, care era acum ridicat ca să privească în larg. Ușurat de grija apăsătoare a hranei, Laurence putea acum să se gândească la cealaltă semnificație a acelei uriașe puteri pe care o ascundea. Temeraire era deja mai mare decât unii dintre dragonii maturi ai altor rase și, după opinia lui de novice, foarte rapid. Avea să fie într-adevăr de neprețuit pentru Forțele Aeriene și pentru Anglia, fie că sufla flăcări, fie că nu. Laurence se gândi, nu fără mândrie, că nu exista niciun pericol ca Temeraire să se dovedească vreodată fricos: dacă îl aștepta o misiune dificilă, nici că și-ar fi putut dori un partener mai vrednic.

– Îmi mai povestești puțin despre bătălia Nilului? întrebă Temeraire, coborându-și privirea. Au fost doar corabia ta, cealaltă navă și dragonul?

– Dumnezeule, nu! Au fost treizeci de corăbii de linie de partea noastră, ajutate de opt dragoni din Divizia a Treia a Forțelor Aeriene și încă patru dragoni din partea turcilor, răspunse Laurence. Francezii au avut șaptesprezece, respectiv paisprezece, de partea lor,

așa că ne depășeau numeric, dar strategia amiralului Nelson i-a luat cu totul pe nepregătite.

Și, în timp ce Laurence continua să povestească, Temeraire își aplecă fruntea și se cuibări mai strâns în el, ascultându-l, cu ochii mari strălucind în întuneric. Și astfel, stătură de vorbă, cu glas scăzut, până târziu în noapte.

3

Sosiră la Funchal cu o zi mai devreme decât cele trei săptămâni prevăzute de Laurence, ajutați de vântul puternic, cu Temeraire stând ridicat la pupa și privind nerăbdător din clipa în care insula se ivise la orizont. Provocă imediat o oarecare vâlvă pe uscat, dragonii nefiind în mod obișnuit văzuți sosind în port la bordul unor mici fregate, și, când intrară în radă, un grup de spectatori se adună pe cheiuri, dar fără să îndrăznească să se apropie cu niciun chip de vas.

Amiralul Croft era în port; *Reliant* naviga oficial sub comanda lui, iar Riley și Laurence căzuseră în taină de acord că trebuie să se înfățișeze împreună la raport pentru a-l informa despre neobișnuita situație. Steagul de semnal *Căpitan la raport la bord* se ridică pe *Commendable* aproape în clipa când aruncară ancora, iar Laurence se opri doar o clipă să-i vorbească lui Temeraire:

– Trebuie să rămâi pe vas până mă întorc, ține minte, spuse el, îngrijorat. Chiar dacă Temeraire nu era niciodată voit neascultător, putea fi ușor distras de orice lucru nou și interesant, iar Laurence nu avea prea mare încredere în stăpânirea lui de sine, când era înconjurat de atâtea tărâmuri noi de explorat. Îți promit că vei zbura peste întreaga insulă, când mă întorc. Vei vedea tot ce vrei și, până atunci, domnul Wells îți va aduce niște carne bună și proaspătă de vițel și niște miel, din care n-ai mai mâncat niciodată.

Temeraire suspină puțin, dar își plecă crestetul:

– Foarte bine, dar grăbește-te, spuse el. Mi-ar plăcea să merg sus, pe munții de colo. Și aș putea pur și simplu să-i mănânc pe ăia, adăugă el, privind către o pereche de cai de căruță care stăteau în apropiere; caii bătură nervoși din picioare, de parcă ar fi auzit și ar fi înțeles perfect.

– O, nu, nu poți mânca pur și simplu orice vezi pe străzi, zise Laurence alarmat. Wells îți va aduce de îndată ceva. Întorcându-se, prinse privirea sublocotenentului, transmițându-i urgența situației; pe urmă, aruncând o ultimă căutătură șovăitoare, coborî pasarela și i se alătură lui Riley.

Amiralul Croft îi aștepta nerăbdător; în mod evident, ceva ajunsese la urechile lui. Era un bărbat înalt și frapant, mai cu seamă din pricina cicatricii care-i brăzda obrazul și a mâinii artificiale atașate de cioata brațului stâng, cu degetele de fier manevrate de arcuri și cârlige. Își pierduse membrul la scurt timp după promovarea la rangul de ofițer și, de atunci, se îngrășase enorm: când intrară în cabina lui, nu se ridică, ci doar le aruncă o privire încruntată, făcându-le semn să se așeze.

– Așadar, Laurence, explică-te. Să presupun că asta are legătură cu sălbăticiunea pe care o ai acolo?

– Domnule, acela e Temeraire, nu e o sălbăticiune, răspunse Laurence. Am capturat o corabie franceză, *Amitié.* Ieri s-au împlinit trei săptămâni. Am găsit oul în cală. Medicul nostru avea anumite cunoștințe despre dragoni. Ne-a prevenit că în scurt timp va ecloza, așa că am putut să pregătim… carevasăzică, eu i-am pus hamul.

Croft sări în picioare în picioare și se uită chiorâș când la Laurence, când la Riley, observând abia atunci schimbarea uniformei.

– Ce, tu? Așadar, tu… Dumnezeule mare, de ce nu ai dat această sarcină unuia dintre matrozi? întrebă el. Asta duce datoria puțin cam departe, Laurence. Frumos, când un ofițer naval alege să abandoneze corabia, pentru Forțele Aeriene.

– Domnule, ofițerii mei și cu mine am tras la sorți, îi explică Laurence, înăbușindu-și o răbufnire de indignare: nu așteptase laude pentru sacrificiul făcut, dar era puțin prea mult să i se facă

reproșuri pentru asta. Sper că nimeni nu va pune vreodată la îndoială devotamentul meu față de Marină. Mi s-a părut corect față de ei să-mi asum și eu acest risc și, în situația de față, deși nu am căzut la sorți, n-am avut de ales: dragonul s-a atașat de mine și nu puteam risca să refuze hamul din altă mână.

– O, drace! exclamă Croft și se prăbuși înapoi în scaun, cu o expresie ursuză, bătând darabana cu degetele mâinii drepte pe metalul palmei stângi, un gest nervos, și rămase așa, fără să scoată un sunet, în afară de micul clinchet al unghiilor pe fier.

Minutele se scurseră încet, timp în care Laurence pendula între gândul la o mie de dezastre pe care Temeraire le-ar putea provoca în absența lui și îngrijorarea pentru ce ar putea face Croft cu *Reliant* și cu Riley.

În cele din urmă Croft tresări ca trezit din somn și își flutură mâna bună:

– Bine, trebuie să existe vreo recompensă; în definitiv, n-au cum să dea mai puțin pe un dragon îmblânzit decât pe unul sălbatic, spuse el. Fregata franceză e o navă de război, presupun, nu vreo corabie de negoț? Ei, arată destul de bine, sunt sigur că va fi pusă în funcțiune, adăugă el, cu buna dispoziție aparent restabilită, iar Laurence își dădu seama, cu un sentiment amestecat de ușurare și iritare, că bărbatul nu făcuse altceva decât să calculeze în minte partea care-i revenea ca amiral.

– Într-adevăr, domnule, e o ambarcațiune foarte bine pusă la punct: treizeci și șase de tunuri, spuse el politicos, păstrând pentru sine celelalte nenumărate lucruri pe care le-ar fi putut rosti: Nu avea să-i mai dea niciodată raportul acestui om, dar viitorul lui Riley era încă în cumpănă.

– Hm! Ai făcut ceea ce trebuia, Laurence, sunt sigur, deși e păcat să te pierdem. Presupun că-ți va plăcea să fii aviator, adăugă Croft, pe un ton care lăsa de înțeles destul de limpede că nu credea nicidecum așa ceva. Dar nu avem pe plan local nicio divizie a Forțelor Aeriene; chiar și curierul vine doar o dată pe săptămână. Va trebui să-l duci în Gibraltar, îmi închipui.

– Da, domnule, deși călătoria trebuie să aștepte până când mai crește. Poate sta în aer cam o oră, fără prea mult efort, dar deocamdată nu vreau să risc un zbor lung, spuse ferm Laurence. Și, în acest timp, trebuie hrănit; am reușit să ne descurcăm atâta vreme doar cu pescuitul, dar, desigur, aici nu poate vâna.

– Ei, bine, Laurence, asta nu-i treaba Marinei, sunt sigur, spuse Croft, dar înainte ca Laurence să-și piardă cumpătul în fața acestei afirmații meschine, omul păru să-și dea seama cât de prost sunase și își îndulci vorbele: În orice caz, am să vorbesc cu guvernatorul; sunt convins că putem aranja ceva. Acum însă trebuie să ne gândim puțin la *Reliant* și la *Amitié.*

– Aș dori să subliniez, spuse Laurence, că domnul Riley se află la comanda vasului *Reliant* de la înhămarea dragonului și că s-a descurcat extrem de bine, reușind s-o aducă teafără în port după o furtună de două zile. Și a luptat cu curaj în misiunea care ne-a adus trofeul.

– O, sunt sigur, sunt sigur, zise Croft, bătând din nou din degete. Cine e pe *Amitié?*

– Secundul meu, Gibbs, răspunse Laurence.

– Da, desigur, zise Croft. Ei, bine, e cam mult din partea ta să speri ca atât secundul, cât și sublocotenentul tău să avanseze în felul acesta, Laurence, sunt sigur că-ți dai seama. Nu avem la dispoziție atâtea fregate bune.

Lui Laurence îi era foarte greu să nu se piardă cu firea; era limpede că omul căuta un pretext să ia pentru sine o trufanda pe care s-o repartizeze unuia dintre favoriții săi.

– Domnule, spuse el glacial, nu prea înțeleg ce vreți să spuneți. Sper că nu sugerați că m-am lăsat pus în ham ca să eliberez un post. Vă asigur că singurul meu motiv a fost acela de a oferi Angliei un dragon foarte valoros și nădăjduiesc că Excelențele Lor vor înțelege lucrurile ca atare.

Mai mult de-atât nu voia să insiste asupra sacrificiului său și întinsese deja mai mult coarda decât ar fi fost de preferat, fără să

pună în pericol binele lui Riley. Dar reacția lui își făcu efectul: Croft păru atins de aluzie și de faptul că pomenise de Amiralitate. Tuși, își drese glasul și bătu în retragere, concediindu-i fără să mai tragă nicio concluzie cu privire la îndepărtarea lui Riley de la comandă.

– Domnule, vă sunt profund îndatorat, spuse Riley, în timp ce se îndreptau împreună către corabie. Sper doar să nu vă fi atras neplăceri insistând atât de mult; bănuiesc că trebuie să fie foarte influent.

În momentul de față, Laurence nu mai găsea loc pentru alt sentiment decât acela de ușurare, căci ajunseseră la docul lor și Temeraire se afla încă pe puntea corabiei, care părea mai degrabă un abator, iar zona din jurul gurii dragonului era mai mult roșie decât neagră. Mulțimea de spectatori se împrăștiase.

– Dacă există vreo parte bună în toată treaba asta, Tom, aceea este că nu mai trebuie să mă gândesc la influență, răspunse el. Nu cred că poate să aibă vreo importanță pentru un aviator. Te rog să nu-ți faci niciun fel de griji pentru mine. Te-ar deranja dacă am merge mai repede? Cred că a terminat de mâncat.

Zborul reuși să-i potolească iritarea; îi era imposibil să fie furios cu întreaga insulă Madeira întinsă în fața lui, cu vântul în păr și cu Temeraire arătându-i emoționat noi lucruri interesante, precum animale, case, căruțe, copaci, pietre și orice altceva i-ar fi putut atrage privirea. În ultima vreme deprinsese o metodă de a zbura cu capul parțial întors, ca să poată vorbi cu Laurence între timp. Căzu de acord, în cele din urmă, să poposească pe un drum pustiu care se întindea la marginea unei văi adânci; un pâlc de nori se rostogolea în straturi groase în josul coastelor sudice, atingând pământul într-un mod straniu, și Temeraire se așeză ca să le urmărească fascinat mișcarea.

Laurence descălecă; încă se obișnuia să călărească și era bucuros să-și poată întinde picioarele după o oră în văzduh. Se plimbă o vreme, savurând priveliștea, și își spuse că în dimineața următoare va lua cu ei ceva de mâncat și de băut; i-ar fi prins bine un sandvici și un pahar de vin.

– Mi-ar plăcea încă un miel ca aceia, spuse Temeraire, dând glas propriilor gânduri. Au fost foarte gustoși. Pot să-i mănânc pe cei de colo? Par și mai mari.

Pe cealaltă coastă a văii, se afla o turmă frumoasă de oi care pășteau tacticoase, albe pe fundalul verde.

– Nu, Temeraire, acelea sunt oi, spuse Laurence. Nu sunt la fel de bune și cred că aparțin cuiva, așa că nu ne putem apuca să le furăm. Dar am să văd dacă nu pot aranja cu ciobanul să îți pună una deoparte pentru mâine, dacă ți-ar plăcea să ne întoarcem aici.

– Pare ciudat că oceanul e plin de vietăți pe care le poți mânca după placul inimii, iar pe uscat totul pare să aparțină cuiva, remarcă Temeraire, dezamăgit. Nu mi se pare chiar corect; nu mănâncă toate oile alea singuri, în definitiv, iar mie acum mi-e foame.

– În aceste condiții, cred că voi fi arestat pentru că te-am învățat să gândești subversiv. Indiscutabil, pari foarte revoluționar. Dar gândește-te: poate că omul care are oile alea e același pe care-l vom ruga să ne dea un mielușel frumos pentru cină. E greu de crezut c-o va face, dacă-i furăm animalele.

– Aș prefera un mielușel frumos acum, bombăni Temeraire, dar nu se duse după oi, ci, în schimb, începu să cerceteze iarăși norii. Pot să mă duc la norii de colo? Mi-ar plăcea să văd de ce se mișcă așa.

Laurence privi cu suspiciune la coama învăluită a muntelui, dar îi displăcea din ce în ce mai mult să-i spună „nu“ dragonului, când nu era silit; era atât de des nevoie.

– Putem încerca, dacă vrei, răspunse el, dar mi se pare puțin riscant; am putea foarte ușor să ne ciocnim de versantul muntelui și să cădem sub vânt.

– O, atunci am să aterizez mai la vale și pe urmă putem să urcăm pe jos, spuse Temeraire, aplecându-se și așezându-și gâtul pe pământ, ca Laurence să se poată urca înapoi. Asta va fi, în orice caz, mai interesant.

Era puțin ciudat să mergi la plimbare cu un dragon și foarte ciudat

să-l depășești. Temeraire putea face un pas cât zece ai lui Laurence, însă călca foarte rar, fiind mai ocupat să se uite încoace și încolo, să compare dimensiunile stratului de nori de deasupra pământului. În cele din urmă, Laurence o luă puțin înainte și se așeză pe povârniș, în așteptare; se simțea bine, chiar și în ceața deasă, datorită hainelor groase și a pelerinei din piele uleiată, pe care învățase din experiență să le poarte în timpul zborului.

Temeraire continua să înainteze foarte încet în susul dealului, întrerupându-și când și când cercetările asupra norilor pentru a privi o floare sau o pietricică. Spre surprinderea lui Laurence, se opri la un moment dat și scoase o piatră din pământ, pe care apoi, cu evidentă emoție, i-o aduse până sus, împingând-o cu vârful piciorului căci era prea mică s-o prindă în gheare.

Laurence cântări în mână piatra, care era cam de dimensiunea pumnului său. Era, fără îndoială, ciudată: pirită concrescută cu cristale de cuarț și stâncă.

– Cum de-ai văzut-o? întrebă el cu interes, întorcând-o în mâini și ștergând-o de praf.

– O părticică era afară din pământ și sclipea, răspunse Temeraire. E aur? Îmi place cum arată.

– Nu, e doar pirită, dar e foarte frumoasă, nu-i așa? Bănuiesc că ești una dintre acele ființe strângătoare, spuse Laurence, ridicându-și privirea tandru către Temeraire; mulți dragoni au o fascinație înnăscută pentru giuvaiere sau metale prețioase. Mă tem că nu sunt un partener destul de bogat pentru tine; nu voi putea să-ți ofer un morman de aur pe care să dormi.

– Te-aș prefera pe tine decât un morman de aur, chiar dacă ar fi foarte comod de dormit pe el, zise Temeraire. Nu mă deranjează să dorm pe punte.

O spuse cât se poate de firesc, nicidecum ca și cum ar fi vrut să-i facă un compliment, și se întoarse imediat la privitul norilor. Laurence rămase uitându-se lung în urma lui, cu un sentiment de uluire îngemănat cu o plăcere extraordinară. Nu-și putea imagina un sentiment asemănător; singura analogie pe care și-o putea închipui

cu vechea lui viață era dacă *Reliant* ar fi vorbit și i-ar fi spus că-i plăcea să-l aibă căpitan: apreciere și afecțiune, din cea mai neprețuită sursă imaginabilă, ceea ce îi dădea un nou imbold de a se dovedi demn de un asemenea elogiu.

– Mă tem că nu vă pot ajuta, domnule, spuse bătrânul, scărpinându-se după ureche, în timp ce își îndrepta spatele aplecat deasupra manuscrisului greu din fața lui. Am o duzină de cărți despre rasele dragonilor și nu-l pot găsi în niciuna dintre ele. Poate că i se va schimba coloritul când se maturizează.

Laurence se încruntă; era al treilea naturalist pe care-l consultase în ultima săptămână, de când acostase pe Madeira, și niciunul dintre ei nu-i putuse ajuta în stabilirea rasei lui Temeraire.

– Totuși, spuse librarul, poți să vă dau o speranță. Sir Edward Howe din Societatea Regală se află aici, pe insulă, să se relaxeze. A trecut pe la prăvălia mea săptămâna trecută. Cred că stă la Porto Moniz, la capătul de nord-vest al insulei, și sunt sigur că va putea să stabilească identitatea dragonului pentru dumneavoastră; a scris mai multe monografii asupra unor rase rare din Americi și din Orient.

– Vă mulțumesc foarte mult, mă bucur să aflu asta, spuse Laurence, înseninându-se la auzul veștii. Numele îi era cunoscut și îl întâlnise pe acest om la Londra, o dată sau de două ori, așa că nici măcar nu trebuia să se dea peste cap să-i fie prezentat.

Reveni în stradă binedispus, cu o minunată hartă a insulei și o carte despre mineralogie pentru Temeraire. Ziua era deosebit de frumoasă și dragonul zăcea tolănit pe câmpul care-i fusese pus la dispoziție la o oarecare distanță de oraș, încălzindu-se la soare, după o masă copioasă.

Guvernatorul fusese mai binevoitor decât amiralul Croft, probabil din pricina neliniștii oamenilor săi față de prezența unui dragon mai mereu înfometat în mijlocul portului lor, și deschisese vistieria publică pentru a-i asigura lui Temeraire aprovizionarea constantă cu oi și vite. Temeraire nu era deloc nemulțumit de schimbarea meniului său și continua să crească; n-ar mai fi încăput la pupa

corabiei și promitea să ajungă mai lung decât nava însăși. Laurence cumpărase o căsuță lângă câmp, pe bani puțini, datorită subitei nerăbdări a proprietarului ei de a nu se afla prin apropiere, și cei doi se descurcau foarte bine.

Regreta îndepărtarea sa definitivă de viața corabiei când avea timp să se gândească la asta, dar antrenamentele lui Temeraire cereau multă muncă și, pe de altă parte, putea oricând să meargă să ia masa în oraș. Se întâlnea adesea cu Riley sau cu ceilalți ofițeri ai săi. De asemenea, avea și alte cunoștințe din marină în oraș, așa că arareori petrecea un prânz însingurat. Serile erau plăcute și ele, deși era obligat să se întoarcă devreme la colibă, din pricina distanței. Găsise un servitor din partea locului, Fernao, care, deși mereu ursuz și taciturn, nu era deranjat de dragon și știa să prepare un mic dejun și o cină mulțumitoare.

Temeraire dormea de obicei în miezul zilei, cât timp era el plecat, și se trezea la apusul soarelui. După cină, Laurence se ducea să stea afară și îi citea, la lumina unui felinar. Nu se dăduse niciodată în vânt după citit, dar plăcerea pe care i-o ofereau lui Temeraire cărțile era atât de mare, încât Laurence se molipsise și nu putea să nu se gândească cu satisfacție la încântarea pe care i-o va provoca lui Temeraire noua carte – care vorbea, în cele mai mici detalii, despre pietre prețioase și despre extragerea lor –, în ciuda totalei lipse de interes, în ceea ce-l privea, față de respectivul subiect. Nu era felul de viață pe care se așteptase vreodată să-l ducă, dar, cel puțin până în prezent, nu fusese afectat în mod considerabil de schimbarea sa de statut, iar Temeraire devenea o companie deosebit de plăcută.

Laurence se opri într-o cafenea și îi scrise lui Sir Edward un răvaș cu datele lui, explicându-i pe scurt situația și cerându-i permisiunea de a-l vizita. Îl adresă către Porto Moniz și îl trimise prin curierul stabilimentului, adăugând o jumătate de coroană ca să-i grăbească expedierea. Desigur, ar fi putut ajunge mult mai repede zburând pe deasupra insulei, dar simțea că nu putea să năvălească pur și simplu peste cineva, neanunțat, cu un dragon după el. Putea aștepta; mai avea cel puțin o săptămână de libertate înainte de a primi un răspuns de la Gibraltar cu instrucțiuni privind felul în care trebuia să se prezinte la datorie.

Însă curierul trebuia să sosească a doua zi și asta îi aminti de o

datorie neglijată: nu-i scrisese încă tatălui său. Nu-și putea lăsa părinții să afle despre schimbările din viața lui din cine știe ce relatare la mâna a doua sau din articolul din *Gazette* care avea să apară fără îndoială, și, fără tragere de inimă, se așeză la loc, cu o ceașcă proaspătă de cafea, să scrie necesara scrisoare.

Îi era greu să se gândească ce să scrie. Lordul Allendale nu era un părinte deosebit de afectuos și era scrupulos în privința convențiilor. Considera Armata și Marina alternative la Biserică greu acceptabile pentru un mezin fără avere; nu s-ar fi gândit să-și trimită fiul în Aviație mai mult decât într-o breaslă și, fără doar și poate, nici n-ar înțelege și nici n-ar aproba una ca asta. Laurence știa foarte bine că el și tatăl său aveau păreri diferite pe tema datoriei: tatăl său i-ar spune, cu siguranță, că ar fi fost obligația lui față de numele pe care-l purta să nu se apropie de dragon și să lase la o parte cine știe ce idee nechibzuită despre datorie.

De reacția mamei sale se temea și mai mult, căci ea nutrea pentru el o reală afecțiune și, de dragul lui, vestea avea s-o întristeze. Apoi, ea era prietenă cu Lady Galman și ceea ce scria el avea să ajungă, fără îndoială, la urechile lui Edith. Dar nu putea să scrie în așa fel încât să le liniștească, fără să-l întărâte la culme pe tatăl său. Și, astfel, se mulțumi cu o epistolă prețioasă, convențională, în care înfățișă faptele fără înfloriturі și evită întru totul să lase impresia că se plânge. Trebuia să fie suficient, însă pecetlui scrisoarea cu un sentiment de nemulțumire înainte de a o duce personal la postul de curierat.

Cu această neplăcută misiune îndeplinită, se întoarse la hotelul în care își luase o cameră; îi invitase pe Riley și pe Gibbs, împreună cu alți câțiva cunoscuți, să ia masa împreună, ca să se revanșeze pentru ospitalitatea pe care i-o arătaseră ei mai înainte. Nu se făcuse ora două și prăvăliile erau încă deschise. Privi în vitrine, în timp ce mergea, ca să-și abată gândurile de la reacția previzibilă a familiei sale și a celor mai apropiați prieteni, și se opri în fața unei mici case de amanet.

Lanțul de aur era absurd de masiv, genul de obiect pe care nicio femeie nu l-ar putea purta și care pentru un bărbat era prea ostentativ: zale groase și pătrate, cu discuri plate și mici perle atârnând de ele, intercalate. Însă își imagina că trebuia să fie scump,

numai pentru metal și pentru perle, costând probabil mult mai mult decât ar fi trebuit să cheltuiască. Era chibzuit cu rezervele sale bănești, acum, că nu mai avea perspectiva vreunei recompense. Cu toate acestea, păși înăuntru și întrebă: era, într-adevăr, prea scump.

– Dar, domnule, poate că acesta ar fi ceea ce căutați? sugeră proprietarul, oferindu-i un alt lanț. Arăta aproape la fel, însă fără discuri și, probabil, cu zale ceva mai subțiri. Era aproape la jumătate din prețul celuilalt, însă tot scump, dar îl luă și pe urmă se simți puțin nesăbuit din pricina asta.

Oricum, i-l dădu lui Temeraire în seara aceea și rămase ușor surprins de bucuria cu care fu primit. Dragonul înhăță lanțul și nu mai vru să se despartă de el. Îl cercetă meditativ la lumina lumânării, în timp ce Laurence îi citea, întorcându-l pe toate părțile ca să admire strălucirea luminii pe aur și pe perle. Când, în cele din urmă, adormi, lanțul îi rămase încâlcit între gheare, iar a doua zi Laurence fu nevoit să-l fixeze bine de ham înainte ca Temeraire să se învoiască să zboare.

Reacția neobișnuită îl făcu pe Laurence și mai bucuros să găsească o invitație entuziastă din partea lui Sir Edward, când se întoarseră după zborul de dimineață. Fernao îi aduse răvașul afară, în câmp, când aterizară, și Laurence i-l citi lui Temeraire cu voce tare: gentilomul avea să-i primească oricând doreau să vină și putea fi găsit la malul mării, lângă scăldători.

– Nu sunt obosit, declară Temeraire; era la fel de curios ca Laurence să-și cunoască rasa. Putem merge chiar acum, dacă vrei.

Devenise, într-adevăr, din ce în ce mai rezistent. Laurence hotărî că se puteau opri cu ușurință să se odihnească dacă era nevoie și se urcă înapoi pe spatele lui, fără ca măcar să-și fi schimbat hainele. Temeraire făcu un efort neobișnuit și insula trecu în goană pe sub ei, în largi bătăi de aripi, cu Laurence aplecat peste gâtul lui și strângând din ochi, ca să se ferească de vânt.

Coborâră în spirale, la mai puțin de o oră după ce se ridicaseră în aer, împrăștiind oamenii care se îmbăiau și vânzătorii de la malul mării când aterizară pe țărmul pietros. Laurence se uită o clipă după ei, îngrozit, apoi se încruntă; dacă erau atât de ridicoli încât să-și

imagineze că un dragon îmblânzit le-ar face vreun rău, nu era vina lui. Mângâie gâtul lui Temeraire în timp ce se desfăcea din chingi și aluneca jos.

– Mă duc să văd dacă-l pot găsi pe Sir Edward. Stai aici.

– Bine, răspunse Temeraire absent. Privea deja cu interes spre iazurile adânci, stâncoase, din preajma țărmului, cu aflorimente ciudate și apă foarte limpede.

Sir Edward nu se dovedi foarte greu de găsit; observase mulțimea alergând și se apropia deja, singura persoană pe care Laurence o zări după ce străbătuse un sfert de milă. Își strânseră mâinile și schimbară politețuri, dar amândoi erau nerăbdători să treacă la adevărata chestiune în discuție, iar Sir Edward consimți cu înflăcărare când Laurence îndrăzni să sugereze că ar trebui să se întoarcă la Temeraire.

– Un nume cât se poate de deosebit și de încântător, remarcă Sir Edward, pe drum, făcând inima lui Laurence să se strângă. Cel mai adesea li se dau nume romane, nume extravagante, dar, pe de altă parte, majoritatea aviatorilor se urcă în ham mult mai tineri decât dumneata și au tendința să se umfle în pene. E destul de ridicol un Winchester de două tone pe nume Imperatorius. Ei, bine, Laurence, cum ai reușit să-l înveți să înoate?

Speriat, Laurence se uită, apoi făcu ochii mari: în absența lui, Temeraire intrase în apă și acum se bălăcea.

– Dumnezeule, nu! Nu l-am mai văzut făcând asta până acum, spuse el. Cum de nu se îneacă? Temeraire! Ieși imediat din apă! strigă el, ușor îngrijorat.

Sir Edward privi cu interes cum Temeraire înotă către ei și se cățără înapoi pe țărm.

– Nemaipomenit! Sacii aerieni interiori care le îngăduie să zboare îi fac pe dragoni să plutească natural, după câte îmi închipui și, crescut fiind pe ocean, probabil că nu are nicio teamă instinctivă față de apă.

Sacii aerieni de care pomenise erau o informație nouă pentru Laurence, dar dragonul se apropie, așa că lăsă deoparte următoarele întrebări care-i trecură imediat prin minte.

– Temeraire, acesta este Sir Edward Howe, spuse Laurence.

– Bună ziua, făcu Temeraire, privind în jos cu un interes egal cu cel cu care era el însuși cercetat. Sunt foarte încântat să vă cunosc. Îmi puteți spune ce rasă sunt?

Sir Edward nu păru pus în încurcătură de această abordare directă și făcu o plecăciune, răspunzându-i:

– Sper că voi fi în stare să-ți ofer, într-adevăr, unele informații. Aș putea să te rog să te duci la o oarecare distanță către țărm, eventual lângă copacul pe care-l vezi acolo, și să-ți desfaci aripile, ca să putem vedea mai bine întreaga ta conformație?

Temeraire se duse bucuros, iar Sir Edward îi urmări mișcarea.

– Hm, foarte ciudat, deloc caracteristic felul în care își ține coada. Laurence, zici că oul ăsta a fost găsit în Brazilia?

– Mă tem că, în privința asta, nu vă pot da un răspuns neîndoielnic, zise Laurence, cercetând coada lui Temeraire. Nu vedea nimic neobișnuit, dar, desigur, el nu avea cu adevărat un termen de comparație. Temeraire își ținea coada deasupra pământului și plesnea ușor aerul în timp ce mergea. L-am luat de pe o corabie franceză pe care am capturat-o, continuă el, iar aceasta fusese cel mai recent la Rio, judecând după însemnele de pe unele dintre butoaiele de apă, dar mai mult de-atât nu pot spune. Jurnalele de bord au fost aruncate în apă când am capturat-o și căpitanul a refuzat, firește, să ne dea vreo informație despre locul unde a fost descoperit oul. Dar presupun că nu putea să fi venit de foarte departe, dată fiind durata călătoriei.

– O, asta nu e în niciun caz sigur, spuse Sir Edward. Există anumite subspecii care se maturizează în ou timp de mai bine de zece ani, iar douăzeci de luni e media obișnuită. Dumnezeule!

Temeraire tocmai își desfăcuse aripile; încă picurau de apă.

– Ei? îl întrebă Laurence, plin de speranță.

– Laurence, Dumnezeule, aripile acelea. Sir Edward țipă și fugi de-a dreptul peste țărm, către Temeraire. Laurence clipi, luându-se după el, și îl ajunse din urmă abia lângă dragon. Sir Edward mângâia blând una dintre cele șase falange care împărțeau secțiunile aripilor lui Temeraire, privind-o cu aviditate. Temeraire își ridicase gâtul ca să privească, dar altminteri stătea liniștit și nu părea să-l deranjeze că-i atinge aripile.

– Așadar, îl recunoașteți? îl întrebă Laurence pe Sir Edward, șovăitor. Omul părea de-a dreptul copleșit.

– Să-l recunosc? Nu, te asigur, în sensul de a mai fi văzut vreodată acest soi, răspunse Sir Edward. De-abia dacă pot fi trei oameni în viață în Europa care l-au văzut și, pe baza acestei singure priviri, am deja destul material pentru un discurs în fața Societății Regale. Dar aripile sunt de necontestat, și numărul ghearelor: e un Imperial Chinez, deși nu-ți pot spune cu siguranță din care linie. O, Laurence, ce trofeu!

Laurence se holbă la aripi, năucit; nu îi trecuse prin minte până atunci că segmentele în formă de evantai erau ceva neobișnuit, nici cele cinci degete pe care Temeraire le avea la fiecare picior.

– Un Imperial? se miră el, cu un zâmbet șovăitor; se întrebă în clipa aceea dacă nu cumva Sir Edward făcea o glumă cu el. Chinezii creșteau dragoni cu mii de ani înainte ca romanii să fi domesticit măcar rasele sălbatice ale Europei; erau extrem de posesivi cu munca lor și arareori permiteau ca măcar exemplarele adulte ale unor specii minore să părăsească țara. Era absurd să crezi că francezii căraseră un ou de Imperial peste Atlantic, într-o fregată cu treizeci și șase de tunuri.

– E o rasă bună? întrebă Temeraire. Voi putea să arunc flăcări?

– Dragă făptură, e cea mai bună rasă posibilă; doar Celeștii sunt mai rari sau mai valoroși și, dacă ai fi unul din aceia, bănuiesc că chinezii ar porni război pentru că te-am pus în ham, așa că trebuie să ne bucurăm că nu ești, spuse Sir Edward. Dar, deși n-am să dau un verdict categoric, cred că nu e de așteptat să arunci flăcări. Chinezii

cresc dragoni în primul rând pentru inteligență și grație; au o supremație aeriană atât de copleșitoare, încât nu sunt nevoiți să caute asemenea abilități la speciile lor. Dintre rasele orientale, dragonii japonezi sunt mult mai înclinați să aibă capacități ofensive speciale.

– O! făcu Temeraire întristat.

– Temeraire, nu fi absurd, e cea mai strașnică veste pe care ar putea să și-o imagineze cineva, spuse Laurence, începând să creadă, în cele din urmă, că o glumă nu putea merge atât de departe. Sunteți chiar sigur, domnule? nu se putu abține să întrebe.

– O, da, răspunse Sir Edward, întorcându-se la examinarea aripilor. Uită-te numai la gingășia membranelor, la densitatea coloritului pe tot trupul, la armonia dintre culoarea ochilor și semne. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat că e o rasă chinezească; e imposibil să fi venit din sălbăticie, și niciun crescător european sau incaș nu e capabil de o asemenea realizare. Și, adăugă el, asta explică și înotul: animalele chinezilor au adesea o afinitate pentru apă, dacă-mi amintesc bine.

– Un Imperial, murmură Laurence, mângâind, plin de uimire, coasta lui Temeraire. E incredibil! Ar fi trebuit să-l transporte cu jumătate din flotă sau să trimită un îngrijitor la el, în loc să facă invers.

– Poate că nu știau ce au, sugeră Sir Edward. Ouăle chinezești sunt greu de deosebit după aspect, în afară de faptul că au o textură de porțelan fin. Apropo, presupun că n-ai păstrat vreo bucată de coajă? întrebă el gânditor.

– Eu nu, dar poate unii dintre matrozi să fi păstrat o bucățică, răspunse Laurence. Aș fi bucuros să mă interesez pentru dumneavoastră. Vă sunt profund îndatorat.

– N-ai pentru ce. Recunoștința e de partea mea. Să mă gândesc că am văzut un Imperial… și că am vorbit cu el! Sir Edward se înclină în fața lui Temeraire. Prin asta, s-ar putea să fiu unic printre englezi, deși contele de Pérouse a scris în jurnalul lui despre faptul că a vorbit cu unul în Coreea, în palatul regelui.

– Mi-ar plăcea să-l citesc, spuse Temeraire. Laurence, poți să-mi faci rost de un exemplar?

– Cu siguranță am să încerc, răspunse Laurence. Și, domnule, v-aș fi foarte recunoscător dacă mi-ați putea recomanda câteva texte asupra cărora să mă aplec. M-aș bucura să știu câte ceva despre obiceiurile și comportamentul rasei.

– Ei, bine, mă tem că există extrem de puține surse. Îmi închipui că în curând vei fi mai cunoscător decât oricare alt european, spuse Sir Edward. Dar, negreșit, am să-ți dau o listă și am și eu mai multe cărți pe care aș fi bucuros să ți le împrumut, inclusiv jurnalul lui La Pérouse. Am putea să mergem la hotelul meu și să le aducem, dacă pe Temeraire nu-l deranjează să aștepte aici. Mă tem că nu ar încăpea foarte bine în orășel.

– Nu mă deranjează deloc. Am să mă duc din nou să înot, spuse Temeraire.

După ce luă ceaiul cu Sir Edward și adună o sumedenie de cărți de la el, Laurence găsi în sat un cioban dispus să-i ia banii, așa că avea cu ce să-l hrănească pe Temeraire înainte de drumul de întoarcere. Dar trebui să târască de unul singur până la țărm oaia care behăia nebunește și încerca să scape, cu mult înainte ca Temeraire să fie de văzut. Laurence sfârși prin a fi nevoit s-o care în brațe și oaia își luă ultima revanșă defecând pe el, chiar înainte de a o azvârli, în sfârșit, la pământ, în fața jinduitorului dragon.

În vreme ce Temeraire se ospătă, Laurence se dezbrăcă până la piele și își frecă hainele în apă cât putu de bine și lăsă lucrurile ude pe o piatră însorită, la uscat, răstimp în care se scăldară. Laurence nu era un bun înotător, dar, ținându-se de Temeraire, putea risca să se avânte în apele mai adânci, unde dragonul putea înota. Bucuria lui Temeraire în apă era molipsitoare și, în cele din urmă, Laurence cedă și el voioșiei, stropindu-l jucăuș și plonjând sub apă, pentru a ieși pe partea cealaltă.

Apa era minunat de caldă și în preajmă se aflau multe stânci pe care puteai ieși să te odihnești, unele destul de mari pentru amândoi.

Când, în cele din urmă, îl conduse pe Temeraire înapoi la mal, trecuseră mai multe ore și soarele se grăbea spre asfințit. Simțea o vinovată bucurie că ceilalți oameni care se scăldau se îndepărtaseră: i-ar fi fost rușine să fie văzut făcând giumbușlucuri, ca un copil.

Soarele le încălzea spatele, în timp ce zburau peste insulă, înapoi la Funchal, debordând amândoi de satisfacție, cu prețioasele cărți înfășurate în piele uleiată și legate de ham.

– Diseară am să-ți citesc din jurnale, spunea Laurence când fu întrerupt de un strigăt puternic, trâmbițând deasupra lor.

Temeraire se sperie atât de tare încât se opri în aer, șovăind o clipă; pe urmă răspunse răcnit, un sunet ciudat, nesigur. Se avântă din nou înainte și, în clipa următoare, Laurence văzu sursa strigătului: un dragon de un gri palid, cu pete albe pe burtă și striații albe peste aripi, aproape invizibil pe fundalul plafonului de nori: era la mare distanță deasupra lor.

Se prăvăli foarte repede și zbură lângă ei; acum vedea că era mai mic decât Temeraire, chiar la dimensiunile lui actuale, dar putea să plutească mult mai mult timp cu o singură bătaie de aripi. Călărețul lui purta piele gri, asortată cu culoarea dragonului și o glugă grea, pe care, desfăcând mai multe catarame, și-o lăsă să atârne la ceafă.

– Sunt căpitanul James, pe Volatilus, serviciul de curierat, spuse el, holbându-se la Laurence cu vădită curiozitate.

Laurence ezită; evident, se cerea un răspuns, dar nu era tocmai sigur cum să se prezinte, căci nu fusese încă eliberat oficial din Marină și nici încorporat oficial în Forțele Aeriene.

– Căpitanul Laurence din Marina Maiestății Sale, spuse el într-un târziu, pe Temeraire. În prezent nu sunt numit în funcție. Mergi la Funchal?

– Marină…? Da, și bănuiesc că ai face bine să mergi într-acolo și tu, după această prezentare, spuse James. Avea o față prelungă, plăcută, dar răspunsul lui Laurence o stâlcise, cu o încruntătură adâncă. Ce vârstă are dragonașul tău și de unde-l ai?

– Am trei săptămâni și cinci zile de când am ieșit din ou, iar Laurence m-a câștigat într-o bătălie, interveni Temeraire, înainte ca Laurence să apuce să răspundă. Tu cum l-ai întâlnit pe James? întrebă el, adresându-se celuilalt dragon.

Volatilus clipi, cu ochi mari, albaștri și lăptoși, și spuse, cu glas voios:

– Am eclozat! Dintr-un ou!

– O? făcu Temeraire, neștiind ce să creadă, și întoarse capul către Laurence, cu un aer uimit. Laurence scutură iute din cap, ca să-l facă să tacă.

– Domnule, dacă ai întrebări, cel mai bine poți primi răspunsul la sol, îi spuse el lui James, cu o oarecare răceală; în tonul celuilalt bărbat fusese o nuanță poruncitoare care nu-i plăcea. Temeraire și cu mine locuim chiar lângă oraș. Vrei să ne însoțești sau să te urmăm noi pe terenurile de aterizare?

James se uita mirat la Temeraire și îi răspunse lui Laurence cu ceva mai multă căldură:

– O, hai să mergem la voi; din clipa în care aterizez oficial, în jurul meu o să se îmbulzească oameni care vor să trimită colete și nu vom putea vorbi.

– Foarte bine; e un câmp în partea de sud-vest a orașului, preciză Laurence. Temeraire, ia-o, te rog, înainte.

Dragonul gri se ținea după ei fără nicio dificultate, deși Laurence avea impresia că Temeraire încerca în taină să-l lase în urmă. Era evident că Volatilus fusese antrenat, și antrenat bine, pentru viteză. Crescătorii englezi se pricepeau să lucreze cu efectivele lor limitate pentru a obține anumite rezultate, dar, evident, inteligența fusese sacrificată în procesul de obținere a acestuia anume.

Aterizară împreună, în mugetele disperate ale vitelor care fuseseră trimise pentru cina lui Temeraire.

– Temeraire, fii blând cu el, îi șopti Laurence. Unii dragoni nu pricep prea multe, la fel ca unii oameni; ți-l amintești pe Bill Swallow de pe

Reliant.

– O, da, răspunse Temeraire, cu glas la fel de scăzut. Înțeleg acum. Voi fi cu băgare se seamă. Crezi că i-ar plăcea una dintre vacile mele? Ar vrea oare ceva de mâncare?

Laurence îl întrebă pe James, când descălecară și se întâlniră la sol.

– Temeraire a mâncat deja în după-amiaza asta, poate să se lipsească de o vacă.

– Păi, ești foarte amabil, spuse James, înmuindu-se văzând cu ochii. Sunt sigur că i-ar plăcea foarte mult. Nu-i așa, sac fără fund? continuă el drăgăstos, mângâind gâtul lui Volatilus.

– Vaci? făcu Volatilus, uitându-se la ele cu ochii mari.

– Haide și gustă cu mine; putem mânca acolo, îi spuse Temeraire dragonului gri și se ridică, înhățând o pereche de vaci peste peretele îngrăditurii. Le așeză într-o parte curată, acoperită de iarbă, a câmpului și Volatilus tropăi nerăbdător să i se alăture, la semnul lui Temeraire.

– E neobișnuit de generos din partea ta și a lui, remarcă James, în timp ce Laurence îl conduse la colibă. N-am văzut niciodată unul dintre cei mari împărțind mâncarea așa. Ce rasă este?

– Nu sunt un expert și a venit la noi fără acte de proveniență, dar Sir Edward Howe tocmai l-a identificat astăzi drept un Imperial, spuse Laurence, simțindu-se ușor stânjenit; era ca și cum s-ar fi grozăvit, dar, desigur, era un lucru evident și nu putea evita să-l dezvăluie oamenilor.

James se împiedică de prag la auzul veștii și fu cât pe ce să cadă peste Fernao.

– Glu… o, Doamne, nu glumești? întrebă el, revenindu-și și înmânându-i mantoul de piele. Dar cum l-ai găsit și cum ai reușit să-l pui în hamuri?

Lui Laurence nu i-ar fi trecut vreodată prin cap să-și interogheze o gazdă în felul acesta, dar își ascunse opinia despre manierele lui

James: circumstanțele îngăduiau, cu siguranță, o anumită lejeritate.

– Voi fi bucuros să-ți povestesc, îi spuse, conducându-l pe celălalt bărbat în camera de zi. De fapt, aș dori să mă sfătuiești cum trebuie să acționez mai departe. Dorești o cană de ceai?

– Da, deși aș prefera cafea, dacă ai, răspunse James, împingând un scaun mai aproape de foc; se tolăni în el, cu piciorul aruncat peste un braț. La naiba, ce bine e să ședzi un minut; suntem în aer de șapte ore.

– Șapte ore? Trebuie să fii distrus, remarcă Laurence, uluit. N-aveam habar că pot să stea în văzduh atât de mult timp.

– O, să fii tu sănătos, am fost în zboruri de paisprezece ore, zise James. Dar cu al tău n-aș încerca. Volly poate sta sus bătând din aripi doar o dată pe oră, pe vreme bună. Căscă nestăpânit. Totuși, nu e de glumă, mai ales cu curenții de aer de deasupra oceanului.

Fernao intră cu cafeaua și ceaiul și, după ce fură amândoi serviți, Laurence descrise pe scurt găsirea și înhămarea lui Temeraire, iar James îl ascultă cu nedisimulată uimire, timp în care bău cinci cești de cafea și dădu gata două platouri cu sandviciuri.

– Așadar, după cum vezi, sunt oarecum derutat. Amiralul Croft a scris un raport către Aviație, în Gibraltar, cerând instrucțiuni cu privire la situația mea, pe care nădăjduiesc că îl vei duce, dar mărturisesc că aș fi recunoscător să știu cât de cât la ce să mă aștept, termină el.

– Mă tem că nu ți-ai găsit omul, zise James vesel, golind a șasea ceașcă. N-am auzit niciodată ceva asemănător și nici măcar nu te pot înștiința dinainte în privința instrucției. Am fost detașat în serviciul de curierat când am împlinit doisprezece ani, iar pe Volly, de la paisprezece. Tu vei fi la artileria grea, cu mândrețea ta. Dar, adăugă el, am să-ți scurtez așteptarea: dau fuga pe terenurile de aterizare, iau poșta și transmit scrisoarea amiralului tău diseară. N-aș fi surprins dacă te trezești cu vizita unui știab mâine, înainte de prânz.

– Iartă-mă, un ce? făcu Laurence, forțat să întrebe, în disperare. Felul de a vorbi al lui James devenise din ce în ce mai neglijent cu fiecare

ceașcă de cafea consumată.

– Ofițer superior, precizează James. Rânji, își azvârli piciorul jos și se ridică de pe scaun, ridicându-se pe vârfuri ca să se întindă. Vei deveni aviator; aproape uit că nu am unul în față.

– Mulțumesc, e un compliment generos, zise Laurence, deși, în sinea lui, și-ar fi dorit ca James să fi depus mai mult efort să-și amintească. Dar să nu-mi spui că vei zbura noaptea!

– Ba da. N-are niciun rost să trândăvesc pe-aici, cu o vreme ca asta. Cafeaua aia m-a revigorat și, după ce-a mâncat o vacă, Volly poate zbura până în China și înapoi, adăugă el. Oricum, vom avea un culcuș mai bun în Gibraltar. Am plecat.

Și, cu această remarcă, James părăsi camera de zi, își luă mantoul din cuier și ieși tacticos pe ușă, fluierând, în timp ce Laurence rămase descumpănit, luat pe nepregătite, și abia într-un târziu porni după el.

Volly veni țopăind la James, cu câteva salturi scurte, fâlfâitoare, vorbind entuziasmat despre vaci și despre „Temrer“, ceea ce era tot ce putea scoate din numele lui Temeraire. James îl mângâie și urcă pe spinarea lui.

– Mulțumesc încă o dată; ne vedem când sunt de gardă, dacă-ți faci instrucția în Gibraltar, spuse el. Flutură o mână și, într-o vâltoare de aripi gri, deveniră, om și dragon, o siluetă care se micșora cu repeziciune pe cerul amurgului.

– S-a bucurat foarte mult să mănânce o vacă, spuse Temeraire după o clipă, rămas să privească după ei, lângă Laurence.

Laurence râse în fața acestui timid elogiu și întinse mâna, scărpinând cu blândețe gâtul lui Temeraire.

– Îmi pare rău că prima ta întâlnire cu un alt dragon n-a fost foarte promițătoare, spuse el. Dar el și James vor duce mesajul amiralului Croft la Gibraltar și, într-o zi sau două, cred că vei întâlni niște minți mai compatibile.

În mod evident, James nu exagerase în socoteala lui: Laurence tocmai pornise spre oraș în după-amiaza următoare, când o umbră imensă trecu peste port și, când ridică privirea, văzu o uriașă fiară, roșie cu auriu, plutind deasupra, în direcția terenurilor de aterizare de la periferia orașului. Laurence porni de îndată către *Commendable*, așteptându-se ca orice înștiințare să-i fie trimisă acolo, și nu pe degeaba: la jumătatea drumului, un aspirant gâfâind îl găsi și îi spuse că amiralul Croft trimisese după el.

Doi aviatori îl așteptau în cabina lui Croft: căpitanul Portland, un bărbat înalt și subțire, cu trăsături aspre și un nas acvilin, care semăna oarecum el însuși cu un dragon, și locotenentul Dayes, un tânăr de nici douăzeci de ani, cu o coadă lungă de păr roșcat-deschis, sprâncene palide pe potrivă și o expresie neprietenoasă. Aveau o purtare distantă, după cum le era reputația tuturor aviatorilor și, spre deosebire de James, nu dădeau niciun semn de flexibilitate față de el.

– Ei, bine, Laurence, ești un flăcău foarte norocos, spuse Croft, de îndată ce Laurence trecu de chinurile pompoaselor prezentări. Până la urmă, te vom avea înapoi pe *Reliant.*

Încă ocupat cu examinarea aviatorilor, Laurence rămase descumpănit la auzul acestor vorbe.

– Cum ați spus? întrebă el.

Portland îi aruncă lui Croft o scurtă privire disprețuitoare; dar, la urma urmei, remarca despre noroc fusese cu siguranță lipsită de tact, dacă nu jignitoare.

– Într-adevăr, ai făcut un serviciu unic Forțelor Aeriene, spuse el pe un ton oficial, adresându-i-se lui Laurence, dar sper că nu vom fi nevoiți să-ți cerem să mai continui acest serviciu. Locotenentul Dayes e aici să te înlocuiască.

Laurence se uită nedumerit la Dayes, care îi susținu privirea cu o undă de ostilitate în ochi.

– Domnule, spuse el fără grabă; nu se putea gândi. Aveam impresia că îngrijitorul unui dragon nu poate fi înlocuit, că trebuie să fie de

față când iese din ou. Mă înșel?

– În condiții normale ai dreptate și, cu siguranță, e de dorit, zise Portland. Cu toate acestea, uneori pierdem câte un îngrijitor bolnav sau rănit și am fost în stare să convingem un dragon să accepte un altul în mai mult de jumătate din asemenea cazuri. În situația actuală, mă aștept ca vârsta lui fragedă să-l facă pe Temeraire – glasul lui zăbovi asupra numelui cu un ușor aer de aversiune – și mai docil în privința înlocuirii.

– Înțeleg, spuse Laurence; era tot ce reuși să articuleze. Cu trei săptămâni în urmă, vestea i-ar fi adus cea mai mare bucurie; acum i se părea extrem de seacă.

– Firește, îți suntem recunoscători, adăugă Portland, simțind poate că se cerea o atitudine mai politicoasă. Dar se va descurca mult mai bine în mâinile unui aviator cu experiență și sunt convins că Marina nu se poate lipsi ușor de un ofițer atât de devotat.

– Sunteți foarte amabil, domnule, răspunse Laurence, înclinându-se.

Complimentul nu venise firesc, dar își dădea seama că, în rest, remarca era destul de sinceră și perfect logică. Desigur, Temeraire avea să se descurce mai bine în mâinile unui aviator cu experiență, o persoană care să se ocupe de el cum se cuvine, așa cum o corabie s-ar descurca mai bine în mâinile unui navigator adevărat. Fusese totalmente un accident faptul că Temeraire ajunsese în mâinile lui, iar acum, când cunoștea natura cu adevărat extraordinară a dragonului, era și mai limpede că merita un partener cu un nivel de măiestrie pe măsură.

– Firește că ați prefera, pe cât posibil, un om cu experiență în această poziție și mă bucur dacă am fost de vreun folos. Să-l conduc acum pe domnul Dayes la Temeraire?

– Nu! i-o reteză Dayes, amuțind, în clipa următoare, la o singură privire a lui Portland.

Portland răspunse mai politicos:

– Nu, mulțumim, căpitane. Dimpotrivă, preferăm să acționăm

întocmai ca și cum îngrijitorul dragonului ar fi murit, să păstrăm procedura cât mai aproape de metodele consacrate pe care le-am conceput pentru a obișnui ființa cu un nou îngrijitor. Ar fi cel mai bine dacă nu ai mai vedea dragonul deloc.

Asta era o lovitură. Laurence dădu să se împotrivească, dar, în cele din urmă, închise gura și doar se înclină. Dacă asta avea să ușureze procesul de tranziție, era de datoria lui să stea deoparte.

Cu toate acestea, gândul că nu-l va mai revedea niciodată pe Temeraire era extrem de supărător; nu-și luase rămas-bun, nu-i adresase un ultim cuvânt prietenos și să stea pur și simplu deoparte i se părea ca o dezertare. Tristețea îl apăsa greu când plecă de pe *Commendable* și nu îl părăsi până seara. Se întâlnea să ia masa cu Riley și Wells și, când intră în vestibulul hotelului, unde îl așteptau, făcu un efort să le zâmbească și să spună:

– Ei, bine, domnilor, se pare că nu puteți scăpa de mine, până la urmă.

Păreau surprinși. În scurt timp, amândoi îl felicitau cu entuziasm și toastau pentru libertatea lui.

– E cea mai bună veste pe care am auzit-o de două săptămâni, zise Riley, ridicând paharul. În sănătatea ta, domnule!

Era indiscutabil sincer, în ciuda faptului că asta avea să-l coste probabil promovarea, și Laurence era profund impresionat; conștiința adevăratei lor prietenii îi îndepărtă durerea, măcar puțin, și reuși să răspundă toastului cu ceva apropiat de conduita lui obișnuită.

– Totuși se pare că au avut o atitudine destul de ciudată, remarcă Wells puțin mai târziu, încruntându-se la scurta descriere a întâlnirii pe care le-o făcu Laurence. Aproape ca o insultă, domnule. Și față de Marină, de asemenea; de parcă un ofițer de Marină n-ar fi destul de bun pentru ei.

– Nu, nicidecum, spuse Laurence, deși, în sinea lui, nu era foarte sigur de propria interpretare. Își fac griji pentru Temeraire, sunt sigur, pe bună dreptate, dar și pentru Forțele Aeriene; nu te poți

aștepta să-i bucure perspectiva de a avea un individ neinstruit pe spinarea unei ființe atât de prețioase mai mult decât ne-ar plăcea nouă să vedem un ofițer al Armatei la comanda unei nave de prim rang.

Așa spuse și așa credea, dar asta nu prea era o consolare. Pe măsură ce seara se scurgea, devenea tot mai conștient de durerea despărțirii, în ciuda companiei plăcute și a mâncării bune. Devenise deja un obicei încetățenit pentru el să-și petreacă serile citindu-i lui Temeraire, discutând sau dormind lângă el, și această ruptură bruscă era dureroasă. Știa că nu-și ascunde perfect sentimentele: Riley și Wells îi aruncau priviri neliniștite, vorbind mai mult ca să-i acopere tăcerile, dar el nu-și putea impune să mimeze bucuria care i-ar fi liniștit.

Budinca fusese servită și încerca s-o guste, când un băiat sosi alergând, cu un răvaș pentru el: era de la căpitanul Portland; i se cerea în termeni insistenți să vină la colibă. Laurence se ridică de la masă de îndată, îngăimând câteva cuvinte de explicație și se năpusti în stradă, fără ca măcar să aștepte după manta. Nopțile erau calde în Madeira și nu-i simțea lipsa, mai cu seamă după un mers vioi de câteva minute. Când ajunse la cabană, s-ar fi bucurat să găsească o scuză să-și scoată eșarfa.

Luminile erau aprinse înăuntru. Pusese casa la dispoziția căpitanului Portland, să se folosească de ea, întrucât era aproape de câmp. Când Fernao îi deschise ușa, Laurence păși înăuntru, unde îl găsi pe Dayes cu capul în mâini, la masă, înconjurat de alți câțiva bărbați mai tineri, în uniformele Aviației, iar pe Portland în picioare, lângă șemineu, privind flăcările cu o expresie rigidă, dezaprobatoare.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Laurence. Temeraire e bolnav?

– Nu, răspunse scurt Portland, a refuzat să accepte înlocuirea.

Dayes se ridică brusc de la masă și făcu un pas înspre Laurence.

– E inacceptabil! Un Imperial în mâinile unui zevzec neinstruit din Marină…! strigă el.

Fu redus la tăcere de prietenii lui înainte să-i mai poată scăpa ceva, dar expresia fusese revoltător de jignitoare și Laurence înhăță numaidecât mânerul sabiei sale.

– Domnule, trebuie să dai socoteală, spuse el mânios, asta întrece măsura.

– Încetează, în Aviație nu există duel, interveni Portland. Andrews, pentru numele lui Dumnezeu, du-l la culcare și dă-i niște laudanum.

Tânărul care îl ținea pe Dayes de brațul stâng încuviință din cap și, împreună cu ceilalți trei, îl scoase pe locotenent, zbătându-se, din încăpere. Laurence și Portland rămaseră singuri, doar cu Fernao stând cu fața împietrită într-un colț și continuând să țină în mână o tavă cu o carafă pe ea.

Laurence se întoarse brusc către Portland:

– Unui gentilom nu i se poate cere să tolereze o asemenea remarcă!

– Viața unui aviator nu este numai a lui; nu i se poate îngădui să și-o riște atât de inutil, răspunse Portland pe un ton categoric. În Aviație nu există duel.

Sentința repetată avea valoare de lege și Laurence fu nevoit să-i vadă justețea; mâna i se relaxă încetul cu încetul, deși culoarea furiei nu-i părăsi fața.

– Atunci trebuie să-și ceară scuze, domnule, de la mine și de la Marină; a fost o remarcă scandaloasă.

Portland spuse:

– Și să presupun că nici n-ai făcut niciodată și nici n-ai auzit asemenea remarci scandaloase despre aviatori sau despre Forțele Aeriene?

Laurence rămase tăcut în fața amărăciunii vădite din glasul lui Portland. Nu-i trecuse niciodată prin minte că și aviatorii auzeau, fără îndoială, ei înșiși asemenea remarci și le retransmiteau; acum înțelegea și mai bine cât de sălbatică trebuia să fie acea ostilitate, dat fiind faptul că, după codul lor profesional, nu puteau nici măcar să

răspundă.

– Căpitane, spuse el în cele din urmă, mai potolit, dacă asemenea remarci au fost făcute vreodată în prezența mea, pot spune că n-am fost eu însumi niciodată răspunzător de ele, iar, când a fost posibil, le-am criticat cu asprime. N-am plecat niciodată urechea la cuvinte insultătoare împotriva oricărei divizii a forțelor armate ale Maiestății Sale și n-o voi face niciodată.

Acum veni rândul lui Portland să rămână tăcut și, deși pe un ton potrivnic, spuse, în cele din urmă:

– Te-am acuzat pe nedrept. Îmi cer scuze. Sper că Dayes, la rândul lui, își va prezenta scuzele când va fi mai puțin tulburat; n-ar fi vorbit astfel dacă n-ar fi suferit tocmai acum o dezamăgire atât de amară.

– Am înțeles din cele ce mi-ați spus că exista un risc cunoscut, spuse Laurence. N-ar fi trebuit să-și pună speranțe atât de mari. Fără îndoială, se poate aștepta să aibă succes cu un pui.

– Și-a asumat riscul, spuse Portland. Și-a ratat dreptul la promovare. Nu i se va mai îngădui o nouă încercare decât dacă își câștigă încă o șansă în focul luptei, iar asta e puțin probabil.

Așadar, Dayes era în aceeași situație în care se aflase Riley înainte de ultima lor călătorie, însă, probabil, cu și mai puține șanse, dragonii fiind extrem de rari în Anglia. Laurence nu putea uita insulta, însă acum îi înțelegea mai bine emoția și nu putea să nu-l compătimească. Era, în definitiv, doar un copil.

– Înțeleg. Voi accepta bucuros o scuză, zise el; mai departe de-atât nu se putea îndemna să meargă.

Portland părea ușurat.

– Mă bucur să aud asta, zise el. Acum, cred c-ar fi cel mai bine să te duci să vorbești cu Temeraire. Trebuie că i-a fost dor de tine și cred că n-a fost încântat să i se ceară să accepte o înlocuire. Nădăjduiesc că putem vorbi din nou mâine. Ți-am lăsat dormitorul neatins, așa că nu trebuie să schimbi așternuturile.

Laurence nu se lăsă greu convins: în câteva clipe, străbătea câmpul cu pași mari. Pe măsură ce se apropia, deslușea trupul masiv al lui Temeraire la lumina semilunii; dragonul era încolăcit și aproape nemișcat, doar strângând lanțul de aur între ghearele din față.

– Temeraire! strigă el, trecând prin poartă, și capul mândru se ridică de îndată.

– Laurence? făcu el. Nesiguranța din glasul lui era dureroasă.

– Da, sunt aici, răspunse Laurence, apropiindu-se grăbit, aproape alergând la sfârșit.

Mormăind încetișor, în adâncul gâtlejului, Temeraire își încolăci aripile și picioarele din față în jurul lui și își frecă nasul de el cu grijă; Laurence mângâie botul neted.

– Spunea că nu-ți plac dragonii și că ai vrut să te întorci pe corabia ta, zise Temeraire, cu glas scăzut. Spunea că ai zburat cu mine din obligație.

Lui Laurence i se tăie răsuflarea de furie; dacă l-ar fi avut pe Dayes în față, s-ar fi repezit la el cu mâinile goale și l-ar fi bătut.

– Mințea, Temeraire, zise el, cu dificultate: aproape că se sufoca de furie.

– Da, așa m-am gândit și eu, răspunse Temeraire. Dar n-a fost plăcut să aud asta; și a încercat să-mi ia lanțul. Asta m-a înfuriat foarte tare. Și nu s-a dat dus până nu l-am alungat, și pe urmă tot n-ai venit. M-am gândit că poate te ținea la distanță și nu știam unde să merg să te caut.

Laurence se aplecă și-și așeză obrazul pe pielea moale și caldă.

– Îmi pare nespus de rău, zise el. M-au convins că este în interesul tău să stau deoparte și să-l las să încerce, dar ar fi trebuit să-mi dau seama ce fel de om este.

Temeraire tăcu mai multe minute, timp în care rămaseră liniștiți unul lângă altul, apoi spuse:

– Laurence, bănuiesc că sunt prea mare acum ca să fiu pe o corabie.

– Da, în general, în afară de un transportor de dragoni, răspunse Laurence, ridicându-și capul. Întrebarea îl nedumerea.

– Dacă ți-ar plăcea să te întorci pe corabia ta, continuă Temeraire, am să las pe altcineva să mă călărească. Nu pe el, fiindcă spune lucruri care nu sunt adevărate, dar nu te voi obliga să rămâi.

Laurence rămase nemișcat o clipă, cu mâinile pe capul lui Temeraire, învăluit în răsuflarea caldă a dragonului.

– Nu, dragul meu, zise el blând, în cele din urmă, știind că era cât se poate de adevărat, te prefer pe tine oricărei corăbii a Marinei.

II

4

– Nu, scoate pieptul mai în afară, așa. Laetificat se ridică pe picioarele din spate și îi demonstră, umflându-și imensul butoi al burții sale roșii cu galben când respiră.

Temeraire imită mișcarea; dilatarea lui nu avea un efect vizual la fel de impresionant, căci îi lipseau însemnele viu colorate ale femelei Regal Copper și, desigur, era deocamdată de cinci ori mai mic decât ea, însă, de data aceasta, reuși să scoată un răget mult mai puternic.

– O, așa! exclamă el, încântat, lăsându-se înapoi pe patru picioare. Vacile fugeau care încotro în țarcul lor, cuprinse de o spaimă nebună.

– Mult mai bine, remarcă Laetificat și îl bătu aprobator peste spate. Exersează de fiecare dată când mănânci; te va ajuta să-ți crești capacitatea pulmonară.

– Presupun că nu e o noutate pentru tine cât de multă nevoie avem de el, dată fiind situația în care ne aflăm, spuse Portland, întorcându-se către Laurence. Cei doi stăteau la marginea câmpului, departe de dezastrul pe care dragonii erau pe cale să-l facă. Majoritatea dragonilor lui Bonaparte sunt staționați de-a lungul Rinului și, desigur, a fost ocupat în Italia. Doar asta și blocadele noastre navale îl împiedică să ne invadeze. Dar, dacă rezolvă lucrurile pe Continent așa cum își dorește și eliberează câteva divizii aeriene, putem să ne luăm adio de la blocada de la Toulon. Pur și

simplu nu dispunem de destui dragoni aici, în Mediterana, ca să apere flota lui Nelson. Va trebui să se retragă și pe urmă Villeneuve se va îndrepta direct spre Canal.

Laurence clătină posomorât din cap; citise știrile despre mișcările lui Bonaparte cu mare neliniște, de la acostarea corabiei *Reliant*.

– Știu că Nelson a încercat să ademenească flota franceză, scoțând-o din luptă, dar Villeneuve nu e un nătărău, chiar dacă nu e marinar. Un bombardament aerian e singura speranță de a-l scoate din portul lui ferit.

– Ceea ce înseamnă că nu există nicio speranță, cu forțele pe care le putem pune la bătaie în momentul de față, remarcă Portland. Divizia noastră Generală are câțiva dragoni Longwing care poate ar fi în stare s-o facă, dar nu ne putem lipsi de ei. Bonaparte s-ar năpusti imediat asupra Flotei Canalului.

– Un bombardament obișnuit nu e de-ajuns?

– Nu are suficientă precizie la mare distanță, iar francezii au la Toulon șrapnele otrăvitoare. Niciun aviator care face doi bani nu și-ar duce animalul aproape de fortificații. Portland își scutură capul. Nu, dar antrenăm acum un tânăr Longwing și, dacă Temeraire va fi așa de bun încât să crească mai repede, atunci poate că împreună ar reuși, în scurt timp, să ia locul lui Excidium sau al lui Mortiferus la Canal. Chiar și unul singur dintre cei doi ar putea fi de-ajuns la Toulon.

– Sunt sigur că se va strădui din răsputeri să vă facă pe plac, spuse Laurence, privind împrejur: dragonul în discuție era la cea de-a doua vacă. Și pot spune că voi face și eu același lucru. Știu că nu sunt omul pe care l-ați dorit aici, nici nu pot contrazice raționamentul care ar prefera un aviator experimentat într-un rol atât de hotărâtor, dar sper că experiența mea navală nu se va dovedi cu totul nefolositoare pe această scenă.

Portland oftă și privi în pământ.

– O, drace, zise el. Era o reacție ciudată, dar Portland părea neliniștit, nu furios și, după o clipă, adăugă: N-avem cum s-o mai sucim: tu nu

ești aviator. Dacă ar fi doar o problemă de dibăcie sau de cunoștințe, am avea destule necazuri și așa, dar… Se opri.

Laurence nu credea, judecând după tonul lui, că Portland îi punea la îndoială curajul. Omul fusese mai prietenos în dimineața aceasta. Până acum, lui Laurence i se părea că aviatorii își duceau pur și simplu exclusivismul la extrem și că, după ce acceptau pe cineva în cercul lor, comportamentul distant începea să dispară. Așadar, nu se simți jignit și spuse:

– Domnule, nu-mi pot imagina unde altundeva credeți că ar putea fi dificultatea.

– Nu, nu poți, răspunse Portland rezervat. Ei, bine, n-am de gând să-mi fac necazuri; s-ar putea să decidă să te trimită cu totul altundeva, nu la Loch Laggan. Dar prea mă grăbesc: ideea e că tu și Temeraire trebuie să mergeți în Anglia, pentru instrucție, cât mai curând. După ce ajungeți acolo, Comandamentul Aerian va putea hotărî cel mai bine cum să procedeze cu voi.

– Dar poate să ajungă în Anglia de aici, fără să aibă unde să se oprească pe drum? întrebă Laurence, preocupat acum doar de Temeraire. Trebuie să fie mai mult de o mie de mile; n-a zburat niciodată decât de la un capăt al insulei la celălalt.

– Aproape două mii. Și nu, nu l-am primejdui niciodată așa, răspunse Portland. Există un vas de transport din Noua Scoție; câțiva dragoni au venit de acolo în divizia noastră acum trei zile, așa că îi cunoaștem destul de bine poziția și cred că se află la mai puțin de o sută de mile depărtare. Vă vom escorta până acolo. Dacă Temeraire obosește, Laetificat îl poate sprijini pentru destulă vreme încât să se poată odihni.

Laurence era ușurat să audă planul propus, însă discuția îl făcu să-și dea seama cât de neplăcută avea să fie situația lui până când neștiința îi va fi corijată. Dacă Portland i-ar fi alungat temerile, Laurence n-ar fi avut cum să judece situația de unul singur. Chiar și o sută de mile reprezenta o distanță mare; le-ar lua trei ore sau mai mult în aer. Dar așa, cel puțin, era încrezător că s-ar putea descurca. Străbătuseră de trei ori lungimea insulei chiar cu o zi înainte, când îl vizitaseră pe Sir Edward, și Temeraire nu păruse câtuși de puțin

obosit.

– Când propuneți să plecăm? întrebă el.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine. În definitiv, vasul de transport se îndepărtează de noi, spuse Portland. Poți să fii gata într-o jumătate de oră?

Laurence făcu ochii mari.

– Presupun că da, dacă îmi trimit cele mai multe lucruri înapoi pe *Reliant*, pentru a fi transportate, spuse el șovăitor.

– De ce-ai face-o? întrebă Portland. Laet poate duce tot ce ai; pe Temeraire n-o să-l împovărăm.

– Nu, vreau doar să spun că lucrurile mele nu sunt împachetate, preciză Laurence. Sunt obișnuit să aștept fluxul; îmi dau seama că va trebui să fiu cu un pas înainte, de-acum încolo.

Portland părea încă nedumerit și, când veni în camera lui Laurence, douăzeci de minute mai târziu, se holbă fără sfială la cufărul de marinar căruia Laurence îi dăduse o nouă destinație. Nu avusese timp să umple nici jumătate din el. Laurence tocmai vâra înăuntru câteva pături, ca să ocupe locul gol de deasupra, dar se opri:

– S-a întâmplat ceva? întrebă el, privind în jos. Cufărul nu era atât de mare încât să-i pună vreo problemă lui Laetificat.

– Nu e de mirare că ți-a trebuit atât timp. Întotdeauna împachetezi cu atâta grijă? întrebă Portland. N-ai putea pur și simplu să arunci restul lucrurilor în câțiva saci? Putem să-i strângem în curele destul de ușor.

Laurence își înghiți primul răspuns – nu mai trebuia să se întrebe de ce aviatorii arătau, până la unul, șifonați; își imaginase că datorită vreunei tehnici avansate de zbor.

– Nu, mulțumesc. Fernao îmi va duce lucrurile celelalte pe *Reliant* și mă pot descurca perfect cu ce am aici, răspunse el, așezând păturile înăuntru. Le legă, fixă totul bine și apoi încuie cufărul. Gata. Acum sunt la dispoziția dumneavoastră.

Portland chemă înăuntru doi dintre aviaspiranții lui ca să ia cufărul. Laurence îi urmă afară și fu, pentru prima oară, martor la punerea în mișcare a unui echipaj aerian complet. Temeraire și Laurence priviră cu interes, dintr-o parte, cum Laetificat stătea răbdătoare sub furnicarul de sergenți care alergau în sus și-n jos pe coastele ei, cu aceeași ușurință cu care i se agățau sub burtă sau i se cocoțau pe spate. Băieții ridicau două adăposturi din pânză de vele, unul deasupra și unul dedesubt. Acestea erau ca niște corturi mici, asimetrice, încadrate de multe fâșii subțiri și flexibile de metal. Panourile din față, care formau corpul principal al cortului, erau lungi și înclinate, evident pentru a opune cât mai puțină rezistență vântului, iar lateralele și partea din față erau făcute din plasă.

Sergenții păreau cu toții mai tineri de doisprezece ani; aviaspiranții aveau vârste mai variate, întocmai ca aspiranții de la bordul unei corabii. Patru dintre cei mai în vârstă tocmai se apropiau clătinându-se sub povara unui lanț greu, înfășurat în piele, pe care îl traseră în fața lui Laetificat. Aceasta îl ridică singură, așezându-și-l peste greabăn, chiar în fața cortului, iar sergenții se grăbiră să-l fixeze de restul hamului cu multe curele și lanțuri mai mici.

Folosind această legătură, atârnară apoi sub burta lui Laetificat un fel de hamac făcut din bucăți de lanț. Laurence își văzu propriul cufăr tras înăuntru, împreună cu o mulțime de saci și pachete. Se înfioră văzând neorânduiala în care erau încărcate bagajele și se felicită încă o dată că își împachetase cu grijă lucrurile: era convins că puteau să-i răstoarne de zece ori cufărul cu susul în jos fără să-i răvășească hainele.

O căptușeală lată din piele și lână, de grosimea unui braț vânjos, fu așezată peste toate acestea, pe urmă marginile hamacului fură trase în sus și agățate de harnașament, bine întinse, distribuind greutatea bagajului și strângându-l cât mai aproape de burta dragonului. Laurence fu cuprins de un sentiment de nemulțumire față de respectivele manevre. Se gândea, în sinea lui, că va găsi un aranjament mai bun pentru Temeraire atunci când va veni vremea.

Cu toate acestea, procedeul avea un avantaj semnificativ față de pregătirile navale: dură cincisprezece minute, de la început până la sfârșit, și pe urmă aveau în fața lor un dragon cu întreg echipamentul pentru misiuni ușoare pe el. Laetificat se ridică pe

picioarele din spate, își desfăcu aripile și fâlfâi de câteva ori; vântul bătea destul de puternic încât aproape să-l răstoarne pe Laurence, dar bagajele aproape că nu se clintiră.

– Toate bune, declară Laetificat, căzând înapoi pe patru picioare; pământul se zgudui sub impact.

– Veghetorii la bord, spuse Portland. Patru sergenți se cățărară și își ocupară pozițiile pe umeri și coapse, deasupra și dedesubt, fixându-se de ham. Spinariști și naceliști!

Îndată urcară două grupuri de câte opt aviaspiranți, unul intrând în cortul de deasupra, celălalt dedesubt: Laurence era uluit să-și dea seama cât de mari erau de fapt adăposturile; păreau mici doar prin comparație cu dimensiunile gigantice ale lui Laetificat.

Echipele fură urmate apoi de cei doisprezece pușcași care își verificaseră și își încărcaseră armele pe când ceilalți montaseră harnașamentul.

Laurence îl observă pe locotenentul Dayes în fruntea lor și se încruntă: uitase de el, în toată agitația. Dayes nu-i prezentase niciun fel de scuze; acum, după toate aparențele, n-aveau să se mai vadă multă vreme. Probabil era mai bine: Laurence nu era sigur că i-ar fi putut accepta scuzele, după ce auzise povestea lui Temeraire și, întrucât era imposibil să-l provoace la duel, situația ar fi fost cel puțin stânjenitoare.

Odată pușcașii îmbarcați, Portland făcu un tur complet în jurul dragonului și pe dedesubt.

– Foarte bine; echipajul de sol, la bord. Mâna de oameni rămași urcară în echipamentul de pântece și se legară înăuntru; abia atunci urcă și Portland însuși, ridicat de Laetificat. Își continuă inspecția sus, manevrând hamurile cu aceeași ușurință ca oricare dintre micii sergenți și, în cele din urmă, își ocupă poziția la baza gâtului dragonului. Cred că suntem gata. Căpitane Laurence?

Laurence își dădu seama cu întârziere că se afla încă la sol; fusese prea interesat de operațiuni ca să urce el însuși. Se întoarse, dar înainte să se cațere în ham, Temeraire îl apucă cu grijă și îl așeză la

bord, imitând mișcarea lui Laetificat. Laurence zâmbi tainic și mângâie gâtul dragonului.

– Mulțumesc, Temeraire, spuse el, legându-se în ham. Portland îi declarase hamul improvizat adecvat pentru această călătorie, dar cu un aer dezaprobator. Domnule, suntem gata! îi strigă el lui Portland.

– Atunci, porniți! Cel mai mic se ridică primul, îi explică Portland. Vom prelua conducerea odată ajunși în aer.

Laurence clătină din cap; Temeraire se concentră și sări, și lumea se micșoră în urma lor.

Comandamentul Aerian era situat în regiunea rurală, chiar la sud-est de Chatham, destul de aproape de Londra ca să permită consultări zilnice cu Amiralitatea și Consiliul de Război. Fusese un zbor ușor de o oră de la Dover, cu unduitoarele câmpuri verzi, pe care le cunoștea atât de bine întinse dedesubt, ca o tablă de șah, și cu Londra ca o urmă a unor turnuri îndepărtate, purpurii și încețoșate.

Deși curierii ajunseseră în Anglia cu mult înaintea lui și era probabil așteptat, Laurence nu fu chemat la comandament decât a doua zi de dimineață. Chiar și atunci, fu lăsat să aștepte aproape două ore în fața biroului amiralului Powys. În cele din urmă, ușa se deschise. Pășind înăuntru, Laurence se uită curios de la amiralul Powys la amiralul Bowden, care ședea în dreapta biroului. Afară, pe culoar, nu se deslușiseră cuvintele, dar Laurence nu putuse să nu audă glasuri ridicate, iar Bowden era încă roșu la față și încruntat.

– Da, căpitane Laurence, intră, nu te sfii, spuse Powys, făcându-i semn cu o mână cu degete durdulii. Cât de minunat arată Temeraire! L-am văzut mâncând azi-dimineață: are deja aproape nouă tone, aș zice. Meriți cele mai înalte aprecieri. Și l-ai hrănit numai cu pește în primele două săptămâni, și cât timp a fost pe nava de transport? Remarcabil, cu adevărat remarcabil; trebuie să ne gândim să-i îmbunătățim dieta generală.

– Da, da; asta e irelevant, interveni nerăbdător Bowden.

Powys se încruntă la Bodwen, apoi continuă, poate puțin prea entuziast:

– În orice caz, este cu siguranță pregătit să înceapă instrucția și, desigur, trebuie să facem tot ce ne stă în putință să te aducem și pe tine la nivelul cerut. Desigur, te-am confirmat în rang: ca îngrijitor, vei fi, oricum, făcut căpitan. Dar vei avea multă treabă; zece ani de instrucție nu se pot recupera într-o singură zi.

Laurence se înclină.

– Domnule, Temeraire și cu mine suntem la dispoziția voastră, spuse el, dar cu reținere.

Simțea la ambii bărbați aceeași ciudată reticență legată de instruirea lui pe care o manifestase Portland. Multe posibile explicații pentru o asemenea atitudine îi trecuseră prin minte lui Laurence, în timpul celor două săptămâni la bordul navei de transport, cele mai multe neplăcute. Un băiat de șapte ani, luat de acasă înainte să aibă caracterul pe deplin format, putea fi cu ușurință forțat să accepte un tratament pe care un bărbat în toată firea nu l-ar suporta niciodată și, cu toate acestea, aviatorii înșiși îl considerau necesar, trecuți fiind la rândul lor prin asta. Laurence nu se putea gândi la vreun alt motiv care să-i facă pe toți atât de evazivi în privința subiectului.

Inima i se strânse și mai mult când Powys spuse:

– Ei, bine, trebuie să te trimitem la Loch Laggan. Era locul pe care îl pomenise Portland și față de care se arătase atât de neliniștit. Nu încape îndoială că este cel mai bun loc pentru tine, continuă Powys. Trebuie neîntârziat să vă pregătim pe amândoi pentru misiune și nu m-ar surprinde dacă Temeraire ar fi gata să intre în luptă la sfârșitul verii.

– Domnule, scuzați-mă, dar n-am auzit niciodată despre acest loc. Bănuiesc că se află în Scoția, nu? zise Laurence, întrebător. Spera să-l tragă pe Powys de limbă.

– Da, în comitatul Inverness. E unul dintre cele mai mari adăposturi și cu siguranță cel mai bun pentru antrenamentul intensiv, răspunse Powys. Locotenentul Greene, care așteaptă afară, îți va arăta drumul

și-ți va indica un adăpost pe traseu, unde să înnoptați. Sunt sigur că veți ajunge la destinație fără nicio dificultate.

Era în mod evident o concediere și Laurence știa că nu mai putea pune alte întrebări. În această situație, avea o solicitare mai presantă:

– Voi vorbi cu el, domnule, spuse Laurence. Dar, dacă nu aveți nimic împotrivă, mi-ar plăcea să mă opresc peste noapte în casa familiei mele din Nottinghamshire. Acolo vom găsi loc destul pentru Temeraire și căprioare să mănânce.

Părinții lui erau cu siguranță în oraș în această perioadă a anului, dar familia Galman rămânea adesea la țară și poate că exista o șansă s-o vadă pe Edith, chiar dacă numai în treacăt.

– O, firește, cum să nu, răspunse Powys. Îmi pare rău că nu-ți pot da o permisie mai lungă. O meriți, cu siguranță, dar nu cred că putem să irosim timpul: o săptămână ar putea schimba totul.

– Vă mulțumesc, domnule, înțeleg perfect, zise Laurence și cu asta se înclină și plecă.

Înarmat de locotenentul Greene cu o hartă excelentă, Laurence își începu numaidecât pregătirile. Zăbovise ceva vreme în Dover ca să achiziționeze o colecție de cutii ușoare de carton; se gândea că forma lor cilindrică s-ar putea așeza mai bine pe trupul lui Temeraire, iar apoi își transferă toate lucrurile în ele. Știa că era o apariție neobișnuită, ducând afară, la Temeraire, o sumedenie de cutii mai potrivite pentru pălăriile unor doamne, dar, după ce le fixă de burta dragonului și văzu cât de puțin îi îngroșau silueta, nu putu să nu se simtă oarecum mândru de sine.

– Sunt chiar comode, nici nu le simt, îl asigură Temeraire, ridicându-se pe picioarele din spate și fluturându-și aripile, să verifice dacă erau bine așezate, întocmai cum făcuse Laetificat în Madeira. Nu putem face rost de un cort din acela? Ar fi mult mai comod pentru tine să călătorești ferit de vânt.

– Dar n-am habar cum se montează, dragul meu, răspunse Laurence, zâmbind în fața grijii pe care i-o arăta Temeraire. Însă am să mă descurc destul de bine: cu mantaua de piele pe care mi-au

dat-o, îmi va fi chiar cald.

– În orice caz, asta trebuie să mai aștepte până când vei avea un ham adecvat; pentru corturi e nevoie de cleme de fixare. Așadar, Laurence, sunteți aproape gata de plecare? Bowden se apropiase de ei și intervenise în discuție pe neobservate. I se alătură lui Laurence, care stătea în fața lui Temeraire, și se aplecă puțin să examineze cutiile. Hm, văd că ești pus să ne întorci pe dos toate obiceiurile după cum îți convine ție.

– Nu, domnule, sper că nu, zise Laurence, păstrându-și calmul. Nu i-ar fi fost de niciun folos să-l îndepărteze pe acest om, căci era unul dintre comandanții superiori ai Forțelor Aeriene și putea foarte bine să aibă un cuvânt de spus în privința detașărilor pe care le primea Temeraire. Dar cufărul meu era incomod pentru el, iar acestea păreau cel mai bun înlocuitor de care am putut face rost într-un timp atât de scurt.

– S-ar putea să fie bune, spuse Bowden, îndreptându-și spatele. Sper să-ți fie la fel de ușor să lași la o parte și celelalte idei marinărești, precum ai lăsat cufărul, Laurence. Trebuie să fii aviator acum.

– Sunt aviator, domnule; și asta bucuros, răspunse Laurence. Dar nu pot să mă prefac că am de gând să las la o parte obiceiurile și modul de gândire formate de-a lungul unei vieți. Fie că aș vrea, fie că nu, mă îndoiesc că ar fi măcar posibil.

Din fericire, Bowden primi asta fără mânie, dar își scutură capul:

– Nu, n-ar fi. Și așa am și spus… în fine, am venit să-ți explic ceva: ți-aș fi recunoscător dacă te-ai feri de discuții cu cei care nu sunt în Aviație despre oricare aspecte ale instruirii tale. Maiestatea Sa consideră cu cale să ne folosim capetele pentru a obține cele mai bune rezultate în misiunea noastră; nu dorim să luăm în considerare opiniile persoanelor din afară. Ai înțeles?

– Am înțeles perfect, zise Laurence posomorât. Neobișnuitul ordin îi adeverea cele mai negre bănuieli. Dar dacă niciuna dintre acestea nu ieșea la iveală și nu i se înfățișa limpede, nu avea cum să ridice vreo obiecție; asta îl scotea din țâțâni. Domnule, spuse el, hotărându-se să mai încerce o dată să scoată adevărul la lumină, dacă ați fi bun să-mi

spuneți de ce adăpostul din Scoția e mai potrivit pentru instruirea mea decât acesta, aș fi recunoscător să știu la ce să mă aștept.

– Ți s-a ordonat să mergi acolo: din acest motiv adăpostul din Scoția este singurul loc potrivit, răspunse aspru Bowen. Însă păru apoi să se înmoaie, căci adăugă, pe un ton mai puțin sever: Instructorul din Laggan e calificat anume pentru pregătirea rapidă a piloților fără experiență.

– Fără experiență? se miră Laurence, pierdut. Credeam că un aviator trebuie să se înroleze la vârsta de șapte ani. Doar nu vreți să spuneți că există băieți care conduc deja dragoni la vârsta asta?

– Nu, firește că nu, răspunse Bowden. Dar nu ești primul aviator care vine din afară sau fără instrucția pe care ne-am dori-o. Din când în când, câte un pui e cuprins de toane și trebuie să luăm pe oricine pe care puiul poate fi convins să-l accepte. Izbucni într-un râs scurt, sforăit. Dragonii sunt ființe ciudate și n-ai cum să-i înțelegi; unii chiar se atașează de ofițeri de Marină. Îl lovi pe Temeraire peste coapsă și plecă la fel de neașteptat cum venise, fără o vorbă de despărțire, dar, după câte se părea, mai binedispus, lăsându-l pe Laurence la fel de nedumerit ca înainte.

Zborul spre Nottinghamshire dură câteva ore și îi oferi lui Laurence mai mult timp decât i-ar fi plăcut ca să cugete la ceea ce îl aștepta în Scoția. Nu-i plăcea să-și imagineze ce presupuneau Bowden, Powys și Portland că va dezaproba el cu atâta fermitate, și încă și mai puțin îi plăcea să încerce să-și închipuie ce ar trebui să facă dacă ar găsi situația de nesuportat.

O singură dată avusese o experiență cu adevărat nefericită în cariera sa navală: ca proaspăt locotenent, în vârstă de șaptesprezece ani, fusese numit pe *Shorewise*, sub comanda căpitanului Barstowe, un bărbat mai în vârstă și o relicvă a unei Marine mai vechi, în care ofițerilor nu li se ceruse să fie și gentilomi. Barstowe era fiul nelegitim al unui negustor cu o avere mediocră și al unei femei cu un caracter la fel de mediocru; ajunsese pe mare când era copil, pe corăbiile tatălui său, și fusese vârât în Marină ca matelot. Dăduse dovadă de un mare curaj în luptă și de o minte ageră la matematică, ceea ce-i adusese promovarea, la început la gradul de sublocotenent, apoi de locotenent și, printr-o întorsătură a sorții, în postul de

căpitan, dar nu-și pierduse niciodată nimic din grosolănia obârșiei sale. Și, ceea ce era și mai rău, Barstowe era conștient de propria sa lipsă de maniere și iritat de cei care, în mintea lui, îl făceau să simtă acea carență. Nu era o ranchiună nemeritată: existau mulți ofițeri care îl priveau chiorâș și șușoteau pe seama lui. Dar văzuse în manierele degajate și plăcute ale lui Laurence o insultă intenționată și îl pedepsise fără cruțare pentru ele. Moartea lui Barstowe de pneumonie, după trei luni de călătorie, îi salvase poate lui Laurence viața și, cel puțin, îl eliberase de nesfârșita năuceală a carturilor duble sau triple, de un regim cu biscuiți și apă și de pericolele conducerii unei unități de artilerie compuse din cei mai răi și mai neîndemânatici oameni de la bord.

Laurence simțea și acum o oroare instinctivă când se gândea la acea experiență; nu era câtuși de puțin pregătit să fie condus din nou de un astfel de om, iar în vorbele rău prevestitoare ale lui Bowden despre primirea în Aviație a oricui era acceptat de un pui de dragon citea un indiciu că instructorul lui sau poate ceilalți colegi aveau să fie de un asemenea calibru. Și, chiar dacă Laurence nu mai era un băiat de șaptesprezece ani, nici într-o poziție atât de vulnerabilă, acum trebuia să se gândească la Temeraire și la misiunea pe care o împărțeau.

Mâinile i se strânseră involuntar pe hățuri și Temeraire privi împrejur.

– Te simți bine, Laurence? întrebă el. Ai fost așa de tăcut!

– Iartă-mă. Eram doar dus pe gânduri, răspunse Laurence, mângâind gâtul dragonului. Nu e nimic. N-ai obosit deloc? Ai vrea să te oprești și să te odihnești o vreme?

– Nu, nu sunt obosit, dar tu nu spui adevărul. Aud în glasul tău că ești nefericit, spuse îngrijorat Temeraire. Nu e bine că vom începe instrucția? Sau ți-e dor de corabia ta?

– Văd că am ajuns o carte deschisă pentru tine, zise Laurence cu mâhnire. Nu mi-e dor deloc de corabia mea, nu, dar voi recunoaște că mă îngrijorează puțin instrucția noastră. Powys și Bowden au avut o atitudine foarte ciudată în privința asta și nu sunt sigur ce fel de primire ne așteaptă în Scoția sau cum ne va plăcea.

– Dacă nu ne place, putem să plecăm de-acolo pur și simplu, nu-i așa? întrebă Temeraire.

– Nu e așa de ușor, nu suntem liberi, știi, răspunse Laurence. Eu sunt un ofițer al regelui, iar tu ești un dragon al regelui, nu putem face cum credem noi de cuviință.

– Nu l-am întâlnit niciodată pe rege; nu sunt proprietatea lui, ca o oaie, protestă Temeraire. Dacă aparțin cuiva, acela ești tu, iar tu îmi aparții mie. N-am să rămân în Scoția dacă ești nefericit acolo.

– O, Doamne! exclamă Laurence. Nu era pentru prima dată când Temeraire dovedea o tendință îngrijorătoare spre gândirea independentă, iar aceasta părea să sporească pe măsură ce creștea și începea să petreacă mai mult timp treaz. Laurence nu era el însuși deosebit de interesat de filosofia politică și i se părea grozav de complicat să elaboreze explicații pentru ceea ce lui i se părea limpede și firesc. Nu e chiar un drept de proprietate, dar noi îi datorăm loialitate. În plus, adăugă el, ne-ar fi greu să-ți asigurăm hrana dacă n-ar plăti Coroana pentru mâncarea ta.

– Vacile sunt delicioase, dar nu mă deranjează să mănânc pește, declară Temeraire. Poate că am putea să găsim o corabie mare, cum ar fi o navă de transport, și să ne întoarcem pe mare.

Laurence râse în fața acestei imagini.

– Să mă transform pentru tine în rege al piraților, să mă apuc să jefuiesc în Indiile de Vest și să umplu o ascunzătoare cu aur de pe corăbiile spaniole de negoț? Mângâie gâtul lui Temeraire.

– Sună palpitant, spuse dragonul, cu imaginația stârnită. Nu putem?

– Nu, ne-am născut prea târziu; nu mai există pirați adevărați, răspunse Laurence. Spaniolii au alungat cu foc ultima ceată de pirați din Tortuga, în secolul trecut. Acum mai există doar câteva corăbii independente sau, cel mult, echipaje-dragon și acestea mereu în pericol de a fi nimicite. Și nu ți-ar plăcea cu adevărat să lupți doar din lăcomie; nu e la fel ca atunci când îți faci datoria față de rege și țară, când știi că aperi Anglia.

– Are nevoie de apărare? întrebă Temeraire, privind în jos. Pare foarte liniștită, după câte văd eu.

– Da, pentru că este misiunea noastră și a Marinei s-o păstrăm așa, îi explică Laurence. Dacă nu ne-am face treaba, francezii ar veni peste Canal. Sunt acolo, nu foarte departe la est, iar Bonaparte are o armată de o sută de mii de oameni care așteaptă să treacă în clipa în care-i lăsăm. De aceea trebuie să ne facem datoria; e ca și cu marinarii de pe *Reliant*, care nu pot face întotdeauna numai ce vor. Atunci, corabia nu ar naviga.

În replică, Temeraire murmură dus pe gânduri, adânc, în pântece. Laurence simțea sunetul reverberând prin propriul trup. Dragonul încetini puțin ritmul; plană o vreme și pe urmă se ridică înapoi în aer, în spirală, înainte de a pluti din nou, întocmai ca un om care se plimbă de colo-colo. Privi din nou împrejur.

– Laurence, mă gândeam: dacă trebuie să mergem la Loch Laggan, atunci n-avem ce decizie să luăm în momentul de față. Și fiindcă nu știm ce-ar putea să fie în neregulă acolo, nu putem să ne gândim la ceva de făcut acum. Așa că n-ar trebui să-ți faci griji până când ajungem și vedem cum stau lucrurile.

– Dragul meu, e un sfat excelent și voi încerca să-l urmez, spuse Laurence, adăugând: Dar nu sunt sigur că pot; e prea greu să nu mă gândesc la asta.

– Ai putea să-mi mai povestești despre Armadă și cum au distrus flota spaniolă Sir Francis Drake și Conflagratia, sugeră Temeraire.

– Iarăși? se miră Laurence. Foarte bine, deși în acest caz voi începe să-ți pun memoria la îndoială.

– Îmi amintesc povestea perfect, spuse Temeraire cu demnitate, dar îmi place să te aud pe tine spunând-o.

Datorită lui Temeraire, care-l punea să repete părțile preferate și îi adresa întrebări despre dragoni și corăbii la care Laurence credea că niciun cărturar n-ar fi putut răspunde, restul zborului trecu fără să aibă răgazul să-și mai facă griji. Se înserase de-a binelea când, în sfârșit, se apropiară de casa familiei sale de la Wollaton Hall și, în

întuneric, majoritatea ferestrelor străluceau.

Temeraire înconjură casa de câteva ori, din curiozitate, cu pupilele larg deschise. Laurence, privind în jos și el, numără ferestrele luminate și își dădu seama că locuința nu putea fi goală. Presupusese că va fi, cu sezonul londonez încă în toi, dar acum era prea târziu să caute alt loc de odihnă pentru dragon.

– Temeraire, trebuie să fie un țarc gol în spatele grajdurilor, spre sud-est. Acolo, îl vezi?

– Da, e înconjurat de un gard, spuse Temeraire, uitându-se. Să aterizez acolo?

– Da, mulțumesc. Mă tem că trebuie să te rog să stai acolo, fiindcă, fără îndoială, caii ar fi loviți de streche dacă te-ai apropia de grajduri. După ce Temeraire aterizează, Laurence coborî și îi mângâie botul cald. Am să aranjez să primești ceva de mâncare, de îndată ce vorbesc cu părinții mei, dacă sunt într-adevăr acasă. Dar s-ar putea să dureze ceva vreme, spuse el, pe un ton vinovat.

– Nu-i nevoie să-mi aduci de mâncare în seara asta. Am mâncat bine înainte de plecare și mi-e somn. Voi mânca mâine dimineață câteva căprioare de-acolo, adăugă Temeraire, așezându-se și încolăcindu-și coada în jurul picioarelor. Ar trebui să rămâi înăuntru; e mai frig aici decât în Madeira și nu vreau să te îmbolnăvești.

– E foarte ciudat ca o ființă de șase săptămâni să facă pe dădaca, remarcă Laurence amuzat, deși, chiar în timp ce spunea asta, nu-i venea să creadă că Temeraire era atât de mic.

În multe privințe, dragonul păruse matur încă de când ieșise din găoace și, de la eclozare încoace, sorbea cunoașterea lumii cu atâta nesaț încât golurile din înțelegerea lui dispăreau cu o viteză uluitoare. Laurence nu se mai gândea la el ca la o ființă de care era responsabil, ci mai degrabă ca la un prieten apropiat, deja cel mai drag din viața lui, și unul pe care se putea bizui fără rezerve. Instrucția deveni mai puțin înfricoșătoare pentru Laurence când se uită la deja-adormitul Temeraire, iar pe Barstowe îl puse deoparte, în amintire, ca pe un coșmar. Cu siguranță nu putea să-i aștepte nimic ce nu puteau înfrunta împreună.

Totuși, familia trebuia să și-o înfrunte singur. Apropiindu-se de casă, dinspre grajd, vedea că prima sa impresie din văzduh fusese corectă: camera de zi era intens luminată și multe dintre dormitoare aveau înăuntru lumina unor lumânări. Era cu siguranță o petrecere de familie, în pofida perioadei din an.

Trimise un lacheu să-l anunțe pe tatăl său că venise acasă și urcă în camera lui pe scările din spate, să se schimbe. I-ar fi plăcut să facă o baie, dar considera că trebuia să coboare numaidecât, din politețe. Orice altceva ar fi putut mirosi a eschivare. Se mulțumi să-și spele fața și mâinile în lighean; din fericire, își adusese ținuta de seară. Imaginea sa din oglindă i se părea străină, cu noua tunică verde-închis a Forțelor Aeriene, cu tresele aurii pe umeri în loc de epoleți. Fusese cumpărată în Dover, fiind începută pentru altcineva și ajustată în mare grabă în timp ce Laurence aștepta, dar îi venea destul de bine.

Mai mult de o duzină de oameni erau adunați în salon, în afară de părinții lui. Conversația lenește se stinse când intră el, apoi fu reluată cu glasuri șoptite și îl urmări în timp ce străbătea încăperea. Mama îi ieși în întâmpinare. Avea o față liniștită, dar ușor imobilă ca expresie, iar Laurence îi simți încordarea când se aplecă s-o sărute pe obraz.

– Îmi pare rău că dau buzna în felul acesta, neanunțat, spuse el. Nu mă așteptam să găsesc pe nimeni acasă. Sunt aici doar pentru noaptea asta și dimineață plec în Scoția.

– O, îmi pare rău să aud asta, dragul meu, dar suntem foarte bucuroși să te vedem, chiar dacă pentru scurt timp, spuse ea. Ai cunoscut-o pe domnișoara Montagu?

Musafirii erau în cea mai mare parte prieteni vechi ai părinților lui, pe care nu-i cunoștea foarte bine, dar, așa cum bănuise că putea să se întâmple, vecinii lor se numărau printre invitați, iar Edith Galman era acolo, cu părinții ei. Laurence nu știa dacă să fie încântat sau nefericit. Simțea că trebuia să se bucure să o vadă și pentru ocazia care altfel n-ar fi venit multă vreme, însă în privirile cu care îl întâmpinau toți cei prezenți era un fel de subînțeles nerostit, profund stingheritor, și Laurence se simți cu totul nepregătit să dea ochii cu ea într-un cadru atât de public.

Când se aplecă să-i sărute mâna, expresia ei nu-i dădu niciun indiciu legat de sentimentele pe care le avea: avea o fire greu de tulburat și, dacă fusese surprinsă de vestea sosirii lui, își recăpătase deja stăpânirea de sine.

– Mă bucur să te văd, Will, spuse ea, în felul ei potolit și, deși Laurence nu putea depista nicio undă de căldură în glasul ei, se gândi că măcar nu părea furioasă sau supărată.

Din nefericire, nu avu imediat ocazia să schimbe cu ea o vorbă în particular; era deja antrenată într-o conversație cu Bertram Woolvey și, cu obișnuitele ei bune maniere, Edith reveni la aceasta de îndată ce isprăvirăcu politețurile. Woolvey înclină capul politicos, dar nu se clinti să-i cedeze lui Laurence locul. Deși părinții lor se învârteau în aceleași cercuri, lui Woolvey nu i se ceruse să-și caute niciun fel de ocupație, fiind moștenitorul tatălui său și lipsindu-i orice interes față de politică. Își petrecea timpul vânând la țară sau jucând pe mize mari în oraș. Laurence îi găsea conversația monotonă și nu deveniseră niciodată prieteni.

Oricum, nu putea să nu-i salute respectuos pe ceilalți oaspeți; era greu să le înfrunte cu detașare privirile directe și singurul lucru mai puțin plăcut decât dezaprobarea din multe glasuri era nuanța de milă din altele. De departe cel mai neplăcut moment îl aștepta la masa la care tatăl său juca whist. Lordul Allendale se uită profund dezaprobator la tunica lui Laurence și nu-i adresă fiului său niciun cuvânt.

Tăcerea stânjenitoare care se abătu asupra colțului lor de încăpere era extrem de apăsătoare. Laurence fu salvat de mama lui, care-i ceru să completeze echipa de la o altă masă, iar el se așeză recunoscător și se cufundă în încâlcelile jocului. Tovarășii lui de masă erau domni mai în vârstă: lordul Galman și alți doi, prieteni și aliați politici ai tatălui său. Erau jucători împătimiți și nu-l chinuiră cu mai multă conversație decât cerea politețea.

Nu se putea stăpâni să arunce, din când în când, câte o privire către Edith, deși nu-i putea auzi glasul. Woolvey continua s-o acapareze, iar lui Laurence nu putea decât să-i displacă să-l vadă apropiindu-se atât de mult și vorbind cu ea atât de intim. Lordul Galman fu nevoit să-i direcționeze blând atenția înapoi la joc, după ce atitudinea lui

absentă îi ținu în loc. Laurence le ceru scuze celor de la masă, oarecum jenat, și își plecă din nou capul asupra cărților.

– Mergi la Loch Laggan, presupun, zise amiralul McKinnon, acordându-i câteva clipe în care să regăsească firul jocului. Am locuit nu departe când eram copil și un prieten al meu stătea lângă satul Laggan; vedeam zborurile deasupra capului.

– Da, domnule, vom fi instruiți acolo, răspunse Laurence, jucându-și cartea. Vicontele Hale, la stânga lui, continuă jocul, iar lordul Galman luă levata.

– Sunt niște indivizi ciudați acolo; jumătate din sat se înrolează, dar localnicii urcă, aviatorii nu coboară decât din când în când, la tavernă, să vadă vreo fată. E mai ușor decât pe mare, de-asta măcar, ha, ha! După ce-și rosti remarca grosolană, McKinnon își aminti tardiv de compania în care se afla; aruncă o privire peste umăr, jenat, ca să vadă dacă îl auzise vreuna dintre doamne, și abandonă subiectul.

Woolvey o conduse pe Edith la cină. Laurence strica echilibrul mesei prin prezența lui și fu nevoit să se așeze în celălalt capăt, unde putea simți toată suferința de a asista la conversația lor, fără nimic din plăcerea de a participa la ea. Domnișoara Montagu, așezată la stânga lui, era drăguță, dar avea un aer posac și îl neglija aproape până la mojicie, pentru a vorbi cu domnul din partea cealaltă, un jucător înrăit pe care Laurence îl cunoștea mai degrabă după nume și faimă decât personal.

Un asemenea afront era pentru el o experiență nouă și neplăcută. Știa că nu mai era o partidă bună, dar nu se așteptase ca asta să aibă un impact atât de puternic asupra întâlnirilor sale ocazionale și, în mod special, era șocant să se vadă prețuit mai puțin decât un pierde-vară cu părul în vânt și obrajii roșii, pătați. Vicontele Hale, aflat la dreapta sa, era interesat doar de mâncare, așa că Laurence rămase într-o tăcere aproape desăvârșită.

Și, ceea ce era și mai neplăcut, în absența unei conversații proprii care să-i abată atenția, Laurence nu putea să nu audă ceea ce povestea Woolvey, pe larg și cu foarte puțină acuratețe, despre situația războiului și despre pregătirea Angliei pentru invazie.

Woolvey era ridicol de entuziast, vorbind despre felul cum garda națională avea să-i dea o lecție lui Bonaparte dacă îndrăznea să-și aducă armata peste Canal. Laurence era nevoit să-și fixeze privirea asupra farfuriei ca să-și ascundă reacția. Era o curată absurditate să crezi că Napoleon, stăpân al Continentului, cu o sută de mii de oameni la dispoziție, avea să fie izgonit de garda națională. Desigur, era genul de absurditate pe care Consiliul de Război o încuraja, ca să mențină moralul ridicat, dar era extrem de neplăcut s-o vadă pe Edith ascultându-i, aprobatoare, discursul.

Laurence se gândi că poate Edith stătea intenționat cu fața întoarsă. Cu siguranță, nu făcea niciun efort să-i întâlnească privirea. Laurence rămase, în cea mai mare parte a timpului, cu ochii în farfurie, mâncând mecanic, și se cufundă într-o tăcere care nu îl caracteriza. Cina părea interminabilă. Din fericire, tatăl său se ridică la foarte scurt timp după ce femeile îi părăsiseră și, întorcându-se în salon, Laurence profită imediat de ocazia de a-i prezenta scuze mamei sale și de a evada, invocând ca scuză călătoria care îl aștepta.

Dar unul dintre servitori îl ajunse, trăgându-și sufletul, chiar în fața ușii camerei sale: tatăl lui voia să-l vadă în bibliotecă. Laurence ezită. Putea să transmită o scuză și să amâne întâlnirea, dar nu avea rost să întârzie inevitabilul. Așadar, coborî din nou scara și zăbovi cu mâna pe ușă doar o clipă prea mult, dar apoi una dintre servitoare trecu pe acolo și Laurence nu mai putu să-și joace rolul de laș, așa că o împinse și intră.

– Venirea ta aici mă surprinde, spuse lordul Allendale, în momentul în care ușa se închise: nici cea mai vagă urmă de amabilitate. Mă surprinde, într-adevăr. Ce vrei cu asta?

Laurence se îmbătoșă, dar răspunse cu glas potolit:

– Am vrut doar să-mi întrerup călătoria. Sunt în drum spre următoarea mea misiune. N-aveam idee, domnule, că sunteți aici sau că aveți musafiri și regret că am dat buzna peste voi.

– Înțeleg. Bănuiesc că ți-ai închipuit că vom rămâne în Londra, să se minuneze lumea și să ne dăm în spectacol, după vestea asta. Următoarea misiune, într-adevăr. Examină cu dispreț noua tunică a fiului său și Laurence se simți, dintr-odată, prost îmbrăcat și jerpelit,

ca atunci când, în copilărie, îndurase asemenea inspecții, adus în casă de la joaca în grădină. N-am să mă ostenesc să-ți fac reproșuri. Știai perfect ce părere voi avea despre toate acestea și, dacă n-a contat pentru tine, foarte bine. Ți-aș fi recunoscător, domnule, dacă pe viitor ai ocoli această casă și reședința noastră din Londra, dacă, firește, vei putea fi scutit de la activitățile tale zoologice destul cât să pui piciorul în oraș.

Laurence simți o imensă răceală pogorându-se asupra lui; era dintr-odată foarte obosit și nu avea nicio tragere de inimă să-l contrazică. Își auzi propriul glas aproape ca și cum ar fi venit din depărtare și nu era nicio undă de emoție în acest glas, când spuse:

– Prea bine, domnule. Voi pleca de îndată.

Trebuia să-l ducă pe Temeraire să doarmă pe izlaz, speriind, fără îndoială, turmele satului, iar dimineață să-i cumpere din buzunarul lui câteva oi, dacă era posibil, sau să-i ceară să zboare flămând, însă aveau să se descurce.

– Nu fii absurd, spuse lordul Allendale. Nu te reneg. Nu că n-ai merita, dar n-am de gând să pun în scenă o melodramă ca să dau lumii satisfacție. Vei rămâne peste noapte și vei pleca mâine, cum ai anunțat. Va fi foarte bine așa. Cred că nu mai e nimic de spus. Poți pleca.

Laurence urcă scările înapoi, cât putu de iute. Închizând ușa dormitorului în urma lui, se simțea ca și cum și-ar fi luat o povară de pe umeri. Avusese de gând să ceară să i se pregătească baia, dar nu credea că poate suporta să vorbească acum cu nimeni, nici măcar cu o slujnică sau un lacheu: nu dorea decât să fie singur și liniștit. Se consolă amintindu-și că puteau pleca dimineața devreme, fără să mai fie nevoit să suporte un mic dejun ceremonios cu musafirii, nici să mai schimbe vreo vorbă cu tatăl său, care arareori se scula înainte de ora unsprezece, chiar și la țară.

Își mai privi patul încă o clipă, apoi luă brusc o manta veche și o pereche roasă de pantaloni din șifonierul său, le îmbrăcă pe acestea în locul costumului de seară și se duse afară. Temeraire dormea deja, strâns încolăcit, dar, înainte ca Laurence să plece pe furiș, unul dintre ochi i se întredeschise și dragonul ridică aripa într-un salut

instinctiv. Laurence luase o pătură din grajduri; îi era cât se poate de cald și de bine, întins pe piciorul mare al dragonului.

– Toate bune? îl întrebă blând Temeraire, așezându-și protector în jurul lui Laurence celălalt picior din față și cuibărindu-l mai strâns la pieptul lui. Aripile i se ridicară pe jumătate, acoperindu-l. Ceva te-a tulburat. Să nu plecăm numaidecât?

Gândul era ispititor, dar n-avea niciun rost. Le prindeau mai bine o noapte liniștită și un mic dejun în zori și, în orice caz, nu avea de gând să plece pe furiș, ca și cum i-ar fi fost rușine.

– Nu, nu, răspunse Laurence, mângâindu-l până când aripile i se așezară la loc. Nu-i nevoie, te asigur; am avut doar un schimb de cuvinte cu tatăl meu.

Laurence rămase tăcut; nu putea să alunge amintirea întâlnirii, disprețul rece al tatălui său, și umerii îi căzură.

– E supărat că am venit? întrebă Temeraire.

Perspicacitatea dragonului și îngrijorarea din glasul lui erau ca un tonifiant pentru nefericirea sa obosită și asta îl făcu pe Laurence să vorbească mai liber decât avea de gând.

– La bază e un conflict mai vechi, spuse el. El ar fi vrut să intru în rândurile Bisericii, ca fratele meu; n-a socotit niciodată Marina o ocupație onorabilă.

– Atunci un aviator e și mai rău? întrebă Temeraire, puțin prea perspicace de data asta. De aceea nu ți-a plăcut să părăsești Marina?

– În ochii lui, probabil Forțele Aeriene sunt mai rele, dar nu și în ai mei; răsplata e prea mare. Întinse mâna să mângâie botul lui Temeraire, iar acesta și-l frecă drăgăstos de el. Dar adevărul e că n-a fost niciodată de acord cu carierea pe care mi-am ales-o. A trebuit să fug de acasă când eram copil ca să-mi îngăduie să merg pe mare. Nu mă pot lăsa dominat de voința lui, căci eu îmi văd datoria altfel decât el.

Temeraire pufni, cu răsuflarea-i caldă ieșind în dâre subțiri de aburi în aerul rece al nopții.

– Dar nu te lasă să dormi înăuntru?

– O, nu, răspunse Laurence și se simți puțin jenat să mărturisească slăbiciunea care îl adusese afară, să caute alinare lângă Temeraire. Doar am simțit că prefer să fiu cu tine decât să dorm singur.

Însă Temeraire nu vedea nimic neobișnuit în asta.

– Atât timp cât îți este cald, spuse el, așezându-se înapoi cu grijă și întinzându-și aripile puțin mai în față, să-l ferească de vânt.

– Mi-e foarte bine. Te rog să nu-ți faci nicio grijă, spuse Laurence, întinzându-se pe piciorul mare, ferm și învelindu-se cu pătura. Noapte bună, dragul meu.

Era dintr-odată foarte obosit, dar de o oboseală fizică firească; oboseala dureroasă, până în măduva oaselor, dispăruse.

Se trezi foarte devreme, chiar înainte de răsăritul soarelui, când burta lui Temeraire începu să chiorăie destul de tare ca sunetul să-i scoale pe amândoi.

– O, mi-e foame, zise Temeraire, ridicându-se cu ochii strălucind și privind nerăbdător către turma de căprioare care se învârteau agitate în parc, adunate lângă zidul îndepărtat.

Laurence coborî.

– Te las să mănânci și merg să-mi iau și eu micul dejun, spuse el, trecându-și palma, într-o ultimă mângâiere, peste coasta lui Temeraire, înainte de a se îndrepta spre casă. Nu era într-o ținută adecvată ca să fie văzut. Din fericire, la o oră atât de matinală, oaspeții nu erau încă prin preajmă și Laurence reuși să ajungă în dormitor fără să întâlnească pe nimeni care i-ar fi putut strica reputația și mai mult.

Se spălă iute, se îmbrăcă în costumul de zbor în timp ce un servitor îi împachetă la loc singurul bagaj și coborî de îndată ce consideră că era potrivit. Slujnicele așezau încă primele farfurii pentru micul dejun pe bufet și cafetiera tocmai fusese pusă pe masă. Sperase să

evite pe toată lumea, dar, spre surprinderea lui, Edith era deja la masă, deși nu fusese niciodată o persoană care să se trezească devreme.

Chipul ei era ciudat de liniștit, veșmintele în perfectă ordine și părul netezit, prins într-o fundă aurie, însă mâinile o trădau, încleștate în poală. Nu-și luase nimic de mâncare, doar o ceașcă de ceai, dar chiar și aceasta stătea neatinsă în fața ei.

– Bună dimineața, spuse ea cu o vioiciune care sună fals. Aruncă o privire către slujnice când vorbi. Pot să te servesc?

– Mulțumesc, zise el, singurul răspuns posibil, și se așeză pe locul de lângă ea. Edith îi turnă cafea și adăugă câte o jumătate de linguriță de zahăr și de frișcă, întocmai cum îi plăcea lui. Rămaseră neclintiți unul lângă altul, fără să mănânce sau să vorbească, până când servitorii terminară pregătirile și părăsiră încăperea.

– Speram să am ocazia să vorbesc cu tine înainte să pleci, spuse ea cu glas scăzut, privindu-l, în sfârșit. Îmi pare atât de rău, Will. Presupun că n-ai avut de ales.

Îi trebui un moment să înțeleagă că ea se referea la intrarea lui în ham. În ciuda neliniștilor sale legate de subiectul instrucției, uitase deja să-și privească noua postură ca pe un rău.

– Nu, sarcina mea a fost clară, răspunse el scurt. Poate că din partea tatălui său trebuia să suporte critici, dar n-avea de gând să le accepte de la nimeni altcineva.

Dar, până la urmă, Edith doar clătină din cap.

– Am știut din clipa în care am auzit că trebuie să fie ceva de felul acesta, spuse ea. Își plecă fruntea din nou; mâinile, care până atunci se frământaseră întruna, agitate, se liniștiră.

– Sentimentele mele nu s-au schimbat odată cu situația în care mă aflu, zise Laurence într-un sfârșit, când era limpede că Edith nu avea să mai spună nimic. Simțea că-și primise deja răspunsul, prin lipsa ei de căldură, dar că Edith nu voia să spună, mai târziu, că el nu-și respectase cuvântul. Voia s-o lase să fie ea cea care să pună capăt

înțelegerii lor. Dacă ale tale s-au schimbat, nu trebuie să spui decât o vorbă și-am să tac. Chiar în timp ce făcea această ofertă, nu putea să-și înăbușe resentimentele și auzea o neobișnuită răceală strecurându-i-se în glas – un ton ciudat pentru o propunere.

Ea trase iute aer în piept, tresări și spuse, aproape cu sălbăticie:

– Cum poți vorbi așa? Pentru o clipă, Laurence își puse speranțe din nou, dar ea continuă imediat: Am fost eu vreodată materialistă, ți-am reproșat vreodată că urmezi drumul pe care l-ai ales, cu toate pericolele și inconvenientele inerente? Dacă ai fi intrat în rândurile Bisericii, ai fi avut parte de toate privilegiile vieții. Acum am fi putut sta liniștiți la casa noastră, înconjurați de copii, iar eu n-ar mai fi trebuit să-mi petrec atâtea ceasuri făcându-mi griji cu tine departe, pe mare.

Vorbi foarte repede, cu mai multă emoție decât era obișnuit să vadă la ea și îi apăru pete de culoare pe pomeții obrajilor. Era mult adevăr în observațiile ei. Nu putea să nu-l vadă și să nu fie stânjenit de propriile resentimente. Întinse pe jumătate mâna către ea, dar ea deja continua:

– Nu m-am plâns, nu-i așa? Am așteptat, am fost răbdătoare, dar am sperat la ceva mai bun decât o viață de singurătate, departe de familie și de toți prietenii mei, doar cu o mică parte din atenția ta. Sentimentele mele au rămas neschimbate, dar nu sunt atât de necugetată sau de sentimentală încât să cred că doar sentimentele pot asigura fericirea în fața tuturor obstacolelor.

Aici, într-un sfârșit, se opri.

– Iartă-mă, spuse Laurence, copleșit de rușine; fiecare cuvânt al ei i se părea un reproș meritat, pe când lui îi plăcuse să se considere persecutat. N-ar fi trebuit să vorbesc, Edith. Mai bine ți-aș fi cerut iertare pentru că te-am pus într-o situație atât de ingrată. Se ridică de la masă și se înclină. Firește, acum nu mai putea să stea în prezența ei. Îngăduie-mi să mă retrag. Acceptă, te rog, cele mai bune urări de fericire din partea mea.

Dar se ridica și ea, scuturându-și capul:

– Nu, trebuie să rămâi și să-ți termini micul dejun, spuse ea. Te așteaptă un drum lung. Mie nu mi-e câtuși de puțin foame. Nu, te asigur, plec eu. Îi oferi mâna și un zâmbet care tremură abia perceptibil. Laurence avu impresia că vrea să se despartă politicos, dar, dacă asta era intenția ei, eșuă în ultimul moment: Te rog să nu-mi porți pică, spuse ea foarte încet și părăsi în grabă încăperea.

N-avea de ce să-și facă griji: nu putea să-i poarte pică. Dimpotrivă, simțea doar vinovăție pentru răceala pe care o simțise față de ea, chiar și pentru o clipă, și pentru că-și încălcase obligațiile. Înțelegerea lor fusese stabilită între fiica unui gentilom, cu o zestre respectabilă, și un ofițer de Marină, cu puține posibilități, dar cu perspective frumoase. Își deteriorase statutul prin propriile acțiuni și nu putea nega că aproape nimeni pe lume n-ar fi fost de acord cu felul în care își înțelesese el datoria în această privință.

Iar ea nu era absurdă cerând mai mult decât îi putea da un aviator. Era de-ajuns să se gândească la gradul de atenție și de afecțiune pe care îl impunea Temeraire ca Laurence să-și dea seama că i-ar fi rămas foarte puțin de oferit unei soții, chiar în acele rare ocazii când ar fi fost liber. Fusese egoist când îi făcuse oferta, cerându-i să-și sacrifice propria fericire pentru liniștea lui sufletească.

Nu mai avea nici elan, nici apetit pentru micul dejun, dar nu voia să lase lucrurile neterminate; își umplu farfuria și se forță să mănânce. Nu rămase singur multă vreme, pentru că la scurt timp după plecarea lui Edith, domnișoara Montagu coborî, îmbrăcată într-un prea elegant costum de călărie, ceva mai potrivit pentru un galop mic prin Londra decât pentru o partidă de călărie la țară, dar care, cu toate acestea, îi punea cu prisosință în valoare silueta. Zâmbea când intră în cameră, expresie care se transformă instantaneu într-o căutătură încruntată când îl văzu pe el singur în încăpere, și se așeză în capătul celălalt al mesei. Woolvey i se alătură în scurt timp, îmbrăcat și el pentru călărie. Laurence îi salută cu o mișcare a capului, cu simplă politețe, și nu acordă atenție conversației lor lenețe.

Tocmai când termina, coborî mama lui, îmbrăcată la repezeală și cu cearcăne de oboseală la ochi. Îl privi în față, încordată. El îi zâmbi, sperând s-o liniștească, dar își dădea seama că nu avea prea mare succes: nefericirea și reținerea cu care se înarmase împotriva

dezaprobării tatălui său și a curiozității generale i se citeau pe chip, oricât s-ar fi străduit.

– Trebuie să plec în scurt timp. Vii să-l cunoști pe Temeraire? o întrebă el, gândindu-se că astfel ar putea avea, pe drum, măcar câteva minute singuri.

– Temeraire? întrebă pierdută Lady Allendale. William, vrei să spui că ți-ai adus dragonul aici, nu-i așa? Dumnezeule, unde e?

– Firește că este aici, cum altfel aș călători? L-am lăsat afară, în spatele grajdurilor, în vechiul țarc al mânjilor, spuse Laurence. Va fi mâncat până acum, i-am spus să ia din căprioare fără sfială.

– Oh! exclamă domnișoara Montagu, auzindu-l. Curiozitatea ei învingea, evident, obiecțiile față de compania unui aviator. N-am văzut niciodată un dragon; rogu-te, putem veni? Ce grozav!

Îi era imposibil s-o refuze, deși ar fi vrut, așa că, după ce sună să i se aducă bagajele, se duseră toți patru pe câmp. Temeraire ședea pe vine, privind cum ceața dimineții se risipește treptat deasupra ținutului. Cu cerul gri în spate, dragonul se profila imens, chiar și de la o distanță considerabilă.

Laurence se opri o clipă, ca să ia din grajduri o găleată și niște cârpe, apoi conduse mai departe grupul devenit dintr-odată șovăitor și savură oarecum felul în care Woolvey și domnișoara Montagu își târau pașii. Mama lui nu era nici ea ferită de spaimă, însă n-o arăta, doar strânse brațul lui Laurence puțin mai tare și se opri cu câțiva pași în urmă când fiul ei se duse lângă Temeraire.

Temeraire privi necunoscuții cu interes când își coborî capul să fie spălat; botul lui era mânjit de rămășițele căpriorului și dragonul deschise fălcile ca să-l lase pe Laurence să-i curețe sângele din colțurile gurii. Pe pământ se aflau trei sau patru perechi de coarne.

– Am încercat să mă îmbăiez în helești acela, dar apa e prea mică și mi-a intrat noroiul în nas, îi spuse el lui Laurence, cu un aer vinovat.

– Oh, vorbește! exclamă domnișoara Montagu, agățându-se de

brațul lui Woolvey. Cei doi se retrăseseră la vederea șirurilor de dinți albi, strălucitori: incisivii lui Temeraire erau deja mai mari ca pumnul unui bărbat și aveau marginile zimțate.

La început, Temeraire fu luat prin surprindere, dar apoi pupilele i se lărgiră și spuse, cu multă blândețe:

– Da, vorbesc. Iar apoi, adresându-i-se lui Laurence: Oare ar vrea să se urce pe spinarea mea, să vadă împrejurimile?

Laurence nu-și putu înăbuși o nedemnă răbufnire de maliționitate:

– Sunt convins că i-ar plăcea. Te rog, apropie-te, domnișoară Montagu, îmi dau seama că nu ești una dintre acele ființe timorate care se tem de dragoni.

– Nu, nu, protestă ea fără vlagă, retrăgându-se. Am abuzat deja destul de timpul domnului Woolvey, trebuie să mergem să călărim.

Woolvey bălmăji câteva scuze la fel de transparente și amândoi dădură bir cu fugiții imediat, împleticindu-se în graba lor de a se vedea plecați.

Temeraire clipi în urma lor, ușor surprins.

– O, le-a fost doar frică, spuse el. La început am crezut că ea e ca Volly. Nu înțeleg, doar nu sunt vaci și, oricum, tocmai am mâncat.

Laurence își ascunse sentimentul personal al victoriei și o trase pe mama lui mai aproape.

– Să nu te temi defel, n-ai nici cel mai mic motiv, îi spuse el cu blândețe. Temeraire, aceasta este mama mea, Lady Allendale.

– Oh, o mamă; asta e ceva deosebit, nu-i așa? făcu Temeraire, aplecându-și capul, să se uite la ea mai de aproape. Sunt onorat să vă cunosc.

Laurence îi conduse mâna spre botul lui Temeraire și, odată ce atinse, la început șovăitor, pielea caldă a dragonului, mama lui începu în curând să-l mângâie cu mai multă încredere.

– Ei, bine, plăcerea e de partea mea, spuse ea. Și cât de catifelat! Nu mi-aș fi închipuit niciodată.

Temeraire scoase un mormăit gros de încântare în fața complimentului și a mângâierii, iar Laurence se uită la cei doi cu o bucurie renăscută; se gândea cât de puțin trebuia să însemne pentru el restul lumii, știind că se putea bizui pe aprecierea celor pe care îi prețuia cel mai mult și că-și făcea datoria.

– Temeraire e un Imperial Chinez, îi explică el mamei sale, cu nedisimulată mândrie. Unul dintre cei mai rari dragoni din lume și singurul din întreaga Europă.

– Adevărat? Ce minunat, dragul meu; îmi amintesc că am auzit mai demult că dragonii chinezi sunt destul de neobișnuiți, remarcă ea, dar continua să-l privească neliniștită și în ochii ei era o întrebare mută.

– Da, spuse el, încercând să-i răspundă. Mă socotesc foarte norocos, te asigur. Poate că te vom lua în zbor, într-o zi, când vom avea mai mult timp, adăugă el. Este extraordinar, nu se compară cu nimic.

– O, firește, să zbor, spuse ea, indignată, deși, în adâncul sufletului, părea mulțumită. Când știi foarte bine că nu pot să mă țin nici călare pe un cal. Ce-ar trebui să fac pe spinarea unui dragon sunt sigură că nu știu.

– Ai fi legată foarte bine, întocmai ca mine, spuse Laurence. Temeraire nu e un cal, el n-ar încerca să te dea jos.

Dragonul interveni cu înflăcărare:

– O, da, și dacă ați cădea, îndrăznesc să spun că v-aș putea prinde. Ceea ce nu era, probabil, cea mai liniștitoare observație, dar dorința lui de a-i fi pe plac era foarte evidentă și Lady Allendale îi zâmbi, oricum.

– Cât ești de bun, nu știam că dragonii pot fi atât de manierați, remarcă ea. Îi vei purta o nemăsurată grijă lui William, nu-i așa? Mi-a provocat întotdeauna de două ori mai multă îngrijorare decât oricare dintre ceilalți copii ai mei și el se alege mereu cu jolituri.

Laurence fu ușor indignat văzându-se descris în felul acesta și auzindu-l pe Temeraire zicând:

– Vă promit, n-am să îngădui să i se întâmple niciun rău.

– Văd că am întârziat prea mult; acușica voi doi o să mă înfășați și o să mă hrăniți cu fiertură de ovăz, spuse el, aplecându-se să sărute obrazul mamei sale. Mamă, poți să-mi scrii pe adresa adăpostului Forțelor Aeriene din Loch Laggan, în Scoția; ne vom antrena acolo. Temeraire, fii bun și ridică-te. Am să atârn din nou această cutie de carton.

– Oare ai putea să scoți cartea aceea de Duncan? îl întrebă Temeraire, ridicându-se pe picioarele din spate. *Tridentul naval?* N-am terminat istorisirea despre bătălia Gloriosului 1 Iunie și ai putea să-mi citești pe drum.

– Îți citește? îl întrebă Lady Allendale pe Temeraire, amuzată.

– Da. Vedeți, nu pot să țin eu însumi cărțile, fiindcă sunt prea mici și, de asemenea, nu pot prea bine să întorc paginile, răspunse Temeraire.

– N-ai înțeles; e doar uluită să afle că pot fi convins măcar să deschid o carte. Mereu încerca să mă facă să le dau atenție, când eram copil, îi explică Laurence, scotocind într-una dintre celelalte cutii ale sale, să caute volumul. Vei fi chiar surprinsă să afli cât de studios am devenit, mamă; e de-a dreptul nesătul. Eu sunt gata, Temeraire.

Lady Allendale râse și păși înapoi la marginea câmpului în timp ce Temeraire îl ridică pe Laurence și, umbrindu-și ochii cu o mână, îi privi înălțându-se în văzduh – o siluetă mică, pierzându-se în depărtare cu fiecare bătaie a aripilor uriașe, și pe urmă grădinile și turnurile casei se prăvăliră în spatele coamei unui deal.

5

Peste Loch Laggan, cerul era acoperit de un strat jos de nori, gri-sidefiu, oglindit în apa neagră a lacului. Primăvara nu sosise încă; o pojghiță de gheață și zăpadă se întindea peste țărm, cu dune de nisip galben, dintr-o maree de toamnă, rămase încă dedesubt. Dinspre pădure se ridica un miros reavăn, răcoros, de pini și lemn proaspăt tăiat. Un drum prunduit urca șerpuind dinspre malurile nordice ale lacului către complexul adăpostului și Temeraire coti să-l urmeze în susul micului munte.

Un poligon format din mai multe barăci mari de lemn se profila într-un luminiș neted, aproape de vârf, deschis în față și arătând mai degrabă ca o jumătate de grajd. Afară, oamenii lucrau în metal și piele: în mod limpede, echipajele de sol, responsabile cu întreținerea echipamentului aviatorilor. Niciunul dintre ei nu se osteni măcar să ridice privirea spre umbra dragonului care trecea deasupra locului unde munceau, când Temeraire zbură către comandament.

Clădirea principală era un gen medieval de fortificație: patru turnuri simple, unite prin ziduri groase de piatră, încadrând o curte enormă în partea din față și un impunător castel robust care se afunda direct în vârful muntelui și părea crescut din el. Curtea era plină aproape până la refuz. Un tânăr Regal Copper, de două ori cât Temeraire, moțăia tolănit pe dalele de piatră, cu o pereche de Winchesteri maro cu purpuriu, mai mici chiar decât Volatilus, dormind pe spatele lui. Trei Yellow Reaperi, de dimensiuni medii, dormeau încolăciți de-a valma în partea opusă a curții, cu trupurile în dungi albe înălțându-

se și coborând ritmic.

Când puse jos piciorul, Laurence descoperi motivul pentru care dragonii alegeau acest loc de odihnă: dalele erau calde, de parcă ar fi fost încălzite de dedesubt, iar Temeraire mormăi vesel și se întinse lângă Yellow Reaperi de îndată ce Laurence îl descărcă.

Câțiva servitori ieșiseră să-l întâmpine și îi luară bagajele din mâini. Fu îndrumat către capătul clădirii, prin coridoare înguste și întunecoase, cu miros de mucegai, până când ajunse într-o altă curte deschisă care ieșea din versantul muntelui și se termina fără nicio balustradă, pierzându-se abrupt într-o altă vale acoperită de gheață. În aer erau cinci dragoni, rotindu-se într-o formație grațioasă, ca un stol de păsări. Vârful de atac era un Longwing, ușor de recunoscut după ondulațiile negre și albe ce mărgineau aripile cu vârfuri portocalii, topindu-se într-un albastru întunecat pe suprafața impresionantei lor întinderi. Doi Yellow Reaperi asigurau flancurile, iar capetele erau întărite de un Grey Copper gri-deschis la stânga și un dragon gri-argintiu, cu pete albastre și negre, la dreapta. Laurence nu putu să identifice rasa imediat.

Deși băteau din aripi într-un ritm total diferit, pozițiile lor unul față de altul nu se schimbară până când stegarul de pe Longwing flutură un fanion; atunci se răsuciră lin, ca niște dansatori, inversând locurile astfel încât Longwingul zbura acum ultimul. La un alt semnal, pe care Laurence nu-l văzu, se întoarseră cu toții, realizând o buclă perfectă și revenind în formația inițială. Laurence observă imediat că, prin această manevră, Longwingul efectua cea mai largă rotație deasupra pământului în timpul întoarcerii, rămânând apărat de restul formației pe tot parcursul; firește, el era cea mai mare amenințare ofensivă din grup.

– Nitidus, continui să cobori prea jos în timpul întoarcerii; încearcă să treci la o schemă cu șase bătăi în luping.

Era glasul grav, răsunător, al unui dragon, venind de deasupra; Laurence se întoarse și văzu, cocoțat pe o stâncă, în partea dreaptă a curții, un dragon galben, cu însemnele unui Yellow Reaper într-o nuanță palidă de verde și marginile aripilor de un portocaliu intens. Nu avea nici călăreț și nici ham, ci doar – dacă putea fi numit așa – un colier lat de aur, incrustat cu pietre rotunde, verzui, de jad.

Laurence făcu ochii mari. În vale, formația își repetă manevra de luping.

– Mai bine! strigă dragonul, aprobator. Pe urmă întoarse capul și privi în jos. Căpitan Laurence? întrebă el. Amiralul Powys spunea că vei sosi; ai ajuns la țanc. Eu sunt Celeritas, comandant de instrucție aici. Își desfăcu aripile ca să se ridice și sări cu ușurință jos, în curte. Laurence se înclină mecanic. Celeritas era un dragon de talie medie, poate un sfert din dimensiunile unui Regal Copper, mai mic chiar decât tânărul Temeraire. Hm, făcu el, aplecându-și capul ca să-l cerceteze pe Laurence de aproape: irisurile verzi ale ochilor săi păreau să se lărgească și să se strângă în jurul pupilelor îngustate. Hm, bine, ești mult mai în vârstă decât majoritatea îngrijitorilor, dar asta e adesea spre bine când trebuie să zorim un tânăr dragon, cum cred că trebuie în cazul lui Temeraire. Își înălță capul și strigă din nou înspre vale: Lily, nu uita să-ți ții gâtul drept în timpul lupingului. Reveni la Laurence: Să vedem. Nu are niciun fel de aptitudini ofensive deosebite, după câte înțeleg.

– Nu, domnule. Răspunsul și modul de adresare veniră automat; atât tonul, cât și atitudinea vorbeau despre rangul dragonului și obișnuința îl ajută pe Laurence să-și depășească surprinderea. Iar Sir Edward Howe, care i-a identificat rasa, era de părere că nu e de așteptat să dezvolte asemenea aptitudini, deși nu e imposibil…

– Da, da, îl întrerupse Celeritas. Am citit opera lui Sir Edward, e un expert în speciile orientale și m-aș încrede în judecata lui în acest domeniu mai mult decât într-a mea. E păcat, căci ne-ar fi prins bine unul dintre acei scuipători-de-otravă sau aruncători-de-apă japonezi… acum ne-ar fi de folos împotriva unui Flamme-de-Gloire francez. Dar e de categorie grea, înțeleg.

– În prezent cântărește aproximativ nouă tone și nu sunt nici șase săptămâni de când a ieșit din ou, răspunse Laurence.

– Bine, asta e foarte bine, trebuie să-și dubleze greutatea, spuse Celeritas, scărpinându-și gânditor tâmpla, cu marginea unei gheare. Așa. Totul e precum am auzit. Bun. Temeraire va face pereche cu Maximus, Regal Copperul care se află în prezent aici, la instrucție. Cei doi vor sluji ca arc liber de întărire pentru formația lui Lily – dragonul Longwing de colo. Făcu semn cu capul către formația care

se rotea în vale și Laurence, încă năucit, se întoarse s-o privească o clipă. Dragonul continuă: Desigur, trebuie să-l văd pe Temeraire zburând înainte să stabilesc o anumită direcție a instrucției voastre, însă eu am de terminat lecția aceasta, iar el, după o călătorie lungă, nu s-ar prezenta oricum în cea mai bună formă. Roagă-l pe locotenentul Granby să-ți arate ce e pe-aici și să-ți spună unde se află terenurile de hrănire; îl găsești la clubul ofițerilor. Întoarce-te cu Temeraire mâine, la o oră după răsăritul soarelui.

Era un ordin; se cerea o confirmare.

– Am înțeles, domnule, răspunse Laurence, ascunzându-și stinghereala în spatele formalității. Din fericire, Celeritas nu păru să observe; sălta deja înapoi, spre punctul lui înalt de observație.

Laurence era foarte bucuros că nu știa unde se află clubul ofițerilor. Simțea că ar fi avut nevoie de o săptămână liniștită ca să-și pună ordine în gânduri, în loc de cele cincisprezece minute care trecură până când găsi un servitor care să-l îndrume în direcția potrivită. I se învârtea în cap tot ce auzise vreodată despre dragoni: că dragonii erau inutili fără îngrijitorii lor, că dragonii neîmblânziți erau buni doar pentru înmulțire. Nu-l mai mira anxietatea aviatorilor: ce-ar crede lumea dacă ar ști că sunt instruiți și că primesc ordine de la unul dintre animalele pe care se presupunea că le controlează?

Desigur, judecând rațional, deținuse de mult timp dovezi ale inteligenței și independenței dragonilor, în persoana lui Temeraire, dar acestea se dezvoltaseră treptat în timp și Laurence ajunsese, fără să-și dea seama, să se gândească la Temeraire ca la o individualitate distinctă, fără să extindă implicațiile asupra întregului neam al dragonilor. După ce prima surpriză trecu, putea să accepte, fără prea mare dificultate, ideea unul dragon ca instructor, dar, cu siguranță, asta ar fi creat un scandal de proporții fantastice printre cei care nu aveau o experiență personală similară.

Nu trecuse mult de când, cu puțin timp înainte ca Revoluția din Franța să arunce din nou Europa în război, guvernul venise cu ideea că dragonii neîmblânziți ar trebui uciși în loc să fie întreținuți pe cheltuiala publică și păstrați pentru înmulțire; motivul invocat fusese absența în acel moment a fondurilor și faptul că recalcitranța lor nu făcea decât să dăuneze speciilor de luptă. Parlamentul

calculase o economie de mai mult de zece milioane de lire pe an, ideea fusese luată serios în calcul, apoi lăsată brusc deoparte, fără explicații publice. Dar se zvonea că toți amiralii Forțelor Aeriene care aveau baze în zona Londrei tăbărâseră laolaltă asupra premierului, informându-l că, dacă legea era adoptată, întreaga Aviație se va răzvrăti.

Auzise mai demult povestea, fără să-i dea crezare, nu din pricina planului, ci a ideii că vreun înalt ofițer – orice ofițer – s-ar comporta în felul acesta. Planul îi păruse întotdeauna prost gândit, însă doar ca mostră de obtuzitate ridicolă, atât de întâlnită printre birocrați, care credeau că e avantajos să economisești zece șilingi la pânza de vele, primejduind o întreagă corabie de șase mii de lire. Acum, își privea propria nepăsare cu un sentiment de vinovăție. Bineînțeles că aviatorii s-ar fi răzvrătit.

Cufundat în gândurile lui, trecu neatent pe sub arcada care dădea în clubul ofițerilor și prinse doar din reflex mingea care zbura spre capul său. Un amestec de urale și strigăte de protest se stârni numaidecât.

– A fost un gol clar, el nu e în echipa voastră! se plângea un tânăr abia trecut de copilărie, cu părul blond, strălucitor.

– Prostii, Martin. Bineînțeles că e. Ești? Un altul dintre participanți, cu un zâmbet larg, se apropie de Laurence să ia mingea. Era un bărbat înalt și deșirat, cu părul negru și pomeții arși de soare.

– Așa s-ar părea, spuse Laurence, amuzat, întinzându-i mingea.

Era oarecum uimit să găsească un grup de ofițeri jucând jocuri de copii înăuntru și într-o asemenea debandadă. Înveșmântat în tunica și eșarfa sa, avea o ținută mai oficială decât oricare dintre ei; vreo doi chiar își scoseseră cămășile cu totul. Mobilierul fusese împins de-a valma către marginile încăperii, iar covorul era înfășurat și azvârlit într-un colț.

– Locotenent John Granby, nedistribuit, spuse bărbatul brunet. Tocmai ai sosit?

– Da. Căpitan Will Laurence, pe Temeraire, răspunse Laurence și fu

uimit și nu puțin demoralizat să vadă zâmbetul pierind de pe chipul lui Granby și, odată cu el, atitudinea deschisă și prietenoasă.

– Imperialul! Strigătul fu aproape general și jumătate din băieții și bărbații din încăpere se făcură nevăzuți pe lângă ei, năpustindu-se către curte. Laurence, luat prin surprindere, clipi în urma lor.

– Nu-ți face griji! Tânărul blond, apropiindu-se să se prezinte, răspunse privirii sale alarmate. Știm cu toții să nu sâcâim un dragon; se duc doar să arunce o privire. Deși s-ar putea să ai ceva necazuri cu cadeții, avem vreo două duzini pe-aici și își fac un scop din a ne face zile fripte. Sunt aviaspirantul Ezekiah Martin, și te-aș ruga să-mi uiți numele mic, acum, că-l știi.

Dezinvoltura era în mod atât de evident atitudinea obișnuită a aviatorilor, încât Laurence nu putea să se simtă ofensat, deși nu era nici pe departe comportamentul cu care era obișnuit.

– Mulțumesc că m-ai prevenit. Voi avea grijă ca Temeraire să nu-i lase să-l sâcâie, spuse el. Se simțea ușurat să nu vadă nimic din aversiunea lui Granby în primirea pe care i-o făcuse Martin și își dorea să poată să-i ceară îndrumare celui mai prietenos dintre cei doi. Cu toate acestea, nu voia să nesocotească ordinele, chiar dacă erau date de un dragon, așa că se întoarse spre Grandy și spuse politicos:

– Celeritas mi-a spus să te rog să-mi arăți zona. Ești bun să faci asta?

– Desigur, spuse Granby, străduindu-se să răspundă la fel de formal, însă lui nu-i venea la fel de firesc și vorbele sale sunară artificial. Pe aici, te rog.

Laurence fu mulțumit să vadă că Martin li se alătură când Granby o luă pe scări în sus; conversația lui lejeră, care nu șchiopăta nicio clipă, făcea atmosfera cu mult mai puțin stânjenitoare.

– Așadar, ești tipul din Marină care a smuls un Imperial din fălcile Franței. Dumnezeule, e o poveste strașnică! Broscarii trebuie că scrâșnesc din dinți și-și smulg părul din cap, spuse Martin jubilând. Am auzit că ai luat oul de pe o corabie de o sută de tunuri. Bătălia a durat foarte mult?

– Mă tem că zvonurile mi-au amplificat meritele, spuse Laurence. *Amitié* n-a fost nicidecum o corabie de prim rang, ci una de treizeci și șase de tunuri, o fregată, iar oamenii ei erau aproape leșinați de sete. Căpitanul ei a apărat-o cu multă vitejie, dar n-a fost o luptă prea grea; ghinionul lor și vremea proastă ne-au ajutat. Nu pot decât să susțin că am avut noroc.

– O! Ei, bine, nici norocul nu e de colo, n-am putea ajunge prea departe dacă norocul n-ar fi de partea noastră, zise Martin. Măiculiță, te-au pus la colț? O să-ți urle vântul zi și noapte.

Laurence intră în camera circulară din turn și își roti privirea prin noua sa locuință cu plăcere. Pentru cineva obișnuit cu spațiul îngust al unei cabine de navă, i se părea spațioasă, iar imensele ferestre boltite, un mare lux. Dădeau înspre lac, unde se stârnise o burniță mărunță, gri. Când le deschise, un miros umed și răcoros năvăli înăuntru, nu foarte diferit de mirosul mării, însă nesărat.

Cutiile sale fuseseră îngrămădite la voia întâmplării, lângă șifonier; privi înăuntrul acestuia cu oarecare îngrijorare, însă lucrurile îi fuseseră aranjate destul de ordonat. O masă de scris și un scaun completau mobilierul, pe lângă patul simplu, dar spațios.

– Mi se pare foarte liniștit, sunt sigur că am să mă simt bine, spuse el, desfăcându-și sabia și așezând-o pe pat. Nu se simțea în largul lui ca să-și scoată tunica, dar putea măcar să atenueze puțin formalismul înfățișării sale prin această măsură.

– Să-ți arăt terenurile pentru hrănire acum? întrebă bățos Granby. Era prima sa contribuție la conversație de când părăsiseră clubul.

– O, ar trebui să-i arătăm baia mai întâi și sala de mese, remarcă Martin. Ai ce vedea la băi! adăugă el, adresându-i-se lui Laurence. Au fost construite de romani, știi. Și de-aia am și venit toți aici.

– Mulțumesc, m-aș bucura să le văd, zise Laurence, deși ar fi fost fericit să-l lase pe evident reticentul locotenent să scape. Acum nu mai putea spune altceva fără să fie mojic. Putea fi Granby nepoliticos, dar Laurence nu avea intenția să se coboare la același comportament.

Traversară sala de mese în trecere. Martin, trăncănind întruna, îi spuse că locotenenții și căpitanii mâncau la masa rotundă, mai mică, iar aviaspiranți și sergenții, la masa lungă, dreptunghiulară.

– Din fericire, cadeții vin și mănâncă mai devreme, căci noi, ceilalți, am muri de foame dacă ar trebui să le ascultăm țipetele tot timpul mesei. Iar echipajele de sol mănâncă după noi, termină el.

– Nu mâncați niciodată separat? întrebă Laurence.

Mâncatul în comun era chiar neobișnuit pentru ofițeri și Laurence se gândea cu nostalgie că-i va lipsi posibilitatea de a-și invita prietenii la propria masă; fusese una dintre cele mai mari plăceri ale sale, de când câștigase destul de bine din recompense ca să-și permită asta.

– Desigur, dacă cineva e bolnav, i se trimite sus o tavă, răspunse Martin. O, ți-e foame? Presupun că n-ai mâncat. Hei, Tolly, strigă el și un servitor care traversa încăperea cu un maldăr de fețe de masă se întoarse și se uită la ei, cu o sprânceană ridicată. Acesta este căpitanul Laurence; tocmai a sosit. Poți să găsești ceva pentru el sau trebuie să aștepte până la cină?

– Nu, mulțumesc, nu mi-e foame. Întrebam doar de curiozitate, preciză Laurence.

– O, nu e niciun deranj, zise bărbatul pe nume Tolly, răspunzându-i direct. Cred că unul dintre bucătarii noștri poate să-ți taie o bucată sau două de carne frumușică și să-ți servească niște cartofi. Am să-l întreb pe Nan. Încăperea din turn, etajul al treilea, da? Clătină din cap și-și văzu de drum, fără ca măcar să aștepte un răspuns.

– Iată, Tolly va avea grijă de tine, spuse Martin, evident fără să-i treacă prin minte că era ceva neobișnuit. Este unul dintre cei mai cumsecade. Jenkins nu e niciodată serviabil, iar Marvell se supune, dar bombăne atâta încât îți dorești să nu-i fi cerut nimic.

– Îmi închipui că nu vă e ușor să găsiți servitori care nu sunt deranjați de dragoni, remarcă Laurence. Începea să se acomodeze cu felul direct în care își vorbeau aviatorii, dar să găsească un comportament similar la un servitor îl amuza iarăși.

– O, sunt născuți și crescuți cu toții în satele din împrejurimi, așa că sunt obișnuiți cu asta și cu noi, îi explică Martin, în timp ce traversau sala lungă. Presupun că Tolly lucrează aici de când era un țânc; nici nu clipește în fața unui Regal Copper cuprins de pandalii.

O ușă de metal închidea scara care cobora spre băi; când Granby o dădu la o parte, o pală de aer fierbinte și umed năvăli afară, stârnind aburi în aerul rece prin comparație al coridorului. Laurence îi urmă pe ceilalți în josul scării înguste, spiralate; cobora preț de patru întoarceri și se deschidea brusc într-o sală mare și goală, cu bănci de piatră construite în zid și picturi decolorate și scorojite pe pereți: evident, relicve ale vremurilor romane. Pe o parte se aflau grămezi de pânzeturi împăturite și stivuite, pe cealaltă, câteva mormane de haine aruncate la întâmplare.

– Lasă-ți lucrurile pe bancă, spuse Martin. Băile sunt într-un circuit, așa că ne întoarcem iar pe-aici. El și Granby se dezbrăcau deja.

– Avem timp de baie acum? întrebă Laurence, ușor descumpănit.

Martin se opri din scosul cizmelor.

– O, mă gândeam doar să facem o plimbare, ce zici, Granby? Nu că ar fi vreo grabă, cina nu e decât peste

câteva ore.

– Dacă nu cumva ai ceva urgent de făcut, îi spuse lui Laurence, atât de ireverențios încât Martin se uită de la unul la altul cu mirare, de parcă abia acum ar fi sesizat tensiunea dintre ei.

Laurence strânse din buze, înghițindu-și o vorbă tăioasă; nu putea să ia la rost fiecare aviator care ar putea fi ostil Marinei și, într-o anumită măsură, îi înțelegea resentimentele. Va trebui să le învingă, întocmai ca un nou aviaspirant, proaspăt înrolat.

– Nici pomeneală, fu tot ce spuse.

Deși nu era sigur de ce trebuia să se dezbrace până la piele doar ca să facă un tur al băilor, le urmă exemplul, doar că își aranjă hainele cu mai multă grijă în două grămezi ordonate și își puse mantaua deasupra lor, ca să n-o șifoneze împăturind-o.

Apoi ieșiră din încăpere printr-un coridor la stânga și trecură printr-o altă ușă de metal, la capătul lui. Înțelese rostul dezbrăcatului de îndată ce trecură de aceasta: încăperea de dedesubt era atât de plină de aburi încât abia puteai vedea la doi pași și, instantaneu, trupul lui Laurence începu să picure, ud leoarcă. Dacă ar fi fost îmbrăcat, tunica și cizmele ar fi fost distruse și toate celelalte veșminte îmbibate de apă; pe pielea goală, aburul era nemaipomenit, nu prea fierbinte, iar mușchii i se destinseră în mod reconfortant după lungul zbor.

Era o încăpere pavată, cu bănci ieșite din ziduri la intervale regulate; alți câțiva bărbați stăteau întinși în abur. Grunby și Martin salutară câțiva cu semne din cap, străbătând încăperea și pătrunzând în sala și mai cavernoasă de dedesubt; aceasta era și mai caldă, însă uscată, și un bazin lung, cu apă mică, se întindea aproape pe toată lungimea ei.

– Acum suntem chiar sub curte, și iată de ce Aviația deține acest loc, îi explică Martin, arătând: în zidul lung, la intervale regulate, erau construite nișe adânci și un gard de fier forjat le separa de restul sălii, lăsându-le, totodată, la vedere. Aproape jumătate din nișe erau goale, celelalte fiind căptușite cu stofă, adăpostind fiecare un singur ou masiv. Vezi tu, trebuie ținute la căldură, de vreme ce nu putem să ne lipsim de dragoni ca să le clocească, ori să-i lăsăm să le îngroape în apropierea vulcanilor sau cine mai știe ce, așa cum ar face în natură.

– Și nu este loc să le faceți o încăpere separată? întrebă Laurence, mirat.

– Ba sigur că este loc, se oțărî Granby. Martin îi aruncă o privire și interveni iute, înainte ca Laurence să poată reacționa:

– Vezi tu, aici intră și iese mereu cineva, așa că, dacă vreunul dintre ouă începe să arate puțin întărit, e mai probabil să observăm, spuse el repede.

Stăpânindu-se cu greu, Laurence lăsă remarca lui Granby să treacă și îl aprobă pe Martin cu o clătinare a capului. Citise în cărțile lui Sir Edward cât de imprevizibilă era eclozarea unui ou de dragon; până în ultima clipă, chiar știind speciile, nu puteau decât să estimeze

procesul la intervalul câtorva luni sau, în cazul raselor mai mari, ani.

– Credem că Anglewingul de colo ar putea să iasă din ou în curând. Ar fi strașnic, continuă Martin, indicând oul maro-auriu, cu părțile laterale ușor sidefate și acoperite de pete de un galben mai strălucitor. Acela e puiul Obversariei. Ea e dragonul-amiral al Flotei Canalului. Am fost sergent la bordul ei, imediat după perioada de instrucție, și niciun animal din clasa ei n-o poate egala la manevre.

Ambii aviatori priviră ouăle cu expresii melancolice, jinduitoare; desigur, fiecare dintre acestea reprezenta o șansă rară de promovare, una și mai nesigură decât bunăvoința Amiralității, care putea fi curtată sau câștigată prin vitejia în luptă.

– Ai slujit pe mulți dragoni? îl întrebă Laurence pe Martin.

– Doar pe Obversaria și apoi pe Inlacrimas. Tocmai a fost rănit într-o ambuscadă deasupra canalului, acum o lună, și, astfel, iată-mă la sol. Dar într-o lună se va înzdrăveni, iar eu m-am ales cu o promovare de pe urma asta, așa că n-ar trebui să mă plâng. Sunt proaspăt aviaspirant, adăugă el cu mândrie. Iar Granby aici de față a fost cu mai mulți dragoni; patru, dacă nu mă înșel. Care, înainte de Laetificat?

– Excursius, Fluitare și Actionis, răspunse Granby, foarte concis.

Dar primul nume fusese de-ajuns: Laurence înțelese, în sfârșit, și chipul îi împietri. Omul era probabil amic cu locotenentul Dayes. În orice caz, cei doi fuseseră, până de curând, ceea ce pe mare erau camarazii de navă și acum îi era limpede că purtarea jignitoare a lui Granby nu era pur și simplu obișnuita ostilitate a unui aviator față de un ofițer de Marină vârât cu de-a sila în branșa lui, ci, de asemenea, o problemă personală și, astfel, într-un anumit fel, o prelungire a insultei inițiale a lui Dayes.

Laurence era cu atât mai puțin dispus să tolereze orice ofensă adusă dintr-un asemenea motiv și spuse, dintr-odată:

– Haideți să continuăm, domnilor.

Nu mai acceptă alte întârzieri pe parcursul circuitului și îl lăsă pe

Martin să conducă discuția cum voia, fără să dea niciun răspuns care ar fi putut să-i schimbe cursul. Reveniră în vestiar după ce isprăviră turul băilor și, odată îmbrăcați la loc, Laurence spuse, cu glas domol, dar ferm:

– Domnule Granby, acum mă vei duce la terenurile de hrănire, apoi poți să pleci unde poftești.

Trebuia să-i dea limpede de înțeles că nicio lipsă de respect nu va fi tolerată; dacă Granby avea de gând să-i mai adreseze vreo înțepătură, va trebui să-l pună la punct și era cel mai bine ca asta să se întâmple în particular.

– Domnule Martin, îți sunt recunoscător pentru companie și pentru explicații, au fost de mare preț.

– Cu toată plăcerea, răspunse Martin, uitându-se de la Laurence la Granby, șovăitor, de parcă s-ar fi temut de ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă rămâneau singuri.

Dar aluzia lui Laurence nu lăsa loc de îndoială și, în ciuda comportamentului său neprotocolar, Martin părea să-și dea seama că avea aproape greutatea unui ordin.

– Am să vă văd pe amândoi la cină, presupun. Pe curând.

În tăcere, Laurence își continuă drumul cu Granby către terenurile de hrănire, sau mai bine zis către o terasă care le domina, la capătul văii de antrenament. Gura unei fundături se zărea la capătul văii, iar Laurence văzu acolo mai mulți păstori la datorie. Granby îi explică, cu glas monoton, că, la un semn de pe platformă, aceștia alegeau numărul adecvat de animale pentru un dragon și le trimiteau în vale, unde acesta le putea vâna și mânca, atât timp cât nu se desfășura niciun zbor de antrenament.

– E destul de simplu, sper, spuse Granby, în concluzie. Tonul său era profund dezagreabil și încă un pas dincolo de linie, așa cum se temuse Laurence.

– Domnule, spuse Laurence încet. Granby clipi într-o confuzie de moment, iar Laurence repetă: E destul de simplu, *domnule.*

Spera că asta era de ajuns ca să-l avertizeze pe Granby să evite pe mai departe lipsa de respect, însă, aproape incredibil, locotenentul îi dădu replica, spunând:

– Aici nu ne formalizăm, oricum ai fi tu obișnuit din Marină.

– Am fost obișnuit cu politețea. Când n-o primesc, voi insista măcar asupra respectului datorat gradului, spuse Laurence, pierzându-și cumpătul. Îi aruncă o privire fioroasă lui Granby și simți culoarea năvălindu-i în obraji. Îți vei corija de îndată atitudinea, locotenent Granby, sau, pe Dumnezeu, voi cere să fii degradat pentru insubordonare. Nu-mi închipui că Forțele Aeriene acordă acestui lucru atât de puțină importanță cum s-ar putea înțelege din comportamentul tău.

Granby deveni foarte palid; bronzul de pe obrajii săi

se înroși.

– Da, *domnule*, spuse el și luă poziția de drepți.

– Pe loc repaus, locotenent, spuse imediat Laurence și se întoarse să privească peste câmp, cu brațele împreunate la spate, până când Granby plecă. Nu voia nici măcar să se mai uite la el. Odată cu dispariția emoției tonice a îndreptățitei furii, se simți obosit și nefericit că dăduse peste un asemenea tratament; în plus, acum trebuia să anticipeze cu groază consecințele care știa că aveau să urmeze fiindcă îl mustrase pe Granby. În prima clipă a întâlnirii lor, Granby păruse prietenos și plăcut din fire; și chiar dacă n-ar fi așa, el rămânea pentru aviatori unul de-ai lor, iar Laurence un intrus. Camarazii lui Granby aveau să-l sprijine în mod firesc pe el și ostilitatea lor nu putea decât să îngreuneze situația lui Laurence.

Dar nu avusese de ales; lipsa fățișă de respect nu putea fi tolerată, iar Granby știuse foarte bine că purtarea lui întrecea măsura. Laurence era încă abătut când se întoarse. Se mai învioră doar când păși în curte și-l găsi pe Temeraire treaz, așteptându-l.

– Îmi pare rău că te-am abandonat atât timp, spuse Laurence, lipindu-se de el și mângâindu-l, mai mult pentru propria alinare decât a dragonului. Te-ai plictisit rău?

– Nu, deloc, răspunse Temeraire. Au trecut pe-aici o grămadă de oameni și mi-au vorbit; unii dintre ei m-au măsurat pentru un ham nou. De asemenea, am vorbit cu Maximus, pe care-l vezi aici, iar el mi-a spus că ne vom antrena împreună.

Laurence clătină din cap, salutând dragonul din rasa Regal Copper care, auzindu-și numele pomenit, răspunse deschizând un ochi somnoros. Maximus își înălță capul masiv cât să întoarcă gestul de salut și pe urmă se prăbuși la loc.

– Ți-e foame? întrebă Laurence, îndreptându-și din nou atenția spre Temeraire. Trebuie să ne sculăm devreme, ca să ne vadă Celeritas zburând – e comandantul de instrucție de aici, adăugă el. Așa că probabil nu vei avea timp dimineață.

– Da, aș dori să mănânc, răspunse Temeraire. Nu părea deloc surprins să aibă un dragon drept instructor și, în fața răspunsului său pragmatic, Laurence se simți puțin ridicol pentru șocul său de la început; firește că lui Temeraire nu i se părea nimic ciudat în asta.

Laurence nu se osteni să se lege cu totul în ham pentru scurtul salt către platformă, iar acolo descălecă, lăsându-l pe Temeraire să vâneze liber. Plăcerea simplă pe care o simțea privind dragonul înălțându-se și plonjând cu atâta grație îl ajută din plin să se liniștească. Oricare avea să fie reacția aviatorilor față de el, poziția lui era sigură, într-un fel la care niciun căpitan al Marinei nu putea spera. Știa, din experiență, să se descurce cu oamenii ostili, dacă avea să se ajungă la asta în echipajul său și, cel puțin, exemplul lui Martin îi dovedise că nu toți ofițerii aveau să fie porniți împotriva lui de la început.

Și mai veni o mângâiere: când Temeraire se năpusti și înhăță cu dibăcie o vacă greoaie și lățoasă, așezându-se s-o mănânce, Laurence auzi murmure entuziaste și ridică privirea, văzând un șir de capete micuțe ieșind pe fereastra de deasupra.

– Acela e Imperialul, domnule, nu-i așa? îi strigă un băiat cu părul nisipiu și fața rotundă.

– Da, acela e Temeraire, răspunse Laurence. Întotdeauna își dăduse silința să-și educe tinerii, iar corabia lui fusese considerată un loc

excelent pentru un novice. Avea mulți prieteni de familie și camarazi cărora să le facă favoruri, așa că experiența lui cu băietanii era destul de bogată, în cea mai mare parte pozitivă. Spre deosebire de mulți adulți, el nu se simțea deloc incomodat în prezența lor, chiar dacă aceștia erau mai tineri decât fuseseră majoritatea aspiranților lui.

– Priviți, priviți, ce grozav! strigă un alt băiat, mai mic și cu părul mai închis la culoare, făcând semn cu mâna. Temeraire plutea deasupra pământului, adunând toate cele trei oi care fuseseră eliberate pentru el înainte de a se opri să mănânce din nou.

– Îndrăznesc să spun că aveți cu toții mai multă experiență în zborul dragonilor decât mine; se descurcă bine? îi întrebă el.

– O, da! fu reacția generală și entuziastă.

– Virează cât ai clipi, spuse băiatul cu păr nisipiu, adoptând un ton profesional. Și are o deschidere splendidă; nicio bătaie de aripi irosită. O, strașnic! adăugă el, redevenind doar un băiețel, când Temeraire zbură înapoi să ia ultima vacă.

– Domnule, încă nu v-ați ales mesagerii, nu-i așa? întrebă plin de speranță un alt băiat brunet, ceea ce stârni numaidecât un vacarm în rândul celorlalți, toți proclamându-și vrednicia pentru ceea ce Laurence înțelese că era un post dintr-un echipaj de dragon în care erau numiți cadeții deosebit de privilegiați.

– Nu, și presupun că, atunci când o voi face, va fi la recomandarea instructorilor voștri, răspunse el, cu prefăcută severitate. Așadar, cred că ar trebui să nu-i supărați în următoarele câteva săptămâni. Ei, ai mâncat destul? îl întrebă el pe Temeraire, când acesta reveni lângă el pe platformă, aterizând direct pe margine, într-un echilibru perfect.

– O, da, au fost foarte gustoase, dar acum sunt plin de sânge. Putem să mergem să mă spăl? întrebă Temeraire.

Laurence își dădu seama tardiv că acest lucru fusese omis din turul lui; se uită în sus, către copii.

– Domnilor, trebuie să vă cer îndrumarea. Să-l duc la lac pentru

baie?

Se holbară cu toții la el, cu ochii mari de uimire.

– N-am auzit niciodată despre îmbăierea unui dragon, remarcă unul dintre băieți.

Cel cu părul nisipiu adăugă:

– Adică, vă imaginați cum ar fi să încercați să spălați un Regal? Ar dura ani. De obicei își ling gura și labele, ca pisicile.

– Nu sună prea atrăgător. Îmi place să fiu spălat, chiar dacă înseamnă o grămadă de muncă, spuse Temeraire, privindu-l pe Laurence cu neliniște.

Laurence își înăbuși o exclamație și spuse cu calm:

– Desigur, e de muncă, dar la fel e și cu multe alte lucruri care ar trebui făcute; vom merge imediat la lac. Dar așteaptă un moment, Temeraire: mă duc să aduc niște pânză.

– O, vă aduc eu! Băiatul cu păr nisipiu dispăru de la fereastră și ceilalți îl urmară imediat, iar după nici cinci minute toți năvăliră afară pe terasă, cu un maldăr de pânzeturi prost împachetate a căror proveniență Laurence o bănuia.

Le luă oricum, mulțumindu-le băieților pe un ton grav, și urcă din nou pe dragon, notându-și în memorie băiatul cu păr nisipiu: era genul de inițiativă care-i plăcea și pe care o considera principala calitate a unui ofițer.

– Ne-am putea aduce mâine centurile de prindere și atunci am putea să vă însoțim și să vă ajutăm, adăugă acum băiatul, cu o expresie prea inocentă.

Laurence se uită la el și se întrebă dacă era o îndrăzneală pe care trebuia s-o descurajeze, dar era încântat, în sinea lui, de acest entuziasm, așa că se mulțumi să spună ferm:

– Vom vedea.

Rămaseră privind de pe platformă și Laurence le văzu din nou chipurile înflăcărate, până când Temeraire viră în spatele castelului și nu-i mai putea zări. Odată ajunși lângă lac, îl lăsă pe Temeraire să se bălăcească, pentru a-și curăța grosul sângelui închegat, apoi îl șterse cu deosebită grijă. Pentru un om învățat cu bricuirea zilnică a punții, faptul că aviatorii își lăsau animalele să se curețe singure era îngrozitor și, în timp ce freca trupul lucios și negru, se gândi, dintr-odată, la ham.

– Temeraire, nu te jenează deloc? îl întrebă, atingând chingile.

– O, nu prea des acum, răspunse dragonul, întorcându-și capul să se uite. Pielea mi se întărește, iar când mă deranjează, pot să mut hamul un pic și apoi e imediat mai bine.

– Dragul meu, sunt copleșit de rușine, spuse Laurence. N-ar fi trebuit să te țin în ham; de acum înainte, nu-l vei mai purta nicio clipă atunci când nu este necesar pentru zbor.

– Dar nu se impune, ca în cazul hainelor tale? întrebă

Temeraire. Nu mi-ar plăcea să creadă nimeni că sunt necivilizat.

– Am să-ți fac rost de un lanț mai mare pe care să-l porți la gât și asta va fi de-ajuns, zise Laurence, gândindu-se la colierul de aur al lui Celeritas. N-am de gând să te las să suferi pentru un obicei care, din câte-mi dau seama, nu e decât comoditate. Și intenționez să mă plâng în privința asta în termenii cei mai fermi următorului amiral pe care-l voi întâlni.

Era un om de cuvânt și îi scoase lui Temeraire hamul de îndată ce aterizară în curte. Acesta se uită puțin nervos la ceilalți dragoni, care-l priviseră cu interes din clipa în care se întorsese, împreună cu Laurence, picurând încă de pe urma băii în lac. Dar niciunul dintre ei nu părea șocat, ci doar curios și, de îndată ce Laurence scoase lanțul de aur cu perle și-l înfășură în jurul uneia dintre gheare, cam ca pe un inel, Temeraire se relaxă cu totul și se așeză la loc pe dalele calde.

– E mai plăcut fără el, nu mi-am dat seama cum ar fi, îi mărturisi Temeraire, cu glas scăzut, scărpinându-și punctul înnegrit de pe

piele unde apăsase o cataramă, strivindu-i mai mulți solzi împreună, într-o bătătură.

Laurence se opri din curățatul hamului și-l mângâie, cu regret.

– Te rog să mă ierți, spuse el, privind plin de remușcări locul iritat. Voi încerca să găsesc o cataplasmă pentru aceste semne.

– Vreau și eu fără ham, ciripi de îndată unul dintre Winchesteri și zbură de pe spatele lui Maximus, aterizând în fața lui Laurence. Mi-l scoți, te rog?

Laurence șovăi; nu i se părea corect să se ocupe de animalul altuia.

– Cred că îngrijitorul tău este singurul care s-ar cuveni să ți-l scoată, răspunse el. Nu-mi place să jignesc pe nimeni.

– N-a venit de trei zile, zise trist Winchesterul, aplecându-și capul mic; nu era mai mare decât o pereche de cai de povară și umărul lui abia dacă trecea de capul lui Laurence. Privindu-l mai de aproape, Laurence văzu că avea pielea mânjită de dâre de sânge uscat, iar hamul nu părea prea curat sau bine întreținut, spre deosebire de ale altor dragoni. Era acoperit de pete și cârpituri grosolane.

– Vino încoace și dă-mi voie să mă uit puțin la tine, spuse Laurence încet, luând pânza încă udă din lac și începând să curețe micul dragon.

– O, mulțumesc, spuse Winchesterul, aplecându-se vesel spre bucata de pânză. Mă numesc Levitas, adăugă el cu sfială.

– Eu sunt Laurence, iar acesta este Temeraire, spuse Laurence.

– Laurence este căpitanul meu, preciză Temeraire, cu o nuanță ușor războinică în glas și accentuând posesia. Laurence ridică mirat privirea și se opri din curățat, pentru a lovi ușor cu palma coapsa lui Temeraire. Acesta se supuse, dar îl urmări pe Laurence cu pupilele îngustate, ca niște mici tăieturi, până când isprăvi.

– Să văd dacă nu pot afla ce s-a întâmplat cu îngrijitorul tău? îl întrebă pe Levitas, cu o ultimă atingere. Poate că nu se simte bine, dar dacă e așa, sunt sigur că se va înzdrăveni curând.

– O, nu cred că e bolnav, răspunse Levitas, cu aceeași tristețe. Dar deja mă simt mai bine, adăugă el, frecându-și recunoscător capul de umărul lui Laurence.

Temeraire scoase un mormăit gros de nemulțumire și își încovoie degetele pe piatră, cu un cârâit alarmat. Levitas zbură numaidecât înapoi pe spatele lui Maximus și se făcu iarăși mic, cuibărindu-se lângă celălalt Winchester. Laurence se întoarse spre Temeraire:

– Haide, ce-i cu gelozia asta? îl întrebă el cu blândețe. Nu poți să-i porți pică fiindcă l-am curățat puțin, când îngrijitorul lui îl neglijează.

– Ești al meu, spuse Temeraire cu îndărătnicie. Dar, după o clipă, își plecă fruntea rușinat și adăugă cu glas mai scăzut: El ar fi mai ușor de curățat.

– N-aș renunța la nicio părticică din pielea ta și de-ai fi de două ori cât Laetificat, îl asigură Laurence. Dar poate voi vedea mâine dacă unii dintre băieți ar vrea să-l spele.

– O, ar fi bine, spuse Temeraire, înseninându-se. Nu prea înțeleg de ce îngrijitorul lui n-a venit; tu n-ai sta niciodată departe atât de mult, nu-i așa?

– În viața mea, doar dacă aș fi ținut la distanță cu forța, răspunse Laurence.

Nici el însuși nu înțelegea asta; își putea imagina că un om legat în hamuri de un animal redus la minte nu găsea neapărat satisfăcătoare din punct de vedere intelectual compania acelei ființe, dar cel puțin s-ar fi așteptat la afecțiunea blândă cu care-l văzuse pe James tratându-l pe Volatilus. Și, chiar dacă mai mic, Levitas era, cu siguranță, mai inteligent decât Volly. Poate că nu era atât de ciudat că existau și printre aviatori oameni mai puțin devotați, ca în orice alt domeniu de activitate, dar, cu insuficiența dragonilor, i se părea un mare păcat să vadă unul pradă nefericirii, fapt care nu putea decât să afecteze performanța animalului.

Laurence duse cu el hamul lui Temeraire afară din curtea castelului către hangarele uriașe unde lucrau echipele de sol. Deși ziua era pe

sfârșite, mulți oameni stăteau încă în față, fumând în tihnă. Se uitară la el curioși, fără să-l salute, dar nici cu ostilitate.

– A, tu trebuie să fii al lui Temeraire, spuse unul dintre ei, întinzând mâna, să ia hamul. S-a rupt? În câteva zile vom avea pentru tine un ham corespunzător, dar între timp putem să-l peticim.

– Nu, nu trebuie decât curățat, spuse Laurence.

– Încă n-ai un harnașier; nu putem să-ți numim echipajul de sol până când nu știm cum va fi dragonul antrenat, spuse omul. Dar ne vom ocupa de ham. Hollin, freacă asta puțin, te rog! îi strigă el unui bărbat mai tânăr care lucra înăuntru la o piesă de pielărie.

Hollin veni afară, ștergându-și unsoarea de șorț, și luă hamul cu mâinile sale mari, care lăsau impresia a fi pricepute.

– În regulă. O să am probleme să i-l pun înapoi, după ce termin? întrebă el.

– Nu va fi nevoie, mulțumesc; se simte mai bine fără ham, așa că doar lasă-l lângă el, spuse ferm Laurence, ignorând privirile pe care i le atraseră aceste vorbe. Și e nevoie să se ocupe cineva și de hamul lui Levitas.

– Levitas? Păi, aș zice că despre asta trebuie să discute căpitanul lui Levitas cu echipa lui, spuse cel dintâi bărbat, molfăindu-și pipa gânditor.

Era perfect adevărat; cu toate acestea, era un răspuns lipsit de bărbăție. Laurence îi aruncă o privire rece, neclintită, și lăsă tăcerea să vorbească în locul lui. Oamenii se foiră, ușor stânjeniți de căutătura lui mânioasă. Spuse, foarte domol:

– Dacă ei nu-și fac datoria fără să fie admonestați, atunci problema trebuie rezolvată. Aș fi crezut că e de-ajuns ca un om din Aviație doar să audă că binele unui dragon e pus în primejdie ca să încerce să îndrepte lucrurile.

– Mă ocup eu când duc hamul lui Temeraire, se repezi Hollin. Nu mă deranjează; e atât de mic, încât îl curăț din câteva mișcări.

– Mulțumesc, domnule Hollin. Mă bucur să văd că nu m-am înșelat, spuse Laurence și porni spre castel, auzind murmurul din spatele lui:

– Un adevărat tartor, asta e; n-aș fi încântat să fiu în echipajul lui.

Nu era deloc un lucru plăcut; nu fusese niciodată considerat un căpitan aspru și se mândrise întotdeauna că-și stăpânea oamenii mai degrabă prin respect decât prin teamă sau o mână puternică. Majoritatea membrilor echipajului lui fuseseră voluntari.

Dar, în același timp, era conștient de vina pe care o purta. Vorbind atât de aspru, trecuse, într-adevăr, peste capul căpitanului lui Levitas și omul ar fi avut tot dreptul să se plângă. Însă Laurence nu putea să meargă până într-acolo încât să-și regrete purtarea. Se vedea limpede că Levitas era neglijat și să lase biata ființă să sufere venea în contradicție cu puternicul său simț al datoriei. Lipsa de formalism a Aviației putea, măcar de data asta, să-i fie de folos: cu puțin noroc, aluzia putea să nu fie luată drept un amestec direct sau o insultă nerușinată, așa cum s-ar fi întâmplat în Marină.

Nu fusese o primă zi promițătoare; era deopotrivă obosit și descurajat. Nu existase nimic cu adevărat inacceptabil, așa cum se temuse, nimic atât de rău încât să nu poată fi suportat, dar, totodată, nimic ușor sau familiar. Nu putea decât să tânjească după restricțiile liniștitoare ale Marinei care îi conduseseră întreaga viață și să-și dorească, chiar dacă în van, ca el și Temeraire să se afle din nou pe puntea corabiei *Reliant*, cu nemărginirea oceanului împrejur.

6

Soarele îl deșteptă, revărsându-se prin ferestrele dinspre răsărit. Platoul rece, uitat, îl așteptase cu o seară înainte, când în cele din urmă urcase înapoi în camera lui, Tolly dovedindu-se un om de cuvânt. Câteva muște se așezaseră pe mâncare, dar asta nu însemna nimic pentru un marinar. Laurence le alungase și o devorase până la ultimele fărâme. Avusese de gând doar să se odihnească puțin înainte de a lua cina și de a face o baie; acum clipi nedumerit către tavan aproape un minut, înainte de a se dumiri unde se află.

Apoi își aminti de instrucție și se ridică numaidecât din pat. Dormise în cămașă și pantaloni, dar, din fericire, avea câte un schimb din fiecare și tunica arăta acceptabil. Va trebui să-și amintească să găsească un croitor în zonă, căruia să-i poată comanda o alta. Era un oarecare efort s-o îmbrace singur, dar se descurcă și, când coborî, în cele din urmă, se simțea în regulă.

Masa ofițerilor superiori era aproape goală. Granby nu se afla acolo, dar Laurence simți efectul prezenței sale în privirile piezișe pe care i le aruncară cei doi tineri care ședeau împreună la capătul mesei. Mai aproape de centrul încăperii, un bărbat voinic, bine legat, cu o față rumenă și fără tunică, mânca tacticos dintr-o farfurie încărcată de ouă, caltaboși și slănină. Laurence privi șovăielnic de jur împrejur, căutând un bufet.

– 'Neața, căpitane. Cafea sau ceai? Tolly era lângă el, ținând în mână două vase.

– Cafea, mulțumesc, răspunse Laurence recunoscător; goli ceașca și o întinse, înainte ca omul să se întoarcă măcar, pentru încă o porție. Ne servim singuri? întrebă el.

– Nu, iat-o pe Lacey cu ouă și slănină pentru tine; nu trebuie decât să spui dacă dorești altceva, îi explică Tolly, îndepărtându-se deja.

Slujnica purta o rochie din țesătură aspră de casă.

– Bună dimineața, spuse ea pe un ton vesel, în loc să rămână tăcută.

Dar era atât de plăcut să vezi un chip prietenos, încât Laurence se pomeni întorcându-i salutul. Farfuria pe care o ducea femeia era fierbinte, aburindă, și Laurence nu se mai sinchisi de convenții odată ce gustă delicioasa slănină, conservată cu un fum neobișnuit și plină de savoare și gălbenușurile aproape portocalii ale ouălor. Mâncă repede, cu un ochi la careurile de lumină care se deplasau pe podea, acolo unde soarele năvălea prin ferestrele înalte.

– Să nu te îneci, zise bărbatul voinic, privindu-l. Tolly, mai adu niște ceai! răcni el; avea glasul destul de puternic încât să răzbată prin hărmălaie. Ești Laurence? întrebă el, în timp ce i se umplea din nou ceașca.

Laurence termină de înghițit și spuse:

– Da, domnule. La dispoziția dumneavoastră.

– Berkley, se prezentă bărbatul. Ascultă aici, cu ce fel de prostii îi umpli capul dragonului tău? Maximus al meu a bodogănit toată dimineața că vrea să facă baie și să i se scoată hamul. Absurdități.

– Nu socotesc că e absurd, domnule, să mă preocupe confortul dragonului meu, spuse repede Laurence, cu mâinile încleștându-i-se pe tacâmuri.

Berkley îl privi aspru, direct în față:

– Păi, fir-ai tu să fii, sugerezi că eu îmi neglijez dragonul? Nimeni n-a spălat vreodată dragonii; nu-i deranjează nitică murdărie, au piele.

Laurence își ținu în frâu furia și glasul, dar pofta de mâncare îi pieri

și lăsă jos cuțitul și furculița.

– Evident, dragonul tău e de altă părere! Crezi că poți judeca mai bine decât el ce îl deranjează?

Berkley se încruntă fioros la el, iar pe urmă pufni pe neașteptate:

– Ei, bine, bag de seamă că ești un scuipător de flăcări; și eu care credeam că voi, ăștia din Marină, sunteți cu toții scorțoși și prudenți. Goli ceașca și se ridică de la masă. Ne vedem mai târziu. Celeritas vrea să-i vadă pe Maximus și pe Temeraire zburând împreună. Clătină din cap, aparent plin de bunăvoință, și plecă.

Laurence era ușor nă- - ucit de această schimbare neașteptată, apoi își dădu seama că era cât pe ce să întârzie și nu mai avu timp să cugete asupra incidentului. Temeraire îl aștepta nerăbdător, iar acum Laurence avea de plătit pentru generozitatea lui, căci hamul trebuia pus la loc. Chiar și împreună cu cei doi membri ai echipajului de sol pe care îi chemă în ajutor, abia reușiră să ajungă în curte la timp.

Celeritas nu se afla încă acolo când aterizară, însă, la scurt timp după sosirea lor, Laurence îl văzu pe comandantul de instrucție ieșind din una dintre deschizăturile săpate în peretele de stâncă: în mod evident, acestea erau locuințe individuale, probabil pentru dragoni mai vârstnici și mai respectați. Celeritas își desfăcu aripile și zbură peste curte, aterizând ușor pe picioarele din spate, și îl cercetă pe Temeraire cu de-amănuntul.

– Hm, da, excelentă proeminență a pieptului. Inspiră, te rog. Da, da. Se așeză înapoi pe toate cele patru picioare. Așa. Acum, hai să te vedem. Două tururi complete ale văii, primul cu întoarceri orizontale, apoi un zbor cu spatele, la al doilea. Fără grabă, vreau să-ți examinez conformația, nu viteza. Făcu un semn ușor cu capul.

Temeraire săltă în văzduh cu toată viteza.

– Ușurel, strigă Laurence, trăgând de hățuri ca să-i reamintească, iar Temeraire încetini ritmul, fără tragere de inimă. Plană ușor în timpul întoarcerilor și al lupingurilor. Celeritas strigă:

– Acum încă o dată, în viteză!

Laurence se aplecă deasupra gâtului lui Temeraire, cu aripile dragonului bătând frenetic lângă el și vântul șuierându-i pe lângă urechi. Zburau mai iute ca oricând și era atât de antrenant, încât Laurence nu se putu stăpâni și scoase un mic strigăt, numai pentru urechile lui Temeraire, când virară în goană.

Odată sfârșită cea de-a doua tură, zburară înapoi către curte; Temeraire nici măcar nu gâfâia. Dar, înainte de a traversa prima jumătate a văii, de deasupra lor se auzi dintr-odată un răcnet colosal și o imensă umbră neagră îi acoperi. Laurence ridică privirea speriat și-l văzu pe Maximus gonind înspre ei, ca și cum ar fi vrut să-i izbească. Temeraire se opri brusc, cu o smucitură, și rămase plutind pe loc, iar Maximus trecu în zbor pe lângă ei și țâșni înapoi în sus, fără să atingă pământul.

– Ce naiba ai de gând cu asta, Berkley? răcni Laurence cât îl țineau plămânii, ridicându-se în ham. Era cuprins de furie, cu mâinile tremurând, fără însă a slăbi strânsoarea hățurilor. Te vei explica, domnule, în clipa asta…

– Dumnezeule! Cum poate să facă asta? îi strigă înapoi Berkley, volubil, de parcă n-ar fi făcut absolut nimic ieșit din comun; Maximus zbura netulburat înapoi către curte. Celeritas, vezi ce se întâmplă?

– Văd. Temeraire, rogu-te hai și aterizează, îi strigă Celeritas din curte. Zburau spre tine la ordin, căpitane. Nu te agita, îi spuse el lui Laurence, când Temeraire ateriză cu precizie pe creastă. Este extrem de important să testezi reacția naturală a unui dragon când e luat prin surprindere de deasupra, unde nu poate vedea; este un instinct care adesea nu poate fi depășit prin antrenament.

Laurence era încă foarte răvășit și Temeraire la fel.

– E foarte neplăcut, îi spuse el cu reproș lui Maximus.

– Da, știu, mi-au făcut și mie la fel când am început instrucția, răspunse Maximus, vesel și fără regrete. Cum ai reușit să rămâi pur și simplu așa, în aer?

– Nu m-am prea gândit, zise Temeraire, mai potolit. Își lungi gâtul,

să se studieze. Bănuiesc că doar am dat din aripi în cealaltă direcție.

Laurence mângâie gâtul lui Temeraire, liniștindu-l, în timp ce Celeritas îi cercetă atent încheieturile aripilor.

– Presupusesem că este o abilitate obișnuită. Așadar, este ceva ieșit din comun? întrebă Laurence.

– Doar în sensul că e cu totul unică în cei două sute de ani de experiență ai mei, constată sec Celeritas, așezându-se înapoi. Anglewingii pot face manevre în cercuri strânse, dar nu pot pluti în felul acesta. Își scărpină fruntea. Va trebui să ne gândim la aplicațiile unei asemenea abilități; te vei alege cu un bombardier foarte periculos, cel puțin.

Laurence și Berkley încă discutau despre asta în drum spre masa de prânz, precum și despre modul în care să-i armonizeze pe Temeraire și Maximus. Celeritas îi ținuse la treabă tot restul zilei, explorând capacitățile de manevră ale lui Temeraire și punând la întrecere cei doi dragoni. Laurence simțise deja, desigur, că Temeraire era deosebit de iute și abil în aer, dar era o mare plăcere și satisfacție să-l audă pe Celeritas spunând asta și să-l vadă pe Temeraire întrecându-l cu atâta ușurință pe mai vârstnicul și mai marele Maximus.

Celeritas sugerase chiar că ar putea încerca să-l pună pe Temeraire să zboare cursă dublă dacă dovedea că-și păstrează manevrabilitatea pe măsură ce creștea, că ar putea fi capabil să execute un zbor de bombardare pe lungimea întregii formații și să revină la locul lui la timp ca să zboare încă o dată, alături de ceilalți dragoni.

Berkley și Maximus nu se supăraseră deloc să-l lase pe Temeraire să zboare în cercuri în jurul lor. Bineînțeles, Regal Copperii erau mândria Forțelor Aeriene și, cu siguranță, Temeraire nu avea să-l egaleze niciodată pe Maximus în privința greutății sau a puterii, astfel că nu exista un temei real pentru invidie. Totuși, după tensiunea primei zile, Laurence era înclinat să ia absența ostilității drept o victorie. Berkley însuși era un personaj bizar, puțin prea bătrân ca să fie un proaspăt căpitan și foarte ciudat în comportament, cu o stare obișnuită de extremă apatie, întreruptă de

izbucniri ocazionale.

Dar, în felul său ciudat, părea un ofițer de încredere, devotat și destul de prietenos. În timp ce ședeau la masa goală, așteptând să li se alăture ceilalți ofițeri, îi spuse pe neașteptate lui Laurence:

– Va trebui să te lupți, desigur, cu o afurisită de invidie, pentru că tu nu trebuie să aștepți după un dragon, dacă nu de alta. Eu am așteptat șase ani după Maximus. A meritat cu prisosință, dar nu știu dacă aș fi în stare să nu te urăsc dacă te-ai fuduli prin fața mea cu un Imperial, în timp ce el ar fi încă în ou.

– Ai așteptat? se miră Laurence. Ți-a fost atribuit încă dinainte să eclozeze măcar?

– Din clipa în care oul a fost destul de rece ca să poată fi atins, spuse Berkley. Avem patru sau cinci Regal Copperi într-o generație. Autoritatea Aeriană nu lasă la voia întâmplării cine să se ocupe de ei. Am fost priponit la sol încă din clipa în care am spus „da, mulțumesc" și iată-mă holbându-mă la el în găoace și ținând lecții țânțăilor, sperând că nu-i va trebui prea mult afurisit de timp să eclozeze, însă, pe legea mea, i-a trebuit! Berkley pufni și dădu pe gât paharul de vin.

Laurence își formase deja o opinie foarte bună despre măiestria lui Berkley în aer după exercițiile de dimineață și i se părea a fi, într-adevăr, genul de om căruia i se putea încredința un dragon rar și prețios. Firește, era mândru de Maximus și o arăta într-un fel foarte expansiv. Când se despărțiseră de Maximus și de Temeraire în curte, Laurence îl auzise spunându-i uriașului dragon: „Cred că nu voi avea pace până când nu-ți vor scoate hamul, fir-ai tu să fii" și ordonând echipajului său de sol să se ocupe de asta, iar Maximus aproape că-l doborâse, dezmierdându-l cu botul.

Ceilalți ofițeri începeau să intre pe rând în încăpere. Majoritatea erau mult mai tineri decât el și Berkley și sala răsună imediat de glasurile lor vesele și adesea stridente. Laurence fu puțin încordat la început, dar temerile sale nu se adeveriră: câțiva locotenenți îl priviră într-adevăr cu suspiciune, iar Granby se așeză cât mai departe posibil, dar, în afară de asta, nimeni nu păru să-i acorde prea multă atenție.

Un bărbat înalt și blond, cu nasul ascuțit, îi vorbi încet și se strecură în scaunul de lângă el.

– Permiteți-mi, vă rog, domnule. Deși toți ofițerii superiori purtau tunici și eșarfe pentru cină, noul-venit era vizibil diferit prin faptul că avea eșarfa apretată și haina călcată. Căpitan Jeremy Rankin, la dispoziția dumneavoastră, spuse el politicos, întinzându-i mâna. Cred că nu ne-am cunoscut.

– Nu, am sosit abia ieri. Căpitan Will Laurence, la dispoziția dumneavoastră, răspunse Laurence. Rankin avea o mână fermă și un comportament plăcut și degajat. Laurence găsi în el un partener agreabil de discuție și află, fără uimire, că Rankin era unul dintre fiii contelui de Kensington.

– Familia mea și-a trimis întotdeauna cel de-al treilea fiu în Aviație și, în vremurile de demult, înainte ca Forțele Aeriene să ia ființă și ca dragonii să fie rezervați Coroanei, al-nu-știu-câtelea-străbunic al meu avea o pereche, spuse Rankin. Așa că nu întâmpin nicio dificultate când merg acasă: încă avem un mic adăpost pentru popasul dragonilor și am fost adesea acolo chiar și în timpul instrucției. Este un privilegiu pe care mi-aș dori să-l poată avea mai mulți aviatori, adăugă el, cu glas scăzut, rotindu-și privirea peste masă.

Laurence nu voia să spună nimic care putea fi interpretat drept critică; era în regulă pentru Rankin, fiind unul de-ai lor, să facă o aluzie, dar de pe buzele lui nu putea suna decât jignitor.

– Trebuie să le fie greu băieților să plece de acasă atât de devreme, spuse el, cu tact. În Marină, noi… adică Marina nu înrolează băieți înainte să împlinească doisprezece ani și, chiar și atunci, sunt lăsați pe țărm între călătorii și petrec un timp acasă. Ți s-a părut greu, domnule? adăugă el întorcându-se către Berkley.

– Hm, făcu Berkley, înghițind; se uită oarecum aspru la Rankin, înainte să-i răspundă lui Laurence. Nu pot zice că da. Am zbierat nițel, bănuiesc, dar omul se obișnuiește și pe plângăcioși îi alergăm de colo-colo, ca să nu li se facă prea dor de casă.

Berkley reveni la mâncarea lui, fără să facă vreo încercare de a

întreține conversația, iar lui Laurence nu-i mai rămase decât să se întoarcă și să-și continue discuția cu Rankin.

– Am întârziat?… Oh!

Era un tânăr subțire, cu glasul încă neîngroșat, dar înalt pentru vârsta lui, grăbindu-se spre masă, ușor răvășit. Părul lung și roșu îi ieșea pe jumătate din coada împletită. Se opri brusc lângă masă, apoi, încet și șovăitor, se așeză lângă Rankin, în partea cealaltă, pe singurul loc rămas liber. În pofida tinereții sale, era căpitan: tunica pe care o purta avea pe umeri două trese aurii.

– Zău, Catherine, n-ai întârziat deloc. Dă-mi voie să-ți torn niște vin, spuse Rankin. Laurence, privind deja băiatul cu uimire, crezu pentru o clipă că n-auzise bine. Apoi își dădu seama că auzul nu-l înșelase deloc: băiatul era, într-adevăr, o tânără domnișoară. Laurence își roti privirea năucit; nimeni altcineva de la masă nu părea să aibă nimic de spus și, evident, nu era niciun secret. Rankin i se adresa amabil și politicos, servind-o de pe platouri. Îngăduie-mi să fac prezentările, adăugă Rankin, întorcându-se. Căpitanul Laurence de pe Temeraire, domnișoara… o, nu, uit, vreau să zic, căpitanul Catherine Harcourt de pe, ă… Lily.

– Bună, murmură fata, fără să ridice privirea.

Laurence își simți obrajii înroșindu-se. Fata stătea acolo, în pantaloni care îi dezvăluiau fiecare părticică de picior, cu o cămașă pe care doar eșarfa o ținea încheiată. Își mută privirea către neprimejdiosul ei creștet și reuși să spună:

– Slujitorul tău, domnișoară Harcourt.

Asta, cel puțin, o făcu să-și înalțe capul:

– Nu, sunt *căpitanul* Harcourt, spuse ea.

Avea un ten palid, care îi scotea în evidență puzderia de pistrui, dar era ferm hotărâtă să-și apere drepturile. Îi aruncă lui Rankin o privire ciudat de sfidătoare, în timp ce vorbi.

Laurence folosise automat formula de adresare; nu intenționase s-o jignească, dar era limpede că o făcuse.

– Îmi cer scuze, căpitane, spuse el imediat, înclinându-și capul în semn de scuză. Cu toate acestea, îi era, într-adevăr, greu să i se adreseze astfel și titlul sună ciudat și stângaci pe buze. Se temea că păruse nefiresc de ceremonios. N-am vrut să dau dovadă de lipsă de respect. Iar acum recunoștea și numele dragonului; îl frapase ca neobișnuit și cu o zi înainte, dar cu atâtea alte lucruri în minte, uitase acel detaliu. Cred că ai Longwingul, spuse el politicos.

– Da, este Lily a mea, răspunse femeia, cu o căldură involuntară în glas când rosti numele dragonului ei.

– Poate că nu ți-ai dat seama, căpitane Laurence; dragonii Longwing nu acceptă îngrijitori bărbați. E un capriciu ciudat al lor, pentru care trebuie să fim recunoscători, altfel am fi lipsiți de o companie atât de încântătoare, spuse Rankin, înclinându-și capul către fată. În glasul lui era o nuanță de ironie care îl făcu pe Laurence să se încrunte; era limpede că fata nu se simțea în largul ei, iar Rankin nu părea s-o ajute defel. Își plecase capul din nou și se uita țintă în farfurie, cu buzele palide și strânse într-o cută de tristețe.

– Ești foarte curajoasă să preiei o asemenea îndatorire, d… căpitane Harcourt; un pahar… adică, în sănătatea ta, spuse Laurence, corectându-se în ultimul moment și transformând toastul într-o sorbitură; nu i se părea cuvenit să oblige un nod de fată să bea un pahar întreg de vin.

– Nu e mai mult decât face oricine altcineva, murmură ea. Pe urmă, cu întârziere, luă paharul și-l ridică, drept răspuns: Vreau să zic, și în sănătatea ta.

Pe tăcute, Laurence își repetă în gând titlul și numele ei. Ar fi fost foarte nepoliticos din partea lui să persiste în greșeală după ce fusese o dată corectat, dar era atât de ciudat încât nu avea încă deplină încredere în sine. Avu grijă să se uite la chipul ei și nu în altă parte. Cu părul prins la spate atât de strâns, avea, într-adevăr, o înfățișare băiețoasă, ceea ce era de un oarecare ajutor, alături de veșmintele care-i îngăduiseră să o confunde inițial. Presupunea că din acest motiv umbla în straie bărbătești, oricât de îngrozitor și ilegal era.

I-ar fi plăcut să stea de vorbă cu ea, deși i-ar fi fost dificil să nu-i

pună întrebări, dar nu putea să vorbească întruna peste Rankin. Nu-i rămânea decât să se minuneze în intimitatea propriilor gânduri; gândul că fiecare Longwing din slujba Forțelor Aeriene avea căpitan o femeie era șocant. Privindu-i silueta fragilă, se întreba cum îndura munca; el însuși se simțea dărâmat și ostenit după o zi de zbor și, deși probabil un ham corespunzător ar reduce efortul, îi venea greu să creadă că o femeie putea să se descurce zi după zi. Era crud să i se ceară una ca asta, dar, desigur, nu se puteau dispensa de dragonii Longwing. Erau probabil cei mai periculoși dragoni englezi, dacă era să fie comparați doar cu Regal Copperii și, fără ei, apărarea aeriană a Angliei ar fi fost înfiorător de vulnerabilă.

Ocupându-și gândurile cu acest obiect al curiozității și, deopotrivă, cu conversația politicoasă a lui Rankin, primul lui prânz trecu în mod mai plăcut decât se așteptase până la un moment dat și Laurence se ridică de la masă încurajat, deși căpitanii Harcourt și Berkley fuseseră tăcuți și necomunicativi în tot acest timp. Când se ridicară, Rankin se întoarse spre el și spuse:

– Dacă nu ai alte treburi, aș putea să te invit în clubul ofițerilor, la o partidă de șah? Am rareori ocazia să joc și mărturisesc că, de când ai pomenit că ești jucător, ard de nerăbdare să profit de acest prilej.

– Vă mulțumesc pentru invitație, va fi o mare plăcere și pentru mine, răspunse Laurence. Însă, pentru moment, am să vă rog să mă scuzați, trebuie să mă ocup de Temeraire și pe urmă i-am promis că-i citesc.

– Să-i citești? întrebă Rankin, cu o expresie amuzată care nu-i ascundea uimirea. Devotamentul tău este admirabil și toate acestea sunt firești pentru un proaspăt îngrijitor. Dar, îngăduie-mi să te asigur că, în cea mai mare parte, dragonii sunt capabili să se descurce singuri. Știu că mulți dintre colegii noștri căpitani au obiceiul să-și petreacă tot timpul liber cu animalele lor și n-aș vrea ca pe baza exemplului lor să crezi că asta este o necesitate sau o datorie căreia trebuie să-i sacrifici plăcerea companiei umane.

– Vă mulțumesc din inimă pentru grija dumneavoastră, dar vă asigur că, în cazul meu, nu își are locul, răspunse Laurence. În ceea ce mă privește, nu mi-aș putea dori o companie mai plăcută decât cea a lui Temeraire și faptul că facem o echipă este spre binele meu

în aceeași măsură cât este spre al lui. Dar aș fi bucuros să ne întâlnim mai târziu în seara aceasta, dacă nu vă culcați devreme.

– Mă bucur să aud tot ce mi-ai spus, răspunse Rankin. Cât despre orele mele de culcare, nici vorbă; nu iau parte la antrenament, desigur, sunt aici doar în misiune de curierat, așa că nu-i nevoie să respect un program de novice. Mi-e rușine să mărturisesc că, în majoritatea zilelor, nu sunt de găsit jos până spre prânz, dar, pe de altă parte, asta îmi oferă plăcerea de a aștepta să te văd diseară.

Cu aceasta se despărțiră și Laurence porni în căutarea lui Temeraire. I se păru nostim să găsească trei dintre cadeți pândind chiar lângă ușa sălii de mese: băiatul cu păr nisipiu și alți doi, fiecare ținând în mână câte un pumn de cârpe albe, curate.

– O, domnule! exclamă băiatul, sărind în picioare când îl văzu pe Laurence ieșind. Mai aveți nevoie de pânză curată pentru Temeraire? întrebă el cu înflăcărare. Ne-am gândit că da, așa că am mai adus, când l-am văzut mâncând.

– Haide, Roland, ce crezi că faci aici? Tolly, cărând un vraf de vase din sala de mese, se opri la vederea cadeților care-l acostau pe Laurence. Știi că nu e bine să sâcâi un căpitan.

– Nu sâcâi pe nimeni, nu-i așa? spuse băiatul, uitându-se plin de speranță la Laurence. Mă gândeam doar că am putea ajuta nițel. În definitiv, e foarte mare, iar Morgan, Dyer și cu mine avem toți carabinierele, putem să ne agățăm fără nicio problemă, spuse el cu toată seriozitatea, scoțând la iveală un harnașament ciudat pe care Laurence nici măcar nu-l observase până atunci: era o centură groasă de piele, strânsă în jurul taliei, cu o pereche de curele atașate la ceea ce părea, la prima vedere, o za foarte mare de oțel. La o privire mai atentă, Laurence observă că acesta avea o piesă care putea fi pliată și, astfel deschisă, zaua putea fi agățată de altceva.

Îndreptându-se, Laurence spuse:

– Întrucât Temeraire nu are încă un harnașament corespunzător, nu cred că vă puteți lega de curele cu astea. Oricum, adăugă el, ascunzându-și un zâmbet la privirile lor plecate, haideți cu mine și vom vedea ce putem face. Mulțumesc, Tolly, spuse el, înclinându-și

capul către servitor. Pot să mă descurc cu ei.

Tolly nu se osteni să-și ascundă surâsul larg în fața acestui schimb de replici.

– Așa-i, spuse el, întorcându-se la treburile sale.

– Roland, nu-i așa? îl întrebă Laurence pe puști, îndreptându-se către curte, cu cei trei băieți alergând să țină pasul cu el.

– Da, domnule, cadet Emily Roland, la dispoziția dumneavoastră. Întorcându-se către tovarășii săi și astfel nebăgând de seamă expresia uimită a lui Laurence, fata adăugă: Iar aceștia sunt Andrew Morgan și Peter Dyer, suntem cu toții în cel de-al treilea an aici.

– Da, într-adevăr, tuturor ne-ar plăcea să fim de ajutor, interveni Morgan, iar Dyer, mai mic decât ceilalți doi, cu ochi rotunzi, doar clătină din cap aprobator.

– Foarte bine, îngăimă Laurence, privind pe furiș către fată. Părul ei era tuns cu oala, întocmai ca al băieților, avea o constituție robustă, îndesată, iar glasul ei abia dacă era mai subțire decât al celorlalți: greșeala lui nu fusese nefirească. Acum, că se gândea la asta, era perfect logic. Forțele Aeriene pregăteau în mod obișnuit câteva fete, anticipând momentul când, la ieșirea din ou a dragonilor Longwing, vor avea nevoie de ele și, probabil, căpitanul Harcourt era produsul unei asemenea pregătiri. Dar nu putea să nu se întrebe ce fel de părinte și-ar supune o fată de vârstă fragedă rigorilor militare.

Ieșiră în curte, unde îi întâmpină o scenă de intensă activitate. O mare învălmășeală de aripi și glasuri de dragoni umplea aerul. Majoritatea dragonilor, dacă nu chiar toți, tocmai terminaseră de mâncat și acum erau îngrijiți de membrii echipajelor lor, care se ocupau de curățatul harnașamentelor. În ciuda celor spuse de Rankin, Laurence nu zări niciun dragon la capul căruia să nu se afle căpitanul său, mângâindu-l sau vorbindu-i. În mod evident, acesta era interludiul obișnuit din timpul zilei, când dragonii și instructorii lor erau în timpul lor liber.

Nu-l văzu imediat pe Temeraire; după ce scrută câteva clipe curtea aglomerată, își dădu seama că Temeraire se așezase dincolo de

zidurile exterioare, probabil ca să evite agitația și zgomotul. Înainte de a ieși la el, Laurence îi duse pe cadeți la Levitas. Micul dragon era singur, încolăcit chiar lângă zidurile curții, privindu-și tovarășii, cu ofițerii lor. Levitas era tot în ham, dar acesta arăta mult mai bine decât în ziua precedentă: pielea arăta de parcă ar fi fost bătută și frecată cu ulei, ca să fie mai flexibilă, iar inelele de metal cu care erau prinse curelele străluceau lustruite.

Laurence presupunea acum că inelele aveau rolul de a oferi un loc de care să fie prinse carabinierele. Deși Levitas era mic în comparație cu Temeraire, era totuși un animal mare, iar Laurence se gândi că ar putea susține cu ușurință greutatea celor trei cadeți, pentru o scurtă călătorie. Dragonul era dornic și fericit să i se acorde atenție, iar ochii îi străluciră când Laurence făcu propunerea.

– O, da, vă pot duce liniștit pe toți, spuse el, uitându-se la cei trei cadeți, care îl priveau cu tot atâta nerăbdare. Se cățărară cu toții, ageri ca niște veverițe, și fiecare dintre ei se fixă de câte două inele diferite, cu o mișcare evident bine exersată.

Laurence trase de fiecare curea; păreau destul de sigure.

– Foarte bine, Levitas, du-i jos pe țărm, iar Temeraire și cu mine vă vom întâlni acolo în scurt timp, spuse el, mângâind crupa dragonului.

Văzându-i plecați, Laurence se strecură printre ceilalți dragoni și-și croi drum către poartă. Se opri brusc, de îndată ce îl zări limpede pe Temeraire: dragonul părea neobișnuit de abătut, o diferență vizibilă față de atitudinea veselă de la sfârșitul antrenamentului de dimineață, și Laurence se grăbi să ajungă lângă el.

– Nu te simți bine? îl întrebă Laurence, examinându-i fălcile, dar Temeraire era murdar și plin de sânge de pe urma mesei și părea să fi mâncat bine. Ți-a căzut rău ceva ce ai mâncat?

– Nu, mă simt cât se poate de bine, răspunse Temeraire. Numai că… Laurence, sunt un dragon potrivit, nu-i așa?

Laurence se holbă la el; nuanța de incertitudine din glasul lui Temeraire era cu totul nouă.

– Cel mai potrivit dragon care există pe lume; ce Dumnezeu te face să pui o asemenea întrebare? Ți-a spus cineva ceva urât? Un val subit de furie îl cuprinse numai gândindu-se la această posibilitate. Aviatorii puteau să se uite chiorâș la el și să spună ce pofteau, dar nu avea de gând să tolereze niciun fel de comentariu la adresa lui Temeraire.

– O, nu! protestă Temeraire, însă într-un fel care îl făcu pe Laurence să-i pună spusele la îndoială. Nimeni nu s-a purtat urât, dar n-au putut să nu remarce, în timp ce ne hrăneam cu toții, că nu arăt chiar ca toți ceilalți. Ei sunt mult mai viu colorați decât mine, iar aripile lor nu au atâtea articulații. De asemenea, ei au acele ridicături pe spinare, în timp ce spatele meu e drept, iar eu am mai multe degete la picioare. Se întoarse și se studie, în timp ce enumera aceste diferențe. Așa că s-au uitat la mine puțin ciudat, dar nimeni n-a fost nepoliticos. Presupun că este din cauză că sunt un dragon chinez?

– Da, într-adevăr. Și trebuie să-ți amintești că cei din China sunt socotiți cei mai pricepuți crescători din lume, spuse hotărât Laurence. Orice ar fi, ceilalți te privesc ca pe un ideal al lor, nu invers, și te rog să nu te îndoiești nicio clipă de tine. Gândește-te numai cât ți-a lăudat Celeritas zborul azi-dimineață.

– Dar nu pot să suflu foc, nici să scuip acid, spuse Temeraire, potolindu-se, dar păstrând încă un aer deprimat. Și nu sunt la fel de mare ca Maximus. Tăcu o clipă, apoi adăugă: El și Lily au mâncat primii, noi, ceilalți, a trebuit să așteptăm până au terminat ei și abia apoi am fost lăsați să vânăm în grup.

Laurence se încruntă; nu-i trecuse prin minte că dragonii aveau o asemenea ierarhie între ei.

– Dragul meu, n-a existat niciodată în Anglia un dragon din rasa ta, așa că rangul tău n-a fost încă stabilit, spuse el, încercând să găsească o explicație care l-ar putea consola pe Temeraire. De asemenea, poate că are o legătură cu rangul căpitanilor lor, căci trebuie să-ți amintești că eu am mai puțină vechime decât oricare alt căpitan de aici.

– Ar fi o mare prostie, ești mai bătrân decât majoritatea și ai o grămadă de experiență, zise Temeraire, uitând puțin de propria

nefericire pe când se indigna la ideea unei ofense față de Laurence. Ai câștigat bătălii și cei mai mulți dintre ei abia sunt în perioada de instrucție.

– Da, dar pe mare, iar în văzduh lucrurile sunt foarte diferite, îi explică Laurence. Însă e adevărat că rangul și gradul nu sunt garanții ale înțelepciunii sau bunei educații. Rogu-te, n-o pune așa la inimă. Sunt sigur că, după un an, doi, vei primi recunoașterea meritată. Dar, până una, alta, ai mâncat destul? Ne întoarcem imediat la terenurile de hrănire, dacă nu.

– O, nu, n-am dus lipsă de nimic, zise Temeraire. Am putut să prind ce-am vrut și ceilalți nu mi-au stat prea mult în cale.

Tăcu și, în mod clar, era încă predispus la depresie. Laurence spuse:

– Vino, trebuie să ne ocupăm de baia ta.

Temeraire se lumină în fața acestei perspective și, după ce își petrecu aproape o oră jucându-se în lac cu Levitas și mai apoi lăsându-se curățat de cadeți, buna dispoziție îi reveni în mare măsură. Mai târziu, când se așezară împreună să citească, se cuibări lângă Laurence în curtea caldă, aparent mult mai fericit. Dar Laurence îl vedea încă uitându-se mai des la lanțul său din aur și sidef și atingându-l cu vârful limbii. Începea să recunoască gestul ca pe o dorință de a se liniști. Încercă să-și moduleze afectuos glasul în timp ce-i citea, mângâind piciorul din față pe care era comod așezat.

Încă se încrunta îngrijorat mai târziu în seara aceea, când intră în clubul ofițerilor: o binecuvântare indirectă, căci liniștea care se lăsă instantaneu când pătrunse în încăpere îl deranjă mai puțin decât l-ar fi deranjat altminteri. Granby stătea la pian, lângă ușă, și, când Laurence intră, își duse ostentativ mâna la frunte într-un salut și spuse:

– Domnule.

Era o formă atipică de insolență, care nu putea fi imputată. Laurence alese să reacționeze ca și cum bărbatul ar fi fost sincer și spuse politicos:

– Domnule Granby.

Înclină capul, salutând astfel întreaga adunare, și înaintă, fără să se grăbească mai mult decât era rezonabil. Rankin ședea departe, într-un colț, la o masă mică, citind gazeta. Laurence veni lângă el și, peste câteva clipe, cei doi așezaseră deja piesele pe tabla de șah pe care o luase Rankin de pe un raft.

Zumzetul conversației fusese reluat; între mutări, Laurence cerceta încăperea, cât putea el de bine fără să se facă remarcat. Acum că i se deschiseseră ochii, vedea și câteva femei-ofițer risipite prin mulțime. Prezența lor părea să nu impună niciun fel de restricție întregii adunări: conversația, deși amabilă, nu era foarte distinsă și devenea, din când în când, zgomotoasă și confuză.

Cu toate acestea, în încăpere domnea o atmosferă camaraderească și Laurence nu putea să nu fie cuprins de melancolie în fața excluderii sale firești: atât din punctul lor de vedere, cât și dintr-al lui, simțea că nu-și avea locul printre ei și era străbătut de fiorul singurătății. Însă alungă de îndată acest sentiment: un căpitan al Marinei trebuia să fie obișnuit cu o existență solitară și adesea fără un tovarăș precum Temeraire. Și, de asemenea, acum putea să spere și la compania lui Rankin; își îndreptă din nou atenția către tabla de șah și nu se mai uită la ceilalți.

Rankin își ieșise probabil puțin din mână, dar nu era nepriceput și, întrucât jocul nu era una dintre distracțiile preferate ale lui Laurence, se potriveau destul de bine. În timp ce jucau, Laurence pomeni despre îngrijorarea sa față de Temeraire, iar Rankin îl ascultă cu înțelegere.

– E păcat, într-adevăr, că nu i-au dat întâietate, dar trebuie să te sfătuiesc să-l lași să îndrepte singur lucrurile, spuse Rankin. Așa se poartă în sălbăticie: cele mai periculoase rase pretind primele roade ale vânatului, iar cele mai slabe cedează. Temeraire trebuie să se impună în rândul celorlalte animale ca să i se acorde mai mult respect.

– Vrei să spui, provocându-i în vreun fel la întrecere? Dar cu siguranță asta nu poate fi o politică înțeleaptă, spuse Laurence, alarmat numai la acest gând. Auzise vechile povești fantastice

despre dragoni sălbatici care se luptau și se omorau în asemenea dueluri. Să îngădui lupta între ființe atât de neprețuite pentru un scop atât de mărunt?

– Arareori se ajunge la luptă propriu-zisă; ei își cunosc unul altuia capacitățile și, te asigur, odată ce se va simți sigur de puterile sale, nu va tolera una ca asta și nici nu va întâmpina vreo rezistență puternică, spuse Rankin.

Laurence nu se putea bizui prea mult pe asta. Era sigur că nu lipsa de curaj îl împiedicase pe Temeraire să se impună, ci sensibilitatea, care îi dăduse, în mod nefericit, posibilitatea de a simți lipsa de apreciere din partea

celorlalți dragoni.

– Totuși mi-ar plăcea să găsesc o modalitate de a-l liniști, spuse trist Laurence. Își dădea seama că, de acum înainte, toate mesele aveau să fie o nouă sursă de nefericire pentru Temeraire, dar nu puteau fi evitate decât hrănindu-l la ore diferite, ceea ce nu l-ar face decât să se simtă și mai izolat de ceilalți.

– O, dă-i un gablonz și se va potoli, îi sugeră Rankin. E uimitor cum le ridică moralul: ori de câte ori dragonul meu devine posomorât, îi aduc un flecușteț și de îndată e numai fericire, întocmai ca o amantă capricioasă.

Laurence nu putu să-și stăpânească un zâmbet în fața absurdității comparației șugubețe.

– Chiar aveam de gând să-i iau un colan, spuse el, mai serios, ca acela pe care îl poartă Celeritas, și cred sincer că asta l-ar face foarte fericit. Dar bănuiesc că nu există pe-aici vreun loc unde să poată fi comandat un asemenea lucru.

– Pot măcar să-ți ofer o soluție pentru asta. Merg regulat la Edinburgh, în misiunile mele de curierat, și acolo există mulți bijutieri excelenți. Unii dintre ei chiar aduc obiecte gata confecționate pentru dragoni, căci aici, în nord, sunt multe adăposturi, la distanța unui zbor. Dacă vrei să mă însoțești, aș fi bucuros să te duc acolo, continuă Rankin. Următorul meu zbor va fi

sâmbătă și, dacă plecăm în zori, te pot aduce fără probleme înapoi până la cină.

– Mulțumesc, îți sunt foarte recunoscător, spuse Laurence, surprins și încântat. Îi voi cere lui Celeritas permisiunea să merg.

Celeritas se încruntă la auzul solicitării în dimineața următoare și îl sfredeli pe Laurence cu privirea.

– Vrei să mergi cu căpitanul Rankin? Ei, bine, va fi ultima zi de libertate pe care o vei avea pentru multă vreme, căci trebuie să fi aici în fiecare clipă a antrenamentului de zbor al lui Temeraire.

Avea o atitudine aproape fioroasă și Laurence fu surprins de vehemența lui.

– Vă asigur că n-am nicio obiecție, spuse el, întrebându-se, cu uimire, dacă instructorul credea că avea de gând să-și neglijeze îndatoririle. Nici nu mi-am imaginat altfel și sunt pe deplin conștient de caracterul presant al instrucției sale. Dacă absența mea va crea vreo dificultate, vă rog să nu ezitați să-mi refuzați solicitarea.

Oricare ar fi fost sursa dezaprobării sale inițiale, Celeritas se domoli la auzul acestei declarații.

– Din întâmplare, echipajul de sol va avea nevoie de o zi ca să-l echipeze pe Temeraire cu noul lui harnașament și până atunci va fi gata, spuse el, pe un ton mai puțin aspru. Presupun că ne putem lipsi de tine, atât timp cât Temeraire nu face nazuri dacă e înhămat în absența ta. Și meriți și tu o ultimă excursie.

Temeraire îl asigură că nu-l deranjează, astfel că planul fu stabilit și Laurence își petrecu o parte din următoarele câteva seri măsurând gâtul dragonului său și al lui Maximus, gândindu-se că dimensiunile actuale ale Regal Copperului puteau oferi o bună aproximare a celor la care ar putea ajunge Temeraire pe viitor. Îl păcăli pe Temeraire că măsurătorile erau pentru ham: aștepta cu nerăbdare să-i ofere cadoul ca pe o surpriză și să-l vadă alungând o parte din nefericirea mută a dragonului, care stăruia, aruncând o umbră peste obișnuita lui veselie.

Rankin îi privi amuzat schițele variantelor de modele. Cei doi își formaseră deja obiceiul de a juca seara șah și de a sta împreună la masă. Laurence avusese până acum puține dialoguri cu ceilalți aviatori; regreta asta, dar nu i se părea că are vreun sens să încerce să se înfigă, câtă vreme se simțea destul de bine așa și în absența oricărui fel de invitație. Îi era limpede că Rankin era la fel de exclus din viața cotidiană a aviatorilor ca și el, dat poate la o parte de eleganța comportamentului său și, dacă erau amândoi niște paria din același motiv, puteau cel puțin să se bucure unul de compania celuilalt, pentru compensație.

Se întâlnea cu Berkley la micul dejun și la antrenament în fiecare zi și Laurence continua să-l considere un aviator priceput și un bun tactician, însă la masă sau în societate căpitanul era tăcut. Laurence nu era sigur nici dacă voia să și-l apropie, nici dacă un gest în acea direcție ar fi fost bine-venit, așa că se mulțumea să fie politicos și să discute probleme tehnice, atâta vreme cât se cunoșteau abia de câteva zile și avea în față destul timp ca să cântărească mai bine adevăratul fel de a fi al celuilalt.

Se oțelise să reacționeze cum se cuvine când se mai întâlnea cu căpitanul Harcourt, dar ea părea să-l evite. O vedea aproape numai de la distanță, deși Temeraire avea să zboare în curând în formație cu dragonul ei, Lily. Într-o dimineață însă, fata se afla la masă când Laurence sosi la micul dejun și, în încercarea de a face o conversație firească, o întrebă cum se alesese dragonul ei cu numele de Lily, gândindu-se că putea fi o poreclă, ca a lui Volly. Ea roși din nou până în vârful urechilor și spuse, foarte bățoasă:

– Mi-a plăcut numele. Tu cum ai ajuns, rogu-te, să-l botezi pe Temeraire?

– Ca să fiu perfect sincer, n-aveam habar, pe vremea aceea, cum este indicat să botezi un dragon, nici vreo modalitate de a afla, răspunse Laurence, simțind că făcuse un pas greșit. Nimeni nu mai făcuse vreo observație asupra numelui neobișnuit al lui Temeraire și abia acum, că ea îl trăgea la răspundere pentru asta, bănuia că probabil atinsese un punct sensibil. I-am dat numele unei corăbii: prima *Temeraire* a fost capturată de la francezi și cea aflată acum în funcțiune este o ambarcațiune cu trei punți, cu nouăzeci și opt de tunuri, una dintre cele mai bune nave de război ale noastre.

Odată făcută această mărturisire, fata păru că se relaxează și spuse, cu mai multă sinceritate:

– O, acum, că mi-ai spus asta, nu mă deranjează să recunosc că a fost aproape la fel și în cazul meu. Nu era de așteptat ca Lily să eclozeze decât peste cel puțin cinci ani și nu mă gândisem la un nume. Când oul s-a întărit, m-au trezit în toiul nopții la adăpostul de la Edinburgh și m-au trimis în zbor, pe un Winchester. Abia am reușit să ajung la băi înainte să iasă din ou. Am rămas pur și simplu cu gura căscată când m-a poftit să-i dau un nume și nu mi-a trecut prin minte nimic altceva.

– E un nume fermecător și i se potrivește perfect, Catherine, spuse Rankin, așezându-se lângă ei la masă. Bună dimineața, Laurence, ai văzut gazeta? Lordul Pugh a reușit în sfârșit să-și mărite fiica. Ferrold trebuie să fie extrem de strâmtorat.

Această bârfă, care privea oameni de care Harcourt nu auzise niciodată, o lăsă în afara conversației. Dar înainte ca Laurence să apuce să schimbe subiectul, fata se scuză și plecă pe nesimțite de la masă și el pierdu ocazia de a o cunoaște mai bine.

Cele câteva zile care mai rămăseseră din săptămână până la excursie trecură în goană. Antrenamentul era deocamdată mai mult o problemă de testare a abilităților de zbor ale lui Temeraire și de stabilire a modului optim în care el și Maximus puteau intra într-o formație centrată pe Lily. Celeritas îi punea să facă ture nesfârșite în jurul văii de antrenament, uneori încercând să le reducă numărul bătăilor din aripi, alteori cerându-le să-și mărească viteza și mereu căutând să-i sincronizeze. Petrecură o memorabilă dimineață aproape în întregime cu capul în jos și Laurence ajunse amețit și îmbujorat la sfârșitul antrenamentului. Berkley, mai corpolent, gâfâia după ultima tură, pe când cobora, clătinându-se, de pe spinarea lui Maximus, iar Laurence sări să-l așeze ușor pe pământ, când îl lăsară picioarele.

Maximus plutea neliniștit deasupra lui Berkley și murmura nefericit.

– Încetează cu mormăitul ăla, Maximus, nimic nu e mai ridicol decât o făptură de dimensiunea ta purtându-se ca o cloșcă, zise Berkley, prăbușindu-se pe scaunul pe care servitorii îl aduseră în grabă. A,

mulțumesc, spuse el, luând paharul de coniac pe care i-l oferi Laurence și sorbind în timp ce acesta îi lărgea eșarfa.

– Îmi pare rău că te-am supus unui asemenea efort, zise Celeritas, când Berkley încetă să mai gâfâie și își pierdu culoarea stacojie. În mod obișnuit aceste exerciții se întind pe o jumătate de lună. Poate că te forțez prea mult.

– Aiurea, voi fi bine cât ai clipi, răspunse Berkley fără întârziere. Știu al naibii de bine că nu putem pierde nicio clipă, Celeritas, așa că nu ne menaja din cauza mea.

– Laurence, de ce e totul atât de presant? îl întrebă Temeraire în seara aceea, după masă, când se așezară din nou împreună, dincolo de zidurile curții, să citească. Se apropie o mare bătălie și e nevoie de noi?

Laurence închise cartea, ținându-și semn cu degetul.

– Nu, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar suntem prea lipsiți de experiență ca să fim aleși direct pentru o misiune importantă. Cu toate acestea, este foarte posibil ca lordul Nelson să nu poată distruge flota franceză fără ajutorul uneia dintre formațiile Longwing, actualmente staționate în Anglia. Sarcina noastră va fi să-i înlocuim, ca ei să poată pleca. Aceea va fi, într-adevăr, o mare bătălie și, cu toate că noi nu vom participa direct la ea, te asigur că rolul nostru nu e câtuși de puțin neînsemnat.

– Nu, deși nu sună prea palpitant, remarcă Temeraire. Dar poate că Franța ne va invada și atunci va trebui să luptăm.

Părea mai degrabă plin de speranțe decât oricum altfel.

– Trebuie să sperăm să nu fie așa, spuse Laurence. Dacă Nelson le distruge flota, asta ar putea risipi orice șanse ca Bonaparte să-și treacă oastea peste Canal. Deși am auzit că are cam o mie de ambarcațiuni care să-i ducă oamenii, acestea sunt doar nave de transport și Marina le-ar scufunda cu zecile, dacă ar încerca să traverseze fără protecția flotei.

Temeraire oftă și-și așeză capul pe picioarele din față.

– Oh, spuse el.

Laurence râse și-i mângâie botul.

– Cât ești de însetat de sânge! remarcă el amuzat. Nu te teme, îți promit că vom avea parte de bătălii destule după ce ia sfârșit instrucția ta. Pe de-o parte, e destulă hărțuială pe Canal și, pe de altă parte, poate vom fi trimiși în sprijinul unei operațiuni navale, sau poate să hărțuim în mod independent flota franceză.

Asta îl îmbărbătă nespus pe Temeraire, care își îndreptă din nou atenția către carte, cu buna dispoziție restabilită.

Ziua de vineri și-o petrecură într-o probă de anduranță, încercând să vadă cât de mult puteau rămâne în aer cei doi dragoni. Cei mai lenți membri ai formației erau cei doi Yellow Reaperi, astfel că Temeraire și Maximus trebuiau să fie menținuți de probă în acel ritm mai lent și dădură iar și iar ocol văii de antrenament, într-un circuit nesfârșit, în timp ce, deasupra lor, ceilalți dragoni din formație executau o manevră sub supravegherea lui Celeritas.

O ploaie măruntă începătoșa întreg peisajul de dedesubt, într-o monotonie gri, făcând sarcina și mai plictisitoare. Temeraire își întorcea adesea capul ca să întrebe, puțin tânguios, de cât timp zbura, iar Laurence era în general obligat să-l informeze că nu trecuse niciun sfert de oră de când îl întrebase ultima oară. Laurence putea, cel puțin, să privească formația rotindu-se și plonjând, culorile strălucitoare profilate pe cerul gri-alburiu, dar bietul Temeraire trebuia să-și țină capul drept și ridicat ca să păstreze cea mai bună poziție de zbor.

După vreo trei ore, Maximus începu să rămână în urmă, bătând mai încet din aripile-i mari și lăsându-și capul să cadă. Berkley îl duse înapoi și Temeraire rămase singur, continuând să se rotească. Restul formației coborî în spirale, aterizând în curte, iar Laurence văzu dragonii salutându-l pe Maximus, înclinându-și capetele cu respect. De la acea distanță, nu putea să le deslușească vorbele, dar era limpede că discutau cu toții nonșalant, între ei, în timp ce căpitanii lor se învârteau prin preajmă și Celeritas îi adună laolaltă să le analizeze execuția. Temeraire îi văzu și el și suspină puțin, dar nu spuse nimic. Laurence se aplecă și-l lovi ușor cu palma peste gât și-și

jură în tăcere să-i aducă cele mai elegante bijuterii pe care le putea găsi în tot Edinburghul, chiar de-ar fi nevoit să-și cheltuiască jumătate din capital pentru asta.

Laurence ieși în curte devreme în dimineața următoare, ca să-și ia rămas-bun de la Temeraire înainte de călătoria cu Rankin. Se opri ca trăsnit în clipa când ajunse afară: Levitas era înhămat de un mic echipaj de sol, cu Rankin citind gazeta la capul lui, fără să acorde atenție manevrelor.

– Bună, Laurence, îi spuse vesel micul dragon. Iată, acesta este căpitanul meu. A venit! Și astăzi zburăm la Edinburgh.

– Ai vorbit cu el? îl întrebă Rankin pe Laurence, ridicând privirea. Văd că n-ai exagerat și că îți place într-adevăr compania dragonilor. Sper că nu vei ajunge să te plictisești de asta. Astăzi îl vei duce pe Laurence împreună cu mine, îi spuse el lui Levitas. Trebuie să te străduiești să-l duci repede,

– O, așa voi face, îți promit, răspunse pe dată Levitas, legănându-și capul nerăbdător.

Laurence formulă un răspuns politicos și se duse iute lângă Temeraire, ca să-și ascundă tulburarea; nu știa ce să facă. Nu avea cum să evite acum călătoria, fără să fie de-a dreptul necuviincios, dar aproape că i se făcuse rău. În ultimele zile, văzuse mai multe dovezi decât i-ar fi plăcut despre nefericirea și starea de părăsire a lui Levitas: micul dragon aștepta nerăbdător un îngrijitor care nu mai venea și, dacă el sau harnașamentul lui beneficiaseră de mai mult decât o curățare superficială, asta se întâmplase din cauză că Laurence îi îndemnase pe cadeți să aibă grijă de el și îi ceruse lui Hollin să continue să se ocupe de hamul lui. Să descopere că Rankin era cel responsabil pentru o asemenea neglijență era o amară decepție, iar să-l vadă pe Levitas comportându-se cu atâta servilism și gratitudine pentru un dram de atenție era dureros.

Văzute prin prisma dezinteresului față de propriul animal, remarcile lui Rankin despre dragoni căpătau înfățișarea unui dispreț care nu putea să fie decât surprinzător și neplăcut la un aviator. Iar izolarea

lui față de ceilalți ofițeri era același lucru, mai degrabă decât un semn de rafinament. Fiecare dintre ceilalți aviatori se prezentase cu numele dragonului său pe buze; singur Rankin considerase mai important numele său de familie și îl lăsase pe Laurence să descopere doar întâmplător că Levitas era al lui. Însă Laurence nu intuise nimic din toate acestea, iar acum descoperea că încurajase, în felul cel mai imprudent, apropierea de un om pe care nu l-ar putea respecta niciodată.

Îl mângâie pe Temeraire și îi spuse câteva vorbe liniștitoare, destinate în cea mai mare parte propriei consolări.

– S-a întâmplat ceva, Laurence? întrebă Temeraire, atingându-l ușor cu botul, îngrijorat. Mi se pare că nu te simți bine.

– Nu, mă simt foarte bine, te asigur, spuse el, făcând un efort ca vorbele sale să sune firesc. Ești sigur că nu te deranjează că plec? întrebă el, cu o palidă speranță.

– Chiar deloc. Și te întorci până diseară, nu-i așa? întrebă Temeraire. Acum, că am terminat cu Duncan, speram că poate mi-ai mai putea citi ceva despre matematică. Mi s-a părut foarte interesant cum mi-ai explicat că poți să-ți dai seama unde te afli, după ce ai navigat multă vreme, doar cunoscând timpul și anumite ecuații.

Laurence fusese nespus de bucuros să facă uitată matematica, după ce-și vârâse cu forța în cap bazele trigonometriei.

– Desigur, dacă dorești, spuse el, încercând să-și ascundă din glas dezamăgirea. Dar credeam că poate ți-ar plăcea ceva despre dragonii chinezi.

– O, da, ar fi la fel de minunat! Am putea să citim asta pe urmă, răspunse Temeraire. Este, într-adevăr, încântător cât de multe cărți există. Și pe atâtea teme!

Dacă asta îi oferea lui Temeraire ceva la care să se gândească, împiedicându-l să cadă în depresie, Laurence era pregătit să meargă până într-acolo încât să-și împrospăteze bruma de latină și să-i citească *Principia Matematica* în original. Așa că suspină doar în sinea sa.

– Foarte bine, atunci te las pe mâinile echipajului de sol. Îi văd venind acum.

Hollin era în fruntea grupului. Tânărul se îngrijise atât de bine de harnașamentul lui Temeraire și se ocupase cu atâta bunăvoință de Levitas, încât Laurence îi vorbise lui Celeritas despre el și îi ceruse să i se încredințeze conducerea echipajului de sol al lui Temeraire. Laurence era încântat să vadă că solicitarea îi fusese îndeplinită. Întrucât un asemenea pas era, evident, o promovare de o anumită importanță, existase o oarecare incertitudine în această privință. Îi făcu semn tânărului cu capul.

– Domnule Hollin, ești atât de bun să mi-i prezinți pe acești oameni? întrebă el.

După ce îi fură înșirate toate numele lor și după ce le repetă în tăcere, ca să și le fixeze în memorie, îi privi metodic în ochi, pe fiecare, și spuse cu hotărâre:

– Sunt sigur că Temeraire nu vă va face niciun fel de probleme, dar sunt convins că vă veți strădui să țineți seama de confortul lui în timp ce veți face ajustările. Temeraire, te rog să-i informezi fără nicio ezitare pe acești oameni dacă observi cel mai mic disconfort sau îngrădire a mișcărilor.

Cazul lui Levitas îi oferise dovada că unii dintre membrii echipajului ar putea să neglijeze harnașamentul dragonului pe care îl aveau în grijă dacă un căpitan nu era vigilent și, într-adevăr, nu te puteai aștepta la altceva. Deși nu se temea că Hollin și-ar putea neglija munca, Laurence voia să le atragă atenția celorlalți că nu ar tolera niciun fel de asemenea dezinteres când venea vorba de Temeraire. Dacă o asemenea severitate îi aducea reputația de ofițer aspru, așa să fie. Poate că în comparație cu ceilalți aviatori așa și era; n-avea de gând să lase deoparte ceea ce considera a fi de datoria lui, doar de dragul de a fi agreat.

Un murmur de „Foarte bine“ și „Așa e“ veni drept răspuns. Reuși să ignore sprâncenele ridicate și schimburile de priviri.

– Atunci, dați-i bătaie, spuse el cu o ultimă înclinare a capului și se întoarse, fără nicio tragere de inimă, să i se alăture lui Rankin.

Toată plăcerea excursiei dispăruse. Fu extrem de neplăcut să stea deoparte când Rankin se răsti la Levitas, ordonându-i să se aplece într-o poziție incomodă, ca ei să urce. Laurence se cățără cât putu de repede și se strădui să se așeze acolo unde greutatea lui avea să-l stânjenească cel mai puțin pe Levitas.

Zborul fu, cel puțin, scurt. Levitas era foarte iute și pământul se îndepărta, rostogolindu-se, într-un ritm fantastic. Laurence descoperi cu bucurie că viteza făcea conversația aproape imposibilă și reuși să dea răspunsuri scurte câtorva remarci pe care Rankin se încumetă să le strige. Aterizară la mai puțin de două ore după plecare, lângă marele adăpost fortificat care se întindea sub ochiul vigilent al castelului Edinburgh.

– Stai aici liniștit; nu vreau să aud când mă întorc că ai fost o pacoste pe capul echipajului, îi spuse aspru Rankin lui Levitas, după ce descălecă. Aruncă hățurile hamului său în jurul unui stâlp, ca și cum Levitas ar fi fost un cal de priponit. Poți mânca după ce ne întoarcem la Loch Laggan.

– Nu vreau să-i supăr și pot să aștept să mănânc, dar mi-e puțin sete, spuse Levitas cu glas pierit. Am încercat să zbor cât am putut de repede, adăugă el.

– A fost într-adevăr foarte repede, Levitas, și îți sunt recunoscător. Desigur, trebuie să bei ceva, spuse Laurence. Asta era mai mult decât putea suporta. Voi de colo! strigă el celor din echipajul de sol, care stăteau tolăniți la marginea poienii. Niciunul nu se clintise la aterizarea lui Levitas. Aduceți imediat o covată cu apă curată și ocupați-vă de hamul lui, până pierdeți vremea pe-aici.

Oamenii părură puțin surprinși, dar se puseră pe treabă sub privirile aspre ale lui Laurence. Rankin nu ridică nicio obiecție, dar, în timp ce urcau scările, ieșind din adăpost pe străzile orașului, spuse:

– Văd că ești cam blând cu ei. Nu mă mir nicidecum, căci acesta e stilul obișnuit printre aviatori, dar trebuie să-ți spun că găsesc că disciplina e o soluție mult mai bună decât genul de răsfăț adesea întâlnit. Levitas, de pildă, trebuie să fie gata în orice clipă pentru un zbor lung și primejdios. E bine pentru el să fie obișnuit cu

privațiunile.

Laurence simțea întreaga dificultate a situației sale: era aici ca oaspete al lui Rankin și era nevoit să zboare înapoi cu el, diseară. Cu toate acestea, nu se putu abține să spună:

– Nu voi nega că am cele mai calde sentimente față de dragoni, în general. După experiența mea de până acum, i-am găsit pe toți la fel de plini de farmec și de demni de respect. Însă nu sunt deloc de acord cu tine că a le oferi îngrijire constantă și firească reprezintă un răsfăț și am considerat întotdeauna că privațiunile și greutățile, atunci când sunt necesare, pot fi suportate mai bine de oamenii care n-au fost siliți să le suporte mai înainte, fără niciun motiv.

– O, știi, dragonii nu sunt oameni, dar n-am să te contrazic, spuse Rankin degajat. În mod ciudat, asta îl înfurie pe Laurence și mai mult. Dacă Rankin ar fi fost dornic să-și apere filosofia, atitudinea lui s-ar fi dovedit sinceră, chiar dacă greșită. Însă, evident, nu era: Rankin nu ținea seama decât de bunul său plac și aceste remarci nu erau decât scuze pentru neglijența pe care o manifesta.

Din fericire, se aflau la răspântia unde drumurile lor aveau să se despartă. Laurence nu trebuia să mai suporte compania lui Rankin, căci omul avea de făcut turul unităților militare din oraș. Conveniseră să se întâlnească înapoi la adăpost înainte de plecare și Laurence scăpă de el bucuros.

Hoinări prin oraș în următoarea oră, fără țintă și fără scop, doar ca să-și limpezească mintea și să se liniștească. Nu exista nicio modalitate simplă de a ameliora situația lui Levitas, iar Rankin era în mod evident deprins cu criticile. Era neplăcut să se gândească la faptul că, afișând o asemenea înclinație pentru compania lui Rankin, dăduse impresia că aprobă comportamentul acestuia.

Iată un motiv pentru care își atrăsese, pe bună dreptate, privirile reci ale celorlalți ofițeri. N-avea niciun rost să spună că nu știuse: trebuia să fi știut. În loc să se ostenească să afle obiceiurile tovarășilor săi de arme, se mulțumise să se arunce în brațele celui pe care îl evitau și la care se uitau chiorâș. N-avea cum să se scuze spunând că nu luase în considerare sau nu avusese încredere în părerea lor generală.

Se liniști doar cu mare dificultate. Nu putea să repare cu ușurință răul pe care-l făcuse în câteva zile nechibzuite, dar putea să-și schimbe comportamentul de acum înainte și avea s-o facă. Manifestând un devotament și o sârguință care, oricum, i se cuveneau din plin lui Temeraire, putea dovedi că nici nu aproba, nici nu intenționa să practice vreun fel de neglijență. Prin curtoazie și atenție față de acei aviatori cu care se antrena, precum Berkley și ceilalți căpitani din formație, putea demonstra că nu se considera mai presus de colegii lui. Aceste mărunte măsuri aveau să ceară foarte mult timp ca să-i repare reputația, dar erau tot ce putea face. Cel mai bun lucru era să le pună neîntârziat în aplicare și să se pregătească să rabde oricâtă vreme va fi nevoie.

După ce, în cele din urmă, se smulse din starea de autoînvinuire, își veni în fire și se grăbi către birourile Băncii Regale. Bancherii săi obișnuiți erau Drummonds, în Londra, dar, aflând că avea să staționeze la Loch Laggan, îi scrisese agentului său să direcționeze aici banii din capturarea corabiei *Amitié.* De îndată ce-și dădu numele, văzu că instrucțiunile fuseseră primite și respectate, căci fu numaidecât condus către un birou separat și întâmpinat cu deosebită căldură.

Bancherul, un anume domn Donnellson, fu bucuros să-l informeze, la solicitarea lui, că recompensa pentru *Amitié* cuprinsese și o gratificație pentru Temeraire, egală cu valoarea care ar fi fost oferită pentru un ou neeclozat din aceeași rasă.

– Nu că o sumă ar putea fi stabilită cu ușurință, după câte înțeleg, căci n-avem idee cât au plătit francezii pentru el, dar, în cele din urmă, a fost considerat echivalent ca valoare cu un ou de Regal Copper și mă bucur să spun că partea dumneavoastră, de două optimi din prețul întreg, se ridică la aproape paisprezece mii de lire, termină el, lăsându-l pe Laurence cu gura căscată.

După ce-și reveni cu un pahar de coniac excelent, Laurence înțelese în curând eforturile interesate ale amiralului Croft din spatele acestei extraordinare evaluări. Dar nu protestă în niciun fel. După o scurtă discuție care se încheie prin împuternicirea băncii pentru a investi în Fonduri, în numele lui, cam o jumătate din bani, strânse mâna domnului Donnellson cu entuziasm și luă un pumn de bancnote și de aur, împreună cu o scrisoare generos acordată pe care

o putea arăta comercianților, pentru a-și dovedi solvabilitatea. Vestea îi restabili moralul într-o oarecare măsură și Laurence continuă să și-l ridice cumpărând o grămadă de cărți, examinând numeroase bijuterii de preț și imaginându-și fericirea lui Temeraire când le va primi și pe unele, și pe celelalte.

În cele din urmă, se opri asupra unui pandantiv mare de platină, aproape ca o platoșă, incrustat cu safire în jurul unei singure perle enorme; piesa era menită să fie legată în jurul gâtului dragonului cu un lanț care putea fi întins, pe măsură ce Temeraire creștea. Prețul era destul de mare încât să-l facă să înghită în sec, dar, cu toate acestea, semnă cecul fără să stea pe gânduri și pe urmă așteptă până când băiatul alergă să certifice suma la bancă, astfel că putu să ia imediat cu el obiectul împachetat cu grijă – nu fără dificultate, din pricina greutății sale.

De acolo se întoarse direct la adăpost, deși mai era o oră până la momentul stabilit al întâlnirii. Levitas zăcea părăsit, cu coada încolăcită, pe același teren de aterizare prăfos. Părea trist și obosit. În adăpost se afla o mică turmă de oi, ținute într-un țarc. Laurence ordonă ca una dintre ele să fie omorâtă și adusă pentru dragon, pe urmă se așeză lângă el și îi vorbi cu blândețe până la întoarcerea lui Rankin.

Zborul înapoi decurse ceva mai lent decât cel de la plecare și Rankin îi vorbi cu răceală lui Levitas când aterizară. Fără să-i pese dacă gestul lui părea nepoliticos, Laurence interveni cu laude și-l mângâie pe Levitas. Era destul de puțin și se simțea îngrozitor văzându-l pe micul dragon cuibărit în tăcere într-un colț al curții, după ce Rankin plecă înăuntru. Dar Autoritatea Aeriană i-l încredințase pe Levitas lui Rankin: Laurence nu avea puterea să-l tragă la răspundere pe acest om, care îi era superior.

Noul ham al lui Temeraire era cu grijă instalat pe câteva bănci aflate lângă zidul curții, cu numele lui bătut în nituri de argint pe cureaua de gât. Temeraire stătea și el din nou afară, privind peste valea liniștită a lacului care se cufunda treptat în umbră, pe măsură ce soarele după-amiezii târzii cobora înspre apus. Cu ochi gânditori și puțin triști. Laurence se duse la el fără întârziere, cu pachetele grele în mâini.

Bucuria lui Temeraire la vederea pandantivului fu atât de mare, încât îi readuse lui Laurence buna dispoziție, odată cu a dragonului. Metalul argintiu strălucea orbitor pe pielea neagră a lui Temeraire și, după ce se văzu cu el la gât, dragonul înclină obiectul cu o labă din față, privind imensa perlă cu nemărginită satisfacție; cu pupilele dilatate, ca s-o poată cerceta mai bine.

– Și îmi plac atât de mult perlele, Laurence, spuse el, atingându-l cu botul, recunoscător. E foarte frumos, dar n-a fost îngrozitor de scump?

– Merită fiecare bănuț să te văd arătând atât de frumos, răspunse Laurence, vrând să spună că merita fiecare bănuț să-l vadă atât de fericit. A sosit recompensa pentru *Amitié*, așa că sunt în bani, dragul meu. Pe de altă parte, este întru totul meritul tău, știi, căci partea cea mai mare vine din gratificația pentru capturarea oului în care te aflai de la francezi.

– Ei, bine, asta n-a fost contribuția mea, deși mă bucur foarte mult că s-a întâmplat, spuse Temeraire. Sunt sigur că nu mi-ar fi plăcut niciun căpitan francez nici pe jumătate cât îmi placi tu. O, Laurence, sunt atât de fericit și niciunul dintre ceilalți nu au ceva măcar pe-aproape la fel de frumos. Se încolăci în jurul lui Laurence, cu un adânc oftat de satisfacție.

Laurence se urcă în curbura unui picior din față și rămase acolo, mângâindu-l și bucurându-se să-l vadă sorbind din ochi, tăcut și neîntrerupt, pandantivul. Desigur, dacă vasul francez n-ar fi fost atât de mult întârziat și apoi capturat, acum Temeraire ar fi aparținut vreunui aviator francez. Laurence nu se prea gândise până atunci la ce ar fi putut să fie. Probabil omul se afla pe undeva, blestemându-și norocul. Francezii vor fi aflat deja, cu siguranță, că oul fusese capturat, chiar dacă nu știau că din el ieșise un Imperial sau că Temeraire fusese înhămat cu succes.

Ridică privirea către dragonul său țanțoș și simți cum orice urmă de tristețe și neliniște îl părăsește: indiferent ce avea să se mai întâmple, nu putea să se plângă de întorsătura pe care i-o oferise soarta, în comparație cu acel ins nefericit.

– Ți-am adus și niște cărți, spuse el. Să încep cu Newton? Am găsit o

traducere a cărții sale despre principiile matematicii, deși te previn de la bun început că e foarte puțin probabil să pricep ceea ce am să-ți citesc. Nu prea știu matematică, în afară de ceea ce mi-au vârât în cap profesorii mei, pentru navigație.

– Te rog, citește-mi, spuse Temeraire, dezlipindu-și o clipă privirea de pe noul său odor. Sunt sigur că vom putea s-o descifrăm împreună, orice-ar fi.

7

Laurence se deșteptă devreme în dimineața următoare și luă micul dejun de unul singur, ca să aibă puțin timp înainte de începerea antrenamentului. Examinase noul harnașament cu grijă în seara precedentă, cercetând fiecare cusătură îngrijită și verificând toate robustele inele. Temeraire îl asigurase și el că noul harnașament era foarte comod și că echipajul fusese foarte atent cu dorințele lui. Simțea că li se cuvenea să facă un gest și astfel, cu câteva calcule făcute în minte, se îndrepta acum către ateliere.

Hollin era deja în picioare, lucrând în boxa lui, și ieși de îndată ce îl zări pe Laurence.

– 'Neața, domnule. Sper că nu e nicio problemă cu hamul, zise tânărul, cu glas întrebător.

– Nu, dimpotrivă. Nu am decât cuvinte de laudă pentru tine și colegii tăi, răspunse Laurence. Arată minunat și Temeraire îmi spune că se simte foarte bine cu el. Mulțumesc. Te rog să le transmiți celorlalți din partea mea că voi adăuga la plată câte o jumătate de coroană pentru fiecare om.

– O, sunteți foarte generos, domnule, spuse Hollin, părând mulțumit, dar nu și surprins.

Laurence era foarte bucuros să-i vadă reacția. O rație suplimentară de rom sau de grog nu era, desigur, cine știe ce pentru oamenii care-și puteau cumpăra oricând băutură din satul din vale, iar soldații și

aviatorii erau mai bine plătiți decât marinarii, așa că își frământase mintea în căutarea unei sume potrivite. Intenționa să le recompenseze sârguința, dar nu voia să pară că încearcă să le cumpere loialitatea.

– În același timp, vreau să te felicit personal, adăugă Laurence, mai relaxat acum. Hamul lui Levitas arată mult mai bine și dragonul pare acum mult mai în largul lui. Îți sunt recunoscător. Știu că nu era de datoria ta.

– O! A fost un fleac, spuse Hollin, zâmbind larg. Micuțul a fost atât de fericit încât m-am bucurat că am făcut-o. Am să mai arunc o privire din când în când, să mă asigur că rămâne în bună regulă. Mi se pare că e puțin cam singur, adăugă el.

Laurence nu era omul care să meargă până într-acolo încât să critice un alt ofițer în fața unui subaltern, așa că se mulțumi doar să spună:

– Cred că a fost cu adevărat recunoscător pentru atenția acordată și, dacă ai avea vreme s-o mai faci, m-aș bucura.

Era ultima oară când Laurence avea timp să se preocupe de Levitas sau de orice altceva în afară de sarcinile imediate pe care le avea în față. Celeritas se convinsese că înțelege abilitățile de zbor ale lui Temeraire și acum, că dragonul avea un ham nou și bun, pregătirea lor începea serios. Încă de la început, Laurence se ducea clătinându-se direct în pat după cină și trebuia să fie trezit de servitori la primele raze ale dimineții. Abia putea să urmărească orice fel de conversație la masa de prânz și-și petrecea fiecare clipă de răgaz fie moțăind la soare, cu Temeraire, fie înmuindu-și trupul în băile fierbinți.

Celeritas era pe cât de neîndurător, pe atât de neobosit. Aveau parte de nenumărate reluări ba ale unei întoarceri, ba ale unor stiluri de atac sau de picaj, pe urmă scurte zboruri de bombardament, cu toată viteza, în timpul cărora naceliștii aruncau bombe de antrenament în ținte aflate jos, în fundul văii. Lungi ore de exerciții de artilerie, până când Temeraire putea auzi o salvă completă de opt puști trecându-i pe lângă ureche fără ca măcar să clipească, manevre ale echipajului și exerciții până când nu se mai smucea când se cățărau pe el sau când i se mișca hamul. Și, aproape în fiecare zi, un alt nesfârșit

antrenament de anduranță, învârtindu-l iar și iar, până când ajunse aproape să dubleze timpul pe care îl putea petrece în aer, în cel mai iute ritm al său.

Chiar și în timp ce Temeraire se tolănea, gâfâind, în curtea de antrenament, trăgându-și sufletul, comandantul de instrucție îl punea pe Laurence să exerseze mutarea dintr-un loc în altul în ham, atât pe spinarea lui Temeraire, cât și pe niște inele atârnate deasupra peretelui de stâncă, pentru a-și spori iscusința într-o sarcină pe care ceilalți aviatori o îndeplineau din primii lor ani de armată.

Nu se deosebea prea mult de mersul pe gabie în timpul furtunii, dacă te gândeai la o corabie înaintând cu o viteză de treizeci de mile pe oră, gata să se răstoarne într-o parte sau cu susul în jos în orice moment. Mâinile îi alunecau în mod constant în decursul primei săptămâni și, fără carabinierele cuplate, ar fi putut să cadă și să moară de zeci de ori.

De îndată ce antrenamentul de zbor al zilei se încheia, erau lăsați pe mâna unui bătrân căpitan, Joulson, pentru exercițiile de semnalizare aeriană. Steagul și semnalele luminoase pentru comunicarea instrucțiunilor generale erau în mare parte aceleași ca în Marină și majoritatea elementelor de bază nu-i puneau lui Laurence niciun fel de probleme, dar nevoia de coordonare rapidă în văzduh între dragoni făcea inaplicabilă obișnuita tehnică de interpretare a unor mesaje mai neobișnuite. Drept urmare, exista o listă incomensurabil mai lungă de semnale, dintre care unele necesitau nu mai puțin de șase steaguri, și toate acestea trebuiau vârâte în capetele lor, întrucât căpitanul nu se putea bizui numai pe ofițerul de semnal. Un semnal văzut și urmat chiar și o clipă mai devreme putea să schimbe totul, astfel că atât căpitanul, cât și dragonul trebuiau să le cunoască pe toate: ofițerul de semnal nu era decât un element de siguranță și datoria lui era mai degrabă aceea de a-i trimite semnale lui Laurence și de a-i atrage atenția asupra noilor semnale în timpul bătăliei decât de a fi unica sursă a interpretării.

Spre jena lui Laurence, Temeraire se dovedi mai iute la învățarea semnalelor decât el. Până și Joulson fu luat prin surprindere de competența dragonului.

– Și, în plus, e mare ca să le învețe, îi spuse el lui Laurence. De obicei

începem să-i învățăm steagurile chiar a doua zi după ce ies din ou. N-am vrut să spun asta de la început, ca să nu te descurajez, dar mă așteptam să aibă o mulțime de probleme. Dacă un dragonaș e puțin mai încet și nu învață toate semnalele până la sfârșitul celei de-a cincea sau a șasea săptămâni, se chinuie amarnic cu ultimele, dar iată că Temeraire e mai în vârstă de-atât și le învață de parcă abia ar fi ieșit din ou.

Dar, cu toate că Temeraire nu întâmpina dificultăți neobișnuite, efortul de memorare și repetare era mai obositor decât eforturile lor fizice. Cinci săptămâni de muncă riguroasă trecură în felul acesta, fără măcar o pauză în zilele de duminică. Înaintau împreună cu Maximus și Berkley prin manevrele din ce în ce mai complexe care trebuiau învățate înainte de a putea să intre în formație și tot timpul dragonii creșteau enorm. Spre sfârșitul perioadei, Maximus aproape că ajunsese la dimensiunea lui adultă, iar Temeraire abia dacă era mai mic cu un stat de om decât el în dreptul umerilor, deși era mult mai suplu și creștea acum mai mult în volum și la nivelul aripilor decât în înălțime.

Era frumos proporționat pe de-a-ntregul: coada lui era lungă și foarte grațioasă, aripile se armonizau elegant cu trupul și, când erau deschise, înfățișau proporția perfectă. Culorile își sporiseră intensitatea, pielea neagră devenind tare și lucioasă, mai puțin botul catifelat și modelele gri-alburii de la marginile aripilor, care când se întindeau deveneau opalescente. Pentru ochiul părtinitor al lui Laurence, era cel mai frumos dragon din întregul adăpost, chiar și fără perla mare și strălucitoare decorându-i pieptul.

Activitatea constantă, alături de creșterea rapidă, alinase, cel puțin pentru moment, tristețea lui Temeraire. Acum era mai mare decât oricare alt dragon în afară de Maximus: chiar și Lily era mai scurtă decât el, deși deschiderea aripilor ei era și acum mai mare. Deși Temeraire nu încerca să se impună și nu i se dădea întâietate pe terenurile de hrănire, Laurence văzu, atunci când fusese de față, că majoritatea celorlalți dragoni cedau în fața lui la hrană și, dacă Temeraire nu se împrietenise cu niciunul dintre ei, părea prea ocupat ca să bage de seamă, întocmai ca Laurence însuși cu ceilalți aviatori.

În cea mai mare parte a timpului, își țineau unul altuia companie,

arareori erau despărțiți, cu excepția perioadelor când mâncau sau dormeau și, sincer vorbind, Laurence nu simțea aproape deloc nevoia altei tovărășii. Ba chiar era foarte bucuros că avea această scuză care îi permitea să evite compania lui Rankin aproape cu totul. Răspunzând cu reținere de fiecare dată când nu putea s-o facă, simțea că reușise, cel puțin, să oprească evoluția relației lor, dacă nu chiar s-o strice în parte. În schimb, relația lui și a lui Temeraire cu Maximus și Berkley făcea progrese, ceea ce îi ajuta să nu fie cu totul izolați de tovărășii lor, deși Temeraire continua să prefere să doarmă afară, pe terenuri, decât în curte, cu ceilalți dragoni.

Li se repartizase deja echipajul de sol al lui Temeraire: în afară de Hollin, în calitate de comandant, Pratt și Bell, armurier și, respectiv, pielar, formau nucleul, împreună cu artileristul Calloway. Majoritatea dragonilor nu aveau mai mulți, dar, pe măsură ce Temeraire continua să crească, maeștrilor li se acordară, oarecum scrâșnind din dinți, asistenți: la început câte unul, apoi un al doilea pentru fiecare, până când efectivul lui Temeraire avea doar cu câțiva oameni mai puțin decât cel al lui Maximus. Numele maestrului-harnașier era Fellowes. Era un om tăcut, dar de nădejde, cu vreo zece ani de experiență în domeniul său și, ceea ce era și mai relevant, se pricepea să smulgă Comandamentului oameni în plus; reuși să-i aducă lui Laurence opt harnașieri. Era mare nevoie de ei, întrucât Laurence insista ca lui Temeraire să i se scoată hamul ori de câte ori era posibil; era nevoie să i se pună și să i se scoată întreg echipamentul mult mai des decât altor dragoni.

Cu excepția acestor ajutoare, restul echipajului lui

Temeraire era format în întregime din ofițeri de viță nobilă și până și ajutoarele erau echivalentul micimanilor sau al secunzilor lor. Era ciudat pentru Laurence, care era obișnuit să aibă în subordine zece marinari neexperimentați la fiecare marinar priceput. Aici nu se găsea nimic din disciplina brutală a nostromilor; asemenea oameni nu puteau fi loviți sau îmbrânciți și cea mai aspră pedeapsă era concedierea. Laurence nu putea nega faptul că îi plăcea asta mai mult, deși se simțea îngrozitor de neloial recunoscând fiece neajuns al Marinei, chiar și numai în sinea sa.

Nu avea de adus niciun reproș nici în privința valorii ofițerilor săi, așa cum își imaginase – cel puțin nu mai mult decât în experiența sa

anterioară. Jumătate din pușcași erau aviaspiranți total neinstruiți, care încă nu învățaseră nici măcar din care capăt se ține o armă. Cu toate acestea, păreau destul de dornici și prindeau repede. Collins era pripit, dar avea ochi buni și, dacă Donnel și Dunne încă nimereau ținta cu o oarecare dificultate, erau, cel puțin, ageri la reîncărcat. Locotenentul lor, Riggs, nu era cea mai fericită alegere: pripit și irascibil, gata să răcnească la cea mai mică greșeală, era un țintaș bun și își cunoștea munca, dar Laurence ar fi preferat ca în fruntea celorlalți să se afle un om mai echilibrat. Însă nu avea libertatea să-și aleagă oamenii. Riggs avea vechime mai mare și își făcuse cu cinste datoria, așadar cel puțin își meritase poziția, ceea ce îl făcea superior multor ofițeri cu care Laurence fusese obligat să colaboreze în Marină.

Membrii echipajul aerian permanent, spinariștii și naceliștii responsabili cu supravegherea echipamentului lui Temeraire în timpul zborului, ofițerii superiori și veghetorii nu erau încă stabiliți. Celor mai mulți dintre ofițerii mai tineri de la adăpost avea să li se acorde mai întâi ocazia să se ocupe de Temeraire în timpul antrenamentului, înaintea unei numiri finale. Celeritas îi explicase că aceasta era o practică obișnuită, folosită pentru a garanta că aviatorii exersau manipularea cât mai multor tipuri de dragoni posibil, căci tehnicile variau extrem de mult de la o rasă la alta. Martin se descurcase bine și Laurence spera că putea să-i ofere tânărului aspirant un post permanent. De asemenea, mulți alți tineri promițători i se recomandaseră.

Singura problemă care îl neliniștea cu adevărat era aceea a secundului său. Fusese dezamăgit de primii trei candidați care-i fuseseră repartizați: erau cu toții corespunzători, dar niciunul nu-l impresionase prin iscusință și era pretențios pentru binele lui Temeraire, chiar dacă pentru al său n-ar fi fost. Și, încă și mai neplăcut, tocmai venise rândul lui Granby să fie repartizat și, cu toate că locotenentul își îndeplinea sarcinile fără cusur, i se adresa mereu lui Laurence cu „domnule“, arătându-și supunerea într-un mod ostentativ, la fiecare pas. Era un contrast evident față de comportamentul celorlalți ofițeri și asta îi stânjenea pe toți. Laurence nu putea să nu se gândească la Tom Riley cu părere de rău.

Lăsând asta la o parte, era mulțumit, deși din ce în ce mai

nerăbdător să termine cu exercițiile de manevră. Din fericire, Celeritas îi declarase pe Temeraire și Maximus aproape pregătiți să se alăture formației. Mai trebuiau să stăpânească doar ultimele manevre complexe, cele executate în întregime cu capul în jos: Cei doi dragoni erau în toiul unui asemenea exercițiu, într-o dimineață senină, când Temeraire îi spuse lui Laurence:

– Cel de colo, care vine înspre noi, e Volly.

Laurence își înălță capul și văzu o pată mică, gri, croindu-și drum cu repeziciune către adăpost.

Volly plană direct în vale și ateriză în curtea de antrenament, o încălcare a regulilor adăpostului când o lecție era în desfășurare, iar căpitanul James săltă de pe spinarea dragonului său, ca să-i vorbească lui Celeritas. Interesat, Temeraire se ridică și se opri în văzduh ca să-i privească, basculând tot echipajul, în afară de Laurence, care era de-acum obișnuit cu manevra. Maximus continuă să zboare încă puțin, până când observă că era singur; apoi se întoarse și zbură înapoi, în ciuda protestelor răcnite ale lui Berkley.

– Ce crezi că se întâmplă? întrebă Maximus cu glasul său huruitor, incapabil să plutească în aer. Era obligat să zboare în cercuri.

– Ascultă, împiedicatule, dacă e treaba ta, vei fi informat, spuse Berkley. Ai de gând să revii la manevre?

– Nu știu, poate că am putea să-l întrebăm pe Volly, interveni Temeraire. Și n-are niciun rost să mai facem manevre, știm deja toate astea, adăugă el. Glasul său sună atât de îndărătnic, încât Laurence rămase uluit; se aplecă, încruntându-se, dar, înainte să poată spune ceva, Celeritas îi chemă jos de urgență.

– A fost o bătălie aeriană în Marea Nordului, lângă Aberdeen, spuse el fără nicio introducere, când de-abia aterizaseră. Mai mulți dragoni din adăpostul de lângă Edinburgh au răspuns apelurilor de ajutor venite din partea orașului. Deși au respins atacul francezilor, Victoriatus a fost rănit. E foarte slăbit și îi e greu să se țină în aer: voi doi sunteți destul de mari ca să-l sprijiniți și să-l aduceți aici mai repede. Volatilus și căpitanul James vă vor conduce. Plecați numaidecât.

Volly preluă conducerea și porni într-o viteză năucitoare, lăsându-i cu ușurință în urmă: se menținea exact între limitele câmpului lor de vizibilitate. Dar Maximus nu putea ține ritmul nici măcar cu Temeraire, așa că, prin fanioane de semnalizare și schimburi grăbite de replici strigate prin portavoce, Berkley și Laurence căzură de acord ca Temeraire s-o ia înainte și echipajul lui să trimită regulat semnale luminoase, ca să-i arate lui Maximus direcția.

Odată făcute aceste aranjamente, Temeraire se puse cu repeziciune în mișcare; zbura, în opinia lui Laurence, puțin prea iute. Distanța se micșora pe măsură ce dragonul înainta. Aberdeen se afla la aproximativ o sută douăzeci de mile distanță și ceilalți dragoni veneau înspre ei, apropiindu-se din partea opusă. Cu toate acestea, trebuiau să fie în stare să parcurgă distanța, încă o dată, ca să-l aducă la adăpost pe Victoriatus și, chiar dacă aveau să zboare deasupra pământului, nu peste ocean, nu puteau ateriza pentru odihnă. Cu dragonul rănit sprijinindu-se de ei, n-ar mai avea cum să-l ridice de la pământ. Era necesară o anumită moderație în privința vitezei.

Laurence privi în jos, la cronometrul legat de hamul lui Temeraire, așteptă să se schimbe minutarul, apoi numără bătăile aripilor. Douăzeci și cinci de noduri: prea mult.

– Ușurel, dacă nu te superi, Temeraire, strigă el. Ne așteaptă încă multă treabă.

– Nu sunt deloc obosit, răspunse Temeraire, însă, cu toate acestea, încetini. Laurence îi măsură noua viteză la cincisprezece noduri: un ritm bun, unul pe care Temeraire îl putea susține aproape la nesfârșit.

– Trimiteți vorbă după domnul Granby, spuse Laurence.

În scurt timp, locotenentul se cățără cu greu până lângă Laurence, la baza gâtului lui Temeraire, mutând repede carabinierele, ca să înainteze.

– Care crezi că e cea mai bună viteză pe care o poate menține un dragon rănit? îl întrebă Laurence.

De data aceasta, Granby nu-i răspunse cu o politețe rece, ci cu un aer gânditor. Toți aviatorii deveniseră pe dată foarte gravi în momentul când auziseră despre dragonul rănit.

– Victoriatus e un Parnassian, spuse el. Un dragon de talie medie de dimensiuni mari, mai greu decât un Yellow Reaper. La Edinburgh, nu au dragoni de categorie grea, așadar ceilalți, care-l susțin, trebuie să fie de talie medie. Nu pot să facă mai mult de douăsprezece mile pe oră.

Laurence se opri să transforme nodurile în mile, apoi clătină din cap. Așadar, Temeraire mergea de două ori mai repede. Ținând cont de viteza lui Volly la aducerea mesajului, aveau, probabil, trei ore până când vor trebui să înceapă să se uite după celălalt grup.

– Bun. Am putea foarte bine să valorificăm timpul: să-i punem pe spinariști și pe naceliști să schimbe locurile între ei, ca să exerseze, și pe urmă cred că vom încerca un tir de artilerie.

În ceea ce-l privea, Laurence se simțea destul de calm și liniștit, dar simțea agitația lui Temeraire transmițându-se printr-o contracție ușoară de-a lungul cefei: desigur, aceasta era prima misiune, de orice fel, a dragonului, și Laurence îi mângâie, cu un gest liniștitor, greabănul care tresălta. Își mută invers carabinierele și se întoarse să urmărească manevrele pe care le ordonase. Cât ai clipi, un spinarist coborî spre garnitura de pântece, în același timp în care un nacelist se cățără pe spate, în cealaltă parte, cele două greutăți echilibrându-se. Când omul care tocmai urcase se fixă la loc, smuci de cureaua de semnalizare, colorată în porțiuni alternative de negru și alb și o trase cu o porțiune mai sus. În clipa următoare, aceasta avansă din nou, indicând că omul de dedesubt se fixase și el. Totul merse ca pe roate: Temeraire avea în prezent trei spinariști și trei naceliști și schimbul dură mai puțin de cinci minute cu totul.

– Domnule Allen! spuse aspru Laurence, chemându-l la ordine pe unul dintre veghetori, un cadet mai mare, pe cale să devină sergent, care-și neglija datoria de a-i urmări pe ceilalți la treabă. Poți să-mi spui ce se află în partea de sus, la nord-vest? Nu, nu te întoarce să te uiți, trebuie să poți răspunde la întrebare în clipa în care e pusă. Voi discuta cu instructorul tău, acum vezi-ți de treabă.

Pușcașii își ocupară pozițiile și Laurence îi făcu semn cu capul lui Granby, să dea ordinul. Spinariștii începură să arunce discurile plate de ceramică folosite drept ținte, iar pușcașii încercară pe rând să le doboare în aer, în timp ce zburau pe lângă ei. Laurence îi privi și se încruntă:

– Domnule Granby, domnule Riggs, eu nimeresc douăsprezece ținte din douăzeci, mă egalați? Domnilor, sper că nu e nevoie să spun că așa nu le veți veni de hac trăgătorilor de elită francezi. Haideți s-o luăm de la capăt, mai încet: întâi precizia, pe urmă viteza, domnule Collins, așa că te rog nu fi așa de pripit.

Îi ținu așa o oră întreagă, apoi puse gradații să parcurgă complicatele operații de reglare a harnașamentului pentru zborul pe furtună; după care coborî chiar el dedesubt și îi urmări pe cei postați acolo în timp ce reveneau la echiparea pentru vreme bună. Nu aveau corturile la bord, așa că Laurence nu-i putea pune să exerseze instalarea și demontarea echipamentului complet, dar se descurcau destul de bine la manevrarea harnașamentului și credea că s-ar fi descurcat bine chiar și cu echipamentul suplimentar.

Temeraire arunca din când în când câte o privire împrejur, ca să urmărească aceste manevre, cu ochi strălucitori, dar în cea mai mare parte a timpului era absorbit de zborul său, ridicându-se și coborând în aer, să prindă cei mai buni curenți, înaintând cu bătăi mari, regulate, de aripi, cu fiecare mișcare dusă până la capăt. Laurence își așeză mâna pe mușchii alungiți, fibroși, ai gâtului lui Temeraire, simțindu-le pe sub piele mișcarea lină, de parcă ar fi fost unși, și nu era tentat să-i distragă atenția cu discuții; nu era nevoie. Știa fără vorbe că Temeraire îi împărtășea satisfacția de a da, în sfârșit, un scop real instrucției lor comune. Laurence nu conștientizase pe deplin propriul sentiment de tăcută frustrare pricinuită de aceea că fusese, într-un anumit fel, retrogradat de la gradul de ofițer activ la acela de băiat de școală, până când, acum, se pomeni din nou angajat într-o misiune efectivă.

Cele trei ore erau pe sfârșite după cronometru și era timpul să se pregătească să-i dea ajutor dragonului rănit. Maximus se afla probabil cu o jumătate de oră în urma lor și Temeraire avea să fie nevoit să-l care singur pe Victoriatus, până când Regal Copperul îi ajungea din urmă.

– Domnule Granby, spuse Laurence, în timp ce se fixa înapoi în poziția sa normală de la baza gâtului, hai să eliberăm spinarea: toată lumea dedesubt, în afară de stegar și de veghetorii din față.

– Am înțeles, domnule, spuse Granby, înclinându-și capul, și se apucă de îndată să se ocupe de asta. Laurence îl urmări cu un sentiment amestecat de satisfacție și iritare. Pentru prima dată în ultima săptămână, Granby își văzuse de treburi fără acel aer de ostilitate bățoasă, iar Laurence putea să perceapă cu ușurință efectele acestui fapt: viteza aproape fiecărei operații se îmbunătățise, nenumărate greșeli minore de amplasare a harnașamentului și de poziționare a echipajului, înainte aproape invizibile propriului său ochi neexperimentat, erau acum corectate, atmosfera în rândul echipajului era mult mai relaxată. Existau multe căi prin care un excelent secund putea îmbunătăți viața unui echipaj, iar Granby se dovedise acum capabil de toate, dar asta nu făcea decât ca atitudinea lui anterioară să fie și mai regretabilă.

Volatilus se răsuci și zbură înapoi către ei, doar la scurt timp după ce eliberaseră spinarea: James îl trase aproape și își duse mâinile pâlnie la gură, strigându-i lui Laurence:

– I-am zărit, două carturi spre nord și douăzeci de grade în jos; va trebui să coborâți, ca să urcați sub ei, fiindcă nu cred că poate să se ridice mai mult. În timp ce vorbi, indică numerele cu gesturi ale mâinilor.

– Foarte bine! îi strigă Laurence prin portavoce și îi ordonă stegarului să semnalizeze confirmarea. Temeraire era destul de mare acum, astfel că Volly nu se putea apropia într-atât încât comunicarea verbală să fie sigură.

Temeraire se năpusti în picaj la semnalul său iute și, foarte curând, Laurence văzu la orizont o pată ce creștea repede, devenind un grup de dragoni. Victoriatus putea fi identificat imediat; era cu mult mai mare decât oricare dintre cei doi Yellow Reaperi care se căzneau să-l susțină în aer. Deși rănile se aflau deja sub bandajele groase aplicate de echipajul său, sângele se infiltrase, lăsând să se vadă urmele de tăieturi, unde, în mod evident, dragonul fusese lovit de fiarele vrăjmașe.

Ghearele Parnassianului erau neobișnuit de mari și erau mânjite de sânge, aidoma fălcilor. Dragonii mai mici, de dedesubt, păreau îngrămădiți, iar la bordul dragonului rănit nu se afla nimeni în afară de căpitanul său și vreo câțiva oameni.

– Semnal către cei doi sprijinitori: *pregătiți-vă retragerea*, spuse Laurence. Tânărul stegar flutură fanioanele colorate, într-o succesiune rapidă și o confirmare promptă veni drept răspuns. Temeraire dăduse deja ocol grupului și se poziționă cum se cuvine: se afla chiar dedesubt și spre spatele celui de-al doilea dragon de sprijin.

– Temeraire, ești pregătit? strigă Laurence. Exersaseră această manevră în timpul antrenamentelor, dar aici avea să fie deosebit de dificil de realizat: dragonul rănit abia bătea din aripi și își ținea ochii pe jumătate închiși de durere și oboseală; cei doi sprijinitori se arătau ei înșiși extrem de istoviți. Urmau să se retragă pe nesimțite, iar Temeraire trebuia să țâșnească foarte repede în locul lor, ca Victoriatus să nu se prăbușească asemeni unui bolovan imposibil de oprit.

– Da, haide, te rog, să ne grăbim, par foarte osteniți, răspunse Temeraire, aruncând o privire peste umăr. Mușchii îi erau foarte încordați, ținuseră ritmul celorlalți și nu mai aveau nimic de câștigat așteptând.

– Semnal: *schimbați pozițiile la semnul dragonului din frunte*, spuse Laurence.

Fanioanele fluturară, confirmarea veni. Pe urmă, de-o parte și de alta a dragonului de susținere aflat în față, fanioanele roșii dispărură și fură înlocuite cu cele verzi.

Dragonul din spate coborî și se dădu iute la o parte, în timp ce Temeraire făcu un salt înainte. Însă dragonul din față se mișcă puțin prea încet, cu aripile poticnindu-se, și Victoriatus începu să se încline în față, în timp ce Yellow Reaperul încerca să se lase în jos și să facă loc.

– Coboară în picaj, la naiba, în picaj! răcni Laurence din toți bojocii.

Coada dragonului mai mic plesnea periculos de aproape de capul lui Temeraire și nu puteau să treacă pe poziție.

Reaperul renunță la manevră și își îndoi pur și simplu aripile; se prăbuși din calea lor ca un pietroi.

– Temeraire, trebuie să-l ridici puțin, ca să te poți apropia! strigă din nou Laurence, aplecat peste gâtul lui.

Picioarele din spate ale lui Victoriatus se așezaseră pe umerii lui Temeraire în loc să se poziționeze mai în spate, iar pântecele mare al dragonului era la mai puțin de trei picioare deasupra capului acestuia, abia susținut de puterea în declin a dragonului rănit.

Temeraire clătină scurt din cap, semn că auzise și pricepuse. Se ridică repede, oblic, împingând înapoi în sus, cu toată puterea, Parnassianul care se prăbușea, apoi își închise brusc aripile: o mișcare scurtă, amețitoare, pe urmă aripile i se desfăcură la loc. Dintr-o singură sforțare, Temeraire se poziționase corect și Victoriatus se lăsă din nou cu toată greutatea asupra lor.

Laurence avu parte de un scurt moment de ușurare. Apoi Temeraire țipă de durere. Se întoarse și văzu îngrozit că, în confuzia și agonia lui, Victoriatus se agăța de Temeraire, iar imensele gheare îi sfâșiaseră umărul și coasta. Deasupra, înăbușit, auzi strigătul celuilalt căpitan. Victoriatus încetă, dar Temeraire sângera deja și fâșii din harnașamentul lui atârnau și fluturau în vânt.

Pierdeau repede din înălțime. Temeraire se străduia din răsputeri să-și continue zborul sub povara dragonului. Laurence se lupta cu carabinierele sale, răcnind la stegar să dea de știre oamenilor de dedesubt. Băiatul coborî până la jumătatea frâului, fluturând frenetic un fanion alb cu roșu; într-o clipă, Laurence îl văzu, recunoscător, pe Granby coborând cu alți doi bărbați să bandajeze rănile, ajungând la tăieturi mai repede decât ar fi putut el. Îl mângâie pe Temeraire, strigându-i cuvinte de îmbărbătare, cu un glas care se străduia să nu se frângă. Temeraire nu irosi efortul de a se întoarce să-i răspundă, însă continuă să bată vitejește din aripi, deși capul îi atârna de efort.

– Nu sunt adânci! strigă Granby, din locul unde munceau să bandajeze rănile, și Laurence putu să răsufle și să gândească

limpede din nou. Hamul se mișca pe spatele lui Temeraire: în afară de alte numeroase manevre minore, cureaua principală de umăr fusese sfârtecată aproape în întregime, susținută doar de sârmele care o străbăteau. Dar pielea se sfâșia și, în scurt timp, sârmele aveau să cedeze sub povara tuturor oamenilor și echipamentelor care se aflau în prezent dedesubt.

– Scoateți-vă toți hamurile și dați-mi-le mie, le spuse Laurence stegarului și veghetorilor: cei trei băieți erau singurii rămași deasupra, cu excepția lui. Agățați-vă bine de hamul principal și vârâți-vă mâinile sau picioarele dedesubt. Pielea hamurilor individuale era groasă, bine cusută și bine uleiată; carabinierele erau din oțel solid: nu chiar atât de rezistente precum hamul principal, dar pe-aproape.

Laurence își azvârli cele trei hamuri peste braț și se cățără de-a lungul centurii de spate, către partea mai largă a umerilor. Granby și cei doi aviaspiranți se ocupau încă de rănile de pe trupul lui Temeraire. Îi aruncară o privire nedumerită și Laurence își dădu seama că ei nu puteau vedea centura de umăr aproape despicată: le era ascunsă vederii de piciorul din față al dragonului. Nu avea timp, oricum, să-i cheme în ajutor: centura începea să cedeze cu repeziciune.

Nu putea să se apropie de ea în modul obișnuit: dacă ar fi încercat să-și lase greutatea pe oricare dintre inelele aflate de-a lungul centurii de umăr, s-ar fi rupt, cu siguranță, pe loc. Lucrând cât de repede putea sub presiunea dezlănțuită a vântului, prinse două dintre hamuri laolaltă de carabinierele lor, apoi le înfășură în jurul centurii de spate.

– Temeraire, stai cât poți de drept! strigă el.

Apoi, agățându-se de capetele hamurilor, își desfăcu propriile carabiniere și urcă pe umăr cu grijă, fără nicio altă susținere decât propriile mâini încleștate pe piele.

Granby îi striga ceva, dar vântul îi acoperea vorbele și Laurence nu le putea distinge. Încercă să-și țină ochii fixați pe centuri; dedesubt era verdele frumos și proaspăt al primăverii timpurii, o priveliște ciudat de calmă și pastorală; se aflau destul de jos ca să poată vedea

petele albe ale oilor. Era acum la o întindere de braț; cu o mână tremurând ușor, închise prima carabinieră a celui de-al treilea ham desfăcut pe inelul aflat chiar deasupra tăieturii și cea de-a doua carabinieră pe inelul aflat chiar dedesubt. Trase de curele, cu toată puterea pe care îndrăznea s-o folosească. Brațele îl dureau și tremurau, cuprinse parcă de o febră puternică. Puțin câte puțin, strânse tot mai mult micul ham, până când ultima porțiune dintre carabiniere avea dimensiunea porțiunii tăiate din curea și îi prelua o mare parte din greutate; pielea încetă să se mai sfâșie.

Ridică privirea. Granby urca încet către el, agățându-se de inele. Acum, că hamul era fixat, solicitarea lui nu reprezenta un pericol iminent, așa că Laurence nu-i făcu semn să se îndepărteze, ci doar strigă, arătând spre locul unde se afla maestrul-harnașier.

– Cheamă-l sus pe domnul Fellowes.

Ochii lui Granby se lărgiră când urcă pe piciorul din față și văzu cureaua ruptă. În timp ce se întoarse să dea semnalul de ajutor, lumina strălucitoare a soarelui îi căzu dintr-odată direct peste față. Parnassianul tremura deasupra lor, cu aripile mișcându-se spasmodic și pieptul lăsându-se cu toată greutatea pe spatele lui Temeraire. Acesta se clătină în văzduh, cu un umăr prăbușindu-se sub povara loviturii, iar Laurence aluneca de-a lungul curelelor de ham cuplate, cu palmele umede împiedicându-l să se agațe. Lumea verde se învârtea dedesubt și mâinile, deja ostenite, îi lunecau de sudoare; abia se mai ținea.

– Laurence, ține-te bine! strigă Temeraire, întorcându-și capul să-l privească. Mușchii și încheieturile aripilor i se mișcară, în timp ce se pregătea să-l înhațe pe căpitan din aer.

– N-ai voie să-l lași să cadă! strigă Laurence, îngrozit. Temeraire nu putea să încerce să-l prindă pe el decât basculându-l pe Victoriatus de pe spatele lui și condamnându-l la moarte. Temeraire, n-ai voie!

– Laurence! țipă din nou Temeraire, încovoindu-și ghearele.

Avea ochii mari și tulburați, iar capul i se clătina într-o parte și-n alta, în semn de negație. Laurence își dădea seama că nu avea de gând să se supună. Se străduia să rămână agățat de curelele de piele,

să încerce să urce. Dacă se prăbușea, nu doar propria sa viață ar fi fost irosită, ci și cea a dragonului rănit și a întregului său echipaj, aflat încă la bord.

Granby era dintr-odată acolo, înhățând cu ambele mâini hamul lui Laurence.

– Fixează-te de mine! strigă el.

Laurence înțelese imediat ce voia să spună. Continuând să se agațe cu o mână de hamurile cuplate, își prinse carabinierele rămase libere de inelele hamului lui Granby, apoi se apucă de curelele de piept ale acestuia.

Apoi aviaspiranții se întinseră după ei; dintr-odată, multe mâini puternice îi apucau, trăgându-i pe amândoi înapoi către hamul principal și sprijinindu-l pe Laurence până când își prinse carabinierele înapoi pe inelele lor.

Abia putea respira, dar înhățând portavocea și strigă precipitat:

– Totul e bine! Glasul său abia se auzea; trase adânc aer în piept și încercă din nou, mai clar de data aceasta: Sunt bine, Temeraire, zboară numai!

Mușchii încordați de sub ei se destinseră încet și Temeraire începu din nou să bată din aripi, recuperând puțin din înălțimea pe care o pierduseră. Toată manevra durase probabil cincisprezece minute; Laurence tremura de parcă ar fi stat pe punte pe toată durata unei furtuni de trei zile, iar inima îi bubuia în piept.

Granby și aviaspiranții nu arătau nici ei mai relaxați.

– Bravo, domnilor, le spuse Laurence, de îndată ce simți că-și poate stăpâni glasul. Haideți să-i lăsăm domnului Fellowes spațiu de manevră. Domnule Granby, fii bun și trimite pe cineva sus la căpitanul lui Victoriatus să vadă cum îl putem ajuta. Trebuie să ne dăm toată silința să-l ferim de alte bruscări.

Îl priviră o clipă cu gura căscată. Granby fu primul care își veni în fire și începu să dea ordine. Când Laurence, înaintând cu mare prudență, ajunse înapoi la locul său de la baza gâtului lui Temeraire,

aviaspiranții înfășurau ghearele lui Victoriatus cu bandaje, ca să-l ferească pe Temeraire de alte zgârieturi, iar Maximus se vedea în zare, grăbindu-se să le vină în ajutor.

Restul zborului se scurse relativ liniștit, dacă efortul angrenat în sprijinirea în aer a dragonului aproape inconștient putea fi considerat un lucru obișnuit. De îndată ce-l depuseră pe Victoriatus la loc sigur, în curte, medicii sosiră în grabă să se ocupe de el și de Temeraire. Spre marea ușurare a lui Laurence, rănile se dovediră, într-adevăr, superficiale. Fură curățate și examinate, declarate minore, iar deasupra lor fu așezat un tampon, ca pielea sfâșiată să nu se irite. După aceea Temeraire fu lăsat liber, iar lui Laurence i se ceru să-l lase să mănânce și să doarmă cât poftește timp de o săptămână.

Nu era cel mai plăcut mod de a câștiga câteva zile de libertate, dar răgazul era extrem de bine-venit. Laurence îl conduse imediat pe Temeraire într-o poiană de lângă adăpost, vrând să-l scutească de efortul unui alt salt în văzduh. Deși poiana se afla pe munte, era relativ netedă și acoperită de o iarbă verde și moale. Era îndreptată spre sud, fiind scăldată de soare aproape toată ziua. Acolo dormiră împreună, Laurence întins pe spatele cald al lui Temeraire, începând din după-amiaza aceea până târziu în următoarea, când foamea îi trezi pe amândoi.

– Mă simt mult mai bine; sunt sigur că pot vâna aproape normal, declară Temeraire.

Laurence nici nu voia să audă. Se duse înapoi la ateliere, smulgând din toropeală echipajul de sol. În scurt timp, un mic grup de vite era scos din țarc și măcelărit. Temeraire le devoră până la ultima îmbucătură și adormi imediat la loc.

Laurence îi ceru sfios lui Hollin să aranjeze ca servitorii să-i aducă și lui ceva de mâncare; se simțea stânjenit să-i ceară omului un serviciu personal, dar îi venea greu să-l părăsească pe Temeraire. Hollin nu se arătă jignit, dar, când se întoarse, locotenentul Granby era cu el, împreună cu Riggs și vreo doi dintre ceilalți locotenenți.

– Ar trebui să mergeți să mâncați ceva cald și să faceți o baie, iar apoi să dormiți în pat, spuse încet Granby, după ce le făcuse celorlalți semn să se îndepărteze puțin. Sunteți plin de sânge și nu e încă destul de cald să dormiți afară, fără să vă primejduiți sănătatea. Eu și ceilalți ofițeri vom sta pe rând cu el; vă vom chema de îndată dacă se trezește sau dacă intervine vreo schimbare.

Laurence clipi și se privi; nici măcar nu observase că avea hainele stropite și mânjite de sângele negricios al dragonului. Își trecu o mână peste fața nebărbierită; era evident că înfățișa lumii o imagine destul de înfiorătoare. Ridică ochii spre Temeraire; dragonul n-avea habar ce se petrece în jurul lui, cu trupul ridicându-se și coborând cu un gros, monoton huruit.

– Aș zice că ai dreptate, spuse el. Prea bine. Și mulțumesc, adăugă el.

Granby clătină aprobator din cap, iar Laurence, cu o ultimă privire către dragonul adormit, se îndreptă spre castel. Acum, că o conștientizase, senzația de murdărie și sudoare era neplăcută pe piele; devenise sensibil, cu luxul băii zilnice la îndemână. Poposi în camera lui doar cât să-și schimbe veșmintele pătate cu altele curate și se duse direct la băi.

Era imediat după prânz și mulți dintre ofițeri aveau obiceiul de a se îmbăia la ora aceasta. După ce se cufundă iute în bazin, Laurence descoperi că sauna era foarte aglomerată. Dar, când intră, numeroși camarazi îi făcură loc; ocupă bucuros spațiul eliberat și, înainte de a se întinde, răspunse, înclinând la rândul său din cap, la saluturile cu care era întâmpinat de pretutindeni. Era atât de obosit încât nu-și dădu seama decât după ce închise ochii, în binecuvântata căldură, că atenția acordată fusese neobișnuită. Și pronunțată. Fu cât pe ce să se ridice înapoi, surprins.

– Bun zbor, foarte bun, căpitane, îi spuse Celeritas în seara aceea, când, cu întârziere, se prezentă la raport. Nu, nu trebuie să-ți ceri scuze că ai întârziat. Locotenentul Granby mi-a făcut o dare de seamă preliminară și, după raportul căpitanului Berkley, știu destul de bine ce s-a întâmplat. Preferăm ca un căpitan să fie mai preocupat de dragonul său decât de birocrația noastră. Sper că Temeraire se

simte bine.

– Da, domnule, mulțumesc, răspunse Laurence recunoscător. Medicii m-au asigurat că nu există niciun motiv de îngrijorare, iar el spune că se simte destul de bine. Aveți vreo sarcină pentru mine în perioada sa de recuperare?

– Nimic altceva decât să-i umpli timpul, ceea ce ți se va părea o provocare destul de mare, răspunse Celeritas, cu un fornăit care, în cazul lui, trecea drept un chicot. Ei, bine, nu e întru totul adevărat, de fapt, am o sarcină pentru tine: de îndată ce Temeraire își revine, veți intra, împreună cu Maximus, în formația lui Lily. N-am primit decât vești proaste din război, iar ultima le întrece pe toate. Villeneuve și flota lui au scăpat din Toulon, sub protecția unui raid aerian împotriva flotei lui Nelson. Le-am pierdut urma. În aceste condiții, și dată fiind săptămâna irosită, nu putem să mai așteptăm. De aceea, e timpul să-ți numim echipajul de zbor și aș vrea să primesc propunerile tale. Evaluează-i pe cei cu care ai lucrat în ultimele săptămâni și vom discuta despre asta mâine.

După aceasta, Laurence se îndreptă cu pas domol către poiană, adâncit în gânduri. Ceruse echipajului de sol un cort și adusese o pătură; se gândise că se va simți destul de confortabil după ce îl instala oblic, sprijinit de spatele dragonului, și îi plăcea ideea mai mult decât să-și petreacă noaptea întreagă departe de el. Îl găsi pe Temeraire dormind în continuare liniștit, cu carnea din jurul zonei bandajate doar potrivit de caldă la atingere.

Liniștindu-se în privința aceasta, Laurence spuse:

– Am o vorbă cu dumneata, domnule Granby. Și, luându-l pe locotenent deoparte, adăugă, privindu-l fără să clipească: Celeritas mi-a cerut să-mi numesc ofițerii. Tânărul roși și își plecă ochii. Laurence continuă: N-am să te pun în situația de a refuza postul. Nu știu ce înseamnă asta în Aviație, dar știu că în Marină ar fi o notă foarte proastă pentru tine. Dacă ai avea cea mai mică obiecție, vorbește deschis și subiectul este încheiat.

– Domnule, începu Granby, apoi închise brusc gura, cu un aer chinuit: folosise termenul atât de des, cu voalată insolență. O luă de la capăt: Căpitane, sunt conștient că am făcut destul de puține ca să

merit o asemenea onoare. Nu pot decât să spun că, dacă sunteți dispus să-mi treceți cu vederea purtarea din trecut, o asemenea ocazie m-ar face foarte bucuros.

Discursul suna ușor bombastic în gura lui, de parcă ar fi încercat să-l repete.

Laurence clătină din cap satisfăcut. Decizia lui fusese un lucru dificil: dacă nu s-ar fi gândit la binele lui Temeraire, nu era sigur că ar fi putut suporta să se expună în felul acesta în fața unui om care îi arătase lipsă de respect, în pofida recentelor fapte de vitejie ale lui Granby. Însă era atât de limpede că Granby era cel mai bun din grup, încât Laurence hotărâse să-și asume riscul. Era mulțumit de răspunsul primit: era destul de sincer și respectuos, chiar dacă prezentat cu stângăcie.

– Foarte bine, spuse el simplu.

Tocmai începuseră să străbată drumul înapoi, când Granby spuse pe neașteptate:

– O, la naiba; poate că nu sunt în stare s-o formulez cum trebuie, dar nu pot să las lucrurile așa. Trebuie să vă spun cât de rău îmi pare. Știu că m-am purtat ca un mârlan.

Laurence fu surprins de franchețea lui, dar nu în mod neplăcut; n-ar fi putut niciodată refuza o scuză oferită cu sinceritatea și simțirea care răzbăteau din tonul lui Granby.

– Sunt foarte bucuros să-ți accept scuzele, spuse el cu glas scăzut, dar cu reală căldură. În ceea ce mă privește, totul e uitat, te asigur, și sper că de acum înainte putem fi tovarăși mai buni decât am fost.

Se opriră și-și strânseră mâinile. Granby părea ușurat și fericit în egală măsură și, când Laurence îi ceru, șovăielnic, să-i recomande alți ofițeri, acesta îi răspunse cu mare entuziasm, în timp ce se îndreptau spre Temeraire.

8

Chiar înainte ca stratul de bandaje să se desprindă, Temeraire începu să se tânguie zgomotos cum că vrea să fie îmbăiat din nou. Spre sfârșitul săptămânii, rănile erau cicatrizate și se vindecau, iar medicii își dădură, cu reticență, aprobarea. După ce-i adunase pe cei pe care-i considera deja ca fiind cadeții lui, Laurence ieși în curte să-l ducă pe nerăbdătorul Temeraire la apă și îl găsi discutând cu femela Longwing în formația căreia urmau să intre.

– Doare când stropești? întreba Temeraire iscoditor.

Laurence văzu că Temeraire examina colții osoși cu orificii din ambele părți ale maxilarului, evident locul pe unde era evacuat acidul.

– Nu-l simt câtuși de puțin, răspunse Lily. Jetul iese doar când îmi îndrept capul în jos, așa că nici nu mă stropesc, deși, desigur, voi trebuie să aveți grijă să-l evitați când suntem în formație.

Aripile imense îi erau strânse la spate, părând maro când pliurile translucide, albastre și portocalii se suprapuneau; numai marginile albe cu negru se profilau pe trupul ei. Ochii aveau pupile alungite, ca ai lui Temeraire, însă erau de un galben-portocaliu, iar colții ce se zăreau de-o parte și de alta a maxilarului îi dădeau o înfățișare foarte sălbatică. Însă ea aștepta cu desăvârșită răbdare în timp ce echipajul ei de sol o freca, lustruind și curățând cu mare atenție fiecare părticică de ham. Căpitanul Harcourt se învârtea în jurul ei,

inspectând munca.

Lily își coborî privirea spre Laurence când acesta veni lângă Temeraire; ochii înfricoșători dădeau privirii sale un aer amenințător, deși era doar curioasă.

– Ești căpitanul lui Temeraire? Catherine, mergem cu ei la lac? Nu sunt sigură că vreau să intru în apă, dar mi-ar plăcea să văd.

– Să mergem la lac? Căpitanul Harcourt fu întrerupt din inspectarea hamului de această propunere și se uită la Laurence cu nedisimulată uimire.

– Da, îl duc pe Temeraire să facă baie, zise Laurence hotărât. Domnule Hollin, dă-ne, te rog, harnașamentul ușor și vezi dacă nu putem să-l instalăm în așa fel încât să ținem curelele cât mai departe de aceste tăieturi.

Hollin se ocupa de curățarea harnașamentului lui Levitas; micul dragon tocmai se întorsese de la masă.

– Vii și tu? îl întrebă el pe Levitas. În cazul ăsta, domnule, poate că nu e nevoie să-l echipăm deloc pe Temeraire, adăugă el, adresându-i-se lui Laurence.

– O, mi-ar plăcea, răspunse Levitas, uitându-se plin de speranță către Laurence, ca și când ar fi așteptat o aprobare.

– Mulțumesc, Levitas, spuse Laurence, în loc de răspuns. Asta va fi o soluție excelentă. Levitas vă va duce jos și de data asta, domnilor, le spuse el cadeților. Renunțase de mult să încerce să-și schimbe modul de adresare când venea vorba de Roland; întrucât părea perfect capabilă să se socotească inclusă oricum, lui Laurence îi era mai ușor s-o trateze întocmai ca și pe ceilalți. Temeraire, să merg cu ei sau mă duci tu?

– Te duc eu, bineînțeles, răspunse Temeraire.

Laurence clătină din cap.

– Domnule Hollin, ai vreo altă treabă? Ajutorul tău ne-ar fi de folos, iar Levitas poate cu siguranță să se descurce și cu tine, dacă

Temeraire mă transportă pe mine.

– Păi, m-aș bucura, domnule, dar n-am ham, zise Hollin, privindu-l pe Levitas cu interes. N-am mai fost niciodată sus. Adică, vreau să spun, nu fără harnașamentul echipajului de sol. Dar presupun că aș putea încropi ceva dintr-o bucată de schimb, dacă mă așteptați o clipă.

În timp ce Hollin se chinuia să se echipeze, Maximus coborî în curte, aterizând de se cutremură pământul.

– Ești gata? îl întrebă pe Temeraire, cu un aer mulțumit.

Berkley era pe spinarea lui, împreună cu alți câțiva aviaspiranți.

– Atâta s-a jelit, încât am cedat, spuse Berkley, ca răspuns la privirea amuzată și întrebătoare a lui Laurence. O idee al naibii de stupidă, dacă mă-ntrebi pe mine. Dragoni să înoate! O mare prostie. Îl bătu pe Maximus pe umăr cu afecțiune, dezmințindu-și cuvintele.

– Venim și noi, spuse Lily.

Ea și Harcourt discutaseră cu glas scăzut în timp ce restul grupului se adunase, iar acum își înălța în ham căpitanul. Temeraire îl ridică pe Laurence cu băgare de seamă. În ciuda ghearelor mari, Laurence nu-și făcea niciun fel de griji. Se simțea perfect în strânsoarea degetelor curbate; putea să șadă în palmă, protejat ca într-o colivie de metal.

Odată ajunși jos, la țărm, doar Temeraire se duse direct în apa adâncă și începu să înoate. Maximus intră sfios în valurile de la mal, dar nu înaintă decât până unde putea sta în picioare, iar Lily rămase pe țărm privind, adulmecând apa, dar fără să intre. Levitas, după cum îi era obiceiul, șovăi la început la mal, apoi țâșni imediat în larg, împroșcând și bătând sălbatic din aripi, cu ochii strânși, până când ajunse în apa mai adâncă și începu să se bălăcească plin de entuziasm.

– Trebuie să intrăm cu ei? întrebă unul dintre aviaspiranții lui Berkley, pe un ton oarecum alarmat.

– Nu, nici să nu-ți treacă prin minte, zise Laurence. În lac s-au scurs

ninsorile de pe munte și într-o clipă ne-am învineți. Dar înotul va îndepărta ce-i mai rău din noroiul și sângele cu care s-au mânjit dragonii mâncând, iar ce va mai rămâne va fi mult mai ușor de curățat, dacă se înmoaie nițel.

– Hm, făcu Lily ascultându-l, și se strecură încetișor în apă.

– Ești sigură că nu e prea rece pentru tine, scumpa mea? strigă Harcourt în urma ei. N-am auzit niciodată de un dragon cuprins de frisoane, bănuiesc că nu se pune problema, le spuse ea lui Laurence și lui Berkley.

– Nu, frigul doar îi trezește, dacă nu e ger. Asta nu le place, spuse Berkley, apoi ridică glasul către apă: Maximus, lașule, intră dacă ai de gând, n-am să stau aici toată ziua!

– Nu mi-e frică, răspunse Maximus indignat și se năpusti înainte, ridicând un val uriaș care îl acoperi pentru scurt timp pe Levitas și trecu peste Temeraire. Levitas ieși la suprafață împroșcând apa, iar Temeraire fornăi și își vârî capul în valuri, să-l stropească pe Maximus. Într-o clipă, cei doi erau angajați într-o splendidă luptă care promitea să facă lacul să arate ca Atlanticul în plină furtună.

Levitas ieși fâlfâind din lac, picurând stropi reci pe toți aviatorii care așteptau. Hollin și cadeții se apucară să-l șteargă, iar micul dragon spuse:

– O, îmi place atât de mult să înot! Mulțumesc că m-ai lăsat să vin din nou.

– Nu văd de ce n-ai putea veni cât de des poftești, răspunse Temeraire, aruncând o privire către Berkley și Harcourt ca să le vadă reacția. Niciunul dintre ei nu părea să se sinchisească sau să considere deranjant amestecul lui.

Lily intrase în sfârșit destul de adânc încât să fie cufundată aproape de tot în apă, sau cel puțin atât cât îi permitea capacitatea naturală de plutire. Se ținu destul de departe de cei doi dragoni mai tineri care se stropeau și își scărpină pielea cu partea laterală a capului. Ea fu următoarea care ieși, mai interesată să fie spălată decât să înoate, și mormăi de plăcere, arătându-le căpitanului Harcourt și cadeților

pete de murdărie, pe care aceștia le curățară cu grijă.

Maximus și Temeraire se săturară în sfârșit și ieșiră să fie șterși și ei. Maximus avea nevoie de toate eforturile lui Berkley și ale celor doi aviaspiranți adulți ai săi. Ocupându-se de pielea delicată a feței lui Temeraire în timp ce cadeții îi frecau tot spatele, Laurence nu-și putea ascunde un zâmbet la adresa lui Berkley, care bodogănea pe seama dimensiunii dragonului său.

Se opri o clipă, făcând un pas în spate, ca să savureze pur și simplu scena: Temeraire vorbea nestingherit cu ceilalți dragoni, cu ochii strălucitori și capul ridicat cu mândrie, fără urmă de neîncredere în sine. Și, chiar dacă acest ciudat grup eterogen nu era nimic din ceea ce ar fi căutat cândva Laurence pentru sine, spiritul dezinvolt de camaraderie îi încălzea sufletul. Era conștient de faptul că-și dovedise calitățile și că-l ajutase pe Temeraire să facă același lucru și de profunda satisfacție de a fi găsit pentru amândoi un loc bun și demn.

Voioșia dură până când ajunseră în curte. Rankin stătea într-o parte, îmbrăcat în haine de seară, lovindu-și ritmic piciorul cu chingile hamului său individual, cu foarte evidentă iritare, iar Levitas făcu un mic salt alarmat când ateriză.

– Ce-nseamnă asta, să pleci așa? se răsti Rankin, fără măcar să aștepte ca Hollin și ceilalți cadeți să coboare. Când nu mănânci, trebuie să fii aici și să aștepți, m-ai înțeles? Iar voua de colo cine v-a spus că-l puteți călări?

– Levitas a fost bun să-i transporte, ca să-mi facă mie pe plac, căpitane Rankin, zise Laurence, coborând din palma lui Temeraire și vorbind precipitat, ca să-i abată atenția. N-am fost decât până la lac, și un semnal ne-ar fi adus înapoi într-o clipă.

– N-am chef să alerg după stegari ca dragonul meu să fie disponibil, căpitane Laurence, și am să-ți fiu recunoscător dacă ai să-ți vezi de animalul tău și ai să-l lași pe-al meu în grija mea, spuse Rankin, foarte rece. Presupun că acum ești ud, adăugă el, adresându-i-se lui Levitas.

– Nu, nu, sunt sigur că sunt aproape uscat. N-am stat deloc mult în apă, te asigur, răspunse Levitas, făcându-se foarte mic.

– Să sperăm, spuse Rankin. Apleacă-te. Hai, mai repede! Iar voi îl lăsați în pace de-acum încolo, le spuse el cadeților, urcând în locul lor, cât pe ce să-l doboare Hollin cu umărul.

Laurence îl urmări pe Levitas îndepărtându-se în zbor, cu Rankin pe spinare. Berkley și căpitanul Harcourt tăceau, la fel și ceilalți dragoni. Lily își întoarse brusc capul și scoase un sunet furios, scuipat; căzură doar câteva picături, dar sfârâiră și fumegară pe piatră, lăsând urme adânci și negre.

– Lily! exclamă Harcourt, însă în glasul ei era o undă de ușurare că tăcerea fusese întreruptă. Peck, adu, te rog, niște ulei pentru hamuri, îi spuse ea, coborând, unuia dintre membrii echipajului de sol. Îl turnă din belșug peste picăturile de acid, până când fumul încetă să se mai ridice. Așa, acoperă-l cu niște nisip și mâine ar trebui să poată fi spălat fără grijă.

Laurence se bucura și el de mica diversiune; nu era sigur că putea vorbi imediat. Temeraire își frecă ușurel botul de el, iar cadeții îl priviră îngrijorați.

– N-ar fi trebuit nici măcar să propun asta, domnule, spuse Hollin. Desigur, vă datorez scuze. Și căpitanului Rankin.

– Câtuși de puțin, domnule Hollin, spuse Laurence. Își auzea propriul glas rece și foarte sever și încercă să atenueze efectul adăugând: N-ai făcut absolut nimic rău.

– Nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să ne ținem departe de Levitas, interveni Roland, cu glas scăzut.

Laurence nu șovăi nicio clipă înainte de a-și rosti răspunsul; era la fel de puternic și de automat ca propria sa furie neputincioasă împotriva lui Rankin:

– Un ofițer superior ți-a dat ordin să faci așa, domnișoară Roland. Dacă acesta nu este un motiv suficient, ți-ai greșit cariera! tună el. Să nu te mai aud vreodată făcând vreo asemenea remarcă. Du imediat

pânzeturile astea înapoi la spălătorie, te rog. Mă veți scuza, domnilor, adăugă el, adresându-se celorlalți. Am să fac o plimbare înainte de cină.

Temeraire era prea mare ca să reușească să se strecoare după el, așa că dragonul alese să-și ia zborul și să-l aștepte în primul luminiș care-i ieși în cale. Laurence crezuse că voia să fie singur, dar descoperi că era foarte bucuros să se lase cuprins de brațele dragonului și să se sprijine de trupul său cald, ascultându-i bubuitul aproape muzical al inimii și reverberația constantă a răsuflării. Furia dispăru pe nesimțite, dar lăsă loc suferinței. Și-ar fi dorit cu disperare să-l provoace pe Rankin la duel.

– Nu știu de ce Levitas îndură asta. Chiar dacă e mic, e totuși mult mai mare decât Rankin, spuse, în cele din urmă, Temeraire.

– Tu de ce înduri când îți cer să te pun în ham sau să faci vreo manevră periculoasă? îl întrebă Laurence. E datoria lui și așa s-a obișnuit. Imediat ce a ieșit din ou a fost învățat să se supună și a suportat un asemenea tratament. Probabil că nu are altă opțiune.

– Dar vă vede pe tine și pe ceilalți căpitani; nimeni nu mai este tratat așa, insistă Temeraire. Își îndoi ghearele: săpară șanțuri în pământ. Eu nu te ascult fiindcă este un obicei și fiindcă nu pot gândi cu capul meu. O fac pentru că știu că meriți să fii ascultat. Tu nu m-ai trata niciodată cu cruzime și nu mi-ai cere fără motiv să fac un lucru periculos sau neplăcut.

– Nu, nu fără motiv, spuse Laurence. Dar misiunea noastră este aspră, dragul meu, și uneori trebuie să fim dispuși să suportăm multe. Ezită, apoi adăugă cu blândețe: Temeraire, aveam de gând să vorbesc cu tine despre asta, trebuie să-mi făgăduiești că în viitor nu vei pune viața mea mai presus de atâtea alte vieți. Trebuie să-ți dai seama, desigur, că Victoriatus este cu mult mai necesar pentru Forțele Aeriene decât aș putea fi eu vreodată, chiar dacă nu ar fi de luat în calcul și echipajul lui. N-ar fi trebuit să-ți treacă vreodată prin minte să le riști viețile ca s-o salvezi pe-a mea.

Temeraire se cuibări mai strâns în jurul lui.

–Nu, Laurence, nu pot să-ți promit un asemenea lucru, răspunse el.

Îmi pare rău, dar n-am să te mint. N-aș fi putut să te las să cazi. Poate că tu prețuiești viețile lor mai mult decât pe-a ta. Eu nu pot face la fel; pentru mine prețuiești mult mai mult decât toți ceilalți. Nu te voi asculta într-un asemenea caz. Cât despre datorie, cu cât cunosc mai bine această noțiune, cu atât îmi place mai puțin.

Laurence nu era sigur cum să răspundă la asta; nu putea nega că era mișcat de măsura în care îl prețuia Temeraire, dar, de asemenea, era alarmant să-l audă pe dragon afirmând atât de deschis că avea să urmeze ordinele sau nu, după cum îi dicta propria judecată. Laurence avea mare încredere în acea judecată, dar simțea din nou că depusese prea puțin efort în a-l învăța pe Temeraire valoarea disciplinei și a datoriei.

– Mi-aș dori să știu cum să-ți explic mai bine, spuse el, puțin deznădăjduit. Poate că voi încerca să-ți găsesc niște cărți despre asta.

– Bănuiesc, spuse Temeraire, pentru prima oară sceptic în privința unei lecturi. Nu cred că m-ar convinge ceva să mă port altfel. În orice caz, aș prefera să evit ca asemenea lucruri să se mai întâmple. A fost cumplit și m-am temut că s-ar putea să nu fiu în stare să te prind.

Laurence reuși să schițeze un zâmbet.

– Cel puțin în privința asta suntem de acord și îți promit bucuros că mă voi strădui cât pot să evit pe viitor asemenea situații.

În dimineața următoare, Roland veni în goană după el. Laurence dormise iarăși lângă Temeraire, în micul cort.

– Celeritas vă cheamă, domnule, spuse ea și se întoarse la castel împreună de el, după ce Laurence își puse înapoi eșarfa la gât și își aranjă tunica.

Temeraire îi acordă un mormăit adormit de rămas-bun, abia deschizând ochii, înainte de a adormi la loc. În timp ce mergeau, fata îndrăzni:

– Căpitane, mai sunteți supărat pe mine?

– Ce? făcu el pierdut; pe urmă își aminti și spuse: Nu, Roland, nu sunt supărat pe tine. Înțelegi, sper, de ce ai greșit vorbind așa.

– Da, zise ea, și Laurence reuși să ignore faptul că rostise răspunsul ușor șovăielnic. N-am vorbit cu Levitas, dar n-am putut să nu văd că nu arată prea bine în dimineața asta.

Laurence aruncă o privire către Winchester când trecură prin curte. Levitas era cuibărit în colțul din spate, departe de ceilalți dragoni și, în ciuda orei matinale, nu dormea, ci se uita trist în pământ. Laurence își feri privirea: nu era nimic de făcut.

– Ia-o din loc, Roland, spuse Celeritas, după ce fata i-l aduse pe Laurence. Căpitane, îmi pare rău că te-am chemat atât de devreme. În primul rând, crezi că Temeraire se simte destul de bine încât să-și reia antrenamentul?

– Cred că da, domnule, răspunse Laurence. Se vindecă foarte repede și ieri a zburat până jos la lac și înapoi, fără nicio dificultate.

– Bine, bine. Celeritas rămase tăcut și apoi suspină: Căpitane, sunt silit să-ți ordon să-l lași în pace pe Levitas de-acum înainte, spuse el.

Laurence simți culoarea fierbinte năvălindu-i în față. Așadar, Rankin se plânsese de el. Și totuși nu era decât ceea ce merita; el însuși n-ar fi tolerat o asemenea imixtiune în conducerea corabiei sale sau în relația sa cu Temeraire. Greșise, orice justificări și-ar fi adus, iar furiei îi luă curând locul rușinea.

– Domnule, îmi cer scuze că ați fost pus în situația de a-mi spune asta. Vă asigur că nu va mai fi cazul.

Celeritas fornăi; după ce-și exprimase reproșul, nu părea prea dornic să-l întărească:

– Nu-mi da niciun fel de asigurări, ai scădea în ochii mei dacă ai putea s-o faci cu toată sinceritatea, adăugă el. E mare păcat și eu sunt vinovat mai mult ca oricine. Când eu însumi n-am mai fost în stare să-l suport, Comandamentul Aerian s-a gândit că s-ar putea descurca pe post de curier și i-a atribuit un Winchester. De dragul bunicului său, nu m-am putut împotrivi, deși știam eu ce știam.

Chiar dacă această înmuiere a reproșului era liniștitoare, Laurence era curios să înțeleagă la ce se referea Celeritas când spunea că nu mai putuse să-l suporte. Cu siguranță, Comandamentul Aerian n-ar fi propus un individ ca Rankin drept îngrijitor al unui dragon atât de extraordinar precum comandantul de instrucție.

– L-ai cunoscut bine pe bunicul său? întrebă el, incapabil să reziste tentației de a pune, sfios, o întrebare.

– Primul meu îngrijitor. Și fiul lui a slujit cu mine, spuse scurt Celeritas, întorcându-și capul. Lăsă creștetul în jos. Își reveni după o clipă și adăugă: Ei, îmi pusesem speranțele în băiat, dar, la insistențele mamei sale, n-a fost crescut aici, iar familia lui i-a insuflat concepții ciudate. N-ar fi trebuit să devină aviator, cu atât mai puțin căpitan. Dar acum este și, atât timp cât Levitas i se supune, așa rămâne. Nu-ți pot permite să te amesteci. Îți poți imagina ce-ar însemna să le permitem ofițerilor să se lege unul de animalul celuilalt: locotenenții disperați să devină căpitani n-ar putea rezista tentației de a ademeni orice dragon care n-ar radia de fericire, și am avea un haos.

Laurence își plecă fruntea.

– Înțeleg perfect, domnule.

– În orice caz, am să-ți dau sarcini mai presante, căci astăzi vom începe integrarea voastră în formația lui Lily, spuse Celeritas. Du-te, rogu-te, să-l aduci pe Temeraire; ceilalți vor sosi în curând.

Întorcându-se afară, Laurence era dus pe gânduri. Știuse, desigur, că rasele mai mari le supraviețuiau îngrijitorilor lor, când nu mureau împreună cu ei în luptă, dar nu se gândise că după aceea dragonii rămâneau singuri și fără partener, nici cum rezolvau ei sau Comandamentul Aerian situația. Desigur, era în interesul Marii Britanii ca dragonul să-și continue misiunea, cu un nou îngrijitor, dar, pe lângă acestea, Laurence nu putea să nu se gândească și la faptul că dragonul însuși era mai fericit așa, cu sarcini care să-i ocupe gândurile și să-l ferească de genul de amărăciune pe care, în mod clar, Celeritas o simțea și acum.

Întors în luminiș, Laurence privi cu îngrijorare dragonul adormit.

Desigur, aveau înainte încă mulți ani și sorții războiului puteau foarte ușor să pună sub semnul îndoielii toate aceste întrebări, dar fericirea viitoare a lui Temeraire era responsabilitatea lui, cu mult mai dificilă pentru el decât ar fi putut să fie orice avere și, nu peste mult timp, trebuia să se gândească la măsurile pe care le putea lua pentru a o asigura. Un secund bine ales i-ar putea lua locul, poate, după ce Temeraire se va fi obișnuit cu ideea, de-a lungul mai multor ani.

– Temeraire! strigă el, lovind ușor botul dragonului.

Temeraire deschise ochii și scoase un mic mormăit.

– Sunt treaz; astăzi zburăm iarăși? întrebă el, căscând enorm înspre cer și scuturându-și puțin aripile.

– Da, dragul meu, răspunse Laurence. Haide, trebuie să te punem înapoi în ham. Sunt sigur că domnul Hollin ni l-a pregătit deja.

În mod obișnuit, formația zbura într-un dispozitiv în săgeată, care semăna leit cu un stol de gâște migratoare, cu Lily în frunte. Yellow Reaperii Messoria și Immortalis ocupau pozițiile-cheie de flancare, oferind un scut protector care o ferea pe Lily de atacul direct, în timp ce capetele erau ocupate de mai micuța, dar agila Dulcia, o Grey Copper, și de un Pascal's Blue pe nume Nitidus. Toți erau maturi și toți, în afară de Lily, aveau experiență de luptă; fuseseră aleși anume pentru această formație importantă, pentru a o sprijini pe tânăra Longwing mai lipsită de experiență, iar căpitanii și echipajele lor erau pe bună dreptate mândri de iscusința lor.

Laurence avea motive să fie recunoscător pentru nesfârșitele cazne și exerciții din ultima lună și jumătate. Dacă manevrele pe care le repetaseră atâta vreme n-ar fi devenit deja o a doua natură pentru ei, Temeraire și Maximus n-ar fi putut ține pasul cu acrobațiile îndelung exersate, pe care ceilalți le realizau cu ușurință. Cei doi dragoni mai mari fuseseră adăugați în dispozitiv ca să formeze un rând de apărare în spatele lui Lily, închizând formația în forma unui triunghi. În luptă, rolul lor era de a respinge orice tentative de spargere a formației, de a o apăra împotriva atacului altor dragoni

de categorie grea și de a purta marile încărcături de bombe pe care echipajul lor avea să le arunce deasupra țintelor deja slăbite de acidul lui Lily. Laurence era foarte bucuros să-l vadă pe Temeraire întru totul acceptat în grupul celorlalți dragoni din formație, deși niciunul dintre dragonii mai vârstnici nu avea energia să se zbenguie prea mult în afara antrenamentului. În general, în timpul puținelor ore de repaus, leneveau și doar priveau, amuzați și îngăduitori, cum Temeraire, Lily și Maximus discutau între ei și uneori se ridicau în văzduh pentru un joc de-a țintele aeriene. În ceea ce-l privea, Laurence se simțea mult mai bine primit acum printre ceilalți aviatori și descoperi că se adaptase pe nesimțite la lipsa de formalism a relațiilor lor: prima oară când se pomeni spunându-i domnișoarei căpitan Harcourt pur și simplu „Harcourt“, într-o discuție de după antrenament, nici nu-și dădu seama ce făcuse, până când îi ieșiseră vorbele din gură.

Căpitanii și adjuncții purtau în general asemenea discuții despre tactică și strategie la masa de prânz sau în timpul serilor târzii, după ce dragonii adormeau cu toți. Lui Laurence i se cerea doar arareori părerea în aceste conversații, dar nu punea asta la suflet. Deși începea să priceapă repede principiile războiului aerian, se considera încă un novice în domeniu și nu putea să se simtă jignit că aviatorii făceau la fel. În afara momentelor când putea aduce anumite informații despre aptitudinile specifice ale lui Temeraire, rămânea tăcut și nu încerca să se vâre în conversație, preferând să asculte, cu scopul de a se educa.

Conversațiile treceau, din când în când, la subiectul mai general al războiului. Izolați cum erau, informațiile lor erau vechi de mai multe săptămâni, iar speculațiile irezistibile. Laurence li se alătură într-o seară și-l auzi pe Sutton spunând:

– Flota franceză poate fi oriunde, fir-ar a naibii. Sutton era căpitanul Messoriei și cel mai vârstnic dintre ei, trecut prin patru războaie și oarecum înclinat atât spre pesimism, cât și spre un limbaj colorat. Acum au scăpat din Toulon. Din câte știm, nenorociții traversează deja Canalul. Nu m-aș mira să mă trezesc mâine cu armata invadatoare la doi pași de noi.

Laurence nu putea să nu intervină.

– Greșești, te asigur, spuse el, așezându-se. Da, Villeneuve a scăpat din Toulon cu flota lui, dar nu e angajat în nicio operațiune de anvergură, doar în retragere. Nelson l-a urmărit pas cu pas în tot acest timp.

– Ei, bine, Laurence, ai auzit tu ceva? întrebă Chenery, căpitanul Dulciei, ridicând privirea de la jocul „douăzeci și unu" pe care el și Little, conducătorul lui Immortalis, îl jucau într-o doară.

– Am primit câteva scrisori, da; una de la căpitanul Riley, de pe *Reliant*, răspunse Laurence. Este cu flota lui Nelson: l-au urmărit pe Villeneuve peste Atlantic și îmi scrie că lordul Nelson speră să-l prindă pe francez în Indiile de Vest.

– O, și uite cum noi n-avem habar ce se petrece! remarcă Chenery. Pentru numele Domnului, adu-o aici și citește-ne-o! Nu-i prea frumos din partea ta să ții toate astea pentru tine, în timp ce noi suntem cu toții în ceață.

Vorbea cu prea multă ardoare ca Laurence să se poată supăra: întrucât sentimentele lui Chenery fură repetate de ceilalți comandanți, căpitanul trimise un servitor în camera lui să-i aducă micul teanc de scrisori pe care le primise de la unii dintre foștii camarazi care îi cunoșteau noua adresă. Fu obligat să omită mai multe pasaje care-l compătimeau pentru schimbarea de statut, dar reuși să le ocolească destul de elegant și ceilalți sorbiră însetați fiecare informație.

– Așadar, Villeneuve are șaptesprezece corăbii, contra celor douăsprezece ale lui Nelson? întrebă Sutton. Nu cred atunci că e o mare pacoste că-i fugărește. Dar dacă se întoarce? Gonind așa peste Atlantic, Nelson nu poate avea niciun sprijin aerian: niciun transportor n-ar putea ține pasul și nu avem niciun dragon staționat în Indiile de Vest.

– Îndrăznesc să spun că flota poate să-l captureze pe Villeneuve cu și mai puține corăbii, interveni Laurence, cu însuflețire. Trebuie să vă amintiți de Nil, domnule, și înainte de asta, de bătălia de la Capul Sf. Vincent. Am fost adesea într-un oarecare dezavantaj numeric și totuși am ieșit învingători, iar lordul Nelson însuși n-a pierdut niciodată o luptă navală.

Cu un oarecare efort, se stăpâni și se opri aici: nu voia să pară un exaltat. Ceilalți zâmbiră, dar nu cu un aer superior, iar Little spuse, în felul său potolit:

– Atunci trebuie să sperăm că poate să-i pună cu botul pe labe. Partea tristă este că, în timp ce flota franceză rămâne oricum intactă, noi suntem în pericol de moarte. Marina nu poate să-i captureze întotdeauna, iar Napoleon nu trebuie decât să țină în mână Canalul două zile, poate trei, ca să-și transbordeze armata.

Era un gând descurajant și cu toții îi simțiră povara. În cele din urmă, Berkley rupse cu un mormăit tăcerea care se lăsase și-și ridică paharul, golindu-l.

– Puteți să stați aici posomorâți dacă vreți, eu mă duc să mă culc, spuse el. Avem destulă treabă și fără să ne mai luăm alte griji pe cap.

– Iar eu trebuie să mă scol devreme, zise Harcourt, ridicându-se. Celeritas vrea ca Lily să exerseze jetul la țintă mâine dimineață, înainte de manevre.

– Da, toți trebuie să dormim, conchise Sutton. În orice caz, altceva mai bun n-avem de făcut decât să punem formația asta la punct. Dacă se ivește vreo ocazie să turtim flota lui Bonaparte, puteți fi siguri că va fi nevoie de o formație Longwing, fie a noastră, fie una dintre cele două de la Dover.

Grupul se destrămă și Laurence urcă gânditor în camera sa din turn. Un Longwing putea scuipa cu o precizie uimitoare. În prima lor zi de instrucție, Laurence o văzuse pe Lily distrugând ținte cu un singur jet rapid, de la aproape patru sute de picioare în aer, și niciun tun de la sol nu putea trage atât de departe, direct în sus. Puștile puteau s-o stingherească, dar singurul pericol real pentru ea putea veni din văzduh; era ținta oricărui dragon inamic din aer, iar formația ca întreg era destinată s-o apere. Laurence își dădea cu ușurință seama că grupul putea fi o prezență teribilă pe orice câmp de luptă; nu i-ar fi plăcut să se afle dedesubt, într-o corabie, iar perspectiva de a fi atât de folositor Angliei îi stimula și mai mult interesul pentru munca lui.

Din nefericire, pe măsură ce săptămânile se scurgeau, vedea că lui

Temeraire îi era din ce în ce mai greu să-și păstreze proaspăt interesul. Cerințele zborului în formație erau precizia și păstrarea propriei poziții în relație cu ceilalți. Acum, că Temeraire zbura cu grupul, era limitat și, cu viteza și libertatea de mișcare atât de îngrădite, începu curând să simtă constrângerea. Într-o după-amiază, Laurence îl auzi din întâmplare întrebând-o pe Messoria:

– Faceți vreodată zboruri mai interesante?

Ea era un dragon mai vârstnic, de treizeci de ani, cu o experiență bogată și cu multe răni de război care s-o transforme în obiect de admirație. Mârâi cu indulgență:

– Interesant nu e foarte bine; e dificil să-ți amintești un lucru interesant în toiul unei bătălii, răspunse ea. Te vei obișnui, nu te teme.

Temeraire oftă și se întoarse la treabă fără să sufle o vorbă de nemulțumire. Dar, cu toate că nu pregeta niciodată să răspundă unei cerințe sau să depună un efort, Temeraire nu era entuziasmat și asta nu putea să nu-l îngrijoreze pe Laurence. Își dădea toată silința să-și consoleze dragonul și să-i ofere alte subiecte care să-i stârnească interesul. Continuau obiceiul de a citi împreună, iar Temeraire asculta cu luare-aminte fiecare articol matematic sau științific pe care Laurence îl putea găsi. Le urmărea pe toate fără dificultate, iar Laurence se regăsi în situația ciudată ca Temeraire să-i explice materialele pe care i le citea cu voce tare.

Cu și mai mult folos, la vreo săptămână după ce își reluaseră antrenamentul, sosi pentru ei cu poșta un pachet de la Sir Edward Howe. Îi era adresat, oarecum bizar, lui Temeraire, care fu încântat să primească o corespondență personală. Laurence îi desfăcu pachetul și descoperi înăuntru un frumos volum de povești cu dragoni din Orient, tradus de Sir Edward însuși și abia ieșit de sub tipar.

Temeraire dictă o foarte amabilă depeșă de mulțumire, la care Laurence adăugă propriile cuvinte de gratitudine și poveștile orientale deveniră momentul culminant al zilelor lor: indiferent ce altceva citeau, terminau cu una dintre ele. Chiar după ce le citiseră pe toate, Temeraire era perfect fericit s-o ia de la capăt sau să ceară,

din când în când, o anumită poveste preferată, cum era cea a Împăratului Galben al Chinei, primul dragon Celest, la sfatul căruia fusese întemeiată dinastia Han, sau cea a dragonului japonez Raiden, care alungase escadra lui Kubilai-Han din țara insulară. Aceasta din urmă îi plăcea în mod deosebit din pricina asemănării cu Britania, amenințată de marea armată a lui Napoleon de dincolo de Canal.

Asculta, de asemenea, cu un aer visător, povestea lui Xiao Sheng, slujitorul împăratului, care înghițise o perlă din comoara unui dragon, devenind el însuși dragon. Laurence nu îi înțelese atitudinea, până când Temeraire îi spuse:

– Nu cred că e adevărat. Nu se poate ca oamenii să devină dragoni sau viceversa, nu-i așa?

– Nu, mă tem că nu, răspunse încetișor Laurence.

Ideea că lui Temeraire ar fi putut să-i placă o asemenea schimbare era dureroasă, căci sugera o foarte profundă nefericire. Însă dragonul doar suspină și spuse:

– O, bine, așa mă gândeam și eu. Dar ar fi fost plăcut să pot să citesc și să scriu singur când poftesc și, pe de altă parte, tu ai să poți zbura alături de mine.

Laurence râse, liniștit:

– Îmi pare rău într-adevăr că nu putem avea o asemenea plăcere, dar, chiar dacă ar fi posibil, nu pare a fi un fenomen prea plăcut și niciunul reversibil, după cum spune povestea.

– Nu, și nu mi-ar plăcea deloc să renunț la zbor, nici măcar pentru citit, conchise Temeraire. De altfel, e foarte plăcut să-mi citești. Putem să mai citim una? Eventual povestea despre dragonul care a făcut să plouă în timpul secetei, aducând apă din ocean?

Poveștile erau, în mod clar, mituri, dar traducerea lui Sir Edward cuprindea numeroase adnotări care descriau substratul real al legendelor, pe baza tuturor informațiilor actuale. Laurence bănuia că până și acestea ar putea fi puțin exagerate; Sir Edward era, evident,

entuziasmat de dragonii orientali. Dar ele slujeau admirabil scopului: poveștile fantastice îl făceau pe Temeraire mai hotărât să-și dovedească valoarea similară și îl îndemnau să participe la antrenamente cu mai mult elan.

Cartea se dovedi folositoare și dintr-un alt motiv, căci, doar la scurt timp după sosirea ei, înfățișarea lui Temeraire suferi o nouă abatere de la cea a celorlalți dragoni: în zona fălcilor începură să-i răsară niște lujeri subțiri, iar între coarnele flexibile din jurul feței începu să se întindă un guler cu o broderie delicată, aproape ca o dantelă. Îi dădeau o înfățișare spectaculoasă, gravă, care nu-i venea rău deloc, dar nu putea fi tăgăduit faptul că era foarte diferit de ceilalți și, dacă n-ar fi existat încântătoarea pagină de titlu a cărții lui Sir Edward, o gravură a Împăratului Galben, care îl înfățișa pe mărețul dragon având aceeași dantelărie, Temeraire ar fi fost cu siguranță nefericit să se evidențieze din nou ca diferit de tovarășii lui.

Totuși era îngrijorat de schimbarea din înfățișarea sa și, curând după apariția gulerului, Laurence îl găsi studiindu-și imaginea oglindită pe luciul lacului, întorcându-și capul într-o parte și în alta și rostogolindu-și ochii în fundul capului ca să se vadă, cu gulerul său, din unghiuri diferite.

– Haide, zău, o să-i faci pe toți să creadă că ești o ființă fudulă, spuse Laurence, întinzând mâna să mângâie lujerii tremurători. Serios, arată foarte bine, te rog nu te mai gândi la asta.

Temeraire icni speriat și-și înclină capul către mâna care-l mângâia.

– Se simte ciudat, spuse el.

– Te doare? Sunt așa de sensibili?

Laurence se opri imediat, neliniștit. Deși nu-i spusese asta lui Temeraire, observase, citind poveștile, că dragonii chinezi, cel puțin Imperialii și Celeștii, nu păreau să se lupte prea mult, cu excepția momentelor de criză majoră pentru popoarele lor. Păreau mai degrabă renumiți pentru frumusețe și înțelepciune și, dacă chinezii îi creșteau în primul rând pentru aceste calități, n-ar fi fost imposibil ca lujerii să aibă o sensibilitate care să-i transforme într-un punct vulnerabil în bătălie.

Temeraire se frecă puțin de el și spuse:

– Nu, nu dor deloc. Te rog, mai fă. Când Laurence, cu multă grijă, începu să-l mângâie din nou, Temeraire scoase un sunet ciudat, ca și cum ar fi tors și, dintr-odată, începu să tremure din tot trupul. Cred că-mi place, adăugă el, în timp ce ochii i se împăienjeneau și pleoapele îi cădeau grele.

Laurence își smulse mâna.

– O, Doamne! exclamă el, privind împrejur profund stânjenit. Din fericire, în clipa aceea nu erau prin preajmă alți dragoni sau aviatori. Ar fi mai bine să vorbesc neîntârziat cu Celeritas. Cred că intri în călduri pentru prima dată. Ar fi trebuit să-mi dau seama când au început să-ți crească: trebuie să însemne că ai ajuns la deplina maturitate.

Temeraire clipi.

– O, foarte bine, dar trebuie să te oprești? întrebă el cu glas tânguitor.

– Este o veste excelentă, spuse Celeritas după ce Laurence îi comunică această informație. Nu putem încă să-l reproducem, căci nu ne putem lipsi de el atâta vreme, dar sunt foarte mulțumit. Întotdeauna îmi fac griji când trimit la luptă un dragon imatur. Și îi voi înștiința pe crescători; ei se vor gândi la cele mai bune încrucișări posibile. Adăugarea sângelui Imperial la rasele noastre nu poate fi decât un imens beneficiu.

– Există ceva… vreun mijloc de alinare…

Laurence se opri, neștiind exact cum să formuleze întrebarea într-un fel care să nu pară ofensator.

– Va trebui să vedem, dar nu cred că trebuie să-ți faci griji, răspunse Celeritas sec. Nu suntem precum caii sau câinii, putem să ne controlăm cel puțin la fel de bine ca voi, oamenii.

Laurence era ușurat; se temuse că acum lui Temeraire ar fi putut să i

se pară greu să fie în preajma lui Lily, a Messoriei sau a altor femele-dragoni, deși se gândea că Dulcia era prea mică pentru a-i trezi interesul ca parteneră. Însă Temeraire nu exprima niciun interes de felul acesta față de ele. Laurence își luă inima-n dinți să-l întrebe, o dată sau de două ori, într-o manieră aluzivă, dar Temeraire păru mai cu seamă nedumerit în această privință.

În orice caz, existau anumite schimbări, care deveniră perceptibile treptat. Laurence observă mai întâi că Temeraire era mai des treaz de dimineață, fără să trebuiască să fie deșteptat. De asemenea, i se modifică apetitul: mânca mai rar, dar în cantități mai mari și putea să lase să treacă de bunăvoie și două zile fără să mănânce deloc.

Laurence își făcea griji că Temeraire se înfometa pentru a evita neplăcerea de a nu i se acorda întâietate sau privirile pieziș ale altor dragoni la noua lui înfățișare. Și totuși temerile îi fură potolite într-un mod impresionant, la nicio lună după creșterea gulerului. Tocmai aterizase cu Temeraire lângă terenurile de hrănire și stătea să privească, departe de mulțimea de dragoni care se adunase, când Lily și Maximus fură chemați la hrană. Dar, de data aceasta, împreună cu ei apăru și un alt dragon, un nou-venit, dintr-o rasă pe care Laurence n-o mai văzuse până atunci, cu aripile marmorate, cu nervuri portocalii, galbene și maronii răspândite printr-un ivoriu aproape translucid, și foarte mare, dar nu mai mare decât Temeraire.

Ceilalți dragoni din adăpost le făcură loc și îi priviră coborând, dar Temeraire scoase pe neașteptate, din adâncul gâtlejului, un hârâit gros, nu chiar un mârâit, ci un sunet foarte asemănător cu orăcăitul unei broaște, dacă putea cineva să-și imagineze o broască de vreo douăsprezece tone, și sări jos, după ei, neinvitat.

Laurence nu putea distinge fețele văcarilor atât de departe, dar se învârteau în jurul gardurilor, luați parcă pe nepregătite. Cu toate acestea, era destul de limpede că niciunul nu ținea să încerce să-l alunge pe Temeraire, ceea ce nu era de mirare, având în vedere că dragonul era deja mânjit de sus până jos de sângele primei vaci. Lily și Maximus nu protestară, iar dragonul necunoscut, firește, nici măcar nu remarcă întâmplarea ca pe ceva neobișnuit și, după o clipă, văcarii eliberară alte șase animale pe terenuri, ca toți cei patru dragoni să poată mânca pe săturate.

– Are o conformație splendidă. Este al dumneavoastră, nu-i așa? Laurence se întoarse și se văzu abordat de un străin, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni groși de lână și o haină simplă de civil, ambele cu imprimeuri în solzi de dragon. Era cu siguranță aviator și, pe lângă asta, ofițer, cu alură și glas de gentilom, însă vorbea cu un puternic accent francez, iar Laurence rămase pe moment descumpănit de prezența lui.

Francezul nu era singur: era însoțit de Sutton, care acum se apropia să facă prezentările. Numele francezului era Choiseul.

– Am sosit abia aseară din Austria, cu Praecursoris, spuse Choiseul, arătând către dragonul marmorat de jos, care lua cu grație încă o oaie, evitând cu dibăcie sângele care țâșnea din cea de-a treia victimă a lui Maximus.

– Are vești bune pentru noi, deși nu se arată prea optimist în privința asta, spuse Sutton. Austria se mobilizează; intră iarăși în război cu Bonaparte și îndrăznesc să spun că acesta va trebui să-și mute cât de curând atenția dinspre Canal spre Rin.

– Sper că nu vă spulber speranțele în vreun fel; aș fi dezolat să vă neliniștesc inutil, zise Choiseul. Dar nu pot spune că am mare încredere în șansele lor. Nu doresc să par nerecunoscător. Forțele austriece au fost destul de generoase ca să-mi asigure mie și lui Praecursoris adăpost pe timpul Revoluției și le sunt profund îndatorat, dar arhiducii sunt neghiobi și nu vor să asculte de cei câțiva generali competenți pe care-i au. Arhiducele Ferdinand să se lupte cu geniul de la Marengo și din Egipt! E o absurditate!

– N-aș spune că bătălia de la Marengo a fost condusă atât de strălucit, remarcă Sutton. Dacă austriecii ar fi reușit să-și aducă la timp din Verona cea de-a doua divizie aeriană, am fi avut un sfârșit foarte diferit. A fost mai degrabă noroc.

Laurence simțea că nu stăpânește destul de bine domeniul tacticii terestre ca să-și exprime punctul de vedere, dar asta aducea periculos de mult a bravadă. În orice caz, avea un viu respect pentru noroc, iar Bonaparte părea să atragă o porție mai mare decât cei mai mulți generali.

Cât despre Choiseul, acesta doar schiță un zâmbet și nu-l contrazise, spunând doar atât:

– Poate că temerile mele sunt exagerate. Totuși, ele ne-au adus aici, căci poziția noastră într-o Austrie înfrântă ar fi de neconceput. Există mulți oameni din fostul meu departament care sunt foarte înverșunați împotriva mea pentru că le-am luat un dragon atât de valoros cum e Praecursoris, explică el, răspunzând aerului întrebător al lui Laurence. Prietenii m-au avertizat că Bonaparte are de gând să ne ceară să ne predăm, în orice termeni stabiliți de el, și să ne acuze de trădare. Așadar, am fost forțați să fugim, iar acum apelăm la generozitatea voastră.

Vorbea într-o manieră degajată, plăcută, dar ochii îi erau înconjurați de cute adânci și erau nefericiți. Laurence îl privi cu compasiune. Mai cunoscuse asemenea ofițeri francezi, oameni ai Marinei care fugiseră din Franța după Revoluție, suferind în tăcere pe țărmurile Angliei. Postura lor era tristă și amară. Erau mai rău, după părerea lui, decât nobilii doar deposedați care fugiseră ca să-și salveze viața, căci ei simțeau toată durerea de a sta deoparte în timp ce națiunea lor era în război, și fiecare victorie sărbătorită în Anglia era o pierdere sfâșietoare pentru propria lor oaste.

– O, da, suntem deosebit de generoși să oferim adăpost unui asemenea Chanson-de-Guerre, zise Sutton, pe un ton de aspră, dar bine intenționată persiflare. În definitiv, avem atâția dragoni de talie grea încât abia mai putem strecura unul, mai cu seamă un luptător atât de frumos și de bine pregătit.

Choiseul îl aprobă cu o ușoară înclinare a capului și privi cu afecțiune în jos, către dragonul său.

– Accept bucuros complimentul pentru Praecursoris, dar aveți deja multe exemplare frumoase aici: acel Regal Copper arată extraordinar și, după coarnele lui, observ că încă nu a ajuns la deplina maturitate. Iar dragonul dumneavoastră, domnule căpitan Laurence, e vreo rasă nouă, nu-i așa? N-am mai văzut unul ca el.

– Nu, și nici nu e de așteptat să mai vezi, spuse Sutton, dacă nu ocolești jumătate de lume.

– Este un Imperial, domnule, o rasă chineză, zise Laurence, sfâșiat între dorința de a nu se grozăvi și incontestabila plăcere de a o face.

Reacția uluită a lui Choiseul, deși stăpânită cu decență, era extrem de satisfăcătoare, dar pe urmă Laurence fu obligat să-i descrie circumstanțele în care se alesese cu Temeraire și nu putea să nu se simtă oarecum jenat povestind unui francez triumfala capturare a unei corăbii franceze și a unui ou francez.

Însă Choiseul era obișnuit pesemne cu asemenea situații, și ascultă povestea cu aparentă curtoazie, deși nu făcu niciun comentariu. Cu toate că Sutton era tentat să stăruie puțin prea satisfăcut asupra pierderii francezilor, Laurence se grăbi să întrebe ce avea de făcut Choiseul în adăpost.

– Am înțeles că există o formație care se antrenează și că Praecursoris și cu mine urmează să luăm parte la manevre: cred că ideea e să fim un fel de întăriri, când situația o cere, spuse Choiseul. Celeritas speră, de asemenea, că Praecursoris poate să dea o mână de ajutor în antrenarea celor mai grele animale ale voastre pentru zborul în formație: noi am zburat mereu în dispozitiv, deja de aproape paisprezece ani.

Un colosal iureș de aripi le întrerupse conversația, când ceilalți dragoni fură chemați pe terenurile de hrănire, întrucât primii patru terminaseră de mâncat, iar Temeraire și Praecursoris încercară amândoi să aterizeze pe același bolovan confortabil din apropiere. Laurence fu surprins să-l vadă pe Temeraire dezvelindu-și colții și zbârlindu-și gulerul către mai vârstnicul dragon.

– Vă rog să mă scuzați, spuse el repede și se grăbi să găsească alt loc, strigându-l pe Temeraire. Îl văzu, cu ușurare, schimbând direcția și urmându-l.

– Aș fi venit la tine, zise Temeraire, cu o undă de reproș, aruncând un ochi mijit către Praecursoris, care acum era cocoțat pe locul disputat și vorbea în șoaptă cu Choiseul.

– Sunt oaspeți aici; e politicos să cedezi, spuse Laurence. Nu știam că ești atât de înverșunat în probleme de întâietate, dragul meu.

Temeraire săpă cu ghearele pământul din fața lui.

– Nu e deloc mai mare decât mine, protestă el. Și nu este un Longwing, așa că nu scuipă otravă, iar în Britania nu există dragoni care suflă foc. Nu văd de ce e mai bun decât mine.

– Nu e niciun strop mai bun, nici pomeneală, îl asigură Laurence, mângâindu-i piciorul încordat. Întâietatea e mai mult o formalitate și tu ești perfect îndreptățit să mănânci cu ceilalți. Te rog totuși să nu fii arțăgos; au fugit de pe Continent ca să scape de Bonaparte.

– O! Gulerul i se pleoști treptat către gât și Temeraire se uită la dragonul necunoscut cu mai mult interes. Dar vorbesc franceza. Dacă sunt francezi, de ce se tem de Bonaparte?

– Sunt regaliști, loiali Bourbonilor, îi explică Laurence. Cred că au plecat după ce iacobinii l-au omorât pe rege. A fost cumplit în Franța o vreme, aș zice, și, cu toate că Bonaparte măcar nu taie capul nimănui, în ochii lor nu e cu mult mai bun. Te asigur că-l disprețuiesc mai mult decât noi.

– Ei, bine, îmi pare rău dacă am fost nepoliticos, murmură Temeraire și se îndreptă, ca să i se adreseze lui Praecursoris: *Veuillez m'excuser, si je vous ai dérangé* [2], spuse el, spre uimirea lui Laurence.

Praecursoris se întoarse:

– *Mais non, pas du tout* [3], răspunse el cu blândețe, înclinându-și capul. *Permettez que je vous présente Choiseul, mon capitaine* [4], adăugă el.

– *Et voici Laurence, le mien* [5], spuse Temeraire. Laurence, te rog înclină-te, spuse el cu glas scăzut, văzând că acesta se holba fără să se clintească.

Laurence făcu de îndată o plecăciune. Firește, nu putea întrerupe conversația ceremonioasă, dar ardea de curiozitate și, de îndată ce își croiau drum către lac, pentru baia lui Temeraire, întrebă:

– Dar cum Dumnezeu ai ajuns să vorbești franceza?

Temeraire întoarse capul:

– Ce vrei să spui? E ceva foarte neobișnuit să vorbești franceza? N-a fost greu deloc.

– Păi, este extraordinar de ciudat, atât timp cât știu că n-ai auzit nicio vorbă în franceză; în niciun caz de la mine, care am noroc dacă reușesc să leg două vorbe de salut fără să mă fac de râs, spuse Laurence.

– Nu mă mir că vorbește franceza, zise Celeritas, când Laurence îi ceru părerea, mai târziu în după-amiaza aceea, lângă terenurile de hrănire, ci doar de faptul că nu l-ai auzit mai înainte. Vrei să spui că Temeraire n-a vorbit franceza când a ieșit din ou? A vorbit direct engleza?

– Ăă, da, răspunse Laurence. Mărturisesc că am fost surprinși, dar numai pentru că l-am auzit vorbind atât de repede. E ceva neobișnuit?

– Faptul că a vorbit, nu. Noi, dragonii, învățăm limba prin coaja oului, îi spuse Celeritas. Și, întrucât a fost la bordul unui vas francez în lunile de dinaintea eclozării, nu sunt deloc surprins că știe această limbă. Mă miră mult mai mult faptul că a fost în stare să vorbească engleza după numai o săptămână la bord. Fluent?

– Din prima clipă, răspunse Laurence, încântat de noua dovadă a calităților nemaivăzute ale lui Temeraire. Mă surprinzi întruna, dragul meu, adăugă el, mângâind gâtul dragonului și făcându-l să strălucească de mulțumire.

Dar Temeraire continuă să fie oarecum mai irascibil, mai cu seamă când venea vorba de Praecursoris. Nu exista o animozitate deschisă, nici vreo ostilitate anume, dar era în mod evident dornic să se dovedească egalul mai vârstnicului dragon, în special după ce comandantul de instrucție începu să-l includă pe Chanson-de-Guerre în manevrele lor.

Laurence se bucura în taină să vadă că Praecursoris nu era la fel de fluid sau de grațios în aer ca Temeraire, însă experiența lui și a căpitanului său conta enorm și cunoșteau sau își însușiseră deja

multe dintre manevrele în formație. Temeraire deveni foarte zelos în munca lui. Laurence se întorcea uneori de la masă și-l găsea zburând singur deasupra lacului, exersând manevrele pe care cândva le găsea atât de plictisitoare și, nu o singură dată, ceruse chiar să sacrifice o parte din timpul lor dedicat cititului în favoarea exercițiilor suplimentare. Ar fi muncit zi de zi până la epuizare dacă nu l-ar fi oprit Laurence.

În cele din urmă, Laurence se duse să-i ceară sfatul lui Celeritas, sperând să afle vreo cale de a domoli ardoarea lui Temeraire sau, poate, să-l convingă să-i despartă pe cei doi dragoni. Dar comandantul de instrucție îi ascultă obiecțiile și spuse cu calm:

– Căpitane Laurence, tu te gândești la fericirea dragonului tău. Așa trebuie să fie, dar eu trebuie să mă gândesc mai întâi la pregătirea lui și la nevoile Forțelor Aeriene. Nu ești de acord că progresează rapid și la un înalt nivel de dibăcie, de când a venit Praecursoris?

Laurence rămase înmărmurit: ideea că Celeritas promovase deliberat această rivalitate pentru a-l încuraja pe Temeraire fu în prima clipă surprinzătoare, apoi aproape jignitoare.

– Domnule, Temeraire a fost mereu conștiincios, și-a dat toată silința, începu el furios și se opri doar când Celeritas mârâi ca să-l întrerupă.

– Potolește-te, căpitane, spuse el, cu aspră ironie. Nu-l jignesc. Adevărul este e prea inteligent ca să fie un luptător ideal în formație. Dacă lucrurile ar sta altfel, l-am face cap de formație sau independent și s-ar descurca foarte bine. Dar, în situația de față, având în vedere greutatea lui, trebuie să-l avem în formație și asta înseamnă că trebuie să învețe manevrele de rutină. Acestea pur și simplu nu pot să-i stârnească interesul. Nu este o nemulțumire foarte obișnuită, dar am mai întâlnit-o, iar semnele sunt inconfundabile.

Din nefericire, Laurence nu putea să-l contrazică; observațiile lui Celeritas erau perfect adevărate. Văzând că Laurence rămăsese tăcut, comandantul de instrucție continuă:

– Această rivalitate adaugă suficientă savoare ca Temeraire să-și

depășească firească plictiseală, care s-ar transforma în curând în frustrare. Încurajează-l, laudă-l, păstrează-i încrederea în afecțiunea ta și nu va suferi pentru puțină ciorovăială cu un alt mascul. E foarte normal la vârsta lui și e mai bine să se înverșuneze împotriva lui Praecursoris decât a lui Maximus. Praecursoris e destul de bătrân încât să nu i-o ia în nume de rău.

Laurence nu putea fi atât de optimist. Celeritas nu văzuse cum se tulbura Temeraire. Cu toate acestea, nici nu putea nega faptul că obiecțiile lui aveau o motivație subiectivă: nu-i plăcea să-l vadă pe Temeraire muncindu-se atât. Dar, desigur, trebuia să fie pus la treabă. Toți trebuiau.

Aici, în pașnicul nord înverzit, era ușor să uiți că Anglia era în mare pericol. Villeneuve și flota franceză acționau încă în voie, conform rapoartelor. Nelson îi urmărise tocmai până în Indiile de Vest doar ca să-i scape din nou, iar acum îi căuta disperat în Atlantic. Intenția lui Villeneuve era, fără îndoială, aceea de a-i întâmpina lângă Brest și pe urmă de a încerca să cucerească strâmtoarea Dover. Bonaparte avea un număr imens de nave de transport înghesuite în fiecare port de-a lungul coastei franceze, așteptând doar o asemenea breșă în Canal pentru a-și transborda uriașa armată invadatoare.

Laurence luase parte la o misiune de blocadă timp de multe luni lungi și știa foarte bine cât de dificil era să menții disciplina în nesfârșitele, monotonele zile, fără niciun inamic la orizont. Diversitatea unei companii mai numeroase, un peisaj mai variat, cărțile, jocurile, toate aceste lucruri făceau ca datoria antrenamentului să fie cu mult mai plăcută, dar acum își dădea seama că, în felul lor, erau la fel de perfide ca monotonia.

Așadar, nu făcu decât să se încline, spunând:

– Vă înțeleg intenția, domnule. Vă mulțumesc pentru explicație.

Dar Laurence se întoarse la Temeraire la fel de hotărât să stăvilească antrenamentele aproape obsesive și, dacă era posibil, să găsească o metodă alternativă de a antrena interesul dragonului legat de exercițiile de manevră.

Acestea erau circumstanțele în care îi veni pentru prima oară ideea

de a-i explica lui Temeraire tactica de luptă în formație. O făcea mai mult pentru binele dragonului decât pentru al lui, sperând să-i stârnească un interes mai intelectual față de manevre. Însă Temeraire urmărea subiectul cu ușurință și, în curând, lecțiile deveniră adevărate discuții, chiar mai prețioase pentru Laurence decât pentru Temeraire și mai mult decât compensatoare pentru lipsa lui de participare la dezbaterile pe care le țineau între ei căpitanii.

Împreună, se apucară să conceapă o serie de manevre proprii, exploatând neobișnuitele aptitudini de zbor ale lui Temeraire, care puteau fi adaptate la ritmul mai lent și mai metodic al formației. Celeritas însuși vorbise despre elaborarea unor astfel de manevre, dar nevoia urgentă ca formația să intre în luptă îl obligase să-și lase deocamdată planul deoparte.

Laurence recuperă din pod un vechi panou de zbor, îl cooptă pe Hollin să-l ajute să-i repare piciorul rupt și îl așeză în poiana lui Temeraire, sub ochii plini de curiozitate ai dragonului. Era un fel de vastă diorama montată pe o masă, cu un grilaj deasupra. Laurence nu avea un set adecvat de figurine de dragoni pe care să le atârne de el, dar le înlocui cu bucăți de lemn cioplite și colorate care, legate de grilaj cu fire de ață, puteau să reproducă poziții tridimensionale, pe care să le analizeze.

De la bun început, Temeraire dădu dovadă de o înțelegere intuitivă a luptei aeriene. Putea să declare pe loc dacă o manevră era sau nu realizabilă și să descrie mișcările necesare în cazul în care era. Inspirația inițială pentru o nouă manevră venea, cel mai adesea, de la el. Laurence, în schimb, putea să evalueze mai bine capacitățile militare corespunzătoare diverselor poziții și să sugereze modificările care ar îmbunătăți forța exercitată.

Discuțiile lor erau însuflețite și zgomotoase și atrăgeau atenția celorlalți membri ai echipajului. Granby ceru cu sfială să se uite și, când Laurence îi dădu permisiunea, fu în scurt timp urmat de sublocotenentul Evans și de mulți dintre aviaspiranți. Anii de antrenament și experiență le ofereau o bază de cunoștințe care lui Laurence și lui Temeraire le lipsea și propunerile lor contribuiră la cizelarea planului.

– Domnule, ceilalți m-au rugat să vă propun să încercăm, poate, unele dintre noile manevre, îi spuse Granby după câteva săptămâni. Am fi mai mult decât bucuroși să ne sacrificăm serile pentru această muncă. Ar fi păcat să nu avem șansa de a arăta ce poate face.

Laurence era profund mișcat, nu numai de entuziasmul lor, ci și de faptul că Granby și ceilalți membri ai echipajului erau la fel de dornici să-l vadă pe Temeraire apreciat și recunoscut. Era într-adevăr foarte bucuros să-i descopere pe ceilalți la fel de mândri de și pentru Temeraire.

– Dacă mâine-seară vom avea suficiente ajutoare, probabil că am putea, răspunse Laurence.

Toți ofițerii, de la cei trei mesageri ai săi în sus, erau prezenți cu zece minute mai devreme. Laurence îi cercetă ușor amuzat și coborî la sol, împreună cu Temeraire, după vizita lor zilnică la lac. Abia acum, văzându-i pe toți așteptând aliniați, își dădea seama că oamenii lui purtau uniforme complete, chiar și acum, la această ședință de zbor improvizată. Membrii celorlalte echipaje aeriene puteau fi adesea văzuți fără tunici sau eșarfe, în special în zilele fierbinți din ultima vreme. Nu putea să nu considere acest lucru drept un compliment la adresa propriei sale conduite.

Domnul Hollin și echipajul de sol erau și ei pregătiți și așteptau. Chiar dacă Temeraire avea tendința să se foiască nerăbdător, îl îmbrăcară iute în harnașamentul de luptă și echipajul aerian se înghesui la bord.

– Toți sunt la bord, pregătiți, anunță Granby, ocupându-și propria poziție de lansare, pe umărul drept al dragonului.

– Foarte bine, spuse Laurence. Temeraire, vom începe cu executarea de două ori a manevrei standard de patrulare pe vreme bună, pe urmă, la semnalul meu, trecem la versiunea modificată.

Temeraire încuviință din cap, cu ochii strălucind, și se lansă în aer. Era cea mai simplă din noile lor manevre și Temeraire o execută fără dificultate. Însă, după cum observă Laurence imediat ce Temeraire ieși din ultima întoarcere în spirală și reveni la poziția sa de referință, marea problemă avea să fie adaptarea echipajului. Pușcașii

rataseră cel puțin jumătate din ținte și coastele lui Temeraire erau pătate în locurile unde sacii ușori, umpluți cu cenușă, care țineau loc de bombe în cadrul antrenamentelor, îl loviseră în loc să cadă.

– Ei, bine, domnule Granby, avem ceva de muncă până să putem face o demonstrație vrednică de laudă, remarcă Laurence, iar Granby încuviință mâhnit.

– Într-adevăr, domnule; poate dacă ar zbura puțin mai încet la început… sugeră Granby.

– Mă gândesc că poate ar trebui să ne adaptăm și gândirea, spuse Laurence, studiind configurația urmelor de cenușă. Nu putem azvârli bombe în timpul acestor întoarceri rapide pe care le face; n-avem cum să fim siguri că nu-l nimerim. Așadar, nu putem acționa constant: trebuie să așteptăm și să eliberăm echivalentul unei întregi salve de bord în clipele când este ridicat. Riscul e mai mare să ratăm o țintă cu totul, dar riscul acesta poate fi acceptat, celălalt nu.

Temeraire zbură într-un circuit lin, în timp ce spinariștii și naceliștii își potriviră echipamentul de bombardament. De data aceasta, când încercară manevra din nou, Laurence văzu sacii căzând, fără ca pe trupul lui Temeraire să se zărească urme proaspete. Pușcașii, așteptând și ei părțile drepte ale traseului, își îmbunătățiră de asemenea prestația și, după câteva repetiții, Laurence era satisfăcut de rezultate.

– Când vom reuși să ne lansăm întreg arsenalul de bombe și să atingem poate o rată de succes de optzeci la sută cu tirul nostru de artilerie în cadrul acestei manevre și al celorlalte patru manevre noi, voi considera că munca noastră merită să fie supusă atenției lui Celeritas, declară Laurence, când coborâră cu toții și echipajul de sol îl dezbrăca pe Temeraire, ștergându-i praful și negreala de pe piele. Și cred că este realizabil în cel mai înalt grad. Vă felicit pe toți, domnilor, pentru o execuție cât se poate de lăudabilă.

Laurence fusese până atunci zgârcit cu elogiile, nevrând să dea impresia că încearcă să intre în grațiile echipajului său, dar acum simțea că nicio dovadă de entuziasm nu era prea mare. Și era mulțumit să vadă reacția sinceră a ofițerilor la cuvintele lui de apreciere. Erau cu toții la fel de dornici să continue și, după alte

patru săptămâni de exerciții, Laurence începea să se gândească serios să-i pregătească pentru o demonstrație în fața unui public mai larg, când decizia îi fu luată din mâini.

– Manevra de aseară a fost o versiune interesantă, căpitane, îi spuse Celeritas la sfârșitul ședinței de dimineață, când formația ateriză și echipajul debarcă. Hai să vă vedem executând-o mâine în formație.

Acestea fiind zise, Celeritas făcu un semn cu capul, concediindu-l, iar lui Laurence nu-i rămase decât să adune echipajul pentru o ultimă repetiție grăbită.

Temeraire era încordat în seara aceea, târziu, după ce toți ceilalți se întorseseră înăuntru, iar el și Laurence stăteau tăcuți unul lângă altul, în întuneric, prea obosiți ca să facă altceva decât să se odihnească unul în compania celuilalt.

– Haide, nu te lăsa pradă neliniștii, spuse Laurence. Te vei descurca foarte bine mâine, ți-ai însușit toate manevrele, de la început până la sfârșit. Am amânat doar pentru ca echipajul să se perfecționeze.

– Nu sunt foarte îngrijorat în privința zborului. Dar dacă Celeritas nu e de acord cu manevrele? întrebă Temeraire. Ar însemna că ne-am pierdut tot timpul degeaba.

– Dacă ar fi socotit manevrele total lipsite de sens, nu ne-ar acordat nicio atenție, îl asigură Laurence. Și, în orice caz, timpul nostru n-ar fi irosit câtuși de puțin: membrii echipajului și-au învățat cu toții treaba mult mai bine, căci au fost nevoiți să fie mai atenți și să se gândească mai mult la sarcinile lor. Și, chiar dacă Celeritas ne-ar dezaproba în întregime, tot aș considera că aceste seri ale noastre au fost petrecute cu folos.

În cele din urmă, îl liniști pe Temeraire să adoarmă, iar el ațipi lângă dragon. Deși era începutul lui septembrie, căldura verii persista și nu i se făcu frig. În ciuda tuturor asigurărilor pe care i le dăduse lui Temeraire, Laurence era treaz și sprinten încă de la primele raze ale soarelui și nu putea să-și reprime în întregime o anumită neliniște pe care o simțea în piept. Majoritatea oamenilor lui erau la micul dejun la fel de devreme ca el, așa că socoti important să stea de vorbă cu mai mulți dintre ei și să mănânce cu poftă; ar fi preferat să

nu ia altceva decât o cafea.

Când ieși în curtea de antrenament, îl găsi acolo pe Temeraire, gata echipat și privind peste vale, biciuind neliniștit aerul cu coada. Celeritas nu venise încă. Trecură cincisprezece minute până să sosească vreunul dintre ceilalți dragoni și, până atunci, Laurence îl luase pe Temeraire, împreună cu echipajul său, să zboare câteva ture în zonă. Sergenții mai tineri și aviaspiranții aveau în mod deosebit tendința de a fi gălăgioși, așa că Laurence puse gradații să repete schimbarea locurilor, ca să le astâmpere energia.

Dulcia aterizâ, cu Maximus după ea. Acum formația era completă și Laurence îl aduse pe Temeraire înapoi în curte. Celeritas încă nu sosise. Lily căsca de-i trosneau fălcile. Praecursoris discuta cu glas scăzut cu Notidus, dragonul Pascal's Blue, care vorbea și el franceza, oul său fiind achiziționat dintr-o crescătorie din Franța cu mulți ani în urmă, când relațiile fuseseră destul de amiabile ca să permită asemenea schimburi. Temeraire continua să se uite pieziș la Praecursoris, dar de data aceasta pe Laurence nu-l deranja, dacă asta îi oferea un moment de detașare.

Un fâlfâit năvalnic de aripi îi atrase atenția. Ridicând privirea, îl văzu pe Celeritas apropiindu-se să aterizeze, iar în spatele lui, micșorându-se cu repeziciune, erau siluetele mai multor dragoni Winchester și Greyling care se îndepărtau în diferite direcții. Mai jos, pe cer, doi Yellow Reaperi se îndreptau spre sud împreună cu Victoriatus, deși convalescența Parnassianului rănit nu era tocmai încheiată. Toți dragonii intrară în alertă, ridicându-se. Glasurile căpitanilor se stinseră, echipajele se cufundară într-o liniște grea, așteptând, toate acestea înainte ca Celeritas să atingă măcar pământul.

– Villeneuve și flota lor au fost prinși, anunță Celeritas, ridicând glasul ca să fie auzit. Au fost înconjurați în portul Cadiz, împreună cu flota spaniolă.

Chiar în timp ce vorbea, servitorii ieșeau în goană din castel, cărând cutii și saci împachetați în grabă. Până și slujnicele și bucătarii fuseseră aduși cu arcanul. Fără să i se ordone, Temeraire se ridică pe toate cele patru picioare, întocmai ca dragonii ceilalți. Membrii echipajului de sol desfășurau deja plasa de pântece și urcau să

instaleze corturile.

– Mortiferus a fost trimis la Cadiz. Formația lui Lily trebuie să plece de îndată la Canal, să-i ia locul. Căpitane Harcourt, spuse Celeritas, întorcându-se către ea. Excidium rămâne la Canal și el are optzeci de ani de experiență; tu și Lily trebuie să vă antrenați cu el în fiecare moment liber pe care-l aveți. Deocamdată îi dau căpitanului Sutton comanda formației. Nu este un reproș la adresa activității tale, dar, ținând seama de scurtarea perioadei de pregătire, trebuie să avem pe cineva cu mai multă experiență în acest rol.

De obicei căpitanul dragonului cap de formație prelua comanda, în special fiindcă animalul respectiv trebuia să deschidă fiecare manevră, dar Harcourt clătină din cap fără să se arate în niciun fel jignită.

– Da, desigur, spuse ea. Glasul îi sună puțin prea strident și Laurence îi aruncă o privire compătimitoare. Lily ieșise din ou neașteptat de repede și Harcourt devenise căpitan când nici nu-și isprăvise bine perioada de instrucție. Aceasta putea fi foarte bine prima ei misiune, sau pe-aproape.

Celeritas îi făcu un semn aprobator cu capul.

– Căpitane Sutton, te vei consulta, firește, cu căpitanul Harcourt cât mai mult posibil.

– Desigur, răspunse Stutton, înclinând capul în fața lui Harcourt, din locul unde se afla, pe spinarea Messoriei.

Bagajele era deja fixate și Celeritas își luă o clipă să inspecteze fiecare harnașament în parte.

– Foarte bine, testați-vă încărcătura. Maximus, începe!

Unul câte unul, dragonii se ridicară cu toții pe picioarele din spate, stârnind o vijelie în întreaga curte când începură să bată din aripi și să-și scuture echipamentul, încercând să-l desfacă. Unul câte unul, se lăsară la pământ și raportară:

– Totul în regulă.

– Echipajele de sol la bord! ordonă Celeritas și Laurence privi cum Hollin și oamenii lui intrară iute în instalația de pântece și își strânseră centurile pentru lungul zbor. Semnalul se înălță de dedesubt, indicând că erau gata, și Laurence făcu semn cu capul stegarului său, Turner, care ridică un fanion verde. Echipajele lui Maximus și Praecursoris ridicară fanioanele abia o clipă mai târziu. Dragonii mai mici așteptau deja.

Celeritas se lăsă înapoi pe picioarele din spate, examinându-i pe toți.

– Zbor bun! spuse el simplu.

Asta fu tot, fără alte ceremonii sau pregătiri. Stegarul căpitanului Sutton ridică steagul care indica *formația sus* și Temeraire țâșni în aer cu ceilalți, ocupându-și poziția lângă Maximus. Vântul bătea dinspre nord-vest, aproape direct în spatele lor, și când se ridicară prin stratul de nori, Laurence zări, departe, spre vest, palida strălucire a razelor de soare pe luciul apei.

III

9

Plumbul trecu atât de aproape încât răscoli părul lui Laurence; pârâitul replicii răsună în spatele lui și Temeraire se năpusti la dragonul francez când trecură în goană pe lângă el, lăsând șanțuri adânci în pielea de un albastru întunecat, chiar în momentul când se răsuci cu grație pentru a evita ghearele celuilalt dragon.

– Este un Fleur-de-Nuit, domnule, coloritul! strigă Granby, cu vântul biciuindu-i părul, când dragonul albastru se retrase cu un urlet și se întoarse brusc pentru un nou atac asupra formației. Echipajul lui cobora deja să stăvilească sângele: rănile nu erau grave.

Laurence clătină din cap.

– Da. Domnule Martin, strigă el mai tare, explozibil! Le vom face o demonstrație data viitoare când trec.

Rasele franceze erau robuste și periculoase, dar erau nocturne din fire și ochii lor erau sensibili la izbucniri neașteptate de lumină strălucitoare.

– Domnule Turner, semnalul pentru explozibil, te rog.

O confirmare rapidă veni dinspre stegarul Messoriei, care, la rândul ei, era angajată în respingerea unui atac energic lansat de un dragon francez de talie medie asupra flancului formației. Laurence îl lovi ușurel pe Temeraire peste ceafă, făcându-l atent.

– O să-i administrăm dragonului Fleur-de-Nuit o doză de explozibil! strigă el. Rămâi în poziția asta și așteaptă semnalul.

– Da, sunt gata, răspunse Temeraire, cu o profundă notă de exaltare în glas. Aproape tremura.

– Fii atent, te rog, nu putu să nu adauge Laurence. Dragonul francez era mai vârstnic, judecând după cicatricile pe care le avea, și Laurence nu voia să-l vadă pe Temeraire rănit din prea multă încredere în sine.

Dragonul Fleur-de-Nuit țâșni către ei, încercând din nou să treacă în viteză printre Temeraire și Nitidus. Scopul era, evident, să împrăștie formația, lăsând-o pe Lily vulnerabilă atacului din spate, într-o ulterioară ciocnire. Sutton semnaliza deja o nouă manevră care avea să le schimbe direcția și să-i ofere lui Lily un alt unghi de atac împotriva dragonului Fleur-de-Nuit, cel mai mare dintre agresorii francezi, dar înainte ca acest lucru să poată fi realizat, următoarea ciocnire trebuia evitată.

– Tot echipajul pe poziții! Pregătiți explozibilul! strigă Laurence folosind portavocea ca să-și amplifice ordinele, în timp ce masiva creatură albastru cu negru venea răcnind către ei. Viteza confruntării depășea cu mult orice trăise până atunci Laurence. În Marină, un schimb de focuri putea dura cinci minute; aici o ciocnire se termina în mai puțin de unul și apoi venea o alta, aproape imediat. De data aceasta dragonul francez ținti mai aproape de Nitidus, nemaivoind să aibă de-a face cu ghearele lui Temeraire. Mai micul Pascal's Blue n-ar fi fost în stare să-și apere poziția împotriva trupului uriaș.

– Banda dreaptă! Apropie-te de el! îi strigă el lui Temeraire, care reacționă imediat: imensele sale aripi negre se rotiră de îndată, basculând echipajul către dragonul Fleur-de-Nuit, iar Temeraire îi ținu calea mai iute decât ar fi putut face un dragon de luptă grea. Dragonul inamic tresări și se uită la ei din reflex, iar Laurence, zărind pentru o clipă ochii alburii, strigă:

– Aprindeți explozibilul!

Închise ochii exact la timp. Explozia scânteietoare era vizibilă chiar și prin pleoape și dragonul Fleur-de-Nuit răcni de durere. Laurence

deschise ochii și îi văzu pe Temeraire lovind cu sălbăticie dragonul francez, săpând adânc în pântecele lui, și pe pușcașii lui ținând sub rafale naceliștii din cealaltă parte.

– Temeraire, păstrează-ți poziția! strigă Laurence. Temeraire era în pericolul de a rămâne în urmă, în elanul lui de a-l ține la distanță pe celălalt dragon.

Tresărind, Temeraire bătu agitat din aripi și se năpusti înapoi la locul său din formație. Stegarul lui Sutton ridică un fanion verde și se întoarseră, toți ca unul, într-o buclă strânsă, cu Lily deschizându-și deja fălcile și șuierând. Dragonul Fleur-de-Nuit zbura orbește, șiroind de sânge, în timp ce echipajul său încerca să-l ghideze în direcția opusă.

– Inamic deasupra! Inamic deasupra! Veghetorul lui Maximus de la babord arăta frenetic în sus. Chiar în timp ce băiatul țipa, un răcnet cumplit, ca un tunet, le răsună în urechi, acoperindu-i vorbele: un Grand Chevalier coborî spre ei în picaj. Pântecele palid îi îngăduise dragonului să se piardă în stratul greu de nori neobservat de veghetori, iar acum se îndrepta către Lily, desfăcându-și larg ghearele imense. Era aproape de două ori mai mare decât ea și îl depășea până și pe Maximus.

Laurence fu șocat să-i vadă pe Immortalis și pe Maximus prăbușindu-se brusc; își dădu seama, cu întârziere, că era reflexul despre care îi prevenise Celeritas, cu multă vreme în urmă: reacția în fața unui atac neașteptat de deasupra. Nitidus își smucise speriat aripile, dar își revenise, și Dulcia rămăsese pe poziție, însă Maximus țâșnise cu toată viteza, depășindu-i pe ceilalți, iar Lily se învârtea și ea, cuprinsă de o spaimă instinctivă. Formația se spărsese și Lily era total expusă.

– Pregătiți toate armele. Țintiți-l! răcni Laurence, semnalizându-l nebunește pe Temeraire.

Nu era necesar, căci, după o clipă de ezitare, Temeraire se avântase deja în apărarea lui Lily. Chevalierul era prea aproape ca să-i poată devia complet traiectoria, dar dacă reușeau să-l lovească înainte s-o prindă pe Lily, puteau s-o ferească de o rană fatală și să-i dea timp să se apere.

Ceilalți patru dragoni francezi se apropiau din nou cu toții. Temeraire se năpusti cu toată viteza, trecu razant pe lângă ghearele amenințătoare ale unui Pêcheur-Couronné și se izbi de uriașa fiară franceză, cu toate ghearele desfăcute, chiar în clipa când Chevalierul sfârtecă spatele lui Lily. Aceasta țipă de durere și mânie, zvârcolindu-se. Cei trei dragoni erau acum încleștați, bătând cu furie din aripi, lovind cu ghearele în dreapta și-n stânga. Lily nu putea scuipa otravă în sus, trebuiau s-o elibereze cumva, dar Temeraire era mult mai mic decât Chevalierul și Laurence vedea ghearele imensului dragon pătrunzând adânc în carnea lui Lily, deși echipajul ei lovea cu topoarele degetele tari ca fierul.

– Adu o bombă aici, sus! îi ordonă Laurence lui Granby.

Trebuiau să încerce s-o arunce în echipamentul de pântece al Chevalierului, în ciuda riscului de a rata și de a-i nimeri pe Temeraire sau pe Lily.

Temeraire continua să lovească inamicul cu o frenezie oarbă, răsuflând greu; răcnea atât de înspăimântător încât trupul întreg îi vibra de această putere, iar Laurence simțea o durere în urechi. Chevalierul se cutremură de durere, undeva în partea cealaltă. Maximus urla și el, dar Laurence nu-l putea vedea din pricina trupului imens al dragonului. Atacul dădu roade: Chevalierul zbieră, cu glasu-i gros și răgușit, și ghearele i se descleștară.

– Atacă! strigă Laurence. Temeraire, atacă! Treci între el și Lily!

Temeraire se smuci și se lansă în picaj. Lily gemea, șiroind de sânge, și pierdea rapid din înălțime. Nu era de-ajuns că-l alungase pe Chevalier: ceilalți dragoni erau acum un pericol la fel de mare pentru ea, până când putea să se ridice din nou în poziția de zbor. Căpitanul Harcourt striga ordine pe care Laurence nu le putea distinge. Pe neașteptate, echipamentul de pântece al lui Lily căzu ca un năvod imens, pierzându-se în nori. Bombele, rezervele și bagajele căzură de-a valma și dispărură în apele Canalului. Toți membrii echipajului ei de sol se legau în harnașamentul principal.

Fără această povară, Lily se cutremură și, cu un efort uriaș, se ridică înapoi în văzduh. Rănile îi erau pansate cu bandaje albe, dar, chiar și de la distanță, Laurence văzu că era nevoie de cusături. Maximus se

lupta cu Chevalierul, dar dragonii Pêcheur-Couronné și Fleur-de-Nuit se grupau într-o mică formație în săgeată împreună cu celălalt dragon francez de talie medie, pregătindu-se să se năpustească din nou asupra lui Lily. Temeraire își păstră poziția chiar deasupra ei și șuieră amenințător, îndoindu-și ghearele pline de sânge, dar Lily urca prea încet.

Bătălia se transformase într-o încăierare sălbatică. Deși ceilalți dragoni britanici își reveniseră acum după spaima inițială, nu erau în niciun fel organizați. Harcourt era total absorbită de problemele lui Lily, iar ultimul dragon francez, un Pêcheur-Rayé, lupta cu Messoria, undeva mai jos. Era limpede că francezii îl identificaseră pe Sutton drept comandant și îl țineau deoparte, o strategie pe care Laurence o admira scrâșnind din dinți. N-avea autoritatea să preia comanda, era cel mai tânăr căpitan din grup, dar ceva trebuia făcut.

– Turner, spuse el, adresându-i-se stegarului său, dar înainte să apuce să dea vreun ordin, ceilalți dragoni britanici se întorceau deja și acționau.

– Domnule, semnal *grupați în jurul capului de formație*, spuse Turner, arătându-i.

Laurence întoarse capul și-l văzu pe Praecursoris agitându-se în locul obișnuit al lui Maximus, cu stegarii fluturând fanioane de semnal. Nefiind limitați de ritmul formației, Choiseul și uriașul dragon zburaseră în fața lor, dar, evident, oamenii lor de veghe zăriseră bătălia și acum se întorseseră. Laurence lovi ușor umărul lui Temeraire, pentru a-i atrage atenția la semnal.

– Îl văd! îi strigă Temeraire și zbură imediat înapoi, așezându-se în poziția lui inițială.

Un alt semnal flutură și Laurence îl conduse pe Temeraire mai sus și mai aproape. Nitidus se apropie și el și, împreună, ocupară locul liber din formație unde ar fi trebuit să fie Messoria.

Ridicați formația împreună, veni următorul semnal și, cu ceilalți dragoni în jurul ei, Lily prinse curaj și reuși să bată din aripi mai puternic: sângerarea se oprise în sfârșit. Formația celor trei dragoni francezi se despărțise: nu mai puteau spera să reușească printr-un

atac colectiv, nu direct între fălcile lui Lily, și formația avea să se ridice într-o clipă la nivelul Chevalierului.

Maximus, îndepărtează-te, izbucni semnalul. Maximus era încă angajat în lupta strânsă cu Chevalierul și armele păcăneau de ambele părți. Marele Regal Copper lovi pentru ultima oară cu ghearele și se dădu la o parte, doar o fracțiune de secundă prea devreme, căci formația nu era încă destul de sus și mai erau necesare câteva momente până când Lily avea să poată lovi.

Echipajul Chevalierului vedea acum pericolul care-i pândea și trimise dragonul uriaș înapoi în înaltul cerului, într-un vacarm de strigăte în franceză. Deși sângera din multe răni, Chevalierul era atât de mare încât nu era stânjenit și încă putea să urce mai repede decât rănita Lily. După o clipă, Choiseul semnaliză: *Formație păstrează nivelul*, și renunțară la urmărire.

Dragonii francezi se strânseră laolaltă în depărtare, într-un grup dezlânat, rotindu-se și calculându-și următorul atac. Dar apoi se întoarseră ca unul și se îndreptară în goană către nord-est, în timp ce dragonul Pêcheur-Rayé se depărta și el de Messoria.

Veghetorii lui Temeraire strigau cu toții, arătând în sud și, când Laurence privi peste umăr, văzu zece dragoni zburând către ei cu mare viteză, fluturând semnale britanice dinspre Longwingul aflat în frunte.

Longwingul era într-adevăr Excidium: el și formația lui aveau să-i însoțească în continuarea călătoriei către adăpostul din Dover, cei doi dragoni de talie medie Chequered Nettle din rândul lor urmând să o înlocuiască pe Lily cu schimbul. Făcea progrese mulțumitoare, dar capul îi cădea și făcu o aterizare foarte greoaie, cu picioarele tremurând, astfel încât echipajul ei abia reuși să coboare înainte ca Lily să cadă moale la pământ. Pe fața căpitanului Harcourt șiroiau lacrimi nestăvilite. Fata alergă spre Lily și rămase acolo, mângâindu-i capul și șoptindu-i vorbe drăgăstoase de încurajare, în timp ce medicii își începură treaba.

Laurence îi indică lui Temeraire să coboare chiar la marginea

terenului de aterizare al adăpostului, ca dragonii răniți să aibă mai mult loc. Maximus, Immortalis și Messoria se aleseseră cu toții de pe urma bătăliei cu răni, dacă nu periculoase, măcar dureroase, însă nu se puteau compara cu ceea ce pătimise Lily. Țipetele lor groase de durere erau greu de ascultat. Laurence își stăpâni un fior și mângâie gâtul neted al lui Temeraire. Era profund recunoscător pentru agerimea și grația dragonului său, care-l feriseră de soarta celorlalți.

– Domnule Granby, hai să descărcăm repede și pe urmă te-aș ruga să vezi ce ne prisosește, ca să venim în ajutorul echipajului lui Lily. Nu le-a mai rămas nimic, pare-mi-se.

– Am înțeles, domnule, răspunse Granby, întorcându-se să dea ordinele imediat.

Avură nevoie de mai multe ore ca să liniștească dragonii, să le scoată harnașamentul și să-i hrănească. Din fericire, adăpostul era foarte mare, acoperind poate o sută de acri cu tot cu pășunile vitelor, și găsiră cu ușurință o poiană destul de întinsă pentru Temeraire. Dragonul oscila între emoția primei sale bătălii și profunda îngrijorare pentru Lily. De data aceasta mâncă fără poftă și, într-un târziu, Laurence le ceru oamenilor săi să îndepărteze hoiturile rămase.

– Putem vâna dimineață, nu e nevoie să te forțezi să mănânci, spuse el.

– Mulțumesc, chiar nu mi-e prea foame în clipa asta, răspunse Temeraire, așezându-și capul pe pământ.

Rămase tăcut cât timp îl curățară, până când echipajul plecă, lăsându-l singur cu Laurence. Era cu ochii pe jumătate închiși și, în clipa aceea, căpitanul se întreba dacă adormise. Apoi îi deschise puțin și întrebă cu glasul moale:

– Laurence, întotdeauna este așa după o bătălie?

Căpitanul nu trebuia să-l întrebe la ce se referea. Oboseala și tristețea lui Temeraire se vedeau cu ochiul liber. Era greu să găsească răspunsul potrivit; își dorea atât de mult să-l liniștească. Cu toate acestea, era el însuși foarte încordat și furios și, chiar dacă senzația îi

era cunoscută, persistența ei, nu. Luase parte la multe misiuni, nu mai puțin înverșunate sau periculoase, dar aceasta era diferită într-un punct esențial: când dușmanul îl ataca, îi amenința nu corabia, ci dragonul, devenit pentru el cea mai scumpă ființă de pe pământ. Totodată, îi era greu să se gândească detașat la suferința lui Lily sau Maximus sau a oricăruia dintre membrii formației. N-or fi fiind ei Temeraire al lui, dar îi erau tovarăși de arme. Nu era deloc același lucru și atacul neașteptat îl găsise nepregătit.

– Mă tem că este dificil adesea după luptă, mai cu seamă când ți-a fost rănit sau poate ucis un prieten, răspunse el în cele din urmă. Vreau să spun că găsesc această acțiune deosebit de dificil de suportat: n-am avut nimic de câștigat, și n-am căutat noi bătălia.

– Da, așa este, spuse Temeraire, cu gulerul pleoștindu-se pe lângă gât. Ar fi mai bine dacă m-aș putea gândi că ne-am luptat cu toții atât de aprig și că Lily a fost rănită cu vreun scop. Dar ei au venit doar ca să ne facă rău, așa că nici măcar n-am apărat pe nimeni.

– Asta nu-i deloc adevărat, ai apărat-o pe Lily, zise Laurence. Și gândește-te că francezii au lansat un atac foarte inteligent, luându-ne cu totul prin surprindere, cu o forță egală numeric cu a noastră și superioară ca experiență, iar noi i-am respins și i-am alungat. E un lucru de care ne putem mândri, nu-i așa?

– Așa o fi, spuse Temeraire. Umerii i se lăsară, relaxându-se. Numai de s-ar însănătoși Lily! adăugă el.

– Să sperăm. Fii sigur că vor face pentru ea tot ce trebuie, îl asigură Laurence, mângâindu-i botul. Haide, acum trebuie să fii obosit. Nu vrei să dormi? Să-ți citesc un pic?

– Nu cred că pot să dorm, răspunse Temeraire. Dar mi-ar plăcea să-mi citești, iar eu am să stau liniștit și-am să mă odihnesc.

Imediat ce isprăvi de vorbit, Temeraire începu să caște și adormi înainte ca Laurence să apuce să scoată cartea. Vremea se schimbase în cele din urmă, și răsuflarea caldă, regulată, a nărilor dragonului se transforma în nori de abur în aerul rece.

Lăsându-l să doarmă, Laurence se îndreptă repede către cartierul

general al adăpostului. Drumul care străbătea terenurile dragonilor era luminat de felinare și, oricum, putea vedea ferestrele în fața lui. Vântul bătea dinspre est, aducând mirosul sărat al portului, amestecat cu mirosul acru răspândit de trupurile calde ale dragonilor, un miros deja familiar și abia sesizat. Laurence avea o cameră caldă la cel de-al doilea nivel, cu o fereastră care dădea spre grădinile din spate, iar bagajele îi fuseseră deja despachetate. Privi cu jale hainele șifonate: era limpede că slujitorii de la adăpost nu se pricepeau mai bine la împachetat decât aviatorii.

O amestecătură de glasuri ridicate se făcea auzită, în ciuda orei înaintate, când intră în sufrageria ofițerilor superiori. Ceilalți căpitani ai formației erau adunați la masa lungă, unde mâncarea era aproape neatinsă.

– Avem vreo veste despre Lily? întrebă el, așezându-se pe scaunul gol dintre Berkley și Chenery, căpitanul Dulciei. Căpitanul Harcourt și căpitanul Little al lui Immortalis erau singurii care lipseau.

– A tăiat-o până la os, lașul, dar asta e tot ce știm, răspunse Chenery. Și acum o mai cos și n-a mâncat nimic.

Laurence știa că era un semn rău. Dragonii răniți deveneau de obicei nesătioși, dacă nu cumva aveau dureri mari.

– Maximus și Messoria? întrebă el, uitându-se la Berkley și la Stutton.

– Au mâncat bine și dorm duși, răspunse Berkley. Fața lui, de obicei liniștită, era acum suptă și răvășită și o dâră de sânge negru îi brăzda fruntea, spre părul zbârlit. Ai fost al naibii de iute astăzi, Laurence. Puteam s-o pierdem.

– Nu destul de iute, zise Laurence cu glasul stins, împotrivindu-se murmurului aprobator. N-avea nici cea mai mică dorință să fie lăudat pentru isprava lui, deși era mândru de ceea ce făcuse Temeraire.

– Mai iute ca noi, ceilalți, întări Stutton, golindu-și paharul. După cum i se înfățișau nasul și obrajii, nu era primul. Ne-au prins cu totul pe picior greșit, broscari blestemați! De ce naiba aveau o patrulă

acolo, asta aș vrea eu să știu.

– Ruta de la Laggan la Dover nu e un mare secret, Stutton, zise Little, venind la masă. Își apropiară scaunele, ca să-i facă loc lângă ei. Immortalis e liniștit și mănâncă, în treacăt fie zis. Apropo, dați-mi, vă rog, puiul ăla aici. Smulse cu mâinile un copan și se repezi la el hămesit.

Privindu-l, Laurence simți primele semne ale poftei de mâncare. Ceilalți căpitani păreau să simtă același lucru și, în următoarele zece minute, se lăsă liniștea, în timp ce-și treceau platourile de la unul la altul și se concentrau cu toții la porțiile lor. Niciunul nu mai mâncase de la micul dejun luat în grabă, înainte de răsăritul soarelui, la adăpostul de lângă Middlesbrough. Vinul nu era grozav, dar Laurence bău mai multe pahare.

– Presupun că acum pândesc pe undeva între Felixstowe și Dover, așteptând să se năpustească asupra noastră, vorbi Little, după o vreme, ștergându-se la gură și continuându-și ideea de mai devreme. Să fiu al naibii dacă mă mai prindeți vreodată cu Immortalis pe-acolo! Uscatul e-al nostru de-acum, dacă nu ni s-a făcut de-o bătălie.

– Bine zici, îl aprobă Chenery cu însuflețire. Bună, Choiseul; trage-ți un scaun. Se mai strânse puțin și căpitanul regalist se așeză lângă ei.

– Domnilor, sunt foarte bucuros să spun că Lily a început să mănânce. Vin direct de la căpitanul Harcourt, spuse el, ridicând un pahar. În sănătatea lor, dacă-mi permiteți!

– Trăiască! exclamă Stutton, umplându-și din nou paharul. Se alăturară cu toții toastului, într-un oftat general de ușurare.

– Așadar, iată-vă pe toți. Mâncați, nădăjduiesc. Bine, foarte bine. Amiralul Lenton venise lângă ei. Era comandantul suprem al Diviziei Canalului și, implicit, al tuturor dragonilor de la adăpostul din Dover. Nu, nu fiți caraghioși, stați jos, spuse el nerăbdător, când Laurence și Choiseul dădură să se ridice și ceilalți îi urmară cu întârziere. După o zi ca asta, pentru numele lui Dumnezeu! Așa, dă-mi și mie sticla aia, Stutton. Așadar, știți cu toții că Lily mănâncă? Da, medicii speră că în câteva săptămâni va putea zbura pe distanțe

scurte și, până una, alta, ați ciomăgit frumușel vreo doi dintre dragonii lor de categorie grea. În cinstea formației voastre, domnilor!

Laurence începea în sfârșit să-și simtă încordarea și mâhnirea domolindu-se. Era o mare ușurare să știe că Lily și ceilalți erau în afara oricărui pericol, iar vinul îi dezlegase nodul strâns din gâtlej. Ceilalți păreau să simtă la fel și conversația deveni potolită și fragmentată: erau cu toții predispuși să moțăie cu nasul în cupe.

– Sunt sigur că Marele Chevalier era Triumphalis, îi spunea Choiseul, cu glas scăzut, amiralului Lenton. L-am mai văzut, e unul dintre cei mai periculoși luptători ai Franței. Cu siguranță a fost la adăpostul de la Dijon, lângă Rin, când Praecursoris și cu mine am părăsit Austria, și trebuie să subliniez, domnule, că asta confirmă cele mai negre temeri ale mele. Bonaparte nu l-ar fi adus aici dacă n-ar fi pe deplin încrezător în victoria asupra Austriei și sunt sigur că mai mulți dintre dragonii francezi sunt pe drum, ca să-l sprijine pe Villeneuve.

– Înainte, înclinam să-ți dau dreptate, căpitane. Acum sunt convins, spuse Lenton. Dar, deocamdată, tot ce putem face e să sperăm că Mortiferus va ajunge la Nelson înainte ca dragonii francezi să ajungă la Villeneuve și că va reuși să-și îndeplinească misiunea. Nu ne putem lipsi de Excidium dacă n-o avem pe Lily. Nu m-aș mira dacă tocmai asta au intenționat prin acest atac: e felul abil de a gândi al corsicanului blestemat.

Laurence nu putu să nu se gândească la *Reliant*, aflată poate chiar în clipa asta sub amenințarea unui atac aerian francez de proporții, și la celelalte corăbii ale imensei flote, care blocau în prezent Cadizul. Atât de mulți prieteni și cunoscuți! Chiar dacă dragonii francezi nu soseau primii, urma să aibă loc o mare bătălie navală și Laurence se întreba câți vor pieri fără ca măcar să mai audă vreodată de ei. Nu dedicase prea mult timp corespondenței în ultimele luni, atât de aglomerate; acum regreta profund această neglijență.

– Mai avem vreo veste despre blocada de la Cadiz? întrebă el. A văzut cineva vreo mișcare?

– Nu, din câte am auzit eu, răspunse Lenton. O, chiar așa, tu ești

camaradul nostru din Marină, nu-i așa? Păi, oricum am să-i trimit pe aceia dintre voi care au animalele tefere să patruleze deasupra Flotei Canalului, până când ceilalți își revin. Poți să cobori puțin lângă nava-amiral și să afli veștile. Vor fi al naibii de bucuroși să te vadă: de o lună nu ne-am mai putut lipsi de nimeni ca să le ducem corespondența.

– Atunci veți avea nevoie mâine de noi? întrebă Chenery, înăbușindu-și un căscat, fără prea mult succes.

– Nu, pot să vă cruț o zi. Aveți grijă de dragonii voștri și bucurați-vă de odihnă cât puteți, spuse Lenton, izbucnind într-un râs aspru, răgușit. Am să vă smulg din pat în zori poimâine.

Temeraire dormi dus până târziu în dimineața următoare, lăsându-l pe Laurence să-și ocupe singur timpul câteva ore după micul dejun. Se întâlni cu Berkley la masă și se întoarse cu el, să-l vadă pe Maximus. Regal Copperul încă mânca, ingurgitând un cortegiu de oi proaspăt măcelărite, și doar mormăi cu gura plină un salut fără cuvinte când intrară în poiană.

Berkley aduse o sticlă de vin destul de mizerabil și bău el însuși cea mai mare parte, pe când Laurence sorbea din pahar de politețe, în timp ce reconstituiau povestea, cu diagrame desenate în noroi și pietricele reprezentând dragonii.

– Am face foarte bine să adăugăm un zburător ușor, un Greyling, dacă e vreunul disponibil, să zboare în misiune de supraveghere deasupra formației, spuse Berkley, prăbușindu-se pe o piatră. Problema e că toți dragonii noștri de talie mare sunt tineri; când cei mari intră în panică așa, cei mici au o tresărire, chiar dacă știu despre ce e vorba.

Laurence încuviință.

– Dar sper că această nefericită întâmplare le va fi oferit măcar puțină experiență în stăpânirea fricii, spuse el. În orice caz, francezii nu pot conta foarte des pe asemenea circumstanțe ideale. Fără stratul de nori, n-ar fi reușit niciodată.

– Domnilor, studiați planul zilei de ieri? Choiseul trecea către cartierul general. Veni lângă ei și se ghemui lângă diagramă. Îmi pare foarte rău că n-am fost acolo de la început. Tunica îi era plină de praf, eșarfa pătată de sudoare: arăta de parcă nu și-ar fi schimbat veșmintele din ziua precedentă, iar pe albul ochilor i se profila o țesătură fină de vinișoare roșii. Își frecă fața, privind în jos.

– Ai fost treaz toată noaptea? întrebă Laurence.

Choiseul scutură din cap.

– Nu, dar am stat cu schimbul cu Catherine… cu Harcourt… să doarmă puțin, lângă Lily. N-a vrut să se odihnească altfel. Închise ochii, cu un căscat enorm, cât pe ce să se prăbușească. *Merci*, spuse el, recunoscător pentru mâna de ajutor întinsă de Laurence și, încet, se ridică în picioare. Vă las acum, trebuie să-i duc lui Catherine ceva de mâncare.

– Te rog, du-te și odihnește-te puțin, spuse Laurence. Am să-i duc eu ceva. Temeraire doarme, sunt liber.

Harcourt era și ea trează, palidă de îngrijorare, dar calmă acum, dând ordine echipajului și hrănind-o pe Lily cu hălci de vită încă aburinde, cu un șuvoi necontenit de încurajări pe buze. Laurence adusese niște pâine cu slănină. Catherine ar fi vrut să ia sandviciul în mâinile-i pline de sânge, nevrând să se oprească, dar Laurence reuși s-o convingă să se retragă puțin, cât să se spele și să mănânce, în timp ce un membru al echipajului îi luă locul. Lily continuă să mănânce, cu un ochi auriu îndreptat spre Harcourt, ca să se simtă liniștită.

Choiseul se întoarse înainte ca Harcourt să termine de mâncat, fără eșarfă și tunică, urmat de un slujitor cu un ibric de cafea tare și fierbinte.

– Te caută secundul tău, Laurence. Temeraire începe să se trezească, spuse el, așezându-se din nou lângă ea, cu o bufnitură. Nu reușesc să dorm, cafeaua mi-a făcut bine.

– Mulțumesc, Jean-Paul. Dacă nu ești prea obosit, ți-aș fi foarte recunoscătoare pentru companie, spuse ea, bând deja a doua ceașcă.

Te rog să n-ai nicio ezitare, Laurence. Sunt sigur că Temeraire trebuie să fie neliniștit. Apreciez că ai venit.

Laurence se înclină în fața celor doi, dar avea un sentiment de stânjeneală, pentru prima dată de când se obișnuise cu Harcourt. Fata se sprijinea fără urmă de sfială de umărul lui Choiseul, iar el se uita la ea cu fățișă tandrețe. Era, în definitiv, tânără și Laurence nu putea să nu simtă absența unui ochi vigilent în preajma ei.

Se consolă că nu i se putea întâmpla nimic, cu Lily și echipajul de față, chiar și dacă n-ar fi fost amândoi atât de vizibil istoviți. În orice caz, în situația dată nu mai putea zăbovi și se îndepărtă grăbit spre poiana lui Temeraire.

Restul zilei și-l petrecu lenevind bucuros, așezat comod pe locul său obișnuit, în curba piciorului din față al lui Temeraire, și scriind scrisori. Legase o amplă corespondență cât timp fusese pe mare, nevoit să-și umple toate acele nesfârșite ore, iar acum era dator să răspundă multora dintre cunoscuții săi. Mama sa reușise să-i scrie mai multe scrisori scurte și grăbite, evident fără știrea tatălui său; cel puțin nu erau timbrate, așa că Laurence era nevoit să plătească pentru primirea lor.

După ce se ghiftuise, pentru a compensa lipsa de apetit din seara precedentă, Temeraire asculta scrisorile lui Laurence și își dicta propriile contribuții, trimițându-le salutări doamnei Allendale și lui Riley.

– Și nu uita să-l rogi pe căpitanul Riley să transmită cele mai bune urări din partea mea echipajului de pe *Reliant*, spuse el. Mi se pare că a fost atât de demult, Laurence, nu-i așa? N-am mai mâncat pește de luni de zile.

Laurence zâmbi în fața acestui fel de a măsura timpul.

– S-au întâmplat într-adevăr foarte multe. E ciudat să mă gândesc că n-a trecut nici măcar un an, spuse el, închizând plicul și scriind adresa. Sper doar să fie cu toții bine. Era ultima scrisoare și o așeză cu satisfacție deasupra teancului gros. Acum avea conștiința mult mai ușoară. Roland! strigă el și fata veni alergând din locul unde cadeții jucau o partidă de pietre. Du astea la punctul de expediere,

spuse el, înmânându-i misivele.

– Domnule, spuse ea, ușor agitată, luând scrisorile, după ce termin aș putea fi învoită pentru diseară?

Această solicitare îl înfioră. Mai mulți dintre sergenți și aviaspiranți solicitaseră o permisie și o primiseră, ca să poată vizita orașul, dar ideea ca un cadet de zece ani să hoinărească singur prin Dover era nesăbuită, chiar dacă n-ar fi fost vorba despre o fată.

– Ar fi doar pentru tine, sau ai vrea să mergi cu unul dintre ceilalți? întrebă el, gândindu-se că poate fusese invitată să se alăture unuia dintre ofițerii mai vârstnici într-o excursie respectabilă.

– Nu, domnule, doar pentru mine, răspunse ea. Părea atât de plină de speranță, încât, pentru o clipă, Laurence se gândi să-i acorde permisia și s-o însoțească el însuși, dar nu-i plăcea să-l lase pe Temeraire singur, să cugete la ziua precedentă.

– Poate altă dată, Roland, spuse el cu blândețe. Vom fi aici, în Dover, multă vreme de-acum înainte și te asigur că vei avea o altă ocazie.

– O! exclamă ea deprimată. Da, domnule.

Se îndepărtă cu capul plecat, făcându-l pe Laurence să se simtă vinovat.

Temeraire o privi plecând și întrebă:

– Laurence, există ceva deosebit în Dover pe care am putea merge să-l vedem? Atât de mulți oameni din echipajul tău par să-l viziteze.

– O, Doamne! zise Laurence. I se părea stânjenitor să-i explice că principalele atracții erau abundența de prostituate din port și băutura ieftină. Păi, un oraș are mulți oameni și, astfel, în apropiere există multe distracții, încercă el o explicație.

– Cum ar fi mai multe cărți? întrebă Temeraire. Nu i-am văzut niciodată pe Dunne sau pe Collins citind, dar erau atât de entuziasmați să meargă încât ieri, toată seara, n-au vorbit decât despre asta.

Laurence îi înjură în gând pe cei doi netrebnici tineri aviaspiranți care îi complicaseră misiunea și începu deja să le planifice sarcinile pentru săptămâna următoare, într-un spirit răzbunător.

– Mai există și teatrul și concertele, zise el neconvingător. Dar asta ducea fățărnicia prea departe: senzația de nesinceritate era neplăcută și Laurence nu putea să suporte sentimentul că fusese necinstit cu Temeraire care, în definitiv, era acum matur. Dar mă tem că unii dintre ei merg acolo pentru băutură și pentru a-și găsi o companie de joasă speță.

– O, vrei să spui târfe, făcu Temeraire, uluindu-l atât de tare încât aproape căzu de pe scaun. Nu știam că au dintr-astea și în orașe, dar acum înțeleg.

– Unde naiba ai auzit tu de ele? îl întrebă Laurence, revenindu-și. Ușurat acum de povara explicației, se simțea în mod irațional ofensat că altcineva alesese să-l lumineze pe Temeraire.

– O, mi-a spus Victoriatus, la Loch Laggar, căci mă întrebam de ce coborau ofițerii în sat dacă nu aveau rude acolo, zise Temeraire. Dar tu nu te-ai dus niciodată. Ești sigur că nu ți-ar plăcea? adăugă el, aproape cu speranță.

– Dragul meu, nu se cuvine să spui asemenea lucruri, spuse Laurence, roșind și scuturându-se totodată de râs. Nu e deloc un subiect de discuție respectabil și dacă bărbații nu pot fi opriți să se complacă în acest obicei, cel puțin nu ar trebui încurajați. Am să vorbesc negreșit cu Dunne și cu Collins. N-ar trebui să se fălească cu asta, mai cu seamă când ar putea fi auziți de sergenți.

– Nu înțeleg, spuse Temeraire. Victoriatus zicea că e un lucru deosebit de plăcut pentru bărbați și, de asemenea, de dorit, căci altfel s-ar putea să vrea să se însoare și asta nu mi-a sunat deloc prea bine. Deși, dacă ți-ai dori foarte mult, presupun că nu m-ar deranja. Își rosti ultima parte a discursului cu foarte puțină sinceritate, privindu-l pieziș pe Temeraire, de parcă ar fi vrut să evalueze efectul.

Și voioșia, și stânjeneala lui Laurence dispărură dintr-odată.

– Mă tem că ai primit informații incomplete, spuse el cu blândețe. Iartă-mă, ar fi trebuit să-ți vorbesc mai demult despre aceste lucruri. Trebuie să te rog să nu ai nicio teamă: tu ești prima mea preocupare și așa vei fi mereu, chiar dacă mă voi însura vreodată, ceea ce nu cred c-am să fac. Se opri o clipă, să se gândească dacă nu cumva, continuând să vorbească, l-ar neliniști și mai mult pe Temeraire, dar, în cele din urmă, decise să riște varianta încrederii depline și adăugă: A existat un fel de înțelegere între mine și o domnișoară, înainte să te am pe tine, dar de atunci mi-a dat dezlegarea.

– Vrei să spui că te-a respins? întrebă Temeraire, indignat, vrând parcă să demonstreze că dragonii ar putea fi la fel de înverșunați ca oamenii. Îmi pare foarte rău, Laurence. Dacă vrei să te însori, sunt sigur că poți găsi altă fată, mult mai drăguță.

– Este foarte măgulitor, dar, te asigur, n-am nici cea mai mică dorință să caut pe altcineva în schimb.

Temeraire își coborî ușor capul și nu mai insistă, vizibil mulțumit.

– Dar, Laurence… începu el, apoi se opri. Laurence, întrebă el, dacă nu e un subiect potrivit, asta înseamnă că n-ar mai trebui să pomenesc de el?

– Trebuie să ai grijă să-l eviți în orice anturaj mai larg, dar cu mine poți vorbi oricând despre orice dorești, răspunse Laurence.

– Acum sunt pur și simplu curios dacă asta e tot ce poți găsi în Dover, continuă Temeraire. Căci Roland e prea mică pentru târfe, nu-i așa?

– Încep să simt nevoia să beau un pahar de vin ca să rezist acestei conversații, spuse Laurence mâhnit.

Din fericire, Temeraire se mulțumi cu câteva explicații despre ce-ar putea să însemne teatrul și concertele și despre celelalte atracții ale unui oraș. Își îndreptă bucuros atenția către o discuție despre itinerarul planificat pentru patrula lor, pe care un mesager li-l comunicase în dimineața aceea, și chiar se interesă de posibilitatea de a prinde niște pește pentru cină. Laurence se bucură să vadă că redevenise atât de vioi după necazurile zilei precedente și tocmai

hotărâse s-o ducă, până la urmă, pe Roland în oraș, când o zări întorcându-se în compania unui alt căpitan: o femeie.

Laurence stătea pe piciorul din față al lui Temeraire, într-o poziție pe care o conștientiză brusc ca neglijentă. Coborî în grabă pe partea cealaltă, astfel că, pentru scurt timp, fu ascuns de trupul lui Temeraire. Nu avea timp să-și pună tunica, atârnată, oricum, de creanga unui copac la o oarecare distanță, dar își vârî cămașa înapoi în pantaloni și își legă iute eșarfa la gât.

Veni pe ocolite să le salute și fu gata să se împiedice când o văzu mai bine: nu era urâtă, dar fața îi era stâlcită de o cicatrice care n-ar fi putut fi făcută decât de o sabie. Ochiul stâng îi era puțin căzut în colț, unde lama îl ratase, iar carnea era zbârcită într-o cută roșie care îi brăzda toată fața, pălind într-o cicatrice albă, mai subțire, de-a lungul gâtului. Era de-o seamă cu el, sau poate puțin mai în vârstă: era greu de spus din pricina cicatricii, însă, în orice caz, purta trei trese, ceea ce o indica drept căpitan, și o mică medalie de aur a Nilului la rever.

– Laurence, nu-i așa? spuse ea, fără să aștepte prezentările, în timp ce el se căznea încă să-și ascundă surprinderea. Eu sunt Jane Roland, căpitanul lui Excidium. Aș lua-o ca pe o favoare personală dacă aș putea s-o iau cu mine pe Emily în seara asta… dacă te poți, cu vreun chip, dispensa de ea. Aruncă o privire cu înțeles către cadeții și sergenții care trândăveau. Avea un ton sarcastic; era vădit ofensată.

– Îmi cer scuze, spuse Laurence, dându-și seama de greșeala făcută. Crezusem că voia o permisie ca să viziteze orașul, nu mi-am dat seama… Și aici se opri la țanc: era sigur că erau mamă și fiică, nu doar din pricina numelui pe care-l împărțeau, ci și a unei anumite asemănări a trăsăturilor și a expresiei, dar nu putea să avanseze pur și simplu o astfel de ipoteză. Desigur, o puteți lua.

Auzindu-i explicația, căpitanul Roland își înmuie glasul:

– Ha! Îmi dau seama în ce necazuri ți-ai imaginat că poate intra, spuse ea. Avea un râs ciudat de viguros și lipsit de feminitate. Ei, bine, îți promit că n-am s-o las de capul ei și c-o vei avea înapoi până la ora opt. Mulțumesc. Excidium și cu mine n-am văzut-o de aproape un an și ne paște pericolul să uităm cum arată.

Laurence se înclină și le conduse cu privirea: Roland grăbindu-se să țină ritmul cu pasul lung, bărbătesc al mamei sale, vorbind tot timpul cu vizibilă emoție și entuziasm și făcându-le semn cu mâna prietenilor ei, în timp ce se îndepărta. Privindu-le, Laurence se simți puțin ridicol: se obișnuise în sfârșit cu căpitanul Harcourt și ar fi trebuit să fie în stare să tragă concluzia firească. Excidium era, în definitiv, tot un Longwing; probabil insistase și el să aibă o femeie-căpitan, întocmai ca Lily și, cu atâția ani în aviație, căpitanul său n-ar fi putut evita să intre în luptă. Cu toate acestea, Laurence trebuia să recunoască faptul că era surprins și nu puțin șocat să vadă o femeie atât de tranșantă și de directă. Harcourt, singura femeie-căpitan pe care o mai avea drept exemplu, nu era nicidecum fandosită, dar era încă destul de tânără și de conștientă de promovarea ei prematură, ceea ce probabil o făcea mai puțin sigură pe sine.

Cu subiectul căsătoriei atât de proaspăt în minte după discuția cu Temeraire, Laurence nu putea să nu-și pună întrebări despre tatăl lui Emily. Dacă pentru un bărbat aviator căsătoria era o chestiune nepotrivită, pentru o femeie aviator părea aproape de neconceput. Singurul lucru pe care și-l putea imagina era că Emily era un copil din flori și, de îndată ce această idee îi trecu prin minte, Laurence își reproșă că nutrește asemenea gânduri față de o femeie perfect respectabilă pe care abia o cunoscuse.

Dar presupunerea lui involuntară se dovedi, în cele din urmă, întru totul corectă:

– Mă tem că n-am nici cea mai vagă idee. Nu l-am văzut de zece ani, spuse ea, mai târziu în seara aceea.

Îl invitase la o cină târzie în clubul ofițerilor, după ce o adusese pe Emily înapoi și, după câteva pahare de vin, Laurence nu fu în stare să se abțină să întrebe într-o doară de sănătatea tatălui lui Emily.

– Nu e ca și cum am fi fost căsătoriți. Cred că nu știe nici măcar cum o cheamă.

Ideea de rușine părea să-i fie cu totul străină și, în definitiv, Laurence simțise pe pielea lui că orice altă situație legitimă ar fi fost imposibilă. Însă, oricum, era stânjenit. Din fericire, deși ea remarcă, nu se simți deloc jignită, ci spuse binevoitoare:

– Cred că obiceiurile noastre îți par încă ciudate. Dar te *poți* căsători, dacă dorești; nu ți se reproșează asta în Aviație. Numai că e destul de greu pentru celălalt, să fie mereu pe locul al doilea după un dragon. În ceea ce mă privește, n-am simțit niciodată că-mi lipsește ceva. Nu mi-aș fi dorit copii, dacă n-ar fi fost spre binele lui Excidium, deși Emily e o scumpă și mă bucur s-o am. Dar a fost teribil de incomod pentru noi toți.

– Așadar, Emily e menită să te urmeze în rol de căpitan? Pot să te întreb: dragonii, cei longevivi, vreau să spun, sunt întotdeauna moșteniți așa?

– Când reușim. Suferă foarte tare, înțelegi, când își pierd îngrijitorul, și e mai probabil să accepte unul nou dacă este cineva cu care au o anumită legătură și care, simt ei, le împărtășește durerea, îi explică ea. Așadar, ne înmulțim în rând cu ei. Mă aștept să-ți ceară să faci și tu unul sau doi pentru Forțele Aeriene.

– Dumnezeule mare! exclamă el, speriat de o asemenea idee. Abandonase gândul de a avea copii, odată cu planurile sale de căsătorie, din clipa refuzului lui Emily, și era și mai departe de asta, acum, când era conștient de obiecțiile lui Temeraire. Nu-și putea imagina pe loc cum ar putea rezolva problema.

– Bănuiesc că trebuie să ți se pară șocant, bietul de tine. Îmi pare rău, spuse ea. M-aș oferi, dar ar trebui să aștepți până când dragonul are cel puțin zece ani. Și, în orice caz, nu sunt liberă acum.

Laurence avu nevoie de un moment ca să priceapă ce voia să spună, apoi își înhăță paharul de vin cu o mână tremurătoare și căută să-și ascundă fața după el. Simțea roșeața ridicându-i-se în obraji, în ciuda întregii voințe din lume de a o împiedica.

– Foarte amabil, îngăimă el în pahar, chinuit între ofensă și râs. Nu era genul de propunere pe care se așteptase vreodată s-o primească, chiar dacă fusese făcută doar pe jumătate.

– S-ar putea ca până atunci să fie potrivită Catherine, continuă Roland, pe același ton înfiorător de pragmatic. O situație într-adevăr convenabilă: ați putea avea câte unul pentru Lily și pentru Temeraire.

– Mulțumesc, spuse el foarte ferm, încercând cu disperare să schimbe subiectul. Pot să-ți aduc ceva de băut?

– O, da, un vin de Porto ar fi grozav, mulțumesc, răspunse ea.

Între timp, îi trecuse starea de șoc și, când se întoarse cu două pahare, ea îi oferi o țigară de foi deja aprinsă. Laurence o împărți cu ea bucuros.

Continuară să discute încă multe ore, până când erau singurii rămași în club și servitorii începeau ostentativ să nu-și mai ascundă căscatul. Urcară scările împreună.

– Nici nu e chiar așa de târziu, spuse ea, uitându-se la frumosul ceasornic de la capătul palierului de sus. Ești foarte obosit? Am putea să jucăm o tură, două de pichet în apartamentul meu.

Laurence ajunsese deja să se simtă atât de degajat în prezența ei încât nu găsi nimic nepotrivit la această propunere. Când o părăsi, în cele din urmă, foarte târziu, pentru a se întoarce în camerele sale, un servitor străbătea holul și îi aruncă o privire. Abia atunci se gândi la cuviința comportamentului său și fu cuprins de remușcări. Dar răul, dacă exista vreunul, fusese deja făcut. Alungă acest gând și se îndreptă, în sfârșit, spre pat.

10

Trecuse prin destule ca să nu mai fie foarte surprins în dimineața următoare, când descoperi că seara lor târzie nu provocase nicio cleveteală. Căpitanul Roland îl salută cu căldură la micul dejun și îl prezentă locotenenților săi fără urmă de stânjeneală, iar apoi porniră împreună spre dragonii lor.

Laurence îl văzu pe Temeraire terminând, la rândul lui, un mic dejun copios și se opri o clipă să le spună vreo două în particular lui Collins și Dunne despre indiscreția lor. Nu voia să înceapă să facă pe jandarmul cu ei, predicând castitatea și cumpătarea cât era ziua de lungă, dar nu considera că pare prea moralist dacă prefera ca tinerii lui să aibă un exemplu respectabil în ofițerii mai vârstnici.

– Dacă aveți neapărată nevoie de un asemenea anturaj, n-am de gând să vă văd transformându-vă în codoși și dând sergenților și cadeților impresia că așa ar trebui să se poarte, spuse el, în timp ce ambii aviaspiranți se foiau. Dunne chiar deschise gura și părea că ar fi fost ispitit să protesteze, dar se domoli sub privirea de gheață a lui Laurence; acesta era un grad de insubordonare pe care nu intenționa să-l îngăduie.

Dar, după ce termină cu perdaful și îi trimise la treabă, se simți stânjenit, amintindu-și că propriul comportament din noaptea precedentă nu era tocmai fără cusur. Se consolă amintindu-și că Roland era o colegă ofițer; tovărășia ei nu putea fi comparată cu cea a târfelor și, în orice caz, nu se dăduseră în spectacol, ceea ce era

esența problemei. Oricum, raționamentul era puțin găunos și Laurence fu bucuros să-și abată gândurile muncind. Emily și ceilalți doi mesageri așteptau deja lângă Temeraire, cu sacii grei de corespondență adunată pentru navele angajate în blocadă.

Însăși tăria flotei britanice își lăsase corăbiile în blocadă, în condiții stranii de izolare. Sprijinul unui dragon era arareori necesar; primeau totul, în afară de rapoartele și proviziile cele mai urgente, cu fregatele, și astfel aveau puține șanse să audă ultimele vești sau să li se aducă scrisorile. Francezii puteau să aibă douăzeci și una de corăbii în Brest, dar nu îndrăzneau să iasă pentru a da piept cu mult mai pricepuții marinari britanici. Fără sprijin naval, nici măcar o întreagă escadrilă franceză de luptă grea n-ar fi riscat un atac aerian, cu trăgătorii de elită mereu pe gabie și cu harpoanele și armele de foc pregătite pe punte.

Când și când, puteau avea parte de un atac nocturn, realizat de obicei de un singur dragon de noapte, dar pușcașii nu se lăsau mai prejos în asemenea situații, iar dacă vreodată ar fi fost lansată o ofensivă de proporții, un semnal luminos putea fi cu ușurință văzut de dragonii de patrulă din nord.

Amiralul Lenton hotărâse să reorganizeze dragonii teferi din formația lui Lily după cum era necesar de la o zi la alta, astfel încât să le dea o ocupație și, concomitent, să inspecteze o suprafață mai mare. În ziua aceea, îi ordonase lui Temeraire să zboare în vârful formației, cu Nitidus și Dulcia flancându-l: aveau să zboare în urma formației lui Excidium în primul flanc al patrulei Canalului, pe urmă să se desprindă pentru a trece pe deasupra escadrei principale a Flotei Canalului, aflată în prezent lângă Ushant, blocând portul francez Brest. În afară de beneficiile pur militare, vizita lor avea să ofere flotei o cât de mică evadare din monotonia solitară a misiunii lor de blocadă.

Dimineața era atât de aspră și rece încât nu se adunase niciun fir de ceață; cerul era orbitor și apa de dedesubt aproape neagră. Mijindu-și ochii, lui Laurence i-ar fi plăcut să urmeze exemplul sergenților și aviaspiranților, care se dădeau sub ochi cu creion negru, însă, în calitate de cap al formației, avea să fie la comanda unui mic grup în timpul misiunii și era de așteptat să fie invitat la bord, să-l întâlnească pe lordul amiral Gardner, atunci când aveau să coboare

lângă nava-amiral.

Mulțumită vremii, zborul era plăcut, chiar dacă nu foarte lin: curenții de aer păreau să se modifice imprevizibil odată ce ieșiră în larg, iar Temeraire, urmându-și instinctul, se înălța și cobora ca să prindă vântul cel mai prielnic. După un zbor de recunoaștere de o oră, ajunseră în punctul de despărțire. Căpitanul Roland ridică o mână în semn de rămas-bun și Temeraire viră spre sud, trecând pe lângă Excidium. Soarele era aproape direct deasupra și oceanul sclipea la picioarele lor.

– Laurence, văd corăbiile în față, anunță Temeraire după vreo jumătate de oră, și căpitanul își ridică telescopul, nevoit să-și umbrească un ochi cu mâna și să-l mijească, ferindu-se de soare, înainte să poată zări pânzele pe apă.

– Ai privirea ageră! îi strigă Laurence, adăugând: Domnule Turner, dă-le, te rog, semnalul secret. Stegarul începu să înalțe combinația de fanioane care avea să-i identifice drept unitate britanică. Era o simplă formalitate, în cazul lor, datorită înfățișării neobișnuite a lui Temeraire.

În scurt timp, fură zăriți și identificați: nava-amiral britanică trase o frumoasă salvă de nouă tunuri, mai mult, probabil, decât îi era strict cuvenit lui Temeraire, întrucât nu era un cap de formație oficial. Fie că era o neînțelegere, fie generozitate, Laurence fu încântat de această atenție și ceru pușcașilor să tragă o salvă de răspuns, când trecură pe deasupra lor.

Flota oferea o priveliște agitată, cu suplele și elegantele vedete săltând deja pe valuri, grupându-se în jurul navei-amiral în așteptarea corespondenței, și marile vase de linie plutind domol în volte, în bătaia vântului dinspre nord, ca să-și păstreze pozițiile, cu velele albe sclipind pe apă și flamurile fluturând mândre pe fiecare catarg. Laurence nu putu să se stăpânească și se aplecă peste umărul lui Temeraire ca să privească atât de mult încât până când centurile de legătură se încordară.

– Semnal dinspre vasul-amiral, domnule, vesti Turner, când se apropiară îndeajuns ca steagurile să poată fi deslușite: *Căpitan așteptat la bord după aterizare.*

Laurence încuviință din cap; era întocmai cum anticipase.

– Te rog confirmă, domnule Turner. Domnule Granby, cred că vom face o trecere către sud, pe deasupra flotei, până se pregătesc pentru noi.

Echipajul *Hiberniei* și cel al învecinatei *Agincourt* începuseră să arunce platforme plutitoare care urmau să fie legate una de alta, formând o suprafață de aterizare pentru dragoni și o mică vedetă se mișca deja printre ele, strângând laolaltă odgoanele. Laurence știa din proprie experiență că operațiunea cerea ceva timp și n-ar merge deloc mai repede cu dragonii rotindu-se deasupra.

Când își terminară zborul și se întoarseră, platformele erau pregătite:

– Vestitorii sus, domnule Granby, ordonă Laurence.

Echipajul din dispozitivul inferior se cățără iute pe spinarea lui Temeraire. Ultimii câțiva marinari curățau în grabă puntea când Temeraire își făcu descinderea, cu Nitidus și Dulcia urmându-l îndeaproape. Platforma se legănă și se afundă mai mult în apă, sub imensa greutate a lui Temeraire, dar legăturile rămaseră bine fixate. Nitidus și Dulcia aterizară în colțuri opuse, după ce Temeraire se așeză și Laurence săltă jos.

– Mesageri, duceți poșta, spuse Laurence, luând el însuși un plic sigilat cu rapoarte de la amiralul Lenton către amiralul Gardner.

Laurence se cățără cu ușurință în vedeta care aștepta, în timp ce mesagerii lui, Roland, Dyer și Morgan, se zoriră să predea sacii de corespondență mâinilor întinse ale marinarilor. Laurence se îndreptă către pupa. Temeraire stătea rășchirat, ca să păstreze mai bine echilibrul platformei, cu capul așezat pe margine, foarte aproape de vedetă, spre neliniștea echipajului de pe vas.

– Mă întorc îndată, îi spuse Laurence. Te rog înștiințează-l pe locotenentul Granby dacă vrei ceva.

– Așa voi face, dar nu cred că va fi nevoie; mă simt perfect, răspunse Temeraire, sub ochii uluiți ai echipajului de pe vedetă, care se lărgiră

și mai mult când dragonul adăugă: Dar m-aș bucura dacă am putea merge să vânăm după aceea; sunt sigur că am văzut pe drum câțiva toni mari, superbi.

Vedeta, o ambarcațiune elegantă, cu linii simple, îl duse pe Laurence la *Hibernia* într-un ritm pe care cândva l-ar fi considerat culmea vitezei; acum stătea privind de-a lungul bompresului, gonind în direcția vântului, și briza care-i atingea fața i se părea o nimica toată.

Instalaseră un scaun de nostrom peste marginea *Hiberniei*, pe care Laurence îl ignoră cu dispreț; picioarele de marinar nu-l părăsiseră și, în orice caz, urcușul nu-i puse niciun fel de probleme. Căpitanul Bedford aștepta să-l salute și se holbă la el cu vizibilă uimire când Laurence urcă la bord: slujiseră împreună la Nil, pe *Goliath.*

– Dumnezeule mare, Laurence! N-aveam habar că ești aici, pe Canal! exclamă el, lăsând la o parte politețurile și întâmpinându-l cu o viguroasă strângere de mână. Acela e animalul tău, atunci? întrebă el, uitându-se peste apă, la Temeraire, care nu era cu mult mai mic decât corabia *Agincourt*, cea cu șaptezeci și patru de tunuri din spatele lui. Credeam că numai ce-a ieșit din ou acum o jumătate de an.

Laurence simțea că-i crește inima; spera că reușește să-și ascundă mândria destul de bine când răspunse:

– Da, acela este Temeraire. N-are încă opt luni, dar a ajuns deja aproape la deplina maturitate. Se stăpânea cu greu să nu se umfle în pene; era convins că nimic nu putea fi mai iritant decât să se comporte ca unul dintre acei bărbați care nu mai conteneau să vorbească despre frumusețea soației lor sau despre inteligența odraslelor. În orice caz, Temeraire nu avea nevoie de laude; cine se uita la el nu putea să nu-i observe înfățișarea elegantă și deosebită.

– O, înțeleg, zise Bedford, uitându-se la el cu un aer amuzat. Atunci, locotenentul de lângă Bedford tuși cu înțeles. Bedford îi aruncă o privire și spuse: Iartă-mă, am fost atât de surprins să te văd încât te țin aici în picioare. Urmează-mă, te rog, lordul Gardner așteaptă să te cunoască.

Lordul amiral Gardner dobândise abia de curând funcția de

comandant la Canal, după retragerea lui Sir William Cornwallis. Presiunea la care era supus, venind într-o funcție atât de dificilă după un conducător atât de încununat de succes, se citea pe chipul lui. Laurence slujise în Flota Canalului cu mulți ani în urmă, ca locotenent. Nu făcuseră cunoștință până atunci, dar Laurence îl văzuse de mai multe ori, iar acum chipul lui îi părea considerabil îmbătrânit.

– Da, da, Laurence, nu-i așa? zise Gardner când aghiotantul i-l prezentă și murmură câteva cuvinte pe care căpitanul nu le putu auzi. Ia loc, te rog, trebuie să citesc numaidecât aceste mesaje și pe urmă te voi ruga să-i duci câteva vorbe lui Lenton din partea mea, spuse el, rupând sigiliul și cercetând conținutul. Lordul Gardner mormăia și clătina din cap în timp ce citea mesajele. După privirea-i tăioasă, Laurence știu când ajunse la relatarea recentei ambuscade. Ei, bine, Laurence, înțeleg că ai avut deja parte de o ciocnire aprigă, remarcă el, lăsând, în cele din urmă, hârtiile la o parte. Cred că vă prinde bine tuturor să vă călițiți nițel; nu poate dura mult până când vom mai vedea și altele de la ei. Trebuie să-i spui asta lui Lenton din partea mea. Am trimis fiecare slup, fiecare bric și fiecare vedetă pe care am riscat să le apropii de țărm, iar francezii sunt harnici ca albinele pe uscat, lângă Cerbourg. Nu ne dăm seama exact ce fac, dar nu se pot pregăti decât pentru invazie și, judecând după activitatea lor, au de gând s-o organizeze curând.

– Bonaparte nu poate avea mai multe vești despre flota din Cadiz decât noi, nu-i așa? zise întrebător Laurence, tulburat de această informație. Nivelul siguranței de sine prevestit de asemenea pregătiri era înspăimântător de ridicat și, cu toate că Bonaparte era, fără îndoială, arogant, aroganța lui se dovedise arareori complet nefondată.

– Nu despre evenimentele recente, nu, de asta sunt acum, din fericire, convins. Mi-ai adus confirmarea că mesagerii noștri au circulat regulat, spuse Gardner, lovind cu palma teancul de hârtii de pe biroul său. Totuși, nu poate fi atât de necugetat încât să-și imagineze că reușește să traverseze fără flota sa, și asta sugerează că o așteaptă curând.

Laurence încuviință; această speranță putea fi neîntemeiată sau iluzorie, dar numai faptul că Bonaparte o avea însemna că flota lui

Nelson era în pericol iminent.

Gardner sigilă pachetul cu mesajele de răspuns și i-l înmână:

– Ține, îți sunt deosebit de recunoscător, Laurence. Și pentru că ne-ai adus corespondența. Acum nădăjduiesc că ni te vei alătura la prânz, împreună cu ceilalți căpitani, camarazii tăi, spuse el, ridicându-se de la birou. Căpitanul Briggs de pe *Agincourt* va veni, cred, și el.

O viață întreagă de experiență navală îi inoculase lui Laurence principiul că o asemenea invitație, venită de la un ofițer superior, avea valoarea unui ordin și, cu toate că Gardner nu mai era tocmai superiorul lui, era imposibil să-i treacă măcar prin minte s-o refuze. Dar nu putea să nu se gândească la Temeraire cu oarecare neliniște și la Nitidus cu încă și mai multă. Dragonul Pascal's Blue era o ființă nervoasă care avea nevoie de multă grijă din partea căpitanului Warren chiar și în condiții obișnuite, și Laurence era sigur că avea să fie nefericit în fața perspectivei de a rămâne singur, pe o platformă plutitoare improvizată, fără îngrijitorul său și fără niciun ofițer cu rang mai înalt decât acela de locotenent prin preajmă.

Și totuși dragonii așteptau în asemenea condiții tot timpul. Dacă ar fi existat o amenințare aeriană mai însemnată la adresa flotei, mai mulți dragoni ar fi putut chiar să fie staționați în permanență pe platforme, în timp ce căpitanii lor ar fi fost solicitați frecvent să se alăture ofițerilor de pe nave în munca de planificare. Lui Laurence nu-i plăcea să supună dragonii unei asemenea așteptări fără alt motiv mai bun decât participarea la o masă, dar nici nu putea să spună cinstit că exista pentru ei vreun pericol concret.

– Domnule, nimic nu mi-ar face mai mare plăcere și sunt convins că vorbesc și în numele căpitanilor Warren și Chenery, răspunse el.

Nu era nimic altceva de făcut. Într-adevăr, despre Gardner nu se putea spune că aștepta un răspuns. Se dusese deja la ușă să-și strige aghiotantul.

Cu toate acestea, doar Chenery răspunse invitației transmise prin semnale, aducând sincere, dar temperate, scuze.

– Nitidus se agită dacă e lăsat singur, înțelegeți, așa că Warren crede

că e mult mai bine să rămână cu el. Aceasta fu toată explicația pe care i-o oferi lui Gardner, prezentată pe un ton foarte voios; nu părea conștient de gafa de proporții pe care o făcea.

Laurence tresări în sinea lui în fața privirilor uimite și oarecum ofensate pe care acest lucru le atrase, nu numai din partea lordului Gardner, ci și a celorlalți căpitani și a aghiotantului, dar nu putea să nu se simtă ușurat. Totuși, masa începu stingheritor și continuă așa.

Amiralul era vădit împovărat de gândurile legate de munca sa și între observațiile lui erau răstimpuri lungi. Masa ar fi fost tăcută și apăsătoare dacă n-ar fi fost Chenery, în forma lui obișnuită, plin de vervă și dornic să lege o conversație. Vorbi nestingherit, fără să țină seama de uzanța maritimă care îi rezerva lordului Gardner dreptul de a începe discuția.

Când li se adresa direct, ofițerii de Marină făceau o pauză plină de înțelesuri înainte de a-i răspunde, cât mai scurt posibil, pentru ca apoi să abandoneze subiectul. La început, Laurence suferi cumplit pentru el și pe urmă începu să se înfurie. Trebuie că-i era limpede chiar și celui mai sensibil caracter că Chenery vorbea în necunoștință de cauză. Subiectele pe care le alegea erau inofensive și a sta într-o tăcere ursuză și plină de reproș i se părea lui Laurence o grosolănie mult mai mare.

Chenery nu putu să nu observe reacția glacială; deocamdată începea doar să pară nedumerit, nu ofensat, dar asta nu avea cum să dureze. Când mai făcu, vitejește, o nouă tentativă, Laurence îndrăzni în mod intenționat să-i răspundă. Purtară discuția între ei doi preț de mai multe minute și apoi Gardner, ieșind din reveria lui sumbră, ridică privirea și contribui cu o remarcă. Astfel, conversația își primi binecuvântarea și ceilalți ofițeri li se alăturară, în cele din urmă. Laurence făcu un mare efort și ținu discuția aprinsă pe tot parcursul mesei.

Ceea ce ar fi trebuit să fie o plăcere deveni astfel o corvoadă și Laurence se bucură nespus când vinul de Porto fu luat de pe masă și fură invitați să iasă pe punte, la un trabuc și o cafea. Luându-și ceașca, se apropie de balustrada de la babord, ca să vadă mai bine platforma plutitoare. Temeraire dormea liniștit, cu solzii în bătaia soarelui și un picior atârnând peste marginea platformei, în apă, iar

Nitidus și Dulcia se odihneau sprijiniți de el.

Bedford veni să stea și să privească alături de el, într-o tăcere pe care Laurence o luă drept prietenoasă. După o clipă, acesta spuse:

– Presupun că este un animal de preț și că trebuie să ne bucurăm să-l avem, dar e îngrozitor că ești nevoit să fii robul unei asemenea vieți și într-o asemenea companie.

Laurence nu reuși să-și controleze imediat puterea vorbirii, ca reacție la remarca atât de plină de sinceră compasiune; mai multe răspunsuri i se învălmășiră toate deodată pe buze. Trase adânc o gură de aer care îi tremură în gâtlej și spuse, cu un glas scăzut, fioros:

– Domnule, nu vei vorbi cu mine în asemenea termeni, nici despre Temeraire și nici despre vreunul dintre camarazii mei. Mă mir că ți-ai putut imagina că o astfel de adresare este acceptabilă.

Bedford se dădu înapoi în fața vehemenței lui. Laurence se întoarse și-și lăsă ceașca de cafea zornăind pe tava servitorului.

– Domnule, cred că trebuie să plecăm, îi spuse lui Gardner, stăpânindu-și glasul. Întrucât este primul zbor al lui Temeraire pe acest traseu, ar fi bine să ne întoarcem înainte de apusul soarelui.

– Desigur, răspunse Gardner, întinzându-i mâna. Drum bun, căpitane. Sper să te revedem curând.

În pofida pretextului invocat, Laurence nu ajunse înapoi la adăpost decât imediat după căderea nopții. După ce îl văzură pe Temeraire înhățând mai mulți toni mari din apă, Nitidus și Dulcia își exprimară dorința de a încerca să pescuiască și ei, iar Temeraire fu foarte fericit să-și continue demonstrația. Cei mai tineri membri ai echipajului nu erau cu totul pregătiți pentru experiența de a se afla la bord în timp ce dragonul lor vâna, dar, după ce prima coborâre în picaj îi obișnui cu această încercare, țipetele speriate încetară și ajunseră iute să vadă o asemenea îndeletnicire ca pe un joc.

Laurence descoperi că proasta lui dispoziție nu putea supraviețui

entuziasmului lor: băieții ovaționau frenetic ori de câte ori Temeraire se ridica din nou cu un ton zvârcolindu-i-se în gheare și mai mulți dintre ei cerură chiar permisiunea de a coborî în partea de jos, ca să fie stropiți când Temeraire își prindea captura.

Ghiftuit până la refuz și zburând oarecum mai încet înapoi către coastă, Temeraire mormăi de plăcere și mulțumire, întoarse capul, uitându-se la Laurence cu ochii sclipind de recunoștință, și spuse:

– Nu-i așa c-a fost o zi plăcută? A trecut mult timp de când n-am avut parte de un zbor atât de minunat.

Iar Laurence descoperi că nu-i mai rămăsese niciun strop de furie de ascuns, când își rosti răspunsul.

De la un capăt la altul al adăpostului, lămpile tocmai se aprindeau, ca niște focuri mari în întunecimea copacilor răzleți, cu echipajele de sol mișcându-se printre ei cu torțele în mâini, chiar când Temeraire își făcu aterizarea. Majoritatea ofițerilor mai tineri erau încă uzi leoarcă și începură să tremure în timp ce coborau de pe trupul cald al lui Temeraire. Laurence îi trimise să se odihnească și rămase el însuși de veghe cu dragonul, în timp ce echipajul de sol termina deshămarea. Hollin îl privi cu o undă de reproș când oamenii desfăcură hamurile de gât și de umeri, acoperite cu solzi de pește, oase și măruntaie și începând deja să duhnească.

Temeraire era prea încântat și prea bine hrănit ca Laurence să se simtă vinovat. Spuse doar vesel:

– Mă tem că v-am dat de furcă, domnule Hollin, dar cel puțin nu va mai trebui hrănit diseară.

– Da, domnule, răspunse Hollin posomorât, organizându-și oamenii la treabă.

Cu hamul scos și pielea spălată de membrii echipajului, care își formaseră deja tehnica de a da gălețile din mână-n mână, ca o brigadă de pompieri, pentru a-l curăța după mese, Temeraire căscă enorm, râgâi și se întinse pe pământ cu o expresie atât de mulțumită, încât Laurence se amuză privindu-l.

– Trebuie să mă duc să predau aceste mesaje, spuse el. Vrei să dormi sau citim în seara asta?

– Iartă-mă, Laurence, cred că sunt prea somnoros, răspunse Temeraire, căscând din nou. Laplace e greu de urmărit chiar și când sunt treaz, și nu vreau să risc să nu-l înțeleg.

Întrucât Laurence întâmpina și el destule dificultăți, mai cu seamă în privința francezei din tratatele lui Laplace pe tema mecanicii celeste, pe care trebuia s-o pronunțe destul de bine ca Temeraire să-l înțeleagă, lăsând la o parte orice efort de a pricepe și el principiile pe care le citea cu voce tare, era perfect dispus să-i dea dreptate.

– Foarte bine, dragul meu. Atunci ne vedem dimineață, spuse Laurence și rămase mângâind gâtul lui Temeraire până când ochii dragonului erau închiși și răsuflarea i se domolise, în somn.

Amiralul Lenton primi scrisorile și mesajul verbal cu încruntată neliniște.

– Nu-mi place deloc, chiar deloc, spuse el. Lucrează departe de mare, nu-i așa? Laurence, ar fi posibil să construiască mai multe corăbii pe coastă, plănuind să-și sporească flota fără știința noastră?

– E posibil să reușească să facă niște corăbii greoaie de transport, domnule, dar niciodată nave de linie, răspunse imediat Laurence, foarte sigur pe acest subiect. Și are deja o sumedenie de nave de transport, în fiecare port de-a lungul coastei. E greu de presupus că ar avea nevoie de mai multe.

– Și toate acestea sunt în preajma Cherbourgului, nu lângă Calais, deși distanța este mai mare și flota noastră mai aproape. Nu-mi pot explica asta, dar Gardner are dreptate. Sunt al naibii de sigur că are gânduri rele, dar nu și le poate pune în aplicare până când nu-i sosește flota. Se ridică brusc în picioare și ieși imediat din birou. Neștiind dacă să interpreteze asta drept o concediere, Laurence îl urmă prin comandament și afară, către poiana unde se refăcea Lily.

Căpitanul Harcourt stătea la căpătâiul lui Lily, mângâindu-i

neîncetat piciorul din față. Choiseul era acolo și le citea încetișor amândurora. Ochii lui Lily erau încă întunecați de durere, dar un semn mai încurajator era acela că tocmai mâncase, în sfârșit, o masă întreagă, căci echipajul de sol încă îndepărta un morman mare de oase sfărâmate.

Choiseul lăsă cartea deoparte și îi șopti ceva lui Harcourt, pe urmă veni lângă ei.

– Aproape a adormit. Vă rog să n-o treziți, spuse el, foarte încet.

Lenton clătină aprobator din cap și le făcu semn, lui Choiseul și lui Laurence, să se retragă puțin mai departe.

– Cum evoluează? întrebă el.

– Foarte bine, domnule, după părerea medicilor: spun că se vindecă pe cât de repede puteam spera, zise Choiseul. Catherine n-a părăsit-o nicio clipă.

– Bun, bun, spuse Lenton. Trei săptămâni, așadar, dacă estimarea lor inițială se adeverește. Ei, bine, domnilor, m-am răzgândit: am să-l trimit numai pe Temeraire în patrulare în fiecare zi, pe perioada recuperării lui Lily, nu și pe Praecursoris. Tu n-ai nevoie de experiență, Choiseul, iar Temeraire are. Va trebui să-l antrenezi individual pe Praecursoris.

Choiseul se înclină, fără umbră de nemulțumire, dacă ar fi simțit cumva așa ceva.

– Sunt bucuros să-mi fac datoria în orice fel pot, domnule. Nu trebuie decât să-mi ordonați.

Lenton încuviință.

– Bine și, deocamdată, rămâi cu Harcourt cât poți de mult. Sunt sigur că știi ce înseamnă să ai un animal rănit, spuse el.

Choiseul i se alătură din nou lângă acum adormita Lily, iar Lenton se îndepărtă, împreună cu Laurence, încruntat și cufundat în gânduri.

– Laurence, spuse el, când patrulați, vreau să încerci niște manevre în formație cu Nitidus și Dulcia. Știu că n-ai fost antrenat pentru munca în formații mici, dar Warren și Chenery pot să te ajute în privința asta. Vreau să fie capabil, la nevoie, să conducă independent într-o luptă, o pereche de combatanți ușori.

– Am înțeles, domnule, răspunse Laurence, puțin surprins. Voia foarte mult să ceară o explicație și își reprimă curiozitatea cu o oarecare dificultate.

Ajunseră în poiana unde Excidium tocmai adormea. Căpitanul Roland discuta cu echipajul ei de sol și examina o piesă a echipamentului. Îi salută din cap pe amândoi și li se alătură. Se îndreptară împreună către comandament.

– Roland, te poți descurca fără Auctoritas și Crescendium? întrebă pe neașteptate Lenton.

Femeia ridică o sprânceană.

– Desigur, dacă trebuie, spuse ea. Despre ce este vorba?

Pe Lenton nu părea să-l deranjeze să fie chestionat atât de direct.

– Trebuie să începem să ne gândim să-l trimitem pe Excidium la Cadiz, după ce Lily va putea zbura bine, răspunse el. N-am de gând să pierdem regatul din cauza lipsei unui dragon la locul potrivit. Aici putem ține piept multă vreme raidurilor aeriene, cu ajutorul Flotei Canalului și al bateriilor de coastă, iar flota aceea nu trebuie lăsată să scape.

Dacă Lenton alegea într-adevăr să-l trimită pe Excidium, împreună cu formația sa, în altă parte, absența lor avea să lase Canalul vulnerabil în fața atacurilor aeriene. Cu toate acestea, dacă flota franceză și cea spaniolă scăpau din Cadiz și veneau spre nord, să se alăture corăbiilor aflate în porturile Brest și Calais, poate că și o singură zi de avantaj atât de copleșitor era destul pentru ca Napoleon să-și traverseze armata de invazie.

Laurence n-ar fi vrut să fie în pielea lui Lenton. Fără să știe dacă diviziile aeriene ale lui Bonaparte erau la jumătatea drumului către

Cadiz, pe deasupra uscatului sau încă de-a lungul graniței austriece, decizia nu putea fi luată decât pe ghicite. Însă trebuia luată, chiar dacă numai prin inacțiune, iar Lenton era evident pregătit să-și asume riscul. Acum intențiile lui Lenton în privința sarcinilor lui Temeraire erau limpezi: amiralul voia să aibă la îndemână o a doua formație, chiar dacă era una mică și insuficient antrenată. Laurence avea impresia că-și aduce aminte că Auctoritas și Crescendium erau dragoni de luptă de talie medie, care făceau parte din forțele de susținere ale lui Excidium. Poate că Lenton intenționa să-i asocieze cu Temeraire, ca să facă din ei trei o forță de atac ușor de manevrat.

– Încerci să i-o iei înainte lui Bonaparte. Când mă gândesc, îmi îngheață sângele în vene, spuse căpitanul Roland, făcându-se ecoul sentimentelor lui Laurence. Dar vom fi gata să mergem oriunde ne trimiți. Voi face manevre de zbor fără Auctor și Cressy, în măsura în care timpul îmi va permite.

– Bine, ocupă-te de asta, spuse Lenton, în timp ce urcau scara, către vestibul. Am să vă părăsesc acum. Mai am, din păcate, încă zece mesaje de citit. Noapte bună, domnilor.

– Noapte bună, Lenton, zise Roland și se întinse cu un căscat, după ce acesta plecă. Ei, bine, zborul în formație va fi îngrozitor de plictisitor fără o schimbare de decor din când în când, fără niciun raid. Ce-ai zice să mâncăm ceva?

Mâncară niște supă și pâine prăjită, și niște delicioasă brânză Stilton după aceea, cu vin de Porto, și din nou ajunseră în camera lui Roland, pentru o partidă de pichet. După câteva mâini și puțină pălăvrăgeală, ea spuse, cu prima undă de sfială pe care o auzise vreodată de la ea:

– Laurence, pot să îndrăznesc…

Întrebarea îl făcu să se holbeze la ea, căci până atunci nu ezitase niciodată să turuie pe absolut orice subiect.

– Desigur, răspunse el, încercând să-și imagineze ce-ar putea dori să-l întrebe.

Dintr-odată, era conștient de ceea ce-l înconjoară: patul mare și

șifonat, la mai puțin de zece pași distanță, decolteul halatului cu care Roland schimbase tunica și pantalonii, în spatele unui paravan, când intraseră în cameră. Laurence își coborî privirea asupra cărților, cu fața dogorind. Mâinile îi tremurau puțin.

– Dacă ai vreo îndoială, te rog să-mi spui fără șovăire, adăugă ea.

– Nu, răspunse Laurence imediat, aș fi foarte bucuros să-ți fac pe plac. Sunt sigur, adăugă el cu întârziere, dându-și seama că ea nu-i ceruse încă nimic.

– Ești foarte bun, spuse ea și strălucirea unui zâmbet larg îi străbătu fața, asimetric, cu colțul drept al gurii ridicându-se mai mult decât cel stâng, atins de cicatrice. Apoi continuă: Și ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă mi-ai spune, cu toată sinceritatea, ce părere ai despre activitatea lui Emily și despre înclinația ei pentru acest mod de viață. Laurence se sforța să nu roșească în fața presupunerii sale greșite, tocmai când ea adăugă: Știu că e penibil să-ți cer s-o vorbești de rău în fața mea, dar am văzut ce se întâmplă când te bazezi prea mult pe linia de succesiune, fără o bună pregătire. Dacă ai orice motiv să te îndoiești că ar fi potrivită, te implor să-mi spui acum, cât poate mai este timp să reparăm greșeala.

Motivul ei de neliniște era foarte limpede acum și, gândindu-se la Rankin și la felul rușinos în care-l trata pe Levitas, Laurence putea să-l înțeleagă foarte bine. Simpatia îl ajută să-și revină din stingherealа pe care și-o provocase singur.

– Am văzut și eu consecințele a ceea ce descrii, spuse el, grăbit s-o liniștească. Te asigur că aș vorbi deschis dacă aș vedea asemenea semne. Firește, n-aș fi luat-o mesager dacă n-aș fi fost pe deplin convins că e demnă de încredere și dăruită pentru munca ei. E prea tânără, bineînțeles, ca să știm sigur, dar o socotesc foarte promițătoare.

Roland răsuflă furtunos și se așeză înapoi pe scaun, lăsându-și mâna de cărți să cadă, încetând să se mai prefacă interesată de ele.

– Dumnezeule, ce ușurată mă simt! spuse ea. Nădăjduiam, desigur, dar găsesc că nu pot avea încredere în mine în privința asta. Râse ușurată și se duse la biroul ei, după încă o sticlă de vin.

Laurence întinse paharul să i-l umple.

– Pentru succesul lui Emily! toastă el, și băură.

Apoi ea se întinse, îi luă paharul din mână și îl sărută. Într-adevăr, se înșelase profund: în privința asta, nu se dovedi deloc sfioasă.

11

Laurence nu putea să nu se înfioare văzând felul dezordonat în care Jane își scotea hainele din șifonier, aruncându-le de-a valma pe pat.

– Pot să te ajut? întrebă el, în cele din urmă, din disperare, luându-i în stăpânire bagajele. Nu, te rog, dă-mi voie. Poți să te gândești la traseul de zbor până mă ocup eu de asta, adăugă el.

– Mulțumesc, Laurence, ești foarte amabil. Jane se așeză, cu hărțile ei. Va fi un zbor direct, sper, continuă ea, făcând în grabă calcule și mutând bucățile de lemn pe care le folosea pentru a reprezenta corăbiile pentru transportul dragonilor care aveau să le ofere lui Excidium și formației sale, ici și colo, locuri de popas, în drum spre Cadiz. Dacă nu se strică vremea, ar trebui să ajungem în mai puțin de două săptămâni.

Într-o situație atât de presantă, dragonii nu urmau să plece cu un singur vas de transport, ci aveau să zboare de la unul la altul, încercând să le prevadă pozițiile pe baza curenților și a vântului.

Laurence clătină din cap aprobator, deși ușor posomorât: mai era doar o zi până în octombrie și era foarte probabil ca, în această perioadă a anului, vremea să se strice. Apoi ea avea să se confrunte cu periculoasa alegere între a încerca să găsească un vas de transport care, desigur, putea foarte bine să fi fost deturnat de vânt, și a căuta adăpost pe uscat, în fața artileriei spaniole. Presupunând, desigur, că formația nu avea să fie ea însăși doborâtă de o furtună: dragonii

erau, din când în când, descurajați de fulgere sau de vânturile puternice și dacă erau azvârliți într-un ocean învolburat, se puteau îneca ușor, cu echipaj cu tot.

Dar altă cale nu era. Lily își revenise extrem de repede în săptămânile care trecuseră între timp; chiar cu o zi înainte condusese formația într-o misiune completă de patrulare și aterizase fără durere sau greutate. Lenton o examinase, schimbase câteva cuvinte cu ea și cu căpitanul Harcourt și plecase direct să-i dea lui Jane instrucțiunile pentru Cadiz. Laurence se așteptase la asta, desigur, dar nu putea să nu fie îngrijorat, atât pentru dragonii care plecau, cât și pentru cei care rămâneau în urma lor.

– Gata, ajunge, spuse ea, terminându-și harta și aruncându-și condeiul. Laurence ridică privirea de la bagaje, surprins: căzuse într-o sumbră reverie și împachetase mecanic, fără să fie atent la ce face. Acum își dădea seama că tăcuse aproape douăzeci de minute în șir și că avea un corset de-al ei în mâini. Îl aruncă grăbit deasupra lucrurilor ordonat împachetate din micul ei cufăr și închise capacul.

Lumina soarelui începea să pătrundă pe fereastră; timpul lor trecuse.

– Haide, Laurence, nu te uita așa de posomorât, am zburat la Gibraltar de nenumărate ori, spuse ea, apropiindu-se și sărutându-l apăsat. Mă tem că vouă, aici, vă va fi mai greu. Fără doar și poate, vor încerca vreo ticăloșie, știind că am plecat.

– Am toată încrederea în tine, spuse Laurence, sunând clopoțelul după servitori. Sper numai că n-am judecat greșit.

Era singura critică pe care avea să i-o aducă lui Lenton, în special pe un subiect în privința căruia nu putea fi imparțial. Totuși, simțea că, și dacă n-ar fi avut de ridicat nicio obiecție personală față de punerea în pericol a lui Excidium și a formației sale, tot l-ar fi neliniștit lipsa de informații suplimentare.

Volly sosise cu trei zile în urmă, cu un raport încărcat de noi vești proaste. Câțiva dragoni francezi sosiseră în Cadiz: destui încât să-l împiedice pe Mortiferus să forțeze flota să iasă din port, dar nicio zecime din dragonii care fuseseră postați de-a lungul Rinului. Și, un motiv în plus de îngrijorare, cu toate că aproape fiecare dragon ușor

și iute, neimplicat în întregime în serviciul de curierat, fusese forțat să iscodească și să spioneze, încă nu știau nimic despre ceea ce făcea Bonaparte dincolo de Canal.

O însoți pe Jane în poiana lui Excidium și o conduse până când urcă la bord; era ciudat, căci avea senzația că ar fi trebuit să simtă mai mult. Și-ar fi tras un glonț în cap în loc s-o fi lăsat pe Edith să meargă să înfrunte primejdia, în timp ce el rămânea în urmă; însă de la Roland putea să-și ia rămas bun fără să sufere mai mult decât la despărțirea de oricare alt camarad. Ea îi trimise un sărut prietenesc de pe spatele lui Excidium, după ce întreg echipajul ei era la bord.

– Ne vedem peste câteva luni, sunt sigură, sau mai devreme, dacă putem să alungăm broaștele din port! strigă ea. Vânt bun și ai grijă să n-o lași pe Emily s-o ia razna.

Laurence ridică o mână:

– Drum bun! strigă el și rămase privind cum aripile imense îl ridică pe Excidium în văzduh, cu ceilalți dragoni ai formației urcând să i se alăture, până când se făcură cu toții nevăzuți spre sud.

Deși țineau sub observație cerul Canalului, primele săptămâni de după plecarea lui Excidium fură liniștite. Nu avură parte de niciun atac, și Lenton era de părere că francezii continuau să creadă că Excidium era în adăpost și, în consecință, nu erau dispuși să se hazardeze.

– Cu cât îi putem lăsa mai mult să creadă asta, cu atât mai bine, le spuse el căpitanilor adunați, după încă o patrulă liniștită. Pe lângă avantajul nostru, e foarte bine să nu-și dea seama că o altă formație se apropie de prețioasa lor flotă din Cadiz.

Răsuflaseră cu toții ușurați la auzul veștii că Excidium ajunsese nevătămat, știre pe care Volly le-o aduse la aproape două săptămâni de la plecarea lui.

– Începuseră deja când am plecat, le spuse James celorlalți căpitani, în ziua următoare, pe când își lua în grabă micul dejun, înainte de a

porni pe drumul de întoarcere. Urletele spaniolilor puteau fi auzite mile în șir: navele lor de negoț se sfărâmă în fața jetului dragonilor ca oricare corabie de linie, iar prăvăliile și casele lor, la fel. Mă aștept să tragă ei înșiși asupra francezilor, dacă Villeneuve nu iese curând, cu sau fără alianță.

Atmosfera se însenină după veștile încurajatoare și Lenton le întrerupse puțin patrulele și le dădu liber tuturor ca să sărbătorească, o pauză bine-venită pentru oamenii care munceau într-un ritm frenetic. Cei mai energici se duseră în oraș; majoritatea traseră un pui de somn și la fel făcură dragonii osteniți.

Laurence profită de ocazie pentru a se bucura de o seară liniștită de lectură cu Temeraire. Rămaseră împreună până târziu în noapte, citind la lumina felinarelor. Laurence se trezi dintr-o picoteală la ceva vreme după ce luna răsărise. Capul lui Temeraire se profila întunecat pe cerul luminat, privind scrutător către nordul luminișului.

– S-a întâmplat ceva? îl întrebă Laurence.

Ridicându-se, auzi un sunet slab, ciudat și strident. Chiar în timp ce ascultau, sunetul se opri.

– Laurence, cred că aceea a fost Lily, spuse Temeraire, cu gulerul zburlindu-se.

Laurence coborî de îndată.

– Stai aici, mă întorc cât pot de repede, spuse el, iar

Temeraire clătină din cap fără să-și clintească privirea.

Cărările adăpostului erau în mare măsură pustii și neluminate: formația lui Excidium era plecată, toți dragonii ușori erau în misiuni de cercetare, iar frigul nopții – destul încât să trimită cele mai devotate echipaje în cazărmi. Pământul înghețase cu trei zile în urmă; era bătătorit și destul de tare încât pașii să-i bocăne sec în timp ce înainta.

Poiana lui Lily era goală: un murmur palid dinspre cazarma ale cărei ferestre luminate le vedea în depărtare, printre copaci, și

nimeni în preajma clădirilor. Lily zăcea ghemuită, în nemișcare, cu ochii săi galbeni tiviți cu roșu și încremeniți. Își înfigea ghearele în pământ, în tăcere. Glasuri scăzute și plânsete. Laurence se întreba dacă nu cumva deranja într-un moment nepotrivit, dar suferința evidentă a lui Lily îl convinse: păși în poiană, strigând cu glas puternic:

– Harcourt? Ești acolo?

– Nu te apropia! se auzi glasul lui Choiseul, gros și aspru. Laurence ocoli capul lui Lily și se opri, șocat: Choiseul o ținea pe Harcourt de braț, iar pe chipul ei era o expresie de profundă disperare. Niciun sunet, Laurence, adăugă Choiseul. Avea o sabie în mână și, în spatele lui, pe pământ, Laurence văzu un tânăr aviaspirant întins la pământ, cu pete negre de sânge întinzându-se pe spatele tunicii. Să n-aud niciun sunet.

– Pentru Dumnezeu, ce crezi că faci? întrebă Laurence. Harcourt, ești bine?

– L-a omorât pe Wilpoys, spuse ea cu glas răgușit. Tremura pe picioare și, când lumina torței îi lumină fața, Laurence văzu o vânătaie înnegrindu-i-se deja peste jumătate din frunte. Laurence, nu-ți face griji pentru mine, trebuie să pleci și să aduci ajutoare, vrea să-i facă rău lui Lily.

– Nu, niciodată, niciodată, zise Choiseul. Nu vreau să-i fac niciun rău. Nici ție, Catherine, ți-o jur. Dar nu voi fi răspunzător dacă te amesteci, Laurence. Stai deoparte.

Choiseul ridică sabia. Sângele strălucea pe tăișul ei, nu departe de gâtul lui Harcourt și Lily scoase din nou acel sunet subțire, ciudat, un scâncet ascuțit care îți zgâria urechile. Choiseul era palid, fața lui căpătase o nuanță verzuie în lumină și părea destul de disperat ca să fie în stare de orice. Laurence nu se clinti, sperând într-un moment mai prielnic.

Choiseul continuă să se uite țintă la el încă o clipă, până când se convinse că Laurence nu avea de gând să plece, apoi spuse:

– Vom merge cu toții împreună la Praecursoris. Lily, tu rămâi aici și

ne vei urma când ne vezi ridicându-ne în aer. Îți promit că n-o să i se întâmple nimic rău lui Catherine, atât timp cât te supui.

– O, ticălosule, câine laș și trădător! exclamă Harcourt. Crezi c-am să merg în Franța cu tine, să ling cizmele lui Bonaparte? De când pui asta la cale?

Catherine se zbătu să scape din mâinile lui, așa slăbită cum era, dar Choiseul o scutură și aproape se prăbuși. Lily mârâi, ridicându-se pe jumătate, cu aripile desfăcute. Laurence vedea acidul negru sclipindu-i pe marginile colților.

– Catherine, șuieră ea, cu sunetul distorsionat prin dinții încleștați.

– Liniște, ajunge! făcu Choiseul, ridicând-o pe Harcourt în picioare, lipită de trupul lui, țintuindu-i brațele. Strângea încă sabia în mâna cealaltă, iar Laurence nu-și dezlipea ochii de ea, pândind o ocazie. Mă vei asculta, Lily, vei face cum ți-am spus. Acum plecăm. Treci imediat acolo, domnule! Făcu semn cu sabia. Laurence nu se întoarse cu spatele, ci păși de-a-ndăratelea și, odată ajuns în umbra copacilor, se mișcă încă și mai încet, astfel că, fără să-și dea seama, Choiseul ajunse mai aproape decât avea de gând.

Un moment de încleștare sălbatică și pe urmă toți trei căzură grămadă la pământ, cu sabia zburând și Harcourt prinsă între ei. Loviră pământul cu putere, dar Choiseul era dedesubt și, pentru o clipă, Laurence era deasupra. Era nevoit să sacrifice acest avantaj pentru a o elibera pe Harcourt, rostogolind-o din calea pericolului și, imediat după aceea, Choiseul îl lovi peste față, doborându-l.

Se rostogoliră pe pământ, lovindu-se bezmetic, amândoi încercând să ajungă la sabie, în încleștare. Choiseul era mai robust și mai înalt și, deși Laurence avea o experiență mult mai însemnată în lupta corp la corp, greutatea francezului începea să-și spună cuvântul. Lily răcnea acum dezlănțuită, în depărtare se auzeau glasuri și disperarea îi dădu avânt lui Choiseul: împlântă un pumn în stomacul adversarului și se aruncă după sabie, în timp ce Laurence se chirci, gâfâind de durere.

Apoi, deasupra lor, se auzi un răget colosal: pământul se cutremură, crengi se prăbușiră la pământ într-o ploaie de frunze uscate și ace de

pin, iar un imens copac bătrân fu smuls din rădăcini, lângă ei. Temeraire era deasupra, lovind sălbatic din aripi, în timp ce sfârteca bolta înfrunzită. Alte răcnete, de data aceasta dinspre Praecursoris: aripile palide, marmorate, ale dragonului francez se zăreau în întuneric, apropiindu-se, și Temeraire se răsuci, să-l înfrunte, scoțându-și ghearele. Laurence se opinti să se ridice și se arunce asupra lui Choiseul, doborându-l la pământ, sub întreaga lui povară: vomita chiar în timp ce se luptau, dar pericolul în care se afla Temeraire îl îndemna să continue.

Choiseul reuși să se rostogolească deasupra lui Laurence și să-și vâre un braț peste gâtul lui, apăsând cu putere. Sufocându-se, Laurence zări doar un crâmpei de mișcare și pe urmă Choiseul rămase moale: Harcourt adusese un drug de fier din echipamentul lui Lily și îl lovise peste ceafă.

Catherine era în pragul leșinului din pricina efortului, Lily încerca să se strecoare printre copaci până la ea, echipajul năvălea acum, în sfârșit, în poiană și multe mâini îl ajutară pe Laurence să se ridice în picioare.

– Supravegheați-l pe omul de colo, aduceți torțe, spuse Laurence, gâfâind. Și aduceți aici un om cu glas puternic, cu o portavoce. Grăbiți-vă, fir-ați să fiți.

Căci deasupra, Temeraire și Praecursoris își dădeau încă ocol, cu ghearele scânteind.

Secundul lui Harcourt era un om cu piept puternic, cu un glas care nu avea nevoie de portavoce. De îndată ce înțelese situația, își duse mâinile căuș la gură și răcni la Praecursoris. Marele dragon francez se opri și zbură o clipă în cercuri sălbatice, disperate, privind în jos, către locul unde era păzit Choiseul, și pe urmă, cu capul plecat, se întoarse la sol, sub privirile atente ale lui Temeraire, care pluti în aer până la aterizarea lui Praecursoris.

Maximus era adăpostit nu departe, iar Berkley, auzind tărăboiul, venise în poiană: acum preluă el conducerea, trimițând câțiva oameni să-l pună în lanțuri pe Praecursoris, pe unii să-i ducă pe Harcourt și pe Choiseul la medici, iar pe alții să-l îngroape pe bietul Wilpoys.

– Nu, mulțumesc, mă descurc, spuse Laurence, dând la o parte mâinile binevoitoare, gata să-l care și pe el în brațe. Începea să-și recapete suflul și porni încet către poiana unde Temeraire aterizase lângă Lily, să-i consoleze pe ambii dragoni și să încerce să-i calmeze.

Choiseul nu se smulse din somn până spre seară și, când se trezi, avea limba grea și vorbea nedeslușit. Însă în dimineața următoare era din nou stăpân pe puterile sale, dar la început refuză să răspundă oricăror întrebări.

Praecursoris fusese înconjurat de toți ceilalți dragoni și somat să rămână la pământ, sub amenințarea pedepsei cu moartea pentru Choiseul. O amenințare la adresa îngrijitorului era singurul lucru care putea să țină în frâu un dragon îndărătnic și metodele prin care Choiseul încercase s-o forțeze pe Lily să dezerteze în Franța erau acum folosite împotriva lui. Praecursoris nu făcu nicio încercare să sfideze ordinul, ci se cuibări nefericit sub lanțurile sale, refuzând să mănânce și gemând, din când în când, încetișor.

– Harcourt, spuse Lenton în cele din urmă, venind în sala de mese și găsindu-i pe toți adunați, în așteptare. Îmi pare teribil de rău, dar trebuie să te rog să încerci tu: n-a vorbit cu nimeni, dar dacă are onoare măcar cât un șobolan, trebuie să simtă că-ți datorează o explicație. Vrei să-l întrebi?

Fata încuviință și apoi își goli paharul, dar fața îi rămase atât de palidă încât Laurence o întrebă încet:

– Ai vrea să te însoțesc?

– Da, te-aș ruga, răspunse ea imediat, recunoscătoare, și el o urmă către mica și întunecoasa celulă unde era încarcerat Choiseul.

Francezul nu putea s-o privească în ochi, nici să-i vorbească. Își scutura capul și tremura și chiar plânse când ea îi adresă întrebarea, cu glas tremurător.

– O, lua-te-ar naiba! strigă ea în cele din urmă, explodând de mânie. Cum ai… cum ai avut inima să faci asta? Fiecare vorbă a ta a fost o

minciună. Spune-mi, ai organizat chiar și acea primă ambuscadă, când am venit aici? Spune-mi?

Glasul ei se frângea, iar el își lăsase capul în palme. Acum și-l ridică și îi strigă lui Laurence:

– Pentru numele lui Dumnezeu, fă-o să plece! Am să-ți spun tot ce vrei, numai scoate-o afară. Apoi își lăsă din nou capul să cadă.

Laurence nu dorea câtuși de puțin să-i fie anchetator, dar nu putea să prelungească inutil suferința lui Harcourt: o atinse pe umăr, iar ea fugi de îndată. Era extrem de neplăcut să-i pună întrebări lui Choiseul, și încă și mai neplăcut să audă că fusese un trădător de când venise din Austria.

– Îmi dau seama ce crezi despre mine, adăugă Choiseul, remarcând expresia de dezgust de pe chipul lui Laurence. Și ai tot dreptul. Dar, în ceea ce mă privește, n-am avut de ales.

Laurence se rezumase strict la întrebări, dar această josnică încercare de a se scuza îl aținti mai mult decât se putea stăpâni. Spuse cu dispreț:

– Ai fi putut alege să fii cinstit și să-ți faci datoria în locul pe care ni l-ai cerșit.

Choiseul râse, fără urmă de veselie în glas.

– Într-adevăr, și când Bonaparte va fi în Londra, de Crăciun, ce să fac? Poți să mă privești cum vrei. Eu n-am nicio îndoială în privința asta și te asigur că, dacă vreun gest al meu ar fi putut schimba rezultatul, aș fi acționat.

– În schimb, ai devenit trădător a doua oară și l-ai ajutat pe el, pe când prima ta trădare ar fi putut fi iertată dacă ai fi fost credincios principiilor tale, spuse Laurence. Era tulburat de siguranța lui Choiseul, dar nu concepea să lase asta să se vadă.

– Ah, principii! făcu Choiseul. Toată bravada îl părăsise, și acum părea doar obosit și resemnat. Franța nu este atât de lipsită de forțe ca voi, iar Bonaparte a mai executat dragoni pentru trădare. Ce înseamnă principiile pentru mine, când văd umbra ghilotinei

atârnând deasupra lui Praecursoris? Și unde să-l fi dus? În Rusia? Va trăi încă două secole după mine și trebuie că știi cum sunt tratați dragonii acolo. N-aș putea să zbor cu el până în America fără o corabie de transport. Singura mea speranță era o amnistie și Bonaparte mi-a oferit-o, însă cu un preț.

– Adică Lily, punctă Laurence cu răceală.

În mod surprinzător, Choiseul clătină din cap:

– Nu, prețul n-a fost dragonul lui Catherine, ci al tău. La expresia pierdută de pe chipul lui Laurence, Choiseul adăugă: Oul chinez i-a fost trimis în dar de Tronul Imperial. Voia să-l recuperez. Nu știa că Temeraire era deja ieșit din ou. Choiseul ridică din umeri și își depărtă brațele: M-am gândit că, poate, dacă l-aș omorî…

Laurence îl lovi în plin peste față, cu o asemenea putere încât îl doborî pe podeaua de piatră a celulei. Scaunul său se clătină și căzu, cu un troncănit. Choiseul tuși și își șterse sângele de pe buză și paznicul deschise ușa, uitându-se înăuntru.

– E totul în regulă, domnule? întrebă el, uitându-se direct la Laurence. Nici nu se sinchisi de vătămarea lui Choiseul.

– Da, poți pleca, spuse hotărât Laurence, ștergându-și cu batista sângele de pe mână, când ușa se închise la loc. În mod obișnuit i-ar fi fost rușine să lovească un prizonier, dar, în acest moment, nu simțea nici strop de vină; inima continua să-i bată foarte repede.

Choiseul își ridică încet scaunul și se așeză la loc. Mai liniștit, spuse:

– Îmi pare rău, n-am putut s-o fac până la urmă, și m-am gândit, în schimb… Se opri, văzând culoarea ridicându-se din nou în obrajii lui Laurence.

Însăși ideea că, în toate aceste luni, în preajma lui Temeraire pândiseră asemenea intenții rele, înlăturate numai de un capriciu de moment al conștiinței lui Choiseul, era destul să-i înghețe sângele în vene. Spuse cu dezgust:

– Și astfel, ai încercat, în schimb, să seduci o fată abia trecută de anii de școală și s-o răpești.

Choiseul nu spuse nimic; într-adevăr, era greu de imaginat ce-ar fi putut spune în apărarea sa. După o clipă de tăcere, Laurence adăugă:

– Nu mai poți avea pretenții de onoare: spune-mi care sunt planurile lui Bonaparte și poate că Lenton îl va trimite pe Praecursoris în rezervațiile din Newfoundland, dacă într-adevăr viața lui este cea care te interesează și nu pielea ta mizerabilă.

Choiseul păli, dar zise:

– Știu foarte puțin, dar ceea ce știu am să-ți spun, dacă își dă cuvântul să facă asta.

– Nu, răspunse Laurence. Poți vorbi sau poți spera într-o îndurare pe care nu o meriți, dacă vrei. N-am să mă târguiesc cu tine.

Choiseul își plecă fruntea și vorbi cu glas atât de stins, încât Laurence făcu un efort ca să-l audă:

– Nu știu exact ce are de gând, dar a vrut ca eu să provoc, în mod deosebit, slăbirea adăpostului de aici, să fac să fie trimiși spre sud, spre Mediterana, cât mai mulți dragoni.

Laurence ameți de spaimă: acest scop, cel puțin, fusese atins în mod strălucit.

– Are vreun mijloc prin care să-și scape flota din Cadiz? întrebă el. Crede că-i poate aduce aici fără să-l înfrunte

pe Nelson?

– Îți închipui că Bonaparte mi-a făcut confidențe? zise Choiseul, fără să-și înalțe capul. Și pentru el am fost un trădător. Mi s-a comunicat ce sarcini am de îndeplinit, nimic mai mult.

Laurence se lămuri, din alte câteva întrebări, că Choiseul chiar nu știa nimic altceva. Părăsi camera simțindu-se deopotrivă mânjit și alarmat și se duse de îndată la Lenton.

Vestea aruncă un giulgiu greu peste întreg adăpostul. Căpitanii nu răspândiseră detaliile, dar până și ultimul cadet sau simplu membru al echipajului știa că asupra lor plutea o umbră. Choiseul își alesese bine momentul: curierul nu avea să mai ajungă la ei timp de șase zile și, din momentul acela, mai era nevoie de cel puțin încă două săptămâni ca să vadă vreo parte din forțele din Mediterana înapoi la Canal. Forțele Gărzii Naționale și mai multe detașamente ale Armatei fuseseră deja trimise: aveau să ajungă în câteva zile, să înceapă amplasarea unor efective suplimentare de artilerie de-a lungul coastei.

Laurence, având un motiv de îngrijorare în plus, vorbise cu Granby și cu Hollin să-și sporească vigilența în privința lui Temeraire. Dacă Bonaparte era destul de pizmaș, văduvit fiind de un dar atât de personal, nu era exclus să trimită un alt spion, de data aceasta mai dornic să omoare dragonul pe care nu-l mai putea revendica.

– Trebuie să-mi promiți că vei fi atent, îi spuse el lui Temeraire. Nu mânca nimic, dacă nu e de față un om de-ai noștri și nu ți-a dat aprobarea. Și, dacă orice persoană pe care nu ți-am prezentat-o eu încearcă să se apropie de tine, să nu-i îngădui, în niciun caz, chiar dacă trebuie să zbori către alt luminiș.

– Voi fi cu băgare de seamă, Laurence, îți promit, răspunse Temeraire. Dar nu pricep de ce împăratul francez ar vrea să mă omoare. La ce i-ar folosi asta? Ar putea mai bine să le mai ceară un ou.

– Dragul meu, nu cred că chinezii s-ar osteni să-i dea un al doilea ou, dat fiind că primul s-a rătăcit așa pe când se afla în grija oamenilor lui, răspunse el. Mă nedumerește și acum că i-au dat și unul singur; trebuie că Bonaparte are un diplomat extrem de iscusit la Curtea chineză. Și presupun că e rănit în orgoliul său când se gândește că un căpitan britanic atât de umil se află pe locul pe care voise să-l ocupe el însuși.

Temeraire pufni cu dispreț.

– Sunt sigur că nu l-aș fi agreat câtuși de puțin, chiar dacă aș fi ieșit din ou în Franța, zise el. Pare o persoană foarte antipatică.

– O, n-aș putea spune sigur. Se vorbește mult despre orgoliul lui, dar nu poate fi negat faptul că e un om foarte mare, chiar dacă e un tiran, răspunse Laurence, fără tragere de inimă. Ar fi fost mult mai fericit dacă s-ar fi putut convinge că Bonaparte era un nătărău.

Lenton ordonă ca patrulele să se facă acum doar cu jumătate din formație o dată, restul rămânând în adăpost, pentru un antrenament intensiv de luptă. Sub acoperirea nopții, mai mulți dragoni erau trimiși în taină, de la adăposturile de la Edinburgh și Inverness, inclusiv Victoriatus, Parnassianul pe care îl salvaseră într-o vreme care acum părea foarte îndepărtată. Căpitanul său, Richard Clark, amabil, ținu neapărat să-i salute pe Laurence și Temeraire.

– Sper că mă puteți ierta că nu mi-am prezentat omagiile și recunoștința mai devreme, spuse el. Mărturisesc că la Laggan nu mi-a stat gândul decât la însănătoșirea lui și am fost din nou trimiși în misiune pe neașteptate, la fel ca și voi probabil.

Laurence îi strânse mâna din toată inima:

– Te rog să nici nu te gândești la asta, spuse el. Sper că e complet restabilit.

– Cu totul, slavă Cerului! Și tocmai la țanc, adăugă Clark înverșunat. Înțeleg că atacul e așteptat în orice moment.

Și, cu toate acestea, zilele se scurgeau, dureros de lungi din pricina așteptării, și nu veni niciun atac. Alți trei Winchesteri fură aduși pentru a suplimenta misiunile de recunoaștere, dar se întoarseră, până la unul, din periculoasele lor incursiuni pe țărmurile franceze, raportând patrule intense, la orice oră, de-a lungul coastei inamice: nu aveau nicio șansă să pătrundă destul de adânc pe continent ca să obțină mai multe informații.

Printre aceștia se afla și Levitas, dar unitatea era destul de mare ca Laurence să nu fie obligat să-l vadă prea mult pe Rankin, fapt pentru care era recunoscător. Încercă să închidă ochii la semnele acelei neglijențe pe care nu mai avea cum să le remedieze. Simțea că n-ar putea să-l mai viziteze pe micul dragon fără să provoace un scandal care ar putea fi dezastruos pentru echilibrul întregului adăpost. Totuși, făcu un compromis cu propria conștiință atât cât să nu spună

nimic când îl văzu pe Hollin venind în poiana lui Temeraire, a doua zi foarte devreme, cu o găleată plină de cârpe murdare și un aer vinovat.

Un frig năprasnic se așternu peste adăpost odată cu lăsarea nopții, în duminica de la sfârșitul primei săptămâni de așteptare. Volatilus nu sosise la momentul așteptat. Vremea fusese frumoasă, nicidecum un motiv de întârziere. Rămase așa încă două zile și apoi o a treia. Volatilus tot nu veni. Laurence încerca să nu privească spre cer, ignorând faptul că oamenii lui făceau la fel, până când, în seara aceea, o găsi pe Emily plângând încetișor afară din poiană, unde se furișase din cazarmă, pentru puțină intimitate.

Se arătă foarte rușinată să fie descoperită și susținu că doar avea puțin praf în ochi. Laurence o duse în camerele lui și ceru pentru ea niște cacao. Îi spuse:

– Eram cu doi ani mai mare decât ești tu acum când am plecat prima oară pe mare și m-am smiorcăit în fiecare noapte, timp de o săptămână. Fata părea atât de sceptică la această poveste încât lui Laurence îi scăpă un hohot de râs. Nu, nu inventez asta ca să te liniștesc, spuse el. Când vei fi căpitan și îl vei găsi pe vreunul dintre cadeții tăi într-o situație asemănătoare, îmi închipui că îi vei spune ceea ce tocmai ți-am spus eu.

– Nu mi-e tocmai frică, zise ea. Oboseala și cacaoa se combinaseră, moleșind-o și dezlegându-i limba. Știu că Excidium n-o va lăsa pe mama să pățească nimic și că este cel mai strașnic dragon din întreaga Europă. Fata se trezi când își dădu seama că-i scăpase asta și adăugă, neliniștită: Temeraire este aproape la fel de bun, desigur.

Laurence clătină grav din cap:

– Temeraire este mult mai tânăr. Poate că îl va egala pe Excidium într-o bună zi, când va avea mai multă experiență.

– Da, întocmai, zise ea, foarte ușurată, iar el își ascunse un zâmbet. Cinci minute mai târziu, fata dormea. Laurence o așeză pe pat și se duse să doarmă lângă Temeraire.

– Laurence, Laurence!

Se ridică și clipi, ridicând privirea: Temeraire îl trezea atingându-l insistent cu botul. Deși cerul era încă întunecat, Laurence auzi ca prin vis un vuiet grav, o mulțime de glasuri și apoi pocnetul unui foc de armă. Se ridică de îndată; nimeni din echipajul său nu erau în poiană, nici ofițerii.

– Ce este? întrebă Temeraire, ridicându-se în picioare și desfăcându-și aripile, în timp ce Laurence cobora. Suntem atacați? Nu văd niciun dragon în văzduh.

– Domnule, domnule! Morgan veni în poiană într-un suflet, gata să plesnească de agitație și nerăbdare. A venit Volly, domnule, și a fost o mare bătălie, și Napoleon a murit!

– O, asta înseamnă că războiul s-a terminat deja? întrebă Temeraire, dezamăgit. Nici măcar n-am fost încă în vreo bătălie adevărată.

– Poate că veștile au ajuns la noi umflate. Aș fi surprins să aflu că Bonaparte a murit într-adevăr, spuse Laurence, însă identificase deja vacarmul drept strigăte de bucurie și era sigur că sosise o veste bună, chiar dacă nu de o anvergură atât de absurdă. Morgan, du-te și trezește-i pe domnul Hollin și echipajul de sol, cu scuzele mele pentru această oră. Și roagă-i să-i aducă lui Temeraire micul dejun. Dragul meu, spuse el întorcându-se către dragon, eu mă duc să aflu ce pot și mă întorc cu veștile numaidecât.

– Da, desigur, și nu uita să te grăbești, răspunse Temeraire, precipitat, ridicându-se pe picioarele din spate ca să vadă peste copaci ce se întâmplă.

Comandamentul era o revărsare de lumină. Volly ședea pe terenurile de defilare, în fața clădirii, sfâșiind hămesit o oaie, în timp ce câțiva îngrijitori din serviciul de curierat țineau la distanță mulțimea tot mai numeroasă de oameni care se revărsa dinspre cazarmă. Mai mulți dintre tinerii ofițeri din armată și garda națională trăgeau focuri de armă, în entuziasmul lor, și Laurence fu nevoit să se înghesuie printre ei pentru a ajunge la uși.

Ușile de la biroul lui Lenton erau închise, dar căpitanul James ședea

în clubul ofițerilor, mâncând aproape la fel de sălbatic ca dragonul său, și deja toți ceilalți căpitani erau cu el, ascultând noutățile.

– Nelson mi-a spus să aștept; zicea că vor ieși din port înainte să apuc eu să mai fac un circuit, spunea James, vorbind din colțul gurii și oarecum înăbușit de pâinea prăjită, în timp ce Sutton încerca să schițeze scena pe o bucată de hârtie. Nu mi-a venit să-l cred, dar cert e că până duminică dimineața au ieșit și i-am întâmpinat dincolo de Capul Trafalgar, în zorii zilei de luni.

Dădu pe gât o ceașcă de cafea, cu întreaga asistență așteptând cu nerăbdare să continue, și își împinse farfuria la o parte, pentru o clipă, ca să ia hârtia de la Sutton.

– Uite, lasă-mă pe mine, spuse el, desenând cerculețe ca să marcheze pozițiile corăbiilor. Douăzeci și șapte de corăbii și doisprezece dragoni de-ai noștri împotriva a treizeci și trei de corăbii și zece dragoni de partea lor.

– Două coloane, rupând rândurile inamice de două ori? întrebă Laurence, studiind diagrama cu satisfacție: exact genul de strategie potrivită pentru a arunca francezii într-o confuzie din care echipajele lor lipsite de experiență și-ar fi putut cu greu reveni.

– Ce? O, corăbiile, da, cu Excidium și Laetificat deasupra coloanei din vânt și Mortiferus deasupra celei de sub vânt, explică James. Era muncă intensă în fruntea diviziilor, vă pot spune. De sus, n-am putut vedea nici măcar o vergă, din cauza norilor de fum. O dată, am fost convins că *Victory* explodase; spaniolii aveau acolo unul dintre acei blestemați Flecha-del-Fuegos țâșnind mai iute decât puteau riposta tunurile noastre. A pârjolit toate velele, până când Laetificat l-a pus pe fugă, cu coada între picioare.

– Ce pierderi am suferit? întrebă Warren, cu glasul lui potolit spulberând voioșia entuziasmului lor.

James clătină din cap.

– A fost o adevărată baie de sânge, fără doar și poate, spuse el posomorât. Presupun că au fost uciși aproape o mie de oameni de-ai noștri, iar bietul Nelson însuși a fost la un fir de păr de asta:

dragonul care suflă foc a aprins velele *Victoriei* și acestea s-au prăbușit peste el, acolo unde era, pe puntea superioară pupa. Vreo doi băieți isteți l-au cufundat în butoiul cu apă, dar se spune că medaliile i s-au topit pe piele și că de-acum le va purta tot timpul.

– O mie de oameni, Dumnezeu să-i odihnească, spuse Warren.

Se așternu tăcerea și când, în cele din urmă, reluară conversația, aceasta fu la început reținută. Dar emoția și bucuria copleșiră treptat sentimentele care, probabil, erau mai potrivite în momentele acelea.

– Sper că mă veți scuza, domnilor, spuse Laurence, aproape strigând, căci hărmălaia atinsese noi cote, făcând imposibilă orice șansă de a mai afla, deocamdată, alte informații. I-am promis lui Temeraire că mă întorc repede. James, presupun că informația despre decesul lui Bonaparte este falsă, nu-i așa?

– Da, din păcate, dacă nu cumva a făcut apoplexie când a aflat vestea, îi strigă James înapoi, stârnind un hohot general de râs care continuă, în succesiune firească, prin „Inimi de stejar", iar cântecul îl conduse pe Laurence dincolo de ușă și chiar prin adăpost, preluat și de cei de afară.

La răsăritul soarelui, adăpostul era pe jumătate gol. Aproape nimeni nu dormise. Starea predominantă nu putea fi decât de veselie, până aproape de pragul isteriei, căci nervii care fuseseră întinși la maximum erau, dintr-odată, relaxați. Lenton nici măcar nu încercă să cheme oamenii la ordine și întoarse capul când ieșiră puhoi din adăpost, spre oraș, să ducă vestea celor care n-o auziseră încă și să-și contopească glasurile în bucuria generală.

– Oricare ar fi fost planul de invazie pe care încerca să-l pună în aplicare Bonaparte, asta trebuie că i-a pus punct, spuse Chenery jubilând, mai târziu în seara aceea, în timp ce stăteau împreună în balcon și priveau puhoiul care se întorcea, încă învârtindu-se încet pe terenurile de paradă de dedesubt, cu toți bărbații beți criță, dar prea fericiți ca să se ia la harță. Crâmpeie de cântece țâșneau când și când, înălțându-se către ei.

– Cum mi-ar plăcea să-i văd fața!

– Cred că l-am supraestimat, spuse Lenton. Avea obrajii roșii de vin și satisfacție, și pe bună dreptate: hotărârea lui de a-l trimite pe Excidium se dovedise corectă și contribuise în mod semnificativ la victorie. Cred că e limpede că nu înțelege marina la fel de bine cum înțelege armata terestră și forțele aeriene. Un om neinformat poate să-și închipuie că treizeci și trei de corăbii de linie n-au niciun motiv să piardă atât de copleșitor în fața a douăzeci și șapte.

– Dar cum se poate să le fi luat atât de mult diviziilor sale aeriene să ajungă la ei? întrebă Harcourt. Doar zece dragoni și, din cele spuse de James, mai mult de jumătate dintre ei spanioli: asta nu e nicio zecime din efectivul pe care îl avea în Austria. Poate că nu i-a deplasat de la Rin, până la urmă.

– Am auzit că trecătorile peste Pirinei sunt al naibii de dificile, deși nu le-am încercat niciodată eu însumi, zise Chenery. Dar îndrăznesc să spun că nici nu i-a trimis, gândindu-se că Villeneuve dispune de forțele necesare, și au rămas cu toții să trândăvească și să se îngrașe în adăpost. Fără îndoială, în tot acest timp, credea că Villeneuve va trece de Nelson fără probleme, pierzând, poate, o corabie, două: i-a așteptat în fiecare zi, întrebându-se unde se află, iar noi, aici, ne-am mușcat unghiile fără niciun motiv.

– Iar acum, oastea lui nu poate răzbate, spuse Harcourt.

– Vorba lordului St Vincent: „Nu zic că nu pot să vină, dar nu pot să vină pe mare“, zise Chenery, cu un zâmbet larg. Iar dacă Bonaparte crede că poate cuceri Britania cu patruzeci de dragoni și echipajele lor, n-are decât să încerce, iar noi putem să-i facem o mică demonstrație cu acele tunuri pe care cei din garda națională s-au străduit atâta să le instaleze. Ar fi păcat ca toată munca lor să se irosească.

– Mărturisesc că nu mi-ar displăcea ocazia să-l lecuim nițel pe ticălos, spuse Lenton. Dar nu va fi atât de nesăbuit. Trebuie să ne mulțumim că ne-am făcut datoria și să le lăsăm austriecilor onoarea de a-i face de petrecanie. Speranța lui de cotropire s-a sfârșit. Lenton dădu pe gât restul vinului de Porto și spuse pe neașteptate: Însă mă tem că nu mai putem amâna; nu ne mai poate trebui nimic de la Choiseul acum.

În tăcerea care se lăsă, răsuflarea adâncă a lui Harcourt fu aproape un suspin, dar fata nu ridică nicio obiecție și glasul ei rămase admirabil de liniștit când întrebă doar atât:

– Ați hotărât ce veți face cu Praecursoris?

– Îl vom trimite la Newfoundland, dacă vrea să meargă; au nevoie acolo de încă un mascul pentru reproducere, ca să-și completeze efectivul, și nu putem spune despre el că e ticălos, zise Lenton. Vina îi aparține lui Choiseul, nu lui. Își scutură capul: E mare păcat, desigur, și dragonii noștri vor umbla năuci mai multe zile, dar n-avem de ales. Mai bine să isprăvim repede; mâine dimineață.

Choiseul primi îngăduința de a petrece câteva momente cu Praecursoris. Dragonul uriaș era înfășurat în lanțuri și păzit îndeaproape de Maximus și Temeraire, de-o parte și de alta. Laurence simțea fiori străbătând trupul lui Temeraire pe când își făceau neplăcuta gardă, obligați să vadă cum Praecursoris își clătina capul dintr-o parte în alta, în semn de refuz, în timp ce Choiseul încerca disperat să-l convingă să accepte adăpostul pe care i-l oferise Lenton. În cele din urmă, capul uriaș se plecă, într-o încuviințare abia schițată și Choiseul se apropie, lipindu-și obrazul de botul lui catifelat.

Apoi gărzile înaintară; Praecursoris încercă să se împotrivească, dar încâlceala de lanțuri îl împiedica și, când îl luară pe Choiseul, dragonul țipă: un sunet înspăimântător. Încovoindu-se, Temeraire se dădu la o parte, cu aripile desfăcute, și gemu încetișor. Laurence se aplecă și se întinse, cât era de lung, peste gâtul lui, mângâindu-l întruna.

– Nu te uita, dragul meu, spuse el, cu vorbele luptându-se să răzbată prin glasu-i îngroșat. Se va isprăvi într-o clipă.

Praecursoris țipă încă o dată, la sfârșit; apoi se prăbuși la pământ, ca și cum întreaga forță vitală i-ar fi părăsit trupul. Lenton le făcu semn că pot pleca și Laurence atinse coasta lui Temeraire.

– Pleacă, pleacă, spuse el, și Temeraire se avântă imediat departe de eșafod, pornind în goană pe deasupra mării curate, pustii.

– Laurence, pot să-l aduc pe Maximus aici? Și pe Lily? întrebă Berkley, în obișnuita sa manieră directă, făcându-și fără veste apariția lângă el. Poiana ta e destul de mare, cred.

Laurence își înălță capul și se uită la el cu ochii goi.

ascuns sub aripi, de neconsolat: zburaseră ore în șir, doar ei doi și oceanul dedesubt, până când Laurence îl rugase, într-un târziu, să se întoarcă pe pământ, de teamă că îl vor lăsa puterile. El însuși se simțea de parcă ar fi fost bătut, bolnav, cuprins parcă de febră. Mai asistase la execuții prin spânzurare, o realitate aspră a vieții de marinar, și Choiseul își meritase soarta mai clar decât mulți dintre cei pe care Laurence îi văzuse în șteang; nu-și dădea seama de ce simțea acum o asemenea tortură.

– Dacă vrei, răspunse el fără entuziasm, lăsându-și capul să cadă înapoi. Nu-și ridică privirea spre iureșul de aripi și umbre când Maximus se apropie de poiană, întunecând soarele cu trupu-i imens, până când aterizâ greoi lângă Temeraire. Lily veni în urma lui. Se cuibăriră imediat unul într-altul împreună cu Temeraire. După câteva clipe, Temeraire își desfăcu trupul atât cât să se încolăcească mai bine cu amândoi și Lily își întinse aripile peste toți trei.

Berkley o conduse pe Harcourt către locul unde Laurence stătea sprijinit de Temeraire și o împinse, docilă, să se așeze lângă el; își lăsă pe pământ trupul robust, în fața lor, și le întinse o sticlă întunecată. Laurence o luă și bău fără interes: rom tare, nediluat, și nu mâncase nimic toată ziua. I se urcă imediat la cap și căpitanul primi cu bucurie senzația de amorțeală.

În scurt timp, Harcourt începu să plângă, iar Laurence fu îngrozit să-și descopere udă propria față, când întinse mâna s-o strângă de umăr.

– A fost un trădător, nimic altceva decât un trădător mincinos, spuse Harcourt, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei. Nu-mi pare rău câtuși de puțin; nu-mi pare rău deloc. Vorbi cu efort, ca și cum ar fi încercat să se convingă pe sine.

Berkley îi dădu sticla din nou.

– Nu despre el e vorba; jigodia blestemată a meritat, zise el. Suferi pentru dragon, la fel ca și ei. Știi, lor nu le prea pasă de rege și de țară. Praecursoris habar n-avea despre asta, doar se ducea unde îi spunea Choiseul.

– Spune-mi, întrebă dintr-odată Laurence, Bonaparte chiar ar fi executat un dragon pentru trădare?

– Foarte posibil, continentalii o fac, din când în când. Mai mult ca să-i sperie pe piloții lor cu ideea, decât pentru că ar socoti animalele vinovate, explică Berkley.

Laurence regreta că întrebase, regreta să afle că Choiseul spusese adevărul, cel puțin în această privință.

– Tot nu există nicio scuză. Dorea să aibă un loc în Franța restaurată; era dispus să-l riște pe Praecursoris ca să și-l recâștige, căci am fi putut și noi, la fel de ușor, să decidem să-i condamnăm dragonul la moarte.

Berkley clătină din cap:

– Știa că prea ne crapă buza după dragoni de prăsilă ca să facem una ca asta, spuse el. Nu ca să-i caut scuză. Aș zice că ai dreptate. Credea că Bonaparte urmează să ne facă praf și nu voia să meargă să trăiască în colonii. Berkley ridică din umeri. Totuși, e o pedeapsă a naibii de aspră pentru dragon, și n-a făcut nimic rău.

– Nu-i adevărat, a făcut, interveni Temeraire pe neașteptate și ridicară cu toții privirea spre el. Maximus și Lily își înălțară și ei capetele, să asculte. Choiseul nu l-ar fi putut obliga să fugă din Franța, nici să vină aici cu gând să ne facă rău. Nu mi se pare că e nicidecum mai puțin vinovat.

– Bănuiesc că e posibil să nu fi înțeles ce i se cere, răspunse Harcourt, nesigură, la această acuzație.

Temeraire spuse:

– Atunci ar fi trebuit să refuze până când înțelegea: el nu e naiv, ca

Volly. Atunci ar fi putut salva viața călărețului său și propria onoare. Mie mi-ar fi rușine să-mi las călărețul executat, fără mine, dacă aș fi făcut ce-a făcut el. Plin de venin adăugă, biciuind aerul cu coada: Și n-aș lăsa pe nimeni să-l execute pe Laurence, oricum. Aș vrea să-i văd încercând numai.

Maximus și Lily mormăiră amândoi aprobator.

– Nu l-aș lăsa pe Berkley să comită un act de trădare, niciodată, interveni Maximus. Dar dacă s-ar întâmpla, aș călca în picioare pe oricine ar încerca să-l spânzure.

– Eu cred că aș lua-o pur și simplu pe Catherine și aș pleca, spuse Lily. Dar poate că Praecursoris ar fi dorit să facă la fel. Bănuiesc că n-a putut să rupă lanțurile alea, căci e mai mic decât oricare dintre voi și nu scuipă otravă. Pe lângă asta, era de unul singur, și era păzit. Nu știu ce-aș fi făcut, dacă n-aș fi putut scăpa.

Își rosti ultimele vorbe cu glasul stins și cu toții începură să se cufunde din nou în amărăciune, strângându-se la loc unul în altul, până când Temeraire se opri și zise, hotărât dintr-odată:

– Vă spun eu cum facem: dacă vreodată va trebui s-o salvezi pe Catherine sau tu, Maximus, pe Berkley, vă voi ajuta, iar voi veți face la fel pentru mine. Atunci nu trebuie să ne facem griji. Presupun că nimeni nu ne poate opri pe toți trei, cel puțin nu înainte să putem evada.

Toți trei părură nespus de înveseliți de acest excelent plan. Laurence regreta acum cantitatea de rom pe care o consumase, căci nu putea să formuleze cum se cuvine obiecția pe care simțea că trebuie s-o ridice, și asta urgent.

– Ajunge, conspiratori afurisiți; o să ne aduceți pe toți în streang mult mai devreme decât vrem, spuse din fericire Berkley în locul lui. Vreți să mâncați ceva acum? Noi n-o să mâncăm înaintea voastră și, dacă sunteți atât de dornici să ne apărați, ați putea să începeți prin a ne salva de la inaniție.

– Nu cred că ești în pericol de inaniție, remarcă Maximus. Medicul a spus abia de două săptămâni că ești prea gras.

– La naiba! pufni Berkley indignat, ridicându-se, și Maximus fornăi amuzat că îl provocase.

Dar în scurt timp cei trei dragoni se lăsară convinși să mănânce ceva și, astfel, Maximus și Lily se întoarseră în poienile lor, să fie hrăniți.

– Totuși îmi pare rău pentru Praecursoris, deși a acționat greșit, spuse Temeraire, imediat după ce isprăvi de mâncat. Nu văd de ce nu l-au putut lăsa pe Choiseul să plece cu el în colonii.

– Trebuie să existe o plată pentru asemenea lucruri, altfel oamenii le-ar face mai des. Și, în orice caz, a meritat să fie pedepsit, spuse Laurence. Cu nițică mâncare și o cafea tare, capul i se limpezise. Choiseul voia s-o facă pe Lily să sufere la fel de mult cum suferă acum Praecursoris. Închipuie-ți numai cum ar fi dacă francezii m-ar lua pe mine prizonier și ți-ar cere să zbori pentru ei împotriva prietenilor și foștilor tăi camarazi, ca să-mi salvezi viața.

– Da, îmi dau seama, îl aprobă Temeraire, dar cu nemulțumire în glas. Totuși, mi se pare că ar fi trebuit să-l pedepsească altfel. N-ar fi fost mai bine să-l țină prizonier și să-l oblige pe Praecursoris să zboare pentru noi?

– Văd că ai un frumos simț al moralității, remarcă Laurence. Dar cred că nu pot concepe o pedeapsă mai mică pentru trădare: este o nelegiuire prea mârșavă ca să fie pedepsită doar cu temnița.

– Și, cu toate acestea, Praecursoris nu va fi pedepsit în același fel, doar fiindcă asta nu e practic și fiindcă e nevoie de el pentru înmulțire? întrebă Temeraire.

Laurence cugetă la asta și nu găsi un răspuns.

– Presupun, cu toată onestitatea, că, fiind aviatori noi înșine, nu ne poate plăcea ideea de a condamna la moarte un dragon și astfel am găsit o scuză să-l lăsăm în viață, spuse el, în cele din urmă. Și, întrucât legile noastre sunt făcute pentru oameni, probabil că nu e întru totul cinstit să i le impunem.

– O, cu *asta* chiar pot fi de acord, zise Temeraire. Unele dintre legile despre care am auzit nu prea au logică și nu știu dacă le-aș respecta

de n-ar fi ca să-ți fac ție pe plac. După părerea mea, dacă vreți să aplicați legi asupra noastră, ar fi rezonabil să ne consultați și, din ceea ce mi-ai citit despre Parlament, nu cred că vreun dragon este invitat să meargă acolo.

– Mai urmează să protestezi împotriva impozitării fără reprezentare și să arunci un coș de ceai în port, spuse Laurence. Ești, într-adevăr, iacobin în adâncul sufletului și cred că trebuie să renunț la orice încercare de a te lecui de asta; nu pot decât să mă spăl pe mâini și să-mi declin responsabilitatea.

12

A doua zi dimineață, Praecursoris era deja plecat, trimis către un vas de transport pentru dragoni care pornea de la Portsmouth spre micul adăpost din Noua Scoție, de unde avea să fie condus la Newfoundland și, în cele din urmă, închis pe terenurile de hrănire înființate acolo de curând. Laurence evitase să-l mai vadă pe dragonul îndurerat și, cu o noapte înainte, îl ținuse intenționat pe Temeraire treaz până târziu, ca să doarmă până după momentul plecării.

Lenton își alesese momentul cât se poate de înțelept; bucuria generală pentru victoria de la Trafalgar continua și folosea, într-o oarecare măsură, la contrabalansarea nefericirii personale. Chiar în ziua aceea se anunța, prin foi volante, un spectacol de artificii la gura Tamisei și Lily, Temeraire și Maximus, fiind cei mai tineri dintre dragonii adăpostului și cei mai afectați, fură trimiși, la ordinele lui Lenton, să le urmărească.

Laurence era profund recunoscător pentru această sarcină, în timp ce revărsările de strălucire luminau cerul și muzica dinspre șlepuri plutea către ei peste apă. Ochii lui Temeraire erau mari de emoție, iar exploziile scânteietoare de culoare i se oglindeau în pupile și pe solzi. Dragonul își iți capul, mai întâi într-o direcție, apoi în alta, străduindu-se să audă mai clar. Nu vorbi decât despre muzică, despre explozii și lumină pe tot parcursul drumului înapoi la adăpost.

– Așadar, acela e un concert, de felul celor pe care le au în Dover? întrebă el. Laurence, nu putem să mai mergem, și poate puțin mai aproape, data viitoare? Aș putea sta foarte liniștit și n-aș deranja pe nimeni.

– Mă tem că asemenea artificii sunt o ocazie specială, dragul meu. Concertele sunt doar muzică, îi explică Laurence, evitând un răspuns: își putea imagina reacția locuitorilor orașului la vederea unui dragon venit să urmărească un concert.

– Oh! exclamă Temeraire, însă nu era foarte descurajat. Totuși, mi-ar plăcea la nebunie; n-am putut auzi foarte bine în seara asta.

– Nu știu dacă poate fi găsit un loc potrivit în oraș, spuse Laurence, încet și șovăitor, dar, din fericire, avu o inspirație de moment și adăugă: dar pot să angajez niște muzicieni să vină la adăpost și să cânte pentru voi; ar fi mult mai convenabil, în orice caz.

– Da, într-adevăr, ar fi minunat, zise Temeraire cu înflăcărare.

Le comunică această idee lui Maximus și Lily, de îndată ce aterizară cu toții, și cei doi se declarară la fel de interesați.

– Lua-te-ar naiba, Laurence, ai face mai bine să înveți să spui nu. Veșnic o să ne vâri în situațiile astea absurde, se plânse Berkley. Vezi numai dacă vreun muzicant va veni aici, de dragul banilor.

– De drag, poate că nu, dar pentru leafa pe-o săptămână și o masă îmbelșugată, sunt sigur că majoritatea muzicanților pot fi convinși să cânte și la balamuc, spuse Laurence.

– Mie mi se pare o idee bună, interveni Harcourt. Mi-ar plăcea și mie. N-am fost la concert decât o dată, când aveam șaisprezece ani. A trebuit să-mi îmbrac fustele pentru asta, și după nicio jumătate de oră, un individ îngrozitor s-a așezat lângă mine și a început să șoptească remarci necuviincioase, până când i-am turnat o cană de cafea în poală. Asta mi-a stricat plăcerea, chiar dacă a plecat imediat după aceea.

– Iisuse Hristoase, Harcourt, dacă o să am vreodată un motiv să te ofensez, o să am grijă să n-ai nimic fierbinte în mână, zise Berkley, în

timp ce Laurence se zbătea între consternarea că fata fusese supusă unei asemenea insulte și cea, aproape egală, în fața metodelor ei de contraatac.

– Păi, l-aș fi lovit, dar pentru asta ar fi trebuit să mă ridic. Habar n-aveți cât e de greu să-ți aranjezi fustele când te așezi. Mi-a luat cu totul cinci minute prima oară, spuse ea, fără să exagereze. Așa că n-am vrut să fiu nevoită s-o iau de la capăt. Apoi a trecut pe-acolo ospătarul și m-am gândit c-ar fi mai ușor și, oricum, mai aproape de ceea ce ar trebui să facă o fată.

Încă ușor stupefiat de idee, Laurence le ură noapte bună și îl duse pe Temeraire să se odihnească. El dormi din nou în micul cort de lângă dragon, deși era de părere că Temeraire își depășise de mult depresia, și fu răsplătit a doua zi printr-o trezire matinală, cu Temeraire privind în cort cu un ochi mare și întrebând dacă nu cumva Laurence ar dori să meargă la Dover și să facă astăzi aranjamentele pentru concert.

– Aș dori să dorm până la o oră civilizată, dar întrucât e limpede că asta nu se va întâmpla, poate că-i voi cere lui Lenton permisiunea să merg, răspunse Laurence, căscând în timp ce ieșea târâș din cort.

– O, desigur, zise Temeraire, cu un aer de generozitate.

Bombănind puțin, Laurence își îmbrăcă tunica și porni înapoi către comandament. La jumătatea drumului, dădu nas în nas cu Morgan, care alerga să-l caute.

– Domnule, amiralul Lenton vrea să vă vadă, spuse băiatul, gâfâind de emoție, după ce Laurence îl potolise. Și spune că Temeraire trebuie să meargă în echipament de luptă.

– Foarte bine, spuse Laurence, ascunzându-și uimirea. Du-te neîntârziat și informează-i pe locotenentul Granby și domnul Hollin, și apoi fă cum îți spune locotenentul Granby. Bagă de seamă să nu vorbești despre asta cu nimeni altcineva.

– Da, domnule, spuse băiatul și țâșni din nou către cazarmă.

Laurence grăbi pasul.

– Intră, Laurence, spuse Lenton, răspunzând bătăii în ușă.

După toate aparențele, jumătate din căpitanii adăpostului erau deja îngrămădiți în birou. Spre surprinderea lui Laurence, Rankin era în față, așezat la biroul lui Lenton. Printr-o înțelegere tacită, reușiseră să evite să-și vorbească de la transferul lui Rankin de la Loch Laggan, și Laurence nu știuse nimic despre activitățile lui și ale lui Levitas. Acestea fuseseră, evident, mai periculoase decât și-ar fi putut imagina: un bandaj în jurul șoldului lui Rankin era vizibil pătat de sânge, la fel și hainele sale. Fața lui uscățivă era palidă și schimonosită de durere.

Lenton așteptă doar până în clipa când ușa se închise în spatele ultimilor câțiva întârziați și începu. Vorbi cu asprime:

– Cred că vă dați deja seama, domnilor, că am sărbătorit prea devreme. Căpitanul Rankin tocmai s-a întors dintr-un zbor pe deasupra coastei. A reușit să se furișeze peste granițele lor și a zărit la ce lucra blestematul ăla de corsican. Puteți vedea cu ochii voștri.

Împinse peste birou o bucată de hârtie, mânjită de noroi și pete de sânge, care nu ascundeau privirii o diagramă elegant desenată de mâna meticuloasă a lui Rankin. Laurence se încruntă, încercând să deslușească obiectul: arăta mai degrabă ca o corabie de linie, dar fără parapet în jurul punții superioare și fără catarge fixate, cu niște ciudate bârne groase țâșnind din ambele părți, prora și pupa, și fără găuri de tragere.

– La ce o folosește? întrebă Chenery, răsucind-o. Credeam că are deja corăbii.

– Poate că va deveni mai clar dacă vă explic că are dragoni care le poartă pe deasupra pământului, spuse Rankin.

Laurence înțelese imediat: bârnele erau menite să le ofere dragonilor un loc de unde să apuce. Napoleon intenționa să-și treacă trupele în zbor pe deasupra tunurilor Marinei, în timp ce atât de multe dintre forțele aeriene ale Britaniei erau ocupate la Mediterana.

Lenton spuse:

– Nu știm sigur câți oameni va avea în fiecare…

– Domnule, îmi cer scuze, pot să întreb cât de lungi sunt aceste vase? îl întrerupse Laurence. Și acest desen este la scară?

– După ochii mei, da, răspunse Rankin. Cel pe care l-am văzut eu în văzduh avea doi Reaperi într-o parte

și spațiu de rezervă, poate douăzeci de picioare din față până-n spate.

– Atunci înseamnă că au trei punți înăuntru, zise Laurence încrâncenat. Cu hamace, poate înghesui câte două sute de oameni în fiecare, pentru o călătorie scurtă, dacă nu are de gând să ducă provizii.

Un murmur de neliniște străbătu încăperea. Lenton spuse:

– Mai puțin de două ore ca să traversezi în fiecare parte, chiar dacă pornesc de la Cherbourg. Și are mai mult de șaizeci de dragoni.

– Ar putea transporta cincizeci de mii de oameni până spre prânz, Dumnezeule! remarcă unul dintre căpitanii pe care Laurence nu-i cunoștea, un bărbat care sosise de curând. Același calcul le trecea tuturor prin minte. Era cu neputință să nu-ți rotești privirea prin încăpere și să socotești câți erau: mai puțin de douăzeci de oameni, dintre care mai mult de o pătrime erau cercetași și curieri ale căror animale nu erau de mare folos în luptă.

– Dar, cu siguranță, lucrurile trebuie să fie imposibil de stăpânit în aer. Și poate un dragon să care o asemenea povară? întrebă Sutton, studiind mai atent desenul.

– Probabil că le-a construit din lemn ușor; nu are nevoie de ele, în definitiv, decât o zi și nu e cazul să fie fără cusur, spuse Laurence. Are nevoie doar de un vânt dinspre est, să-l împingă. Cu o structură așa de îngustă, vor opune foarte puțină rezistență. Dar vor fi vulnerabili în aer, iar Excidium și Mortiferus trebuie să fie deja pe drumul de întoarcere, nu-i așa?

– La patru zile depărtare, în cel mai bun caz, și Bonaparte trebuie să știe asta la fel de bine ca noi, spuse Lenton. Și-a risipit aproape toată

flota, și pe cea spaniolă, ca să scape de prezența lor; n-are de gând să piardă ocazia.

Adevărul evident al acestor spuse fu simțit imediat: o tăcere lugubră, încordată, se lăsă peste încăpere. Lenton își coborî privirea spre biroul său, apoi se ridică în picioare, neobișnuit de încet. Laurence observă pentru prima oară că părul lui era cărunt și rar.

– Domnilor, spuse Lenton ceremonios, vântul bate astăzi înspre nord, așa că am putea avea o mică păsuire, dacă hotărăște să aștepte un vânt mai prielnic. Toți cercetașii noștri vor zbura cu schimbul, doar până aproape de Cherbourg. Astfel, vom fi preveniți cu cel puțin o oră înainte. Nu e nevoie să vă spun că vom fi copleșiți numeric; nu putem decât să ne dăm toată silința și să tergiversăm, dacă nu putem preîntâmpina. Nimeni nu scoase o vorbă și, după o clipă, Lenton continuă: Vom avea nevoie de fiecare dragon de categorie grea sau medie în misiuni independente. Sarcina voastră va fi să distrugeți aceste transportoare. Chenery, Warren, voi doi veți ocupa pozițiile centrale ale aripilor în formația lui Lily, iar doi dintre cercetașii voștri, flancurile aripilor. Căpitane Harcourt, fără îndoială, Bonaparte va păstra câțiva dragoni pentru apărare; sarcina ta este să-i ții pe acei apărători ocupați cât poți mai bine.

– Da, domnule, spuse ea. Ceilalți clătinară aprobator din cap.

Lenton trase adânc aer în piept și își scărpină fața.

– N-a mai rămas nimic de spus, domnilor, mergeți să vă faceți pregătirile.

N-avea sens să le-o ascundă oamenilor: francezii fuseseră cât pe ce să-l prindă pe Rankin la întoarcere și știau de-acum că secretul lor fusese, în cele din urmă, dezvăluit. Laurence le spuse discret locotenenților săi, pe urmă îi trimise la treabă. Vedea cum vestea se răspândește printre rânduri: oameni care se aplecau să audă unul de la altul, fețele lor împietrindu-se când înțelegeau situația, și conversația lenevă de dimineață pierind. Era mândru să vadă că și cei mai tineri ofițeri primeau vestea cu mare curaj și se întorceau imediat la treburile lor.

Era prima dată când Temeraire avea să folosească echipamentul complet de luptă grea, în afara antrenamentului – pentru patrulă, era folosit un echipament mult mai ușor, iar confruntarea lor anterioară se desfășurase în hamuri de călătorie. Temeraire stătea foarte drept și liniștit; doar capul i se întorcea într-o parte și-n alta, urmărind cu mare exaltare cum oamenii îl echipau cu cele mai grele hamuri de piele, cu două rânduri de nituri, și începeau să-i prindă panouri imense din ochiuri de plasă care aveau să-i slujească drept armură.

Laurence își începu și el inspectarea echipamentului și își dădu seama, într-un târziu, că Hollin nu era nicăieri. Cercetă de trei ori întreaga poiană înainte să-i vină să creadă că era absent și apoi îl chemă pe armurierul Pratt care muncea la imensele platoșe ce aveau să apere pieptul și umerii lui Temeraire în timpul luptei.

– Unde e domnul Hollin? întrebă el.

– Păi, nu cred că l-am văzut în dimineața asta, domnule, răspunse Pratt, scărpinându-se în cap. Dar a fost înăuntru.

– Prea bine, zise Laurence și-l concedie. Roland, Dyer, Morgan! strigă el și, când cei trei mesageri veniră, mai spuse: Mergeți, vă rog, și vedeți dacă-l puteți găsi pe domnul Hollin și apoi spuneți-i că-l aștept aici neîntârziat.

– Da, domnule, răspunseră cei trei aproape la unison și țâșniră în direcții diferite, după o consultare grăbită.

Laurence reveni la supravegherea muncii, cu un aer încruntat. Era surprins și consternat să descopere că omul nu-și făcea datoria ca fapt în sine, iar în condițiile date în mod deosebit. Se întreba dacă nu cumva Hollin se îmbolnăvise și se dusese la medic: părea singura scuză, dar cu siguranță i-ar fi spus unuia dintre colegii săi de echipaj.

Mai mult de o oră se scurse și Temeraire era complet înhămat, cu echipajul exersând manevre de îmbarcare, sub privirea severă a locotenentului Granby, când tânăra Roland se întoarse gonind în poiană.

– Domnule, spuse ea nefericită, gâfâind. Domnul Hollin este cu Levitas, vă rog să nu vă supărați, spuse ea dintr-o suflare.

– Ah! exclamă Laurence, ușor jenat: nu putea să recunoască în fața lui Roland că închisese ochii la vizitele lui Hollin, așa că, firește, fata nu se simțea în largul ei să pârască un coleg.

– Va trebui să dea socoteală, dar asta mai poate aștepta. Du-te și spune-i că e nevoie de el imediat.

– Domnule, i-am spus asta, dar a zis că nu poate să-l lase singur pe Levitas și m-a trimis să vă spun cât mai repede că vă roagă să veniți, dacă puteți, spuse ea, foarte repede, privindu-l neliniștită, să vadă cum va primi această insubordonare.

Laurence făcu ochii mari; nu-și putea explica acest răspuns uluitor, dar, după o clipă, aprecierea sa pentru caracterul lui Hollin îl făcu să se hotărască:

– Domnule Granby! strigă el. Trebuie să plec o clipă. Las treburile în mâinile tale. Roland, rămâi aici și vino imediat după mine dacă se întâmplă ceva, îi spuse el fetei.

Porni repede, sfâșiat între furie și îngrijorare și reticența de a se expune din nou unei plângeri din partea lui Rankin, îndeosebi în condițiile date. Nimeni nu putea nega, tocmai acum, că omul își făcuse vitejește datoria și să-l insulte direct după asta ar fi un act de extremă insolență. Și, în același timp, Laurence nu putea să nu devină din ce în ce mai furios pe Rankin, în timp ce urma îndrumările lui Roland: poiana lui Levitas era una dintre cele mici, aproape de comandament, aleasă, fără îndoială, mai degrabă pentru comoditatea lui Rankin decât pentru cea a dragonului. Terenurile erau prost îngrijite și, când îl zări pe Levitas, Laurence observă că zăcea într-un cerc sterp de pământ nisipos, cu capul în poala lui Hollin.

– Ei, bine, domnule Hollin, ce înseamnă toate astea? întrebă Laurence, pe un ton aspru de iritare. Pe urmă le dădu ocol și văzu o mare întindere de bandaje acoperind coasta și burta lui Levitas, ascunse privirii din cealaltă parte, și deja îmbibate de sânge aproape negru.

– Dumnezeule! exclamă el fără să vrea.

Ochii lui Levitas se deschiseră puțin la auzul sunetului și se ridicară, privindu-l plini de speranță: erau sticloși și strălucitori de durere, dar, după o clipă, îl recunoscu și micul dragon oftă și îi închise la loc, fără un cuvânt.

– Domnule, spuse Hollin, îmi pare rău, știu că am misiunea mea, dar n-am putut să-l las. Medicul a plecat, zice că nu mai are ce face pentru el și nu mai durează mult. Aici nu e chiar nimeni, nici măcar n-am pe cine trimite după apă. Se opri și apoi repetă: N-am putut să-l las.

Laurence îngenunche lângă el și își așeză mâna pe capul lui Levitas, foarte ușor, de teamă să nu-i provoace și mai multă durere.

– Nu, spuse el. Bineînțeles că nu.

Acum se bucura că se afla atât de aproape de comandament. Câțiva aviatori pierdeau vremea pe lângă ușă, discutând veștile, așa că se hotărî să-i trimită în ajutorul lui Hollin, iar Rankin era în clubul ofițerilor, ușor de găsit. Bea vin, cu obrajii deja mult înviorați și veșmintele pătate de sânge schimbate cu altele curate. Lenton și câțiva dintre căpitanii cercetași stăteau cu el la masă, discutând despre pozițiile care trebuiau apărate de-a lungul coastei.

Laurence veni lângă el și îi spuse, foarte încet:

– Dacă poți umbla, ridică-te în picioare; dacă nu, am să te car eu.

Rankin își lăsă jos paharul și îl privi cu răceală:

– Poftim? făcu el. Înțeleg că este iarăși vorba despre una dintre insinuantele tale…

Laurence nu-i acordă nicio atenție, ci apucă de spătarul scaunului și smuci. Rankin căzu în față, bâjbâind să se țină pe picioare. Laurence îl luă de ceafă și îl ridică, ignorând icnetul lui de durere.

– Laurence, pentru numele lui Dumnezeu, ce… zise uluit Lenton, ridicându-se în picioare.

– Levitas e pe moarte. Căpitanul Rankin dorește să-și ia rămas-bun, spuse Laurence, privindu-l pe Lenton direct în ochi și ținându-l pe Rankin de guler și de braț. Vă roagă să-l scuzați.

Ceilalți căpitani se holbară la el, pe jumătate ridicați din scaune. Lenton se uită la Rankin, pe urmă se așeză ostentativ la loc.

– Foarte bine, zise el și întinse mâna după sticlă.

Ceilalți căpitani se lăsară și ei încet în scaune.

Rankin se împletici, sub strânsoare, fără ca măcar să încerce să se elibereze, ferindu-se puțin de Laurence în timp ce se îndepărtau. Înainte de a ajunge în poiană, Laurence se opri și-l privi în față:

– Vei fi generos cu el, mă înțelegi? spuse el. Îi vei aduce toate laudele care i s-au cuvenit de la tine și pe care nu le-a primit niciodată. Îi vei spune că a fost curajos și loial și un partener mai bun decât ai meritat.

Rankin nu spuse nimic, doar făcu ochii mari, de parcă Laurence ar fi fost un nebun periculos. Laurence îl scutură din nou.

– Pentru Dumnezeu, vei face toate astea și ceva în plus, și sper că va fi destul să mă mulțumească, zise el cu sălbăticie și îl târî mai departe.

Hollin continua să stea cu capul lui Levitas în poală, acum cu o găleată lângă el; storcea apă dintr-o cârpă curată în gura deschisă a dragonului. Se uită la Rankin fără să se ostenească să-și ascundă disprețul, dar pe urmă se aplecă și spuse:

– Levitas, haide acum, uite cine a venit.

Ochii dragonului se deschiseră, dar erau lăptoși și orbi.

– Căpitanul meu? întrebă el, nesigur.

Laurence îl împinse pe Rankin înainte și jos, în genunchi, fără pic de blândețe. Rankin gâfâi, apucându-se de șold, dar spuse:

– Da, sunt aici. Ridică privirea spre Laurence și înghiți, apoi adăugă,

cu stângăcie: Ai fost foarte curajos.

Nu era nimic natural sau sincer în tonul său. Totul era cât se poate de grotesc. Însă Levitas doar spuse, foarte încet:

– Ai venit.

Linse câteva picături de apă din colțul gurii. Sângele continua să-i curgă molatic de sub pansament, destul de gros ca să despartă ușor bandajele, lucitor și negru.

Rankin se foi deranjat; pantalonii și șosetele i se îmbibau de sânge, dar se uită la Laurence și nu îndrăzni să se mai miște.

Levitas lăsă să-i scape un suspin gros, și apoi mișcarea ușoară a trupului său încetă. Hollin îi închise ochii, cu o mână aspră.

Mâna lui Laurence apăsa încă greu pe ceafa lui Rankin. O ridică. Furia îi dispăruse și rămase doar cu un mut sentiment de dezgust.

– Pleacă, spuse el. Noi, cei care l-am prețuit, vom face pregătirile, nu tu. Nici măcar nu se uită la Rankin când acesta părăsi poiana. Nu pot rămâne, îi spuse încet lui Hollin. Te descurci?

– Da, spuse Hollin, mângâind căpșorul. Nu se poate face nimic, acum că se apropie bătălia și toate astea, dar voi avea grijă să fie luat și îngropat cum se cuvine. Mulțumesc, domnule; a însemnat enorm pentru el.

– Mai mult decât ar fi trebuit, spuse Laurence.

Se ridică, oprindu-și încă puțin privirea asupra lui

Levitas, apoi se întoarse la comandament și îl căută pe amiralul Lenton.

– Ei? întrebă Lenton, încruntându-se, când Laurence se înfățișă în biroul său.

– Domnule, îmi cer scuze pentru comportamentul meu, spuse Laurence. Sunt gata să suport consecințele pe care le socotiți necesare.

– Nu, nu, despre ce vorbești acolo? făcu Lenton nerăbdător. Eu mă refer la Levitas.

Laurence șovăi, apoi continuă:

– Mort, cu mari dureri, dar la sfârșit a mers ușor.

Lenton clătină din cap.

– Mare păcat, spuse el, turnând câte un pahar de coniac pentru el și pentru Laurence. Își dădu gata paharul din două înghițituri mari și oftă din toți rărunchii: Și e un moment nefericit ca Rankin să rămână liber, spuse el. Avem la Chatham un Winchester care va ecloza mai repede decât ne așteptam: în orice moment, judecând după întărirea cojii. Am căutat cu disperare să găsesc pe cineva potrivit, demn de această funcție și dornic să fie atribuit unui Winchester. Acum, iată-l pe el liber și transformat în erou, aducându-ne vestea asta. Dacă nu-l trimit și animalul rămâne neînhămat, toată familia lui afurisită va zbiera și problema va fi ridicată în Parlament, mai mult ca sigur.

– Aș prefera să văd un dragon mort decât în mâinile lui, spuse Laurence, izbind paharul de masă. Domnule, dacă vreți un om care să facă cinste misiunii, trimeți-l pe domnul Hollin. Mi-aș pune viața zălog pentru el.

– Ce, comandantul echipajului tău de sol? se încruntă Laurence, dar pus pe gânduri. E o idee, dacă ți se pare potrivit pentru această sarcină. N-ar putea considera că-și primejduiește cariera printr-un asemenea pas. Nu e un gentilom, bănuiesc.

– Nu, domnule, doar dacă prin gentilom înțelegeți un om de onoare mai degrabă decât unul de obârșie nobilă, spuse Laurence.

Lenton pufni la aceasta.

– Ei, bine, nu suntem chiar așa de rigizi ca să trebuiască să ne pese prea mult de asta, spuse el. Îndrăznesc să spun că e o rezolvare bună. Dacă nu vom fi morți sau capturați cu toții până când crapă oul, în orice caz.

Hollin făcu ochii mari când Laurence îl eliberă de sarcinile sale și spuse, puțin neajutorat:

– Dragonul meu? Fu nevoit să se întoarcă, să-și ascundă fața. Laurence îl lăsă să creadă că nu bagă de seamă. Domnule, nu știu cum să vă mulțumesc, spuse el, vorbind în șoaptă, ca să nu i se frângă glasul.

– Am promis că vei face cinste misiunii. Ai grijă să nu mă faci mincinos și voi fi mulțumit, spuse Laurence, strângându-i mâna. Trebuie să pleci numaidecât, eclozarea e așteptată de la o zi la alta. O trăsură te va duce la Chatham.

Cu un aer năucit, Hollin acceptă mâna întinsă a lui Laurence și sacul cu cele câteva lucruri ale sale pe care colegii din echipajul de sol i le împachetaseră în grabă, apoi se lăsă condus de tânărul Dyer către trăsura care îl aștepta.

Camarazii îi zâmbeau când trecea pe lângă ei. Fu dator să strângă o mulțime de mâini, până când Laurence, temându-se că nu va mai apuca să plece, interveni, punându-i la treabă:

– Domnilor, vântul continuă să bată dinspre nord, haideți să-i scoatem lui Temeraire o parte din armură peste noapte.

Temeraire îl privi plecând, puțin întristat.

– Mă bucur foarte mult că noul dragon îl va avea pe el în loc de Rankin, dar mi-aș dori să-i fi fost dat lui Levitas mai devreme, și poate Hollin nu l-ar fi lăsat să moară, îi spuse el lui Laurence, în timp ce echipajul muncea.

– Nu putem ști ce s-ar fi întâmplat, îl liniști Laurence. Dar nu sunt sigur că Levitas ar fi fost vreodată fericit cu un asemenea schimb. Chiar și în ultima clipă, n-a vrut decât afecțiunea lui Rankin, oricât de ciudat ni s-ar părea.

Laurence se culcă din nou lângă Temeraire în seara aceea, cuibărit în brațele sale și învelit cu mai multe pături de lână, ca să-l ferească de gerul dimineții. Se trezi înainte de primele raze de lumină și văzu vârfurile goale ale copacilor aplecându-se în direcția opusă răsăritului: un vânt de la est bătea dinspre Franța.

– Temeraire, îl chemă el încetișor și botul imens se ridică deasupra

lui, adulmecând aerul.

– S-a schimbat direcția vântului, constată dragonul și se aplecă să-și frece botul de el.

Laurence se lăsă răsfățat preț de cinci minute, încălzit și îmbrățișat, odihnindu-și mâinile pe solzii mici și delicați de pe botul dragonului.

– Sper că nu ți-am provocat niciodată suferință, dragul meu, spuse el cu blândețe.

– Niciodată, Laurence, răspunse Temeraire, cu glas scăzut.

Echipajul de sol se apropie în grabă dinspre cazărmi în clipa în care atinse clopotul. Plasa de zale fusese lăsată în poiană, sub o bucată de pânză, și Temeraire dormise în hamul greu de data aceasta. Fu pregătit repede, în timp ce, în partea cealaltă a poienii, Granby verifica hamul și carabinierele fiecărui om. Laurence se supuse și el inspecției sale, pe urmă își luă o clipă să-și curețe și să-și reîncarce pistoalele și să-și prindă sabia la brâu.

Cerul era rece și alburiu, cu câțiva nori de un gri mai întunecat alunecând ca niște umbre. Nu sosise încă niciun ordin. La solicitarea lui, Temeraire îl urcă pe Laurence pe umăr și se ridică pe picioarele din spate; vedea linia întunecată a oceanului dincolo de copaci și corăbiile legănându-se în port. Vântul îl lovi în față, rece și sărat.

– Mulțumesc, Temeraire, spuse el și dragonul îl lăsă jos înapoi. Domnule Granby, vom urca echipajul la bord, spuse Laurence. Echipajul de sol făcu un zgomot mare, mai mult răgete decât urale, când Temeraire se ridică în aer; Laurence îl auzi răsunând prin întregul adăpost, pe când ceilalți dragoni mari se înălțau în văzduh. Maximus era o uriașă prezență orbitoare, cu strălucirea lui roșie-aurie, dominându-i pe ceilalți. Victoriatus și Lily se remarcau și ei în mulțimea de Yellow Reaperi.

Steagul lui Lenton flutura dinspre Obversaria, o Anglewing aurie: era doar puțin mai mare decât Reaperii, dar trecu prin mulțimea de dragoni și preluă conducerea cu o grație naturală, rotindu-și aripile aproape la fel ca Temeraire. Întrucât dragonii mai mari fuseseră

trimiși în misiuni independente, Temeraire nu trebuia să păstreze viteza formației; reuși să obțină repede o poziție lângă marginea din față a unității.

Vântul le sufla din față, rece și umed, iar vuietul șuierător al trecerii lor alunga toate zgomotele, lăsând doar plesnetul aripilor lui Temeraire, cu fiecare bătaie ca o velă ce se întinde, și pârâitul hamului. Niciun alt sunet nu tulbura liniștea grea, nefirească a echipajului. Se apropiau deja; în depărtare, dragonii francezi păreau un nor de pescăruși sau vrăbii, așa de mulți erau și atât de sincronizat se roteau.

Francezii se țineau la o înălțime considerabilă, cam la nouă sute de picioare deasupra apei, departe chiar și de bătaia celor mai bune puști. Dedesubt, o încântătoare și zadarnică întindere de pânză albă: Flota Canalului, cu multe corăbii învăluite în fum, cele care încercaseră o lovitură deznădăjduită. Mai multe dintre ele ocupaseră poziții mai aproape de mal, în ciuda teribilului pericol de a se plasa lângă un țărm aflat sub vânt: dacă francezii puteau fi forțați să aterizeze la marginea stâncilor, era posibil să intre, totuși, în raza armelor cu bătaie lungă fie și pentru scurt timp.

Excidium și Mortiferus se întorceau de la Trafalgar într-o viteză nebunească, împreună cu formațiile lor, dar nu puteau spera să ajungă înainte de sfârșitul săptămânii. Nu era niciun om printre ei care să nu fi cunoscut cu precizie efectivele pe care le puteau aduna francezii împotriva lor. În mod logic, nu existase niciodată vreun motiv de speranță.

Chiar și așa, era altceva să vezi acele cifre transformate în carne și aripi: cu totul douăsprezece nave de transport din lemn ușor din cele pe care le zărise Rankin, fiecare purtată de patru dragoni și, în plus, apărată de tot atâția. Laurence nu mai auzise despre o asemenea forță în războiul modern. Așa era pe vremea cruciadelor, când țara fusese mai sălbatică și dragonii mai mici și, astfel, mai ușor de hrănit.

Dându-și seama de asta, Laurence se întoarse către Granby și spuse cu calm, destul de tare ca să-l audă și ceilalți:

– Logistica hrănirii atâtor dragoni laolaltă trebuie să fie nepractică

pentru orice perioadă prelungită; nu va mai fi în stare să încerce asta prea curând.

Granby doar se holbă la el o clipă, pe urmă, tresărind, spuse grăbit:

– Chiar așa, mare dreptate aveți. Ar trebui să facem câteva aplicații cu oamenii? Cred că avem cel puțin o jumătate de oră de răgaz până îi întâlnim.

– Foarte bine, spuse Laurence, ridicându-se în picioare. Forța vântului era mare, dar, fixat de chingi, putea să se întoarcă. Oamenii nu se simțiră chiar în largul lor să-i întâlnească ochii, dar efectul se făcu simțit: spinările se îndreptară, șușotelile încetară și niciunul dintre ei nu mai era dornic să arate teamă sau șovăială.

– Domnule Johns, schimb de poziții, te rog! strigă Granby prin portavoce. În scurt timp, spinariștii și naceliștii inversaseră locurile, sub îndrumarea locotenenților lor, și oamenii erau încălziți, fără să mai simtă vântul mușcător; fețele lor arătau ceva mai puțin înfrigurate. Nu se puteau angaja în adevărate exerciții de artilerie, cu celelalte echipe atât de aproape, dar, dând dovadă de o energie vrednică de laudă, locotenentul Riggs își puse oamenii să tragă gloanțe oarbe, ca să-și dezmorțească degetele. Dunne avea mâini lungi și subțiri, acum albe, golite de sânge din pricina frigului. În timp ce se chinuia să reîncarce, cornul cu praf de pușcă îi alunecă dintre degete, cât pe ce să cadă peste margine. Collins abia reuși să-l salveze, desprinzându-se aproape cu totul de spinarea lui Temeraire, prinzând șnurul în ultimul moment.

Temeraire aruncă o privire în spate, o dată, când împușcăturile se opriră, dar se îndreptă fără niciun avertisment. Zbura ușor, într-un ritm pe care l-ar fi putut menține aproape toată ziua; nu respira greu, nici măcar mult mai repede. Singura lui dificultate era un exces de exaltare: când zări dragonii francezi apropiindu-se, cedă emoției și se avântă cu viteză, dar, la atingerea mâinii lui Laurence, se retrase înapoi în rând.

Apărătorii francezi se organizaseră într-o linie de luptă dezlânată, cu dragonii mai mari deasupra și cei mai mici dedesubt, într-o ageră, imprevizibilă masă, formând un zid ce apăra navele de transport și pe cei ce le purtau. Laurence simțea că, dacă ar reuși să forțeze linia,

ar putea exista o speranță. Purtătorii, majoritatea din rasa Pêcheur-Rayé, de talie medie, se străduiau din greu: neobișnuita greutate își făcea simțite efectele asupra lor și Laurence era convins că un eventual atac i-ar găsi vulnerabili.

Dar ei aveau douăzeci și trei de dragoni, față de cei peste patruzeci de apărători francezi și aproape o pătrime din forța britanică era formată din dragoni Greyling și Winchester, care nu se puteau pune cu dragonii grei de luptă. Să străpungă linia era aproape imposibil și, odată trecuți, orice atacator ar fi rămas imediat izolat și vulnerabil la rândul lui.

Pe spatele Obversariei, Lenton ridică steagurile de atac. *Apropiați-vă de inamic.* Laurence își simți inima bătând mai repede, cu un tremur de emoție care avea să se stingă abia după primele momente de luptă. Ridică portavocea și strigă:

– Alege-ți ținta, Temeraire! Dacă reușești să ajungi lângă un transportor, n-ai cum să dai greș!

În învălmășeala imensului grup de dragoni, avea încredere în instinctele lui Temeraire mai mult decât în ale sale; dacă ar exista o breșă în linia franceză, Laurence era sigur că Temeraire ar vedea-o.

Drept răspuns, Temeraire porni imediat către unul dintre transportoarele de la margine, ca și cum ar fi avut de gând să se năpustească direct asupra lui. Pe neașteptate, își adună aripile și coborî în picaj, iar cei trei dragoni francezi care strânseseră rândurile în fața lui țâșniră în urmărire. Rotindu-și aripile, Temeraire se opri în văzduh, pe când cei trei dragoni trecură ca fulgerul pe lângă el. Cu câteva largi bătăi din aripi, zbura acum direct în sus, spre pântecele neprotejat al primului dragon purtător de la babord, iar Laurence vedea că acesta era o femelă Pêcheur-Rayé mai mică, vizibil obosită: aripile ei abia mai trudeau, chiar dacă păstra încă un ritm constant.

– Pregătiți bombele! strigă Laurence. Când Temeraire țâșni pe lângă Pêcheur-Rayé, spintecându-i coasta, echipajul aruncă bombele pe puntea navei de transport. De pe spinarea Pêcheurului veni un ropot de arme și Laurence auzi un țipăt în spatele lui. Collins își lăsă mâinile să cadă și rămase moale în hamul lui, cu pușca prăbușindu-se în apa de dedesubt. O clipă mai târziu, trupul o urmă: era mort, și

unul dintre ceilalți îi tăiase legăturile.

Pe vasul de transport nu erau tunuri, dar puntea era construită în pantă, ca un acoperiș: trei dintre bombe se rostogoliră înainte de a apuca să explodeze, fumegând când căzură inutile. Totuși, două explodară la timp: întregul transportor se lăsă în aer, cu găuri mari sfârtecate în bordajul de lemn, când șocul curmă pentru scurt timp ritmul Pêcheurului. Preț de o clipă, Laurence zări înăuntru o față palidă, cu ochi încremeniți, mânjită de noroi și sălbăticită de spaimă, pe urmă Temeraire se îndepărta pieziș.

De undeva, de dedesubt, picura sânge: un firicel negru. Laurence se aplecă să verifice, dar nu văzu nicio rană.

Temeraire zbura bine.

– Granby! strigă el, arătându-i.

– De la gheare – celălalt animal! îi strigă Granby înapoi, după o clipă, și Laurence clătină din cap.

Dar nu exista șansa unui nou atac: alți doi dragoni se îndreptau direct spre ei. Temeraire se înălță iute, cu animalele inamice pe urmele lor: îi văzuseră trucul și veneau într-un ritm mai prudent, ca să nu-l depășească.

– Întoarce, direct în jos, spre ei, îi strigă Laurence lui Temeraire.

– Pregătiți armele! strigă Riggs în spatele lui, iar Temeraire inspiră adânc, umflându-și pieptul și se întoarse cu dibăcie, pe loc, în înaltul văzduhului. Nemaiavând de luptat cu gravitația, se prăvăli către dragonii francezi, răcnind furios. Răsunetul colosal zgâlțâi oasele lui Laurence, mai puternic ca vântul. Dragonul din frunte sări țipând înapoi, încâlcind între aripile sale capul celui de-al doilea.

Temeraire zbură direct în jos, printre ei, prin fumul năprasnic al armelor inamice, cu puștile britanice răsunând ca răspuns. Mulți dintre inamicii morți erau deja dezlegați și se prăbușeau. Temeraire lovi cu putere și săpă o rană în coasta celui de-al doilea dragon când trecură pe lângă el; șuvoiul de sânge împroșcă pantalonii lui Laurence, fierbinte ca focul pe pielea sa.

Erau departe și cei doi atacatori încă se chinuiau să se redreseze: primul zbura foarte prost și scotea sunete ascuțite de durere. Când aruncă o privire în spate, Laurence văzu cum dragonul tocmai era trimis înapoi către Franța: cu avantajul lor numeric, aviatorii lui Bonaparte nu erau nevoiți să-și forțeze dragonii răniți.

– Foarte curajos! strigă Laurence, incapabil să-și stăpânească satisfacția și mândria din glas, oricât era de absurd să se lase legănat de asemenea sentimente în toiul unei bătălii atât de disperate.

În urma lui, echipajul izbucni în urale frenetice când al doilea dintre dragonii francezi se îndepărtă, în căutarea unui ajutor, neîndrăznind să-l înfrunte singur pe Temeraire. În clipa următoare, Temeraire zbura înapoi către ținta lor inițială, cu capul semeț: era încă neatins.

Partenera lor de formație, Messoria, era lângă vasul de transport. Treizeci de ani de experiență îi făcuseră vicleni, pe ea și pe Sutton, și reușiseră, la rândul lor, să forțeze linia de luptă, continuând atacul asupra deja-slăbitului Pêcheur pe care îl rănise Temeraire. O pereche de Poux-de-Ciel mai mici apărau Pêcheurul; împreună, aveau mai mult decât greutatea Messoriei, dar ea se folosea de fiecare șiretlic pe care îl cunoștea, ademenindu-i, cu pricepere, mai aproape, încercând să creeze o breșă pentru atacul asupra Pêcheurului. Alte valuri de fum se revărsau de pe puntea transportorului. Era limpede că echipajul lui Sutton reușise să mai arunce asupra lor câteva bombe.

Flanc la babord, semnaliză Sutton de pe spatele Messoriei, când se apropiară. Messoria țâșni spre cei doi apărători, ca să le mențină atenția asupra ei, în timp ce Temeraire se strecură înainte și lovi către coasta Pêcheurului, sfâșiind cu ghearele plasa de zale, cu un zgomot înfiorător. Sângele negru țâșni. Urlând, încercând instinctiv să-l lovească pe Temeraire, ca să se apere, Pêcheurul lăsă bârna pe care o ținea cu un picior din față; era fixată de trupul dragonului cu multe lanțuri grele, dar, chiar și așa, transportorul se înclină vizibil și Laurence auzi zbieretele oamenilor dinăuntru.

Fâlfâind din aripi, Temeraire făcu un salt lipsit de grație, însă eficient, și evită lovitura, încă angajat în lupta corp la corp. Sfâșie încă o bucată din plasa de zale, zgâriind din nou cu ghearele Pêcheurul.

– Salvă de proiectile! răcni Riggs și pușcașii potopiră fără milă spatele Pêcheurului.

Laurence îl văzu pe unul dintre ofițerii francezi ochind spre capul lui Temeraire; trase cu propriile-i pistoale și, la o a doua lovitură, omul se prăbuși, ținându-se de picior.

– Domnule, permiteți să abordăm! strigă Granby. Spinariștii și pușcașii Pêcheurului suferiseră pierderi grele; spatele dragonului era în mare parte descoperit și ocazia era ideală; Granby stătea pregătit, cu o duzină de oameni, toți cu săbiile trase, gata să-și desprindă carabinierele.

Laurence se temea de asta mai mult ca de orice; nu foarte convins, îi dădu lui Temeraire ordin să-i așeze lângă dragonul francez.

– La atac! strigă el, făcându-i semn lui Granby, cu un nod în stomac. Nimic nu putea fi mai neplăcut decât să-și privească oamenii făcând, dezlegați, acel înfricoșător salt în mâinile dușmanului care-i aștepta, în timp ce el trebuia să rămână pe loc.

Un teribil urlet tânguitor, nu foarte departe: Lily tocmai lovise în plin un dragon francez, care acum se zgâria pe față, smucindu-se într-o parte și-n alta, înnebunit de durere. Temeraire își strânse umerii, cuprins de milă, întocmai ca Pêcheurul. Laurence însuși tresări la auzul insuportabilului sunet. Apoi țipătul încetă dintr-odată – ușurare dezgustătoare: căpitanul se târâse de-a lungul gâtului și trăsese un glonț în capul dragonului său, ca să nu-l vadă murind încet, pe măsură ce acidul îi devora craniul și creierul. Mulți dintre oamenii lui se puseseră la adăpost, sărind pe alți dragoni, unii chiar pe spatele lui Lily, dar el pierduse ocazia. Laurence îl văzu căzând alături de dragonul care se prăbușea de-a valma, și cei doi plonjară în ocean împreună.

Laurence se smulse din oribila fascinație a priveliștii. Lupta însângerată de pe spatele Pêcheurului mergea bine pentru ei și Laurence putea vedea deja câțiva dintre aviaspiranți desfăcând lanțurile care legau vasul de transport de dragon. Dar suferința Pêcheurului nu trecuse neobservată: un alt dragon francez se apropia în viteză de ei, iar câțiva oameni extrem de îndrăzneți ieșeau din găurile transportorului avariat, încercând să-și croiască

drum pe lanțuri în sus, către spinarea Pêcheurului, în ajutor. Tocmai când Laurence îi zări, doi dintre ei alunecară pe puntea povârnită și căzură. Mai mult de-o duzină continuau totuși să-și încerce norocul și, dacă reușeau să ajungă la Pêcheur, cu siguranță aveau să schimbe soarta bătăliei în defavoarea lui Granby și a atacatorilor.

Messoria îi atenționă, un țipăt prelung, pătrunzător.

– Înapoi! îl auzi Laurence pe Stutton strigând.

Messoria sângera. Un șuvoi de sânge negru i se revărsa dintr-o tăietură adâncă în osul pieptului, o altă rană, la coastă, fiind deja legată cu un bandaj alb. Se opri și schimbă direcția, abandonându-i pe cei doi Poux-de-Ciel care o atacaseră nestingheriți. Deși aceștia erau mult mai mici decât el, Temeraire nu se putea apropia de Pêcheur cât timp era atacat din două părți: Laurence trebuia fie să cheme înapoi grupul de năvălitori, fie să-i abandoneze, sperând că puteau să pună stăpânire pe Pêcheur, obținându-i capitularea prin capturarea căpitanului său.

– Granby! strigă Laurence. Locotenentul privi împrejur, ștergându-și sângele unei tăieturi la față și clătină din cap, de îndată ce îi reperă, făcându-le semn să se îndepărteze. Laurence atinse coasta lui Temeraire și îl strigă. Cu o ultimă lovitură spintecătoare, care dezgoli osul alb de-a lungul coastei Pêcheurului, Temeraire se răsuci, luând o oarecare distanță, și zăbovi în aer, ca să poată privi. Cei doi dragoni francezi mai mici nu îi urmăriră, ci rămaseră plutind în apropierea Pêcheurului. Nu îndrăzneau să se apropie atât de mult cât să trimită oameni la atac, căci Temeraire ar fi putut cu ușurință să-i nimicească dacă s-ar fi aflat într-o poziție atât de expusă.

Dar însuși Temeraire se afla într-un anume pericol. Pușcașii și jumătate din naceliști porniseră către grupul de năvălitori. Merita să riște, căci, dacă Pêcheurul era capturat, transportorul nu-și mai putea continua nestingherit drumul: în schimb, dacă nu era cucerit în întregime, era posibil ca măcar cei trei dragoni rămași să fie forțați să se întoarcă în Franța. Dar asta însemna că Temeraire dispunea acum de prea puțini oameni și că aceștia erau și ei vulnerabili la atac: nu puteau risca o altă luptă corp la corp.

Grupul de năvălitori câștiga constant teren în fața ultimilor oameni

care mai rezistau la bordul Pêcheurului; cu siguranță aveau să-i învingă pe cei de pe transportor. Unul dintre Poux-de-Ciel țâșni și încercă să se așeze lângă Pêcheur.

– Pe ei! strigă Laurence, și Temeraire coborî imediat în picaj, silind animalul mai mic să se retragă grăbit din fața ghearelor și a dinților săi ascuțiți. Laurence trebui să-l indemne pe Temeraire să se îndepărteze din nou, dar fusese de-ajuns. Francezii își rataseră șansa și Pêcheurul țipa cu disperare, smucindu-și capul: Granby stătea la gâtul dragonului francez, cu un pistol îndreptat spre capul căpitanului. Îl luaseră ostatic.

La ordinul lui Granby, lanțurile Pêcheurului fură azvârlite și capul dragonului capturat fu întors către Dover. Zbură încet, fără voie și nava de transport fu lăsată să atârne într-o parte, cu cei trei dragoni rămași zbătându-se disperați sub povara ei.

Laurence nu apucă să savureze victoria: alți doi dragoni coborau spre ei în picaj, un Petit Chevalier, considerabil mai mare decât Temeraire, în ciuda numelui său, și un Pêcheur-Couronné, de talie medie, care se avântă să înhațe bârna de sprijin căzută. Oamenii care continuau să se agațe de plafon aruncară lanțurile care atârnau către echipajul dragonului proaspăt sosit și, în câteva clipe, transportorul se îndreptă și își reluă drumul.

Dragonii Poux-de-Ciel îi atacau din nou, din părți opuse, și Petit Chevalierul le dădea târcoale de dedesubt: poziția lor era descoperită și devenea cu repeziciune disperată.

– Temeraire, retrage-te! strigă Laurence, oricât de amar era acest ordin. Temeraire se întoarse neîntârziat, dar urmăritorii se apropiau. Dragonul lupta deja din răsputeri de aproape o jumătate de oră și începea să obosească.

Cei doi Poux-de-Ciel acționau la unison, încercând să-l împingă pe Temeraire către dragonul cel mare, tăindu-i calea, ca să-l încetinească. Petit Chevalierul țâșni pe neașteptate și, când se poziționă alături, o mână de oameni sări înspre ei.

– Păzea, atacatori! strigă locotenentul Johns, cu glasu-i răgușit, baritonal, și Temeraire își roti privirea speriat. Teama îi dădu noi

puteri să se retragă din calea atacului. Chevalierul rămase în urmă și, după ce Temeraire plesni cu coada, atingând unul dintre dragonii Poux-de-Ciel, abandonară și ei urmărirea.

Oricum, opt oameni traversaseră deja și se cuplaseră. Laurence își reîncărcă înverșunat pistoalele, vârându-le la cingătoare, apoi lungi centurile cu carabiniere și se ridică în picioare. Cei cinci spinariști de sub comanda locotenentului Johns încercau să-i țină pe atacatori la mijlocul spinării lui Temeraire. Laurence își croi drum spre ei cât de repede îndrăzni. Primul său glonț trecu departe de țintă, al doilea nimeri un francez direct în piept. Omul căzu scuipând sânge și rămase atârnat fără vlagă de ham.

Urmă un duel dezlănțuit, nebun, cu cerul gonind prea repede ca să poată vedea altceva în afară de bărbatul dinaintea lui. Avea în față un locotenent francez. Omul îi văzu tresele aurii și îndreptă un pistol către el. Laurence abia auzi discursul pe care omul încerca să i-l țină și, fără să-i acorde atenție, îi doborî arma cu brațul drept, lovindu-l peste frunte cu patul pistolului. Locotenentul căzu. Bărbatul din spatele lui făcu un salt înainte, dar vântul îi sufla din față și sabia trecu doar prin mantaua de piele pe care o purta Laurence.

Laurence tăie curelele de ham ale bărbatului și-l azvârli către mijloc cu o lovitură de cizmă, pe urmă privi împrejur, după alți atacatori. Dar, din fericire, toți ceilalți erau morți sau dezarmați, în timp ce din rândurile lor doar Challoner și Wright căzuseră, în afară de locotenentul Johns, care atârna de carabiniere, cu sângele țâșnind cu furie dintr-o rană de pistol în piept. Înainte să încerce să-i dea îngrijiri, își dădu, horcăind, ultima suflare și rămase nemișcat și el.

Laurence se aplecă și închise ochii morți, împietriți, ai lui Johns și își atârnă sabia înapoi la centură.

– Domnule Martin, preia comanda deasupra, pe post de comandant. Ordonă să se îndepărteze cadavrele astea.

– Da, domnule, spuse Martin, gâfâind. Avea o tăietură însângerată pe obraz și stropi roșii de sânge în părul-i blond. Cum ți-e brațul, căpitane?

Laurence se uită: prin crăpătura din manta se prelingea puțin sânge,

dar își putea mișca ușor brațul și nu simțea nicio slăbiciune.

– Doar o zgârietură; am s-o leg imediat. Trecu peste un cadavru și se întoarse la locul său de pe gâtul dragonului, unde se legă strâns. Apoi își desfăcu eșarfa, înfășurând-o în jurul rănii. Atacatorii respinși! strigă el și umerii lui Temeraire se destinseră. Temeraire se îndepărtase de câmpul de luptă, așa cum era indicat când era atacat. Acum se întorcea și, când Laurence ridică privirea, văzu întreaga întindere a câmpului de bătălie, acolo unde nu era ascunsă de fum și de aripi de dragon.

Doar trei nave de transport erau sub atac: dragonii britanici duceau o luptă înverșunată cu apărătorii francezi. Lily zbura aproape singură; doar Nitidus rămăsese cu ea, ceilalți din formația ei nezărindu-se nicăieri. Laurence îl căută din priviri pe Maximus și îl văzu luptându-se corp la corp cu vechiul lor dușman, Grand Chevalierul. Cele două luni de creștere care trecuseră îl aduseseră pe Maximus mai aproape de dimensiunile lui și cei doi se sfâșiau cu o teribilă sălbăticie.

La distanța aceasta, sunetul bătăliei era înăbușit, însă Laurence putea auzi deslușit un altul, înfricoșător: vuietul valurilor, spărgându-se la poalele stâncilor albe. Fuseseră conduși aproape de țărm și Laurence vedea tunicile roșii cu alb ale soldaților grupați la sol. Nu era încă amiază.

Dintr-odată, o falangă de șase dragoni de categorie grea se desprinse din linia franceză și porni în picaj spre pământ, răcnind din toți plămânii, în timp ce echipajele aruncau bombe. Rândurile firave de tunici roșii se unduiră ca suflate de vânt și grosul gărzii naționale din centru aproape se destrămă, oamenii căzând în genunchi și acoperindu-și capetele, deși abia dacă fuseseră atinși. O duzină de tunuri fură slobozite sălbatic: muniție irosită, gândi Laurence cu disperare, și transportorul din frunte își putu continua coborârea aproape neatins.

Cei patru dragoni purtători se traseră mai aproape unul de altul, zburând într-un grup compact direct deasupra transportorului și lăsând chila vasului să-și sape un refugiu în pământ cu propriu-i avânt. Soldații britanici din primele rânduri își aruncară brațele în sus când un imens nor de pământ le explodă în față, după care

aproape jumătate dintre ei căzură morți. Întreaga parte din față a transportorului ieșise din țâțâni ca o ușă de hambar, și o grindină de proiectile țâșni dinăuntru, secerând primele linii.

Un strigăt de *Vive l'Empereur!* se înălță, în timp ce soldații francezi se revărsară prin fum: mai mult de o mie de ostași, târând cu ei două tunuri de optsprezece pfunzi. Oamenii se așezară în șiruri, ca să protejeze tunurile, în timp ce artileriștii se grăbeau să-și execute atacul. Tunicile roșii traseră o salvă de răspuns și, câteva clipe mai târziu, garda națională reuși, la rândul ei, o salvă răzlețită, dar francezii erau combatanți îndârjiți: deși o duzină căzură morți, rândurile se strânseră, umplând locurile lor, și atacatorii își păstrară pozițiile.

Cei patru dragoni care purtaseră vasul de transport își aruncau lanțurile. Eliberați de povara lor, se ridicară înapoi, să se alăture luptei, adâncind și mai mult dezavantajul numeric al forțelor aeriene britanice. Într-o clipă, un alt transportor avea să aterizeze sub această protecție sporită și purtătorii lui aveau să înrăutățească situația și mai mult.

Maximus răcni furios, se eliberă lovind cu ghearele de dragonul Grand Chevalier și se năpusti disperat către următorul vas de transport, când acesta începu să coboare; nicio tehnică, nicio manevră, doar se repezi în jos. Doi dragoni mai mici încercară să-i țină calea, dar se aruncase cu toată greutatea în picaj: deși îl zgâriară cu ghearele și dinții, Maximus îi prăvăli în lături prin simpla lui putere. Unul fu doar dat la o parte; celălalt, un Honneur-d'Or cu dungi roșii și albastre, căzu rostogolindu-se pe stânci, cu o aripă scrântită, neputincioasă. Zgârie suprafața zgrunțuroasă a stâncii, ridicând în aer praf de calcar, pe când încerca să se agațe de ceva și să se cațere în vârful povârnișului.

O fregată ușoară, cam de douăzeci și patru de tunuri, cu pescajul mic, îndrăznise să stea lângă țărm. Acum nu lăsă să-i scape ocazia: înainte ca dragonul să ajungă să se ridice peste marginea stâncii, întreaga ei artilerie de bord bubui ca un tunet. Dragonul francez țipă o dată, peste acest vuiet, și pe urmă căzu, doborât: valul neiertător îi izbi de stânci trupul, împreună cu rămășițele echipajului său.

Deasupra, Maximus aterizase pe cel de-al doilea transportor și ținea

lanțurile în gheare. Greutatea lui era prea mare ca să poată fi suportată de purtători, dar aceștia se străduiau vitejește, și, cu o sforțare la unison, reușiră să treacă vasul peste marginea stâncii, când, în cele din urmă, Maximus rupse lanțurile de susținere. Carcasa de lemn căzu douăzeci de picioare prin aer și se zdrobi ca un ou, împrăștiind pretutindeni oameni și arme, dar distanța nu era destul de mare. Aproape imediat, supraviețuitorii se ridicară, clătinându-se, în picioare și se adăpostiră în spatele propriei linii deja formate.

Maximus aterizase greoi în spatele liniilor britanice; trupul său răspândea aburi în aerul cald, sângele îi curgea nestăvilit din zeci de răni și aripile îi erau căzute la pământ. Se strădui să și le miște din nou, să se ridice în aer, dar nu reuși, ci căzu înapoi pe picioarele din spate, tremurând din toate încheieturile.

Trei sau patru mii de oameni și cinci tunuri erau deja la sol. Trupele britanice comasate aici numărau doar douăzeci de mii, majoritatea din garda națională, care, era limpede, nu voiau să lupte împotriva dragonilor de deasupra: mulți încercau deja să fugă. Dacă comandantul francez avea măcar puțină judecată, nu urma să aștepte mai mult de încă trei sau patru transportoare ca să-și lanseze atacul, iar dacă oamenii lui invadau pozițiile tunurilor, puteau să întoarcă artileria împotriva dragonilor britanici și să elibereze complet căile de acces.

– Laurence, spuse Temeraire, întorcând capul, alte două vase din acelea se apropie ca să aterizeze.

– Da, răspunse Laurence, cu glas scăzut. Trebuie să încercăm să le oprim. Dacă aterizează, bătălia la sol e pierdută.

Temeraire rămase tăcut o clipă, timp în care-și schimbă traiectoria într-un unghi care avea să-l aducă în fața transportorului din frunte. Pe urmă, spuse:

– Laurence, nu putem învinge, nu-i așa?

Cei doi veghetori, tineri sergenți, ascultau și ei, astfel că Laurence trebuia să vorbească în aceeași măsură pentru ei ca și pentru Temeraire.

– Nu la nesfârșit, poate, răspunse el. Dar încă putem face destule ca să contribuim la apărarea Angliei: dacă sunt forțați să aterizeze pe rând sau în poziții mai proaste, garda națională va reuși, poate, să-i țină o vreme în frâu.

Temeraire clătină din cap și Laurence credea că dragonul înțelegea adevărul nerostit: bătălia era pierdută și chiar și aceasta era doar o încercare simbolică.

– Și nu trebuie să ne dăm bătuți, altfel ne-am lăsa prietenii să lupte fără noi, remarcă Temeraire. Cred că asta ai vrut să spui tot timpul prin datorie. Acum înțeleg, cel puțin atâta.

– Da, răspunse Laurence, cu un nod în gât.

Depășiseră transportoarele și erau acum deasupra pământului, cu garda națională, o mare pâcloasă de roșu, dedesubt. Temeraire se răsucea, ca să înfrunte primul vas de transport cu capul înainte; Laurence apucă doar să-și așeze mâna pe gâtul dragonului: o comuniune tăcută.

La vederea pământului, dragonii francezi prinseseră curaj: viteza lor creștea. La prora transportorului erau doi Pêcheuri, aproximativ egali ca mărime și niciunul rănit. Laurence îl lăsă pe Temeraire să decidă care dintre ei avea să-i fie țintă și își reîncărcă pistoalele.

Temeraire se opri și plană în aer, în fața dragonilor care se apropiau, deschizându-și aripile de parcă ar fi vrut să le țină calea. Gulerul i se ridică instinctiv, cu pielea marmorată, un gri translucid în lumina soarelui. Un tremur domol, profund, îi străbătu întreg trupul când respiră adânc și pieptul masiv i se umflă și mai mult, scoțându-i coastele în relief: pielea sa era ciudat de întinsă, astfel că Laurence începu să se alarmeze: simțea aerul mișcându-se dedesubt, răsunând, rezonând, în camerele plămânilor lui Temeraire.

O reverberație adâncă părea să se formeze în carnea dragonului, ca bubuitul unei tobe.

– Temeraire! strigă Laurence, sau încercă să strige: nu-și putea auzi defel glasul. Simțea un singur tremur colosal trecând de-a lungul trupului lui Temeraire, cu toată răsuflarea adunată în acea mișcare.

Dragonul deschise fălcile și din gâtlejul lui ieși un răget care era mai mult forță decât sunet, un teribil val de zgomot, atât de vast încât părea să deformeze aerul din fața lui.

Preț de o clipă, Laurence nu mai văzu nimic prin pâcla trecătoare. Când vederea i se limpezi, la început nu înțelese. În fața lor, transportorul se sfărâma, ca sub lovitura unei întregi salve de bord, cu lemnul ușor pârâind ca un tir de artilerie, cu oameni și arme împrăștiindu-se în talazurile sparte, departe, la poalele stâncilor. Maxilarul și urechile îl dureau, de parcă ar fi fost lovit în cap, iar trupul lui Temeraire tremura sub el.

– Laurence, cred că eu am făcut asta, spuse dragonul. Părea mai degrabă șocat decât încântat. Laurence îi împărtășea sentimentele, dar nu reușea să articuleze niciun cuvânt.

Cei patru dragoni erau încă legați de bârnele vasului distrus și la babord, dragonul din față sângera din nări, sufocându-se și țipând de durere. Grăbindu-se să salveze dragonul, echipajul său îi smulse lanțurile, lăsând transportorul sfărâmat să cadă și dragonul reuși să parcurgă ultimul sfert de milă pentru a ateriza în spatele liniilor franceze. Căpitanul și echipajul săriră jos imediat. Dragonul rănit stătea ghemuit și își atingea capul cu laba, gemând.

În spatele lor, strigăte dezlănțuite de bucurie se ridicau din rândurile britanice și focuri de armă dinspre cele franceze: soldații de la sol strigau la Temeraire.

– Domnule, suntem în bătaia acelor tunuri, dacă le încarcă, spuse Martin impacientat.

Temeraire îl auzi și țâșni deasupra apei, unde deocamdată nu-i puteau atinge, și rămase în aer, plutind pe loc.

Înaintarea franceză se oprise deocamdată. Mai mulți apărători se învârteau de colo-colo, temători să se apropie și la fel de tulburați cum erau Laurence și Temeraire însuși.

Însă, în orice clipă, căpitanii francezi de deasupra puteau să înțeleagă, sau cel puțin să-și revină; aveau să lanseze un atac concertat asupra lui Temeraire și să-l doboare. Nu mai aveau decât

puțin timp să profite de momentul de surpriză.

– Temeraire! strigă Laurence grăbit, zboară mai jos și încearcă să vezi dacă poți lovi vasele alea de dedesubt, de la înălțimea stâncii. Domnule Turner, spuse el adresându-se stegarului, trage o salvă de tun către corăbiile alea de jos și arată-le semnalul pentru *Apropiați-vă de dușman.* Cred că vor înțelege la ce mă refer.

– Voi încerca, spuse Temeraire, nesigur, își plecă umerii și se lăsă mai jos, adunându-și forțele și umflându-și din nou pieptul, în acel suflu colosal. Arcuindu-și trupul înapoi, răcni iarăși, de data aceasta spre partea de jos a unuia dintre transportoarele aflate încă deasupra apei. Distanța era mai mare și vasul nu se sfărâmă cu totul, dar în scândurile carenei se deschiseră crăpături mari: cei patru dragoni de deasupra se agitară imediat, disperați s-o împiedice să se despice până la sfârșitul drumului.

Un dispozitiv în săgeată format din dragoni francezi veni în picaj direct către ei, vreo șase dragoni de categorie grea în spatele Grand Chevalierului din frunte. Temeraire țâșni într-o parte și, la atingerea lui Laurence, coborî mai aproape de apă, unde câteva fregate și trei corăbii de linie stăteau în așteptare. Când trecură pe lângă ele, tunurile lor cu bătaie lungă răsunară într-o salvă în cascadă, un tun după altul, împrăștiind dragonii francezi într-o zgomotoasă confuzie, în timp ce încercau să evite grindina de mitralii și obuze.

– Acuma, repede, următorul! îi strigă Laurence lui Temeraire, dar ordinul nu era necesar: Temeraire se întorsese deja la locul inițial. Se duse direct sub următorul transportor, cel mai mare, purtat de patru dragoni grei și cu pavilioanele vulturului auriu fluturând pe punte.

– Acelea sunt navele lui amiral, nu-i așa? îi strigă Temeraire. Bonaparte e acolo?

– Mai degrabă unul din mareșalii săi! strigă Laurence peste vuietul vântului, dar simțea oricum o emoție năvalnică. Apărătorii se grupau din nou, undeva mai sus, gata să-i urmărească din nou, dar Temeraire continuă să zboare cu un zel feroce și îi lăsă în urmă. Acest transportor, mai mare, făcut din lemn mai greu, nu se sfărâmă atât de ușor. Oricum, lemnul pârâi, ca o împușcătură, împrăștiindu-și țăndările peste tot.

Temeraire coborî în picaj, încercând un al doilea atac: dintr-odată, Lily zbura pe lângă ei, iar Obversaria pe partea cealaltă, cu Lenton răcnind prin portavoce:

– Pe ei, năvăliți pe ei! Le venim noi de hac ticăloșilor blestemați…

Și cei doi dragoni se rotiră, ieșind în calea luptătorilor francezi care veneau din nou după Temeraire.

Dar chiar când Temeraire își începu urcușul, noi semnale se ridicară dinspre vasul avariat. Cei patru dragoni care îl duceau împreună schimbară brusc direcția și porniră înapoi și, pe întreg cuprinsul câmpului de luptă, toate transportoarele aflate încă în aer renunțară la luptă și se întoarseră, pentru lungul și istovitorul zbor în retragere spre Franța.

Epilog

– Laurence, fii băiat bun și adu-mi un pahar de vin, spuse Jane Roland, aproape prăbușindu-se în scaunul de lângă el, fără s-o intereseze că-și șifona fustele. Două dansuri sunt prea destul pentru mine. Nu mă mai ridic de la masă până când plec.

– Ai prefera să pleci chiar acum? întrebă el, ridicându-se. Te conduc bucuros.

– Dacă vrei să zici că sunt atât de stângace în rochie încât crezi că nu pot străbate un sfert de milă pe drum drept fără să cad, poți să mi-o spui, și atunci am să te lovesc în cap cu această încântătoare poșetă, spuse ea, cu râsul ei gutural. Nu m-am împopoțonat așa doar ca să dau bir cu fugiții atât de repede. Excidium și cu mine ne întoarcem la Dover într-o săptămână, și pe urmă, Dumnezeu știe cât timp va mai trece până să am din nou ocazia să văd un bal, darămite unul, pasămite, în onoarea noastră.

– O să slugăresc cu tine, Laurence. Dacă n-au de gând să ne dea nimic în afară de aceste mezelicuri franțuzești, am de gând să mănânc mai multe, spuse Chenery, ridicându-se și el din scaunul lui.

– I-auzi! zise Berkley. Adu platoul.

Erau despărțiți la mese de îmbulzeala mulțimii, care devenea extremă pe măsură ce ora înainta; societatea londoneză era aproape în delir de bucurie în urma victoriilor reunite de la Trafalgar și

Dover și, vremelnic, la fel de dornică să-și arate entuziasmul față de aviatori pe cât fusese mai înainte să-i desconsidere. Tunica și tresele îi aduseseră lui Laurence destule zâmbete și gesturi curtenitoare încât să reușească să obțină un pahar de vin fără prea mare dificultate. Cu inima strânsă, renunță la ideea de a lua pentru sine o țigară de foi; ar fi fost culmea mojiciei să se răsfețe în timp ce Jane și Harcourt nu puteau. În schimb, luă un al doilea pahar, gândindu-se că, poate, cineva de la masă l-ar putea dori.

Cu ambele mâini astfel ocupate, nu fu obligat, din fericire, să facă mai mult decât să încline ușor capul când era abordat, în drum spre masă.

– Căpitane Laurence, spuse domnișoara Montagu, zâmbind cu mult mai multă amabilitate decât îi arătase în casa părinților lui. Părea dezamăgită că nu putea să-i întindă mâna. Ce minunat să te revăd; a trecut o veșnicie de când am fost cu toții împreună la Wollaton Hall. Ce mai face dragul Temeraire? Mi-a stat inima-n loc când am auzit veștile; eram convinsă că trebuie să fii în miezul bătăliei, așa că e firesc.

– E foarte bine, mulțumesc, răspunse Laurence, cât putu de politicos: *dragul Temeraire* îl irita peste poate. N-avea de gând să fie vădit nepoliticos cu o femeie pe care o întâlnise printre oaspeții părinților săi, chiar dacă tatăl lui nu se lăsase încă înmuiat de noua atitudine aprobatoare a societății. N-avea niciun rost să agraveze conflictul și, eventual, să facă situația mamei sale și mai dificilă, în mod inutil.

– Pot să te prezint lordului Winsdale? întrebă ea, întorcându-se către însoțitorul ei. Acesta este căpitanul Laurence; fiul lordului Allendale, știi, adăugă ea, pe un glas scăzut pe care Laurence abia îl putu auzi.

– Desigur, desigur, răspunse Winsdale, salutându-l cu o scurtă înclinare a capului, ceea ce părea să considere a fi un gest de mare bunăvoință. Omul zilei, ce mai! Laurence, ești demn de toată lauda. Trebuie să ne socotim cu toții norocoși că ai reușit să obții acel animal pentru Anglia.

– Ești extrem de amabil că spui asta, Winsdale, răspunse Laurence, înadins la fel de familiar. Vă rog să mă scuzați, vinul acesta se va

încălzi prea tare, în curând.

Era puțin probabil ca domnișoarei Montagu să-i scape acum asprimea tonului lui; păru furioasă pentru o clipă, apoi spuse, plină de dulceață:

– Desigur! Poate că ai s-o vezi pe domnișoara Galman și îi poți transmite salutările mele? O, dar ce ridicolă sunt; trebuie acum să spun doamna Woolvey, și nu mai e în oraș, nu-i așa?

O privi cu repulsie: îl uimea combinația de intuiție și ranchiună care îi îngăduise să descopere fosta legătură dintre el și Edith.

– Nu, cred că ea și soțul ei cutreieră în prezent țara lacurilor, răspunse el, și se îndepărtă, înclinându-se, profund recunoscător că domnișoara Montagu nu avusese ocazia să-l surprindă cu vestea.

Mama sa îl înștiințase despre această legătură într-o scrisoare trimisă la scurt timp după bătălie și care îl găsise încă în Dover. După ce îi comunicase vestea logodnei, îi scrisese: „Sper că rândurile mele nu îți provoacă prea multă durere. Știu că ai prețuit-o mult timp și, la rândul meu, am considerat-o întotdeauna încântătoare, deși nu pot aprecia judecata ei în această privință."

Adevărata lovitură căzuse cu mult înainte de sosirea scrisorii: vestea căsătoriei lui Edith cu un alt bărbat nu putea fi neașteptată și Laurence reușise să-și liniștească mama cu perfectă sinceritate. Într-adevăr, nu putea să condamne judecata lui Edith: privind în urmă, vedea acum cât de dezastruoasă ar fi fost relația, pentru amândoi. N-ar fi putut să-i acorde nici măcar un gând în ultimele nouă luni sau mai mult. Nu exista niciun motiv ca Woolvey să nu-i fie un soț foarte bun lui Edith. El, unul, n-ar fi putut și se gândi că ar fi cu adevărat capabil s-o vrea fericită, dacă o va revedea.

Dar era încă iritat de insinuările domnișoarei Montagu și chipul lui căpătase o expresie rigidă, oarecum respingătoare. Când se întoarse la masă, Jane luă paharele din mâinile lui și spuse:

– Ți-a luat cam mult, te-a sâcâit cineva? Nu-i lua în seamă: fă o tură pe-afară și vezi cum se distrează Temeraire. Asta o să te mai înseneineze.

Ideea îi surâse imediat.

– Cred că așa voi face, dacă nu vă supărați, spuse el, cu o înclinare a capului.

– Treci și pe la Maximus pentru mine, vezi dacă mai vrea de mâncare! strigă Berkley după el.

– Și pe la Lily, zise Harcourt, apoi se uită vinovată împrejur, să vadă dacă vreunul dintre oaspeții de la mesele învecinate o auzise; firește, cei prezenți nu știau că femeile care-i însoțeau pe aviatori erau ele însele căpitani și le socoteau mai degrabă soții, deși fața plină de cicatrici a lui Jane atrăsese numeroase priviri uimite, pe care ea le ignorase cu desăvârșită nonșalanță.

Laurence îi lăsă la masă cu discuțiile lor gălăgioase și însuflețite, croindu-și drum afară. Vechiul adăpost de la marginea Londrei fusese de mult înghițit de oraș și Forțele Aeriene renunțaseră la el, folosindu-l doar pentru curieri, însă, cu această ocazie, îl revendicaseră pentru scurt timp și așezaseră un pavilion imens la capătul nordic, unde se aflase cândva cartierul general.

La solicitarea aviatorilor, muzicanții fuseseră așezați chiar la marginea pavilionului, unde se puteau aduna dragonii, să-i asculte. Muzicanții fuseseră la început oarecum tulburați de idee și tentați să-și îndepărteze scaunele, dar, pe măsură ce seara înainta și dragonii se dovedeau un public mai receptiv decât mulțimea gălăgioasă a oamenilor, teama lor fu treptat învinsă de vanitate. Ajungând afară, Laurence descoperi că prim-violonistul își abandonase cu totul orchestra și cânta fragmente din diferite arii într-o manieră oarecum didactică, pentru dragoni, prezentându-le creațiile diverșilor compozitori.

Maximus și Lily se aflau în grupul celor interesați, ascultând cu fascinație și punând o mulțime de întrebări. După o clipă, Laurence observă cu oarecare surprindere că Temeraire era cuibărit într-un mic luminiș, la distanță de ceilalți, la o parte, discutând cu un domn căruia căpitanul nu-i putea vedea fața.

Ocoli grupul și se apropie, strigând încetișor numele lui Temeraire. Auzindu-l, bărbatul se întoarse. Cu o tresărire, Laurence îl

recunoscu, plăcut surprins, pe Sir Edward Howe și se grăbi să-l salute.

– Sunt foarte bucuros să vă văd, domnule, spuse Laurence, strângându-i mâna. N-am aflat că v-ați întors la Londra, deși am întrebat anume de dumneavoastră, când am sosit.

– Eram în Irlanda când am auzit vestea. Numai ce am sosit la Londra, îi explică Sir Edward și abia atunci Laurence observă că era încă îmbrăcat în haine de călătorie și avea cizmele murdare de praf. Sper că mă vei ierta. M-am bizuit pe faptul că ne cunoaștem și mi-am îngăduit să vin, în ciuda lipsei unei invitații oficiale, sperând să-ți vorbesc numaidecât. Când am văzut mulțimea dinăuntru, m-am gândit că e mai bine să vin să stau cu Temeraire până îți faci apariția, în loc să încerc să te caut.

– O, vă sunt recunoscător pentru osteneală, răspunse Laurence. Mărturisesc că abia am așteptat să vorbesc cu dumneavoastră, de când am descoperit capacitatea lui Temeraire, care, presupun, este vestea care v-a adus aici. Tot ce ne poate spune este că senzația e la fel cu aceea a unui răget. Nu putem să ne dăm seama cum sunetul singur poate produce un efect atât de extraordinar și niciunul dintre noi n-a mai auzit vreodată ceva asemănător.

– Nu, n-aveai cum, spuse Sir Edward. Laurence… se opri și aruncă o privire către mulțimea dragonilor aflați între ei și pavilion, care tocmai mormăiau cu toții aprobator,

la încheierea primei demonstrații. Putem vorbi într-un loc mai retras?

– Putem să mergem în poiana mea, dacă doriți un loc mai liniștit, interveni Temeraire. Vă duc pe amândoi bucuros și într-o clipă zbor până acolo.

– Poate că ar fi cel mai bine, dacă nu ai nicio obiecție, zise Sir Edward, pe un ton întrebător, iar Temeraire îi duse cu grijă, între ghearele din față, așezându-i în poiana părăsită înainte de a se instala el însuși comod.

– Trebuie să-mi cer scuze că ți-am dat atâtea bătăi de cap și că ți-am

stricat seara, spuse Sir Edward.

– Domnule, vă asigur că sunt foarte bucuros să mi-o stricați, în cazul de față, spuse Laurence. Vă rog, nu vă faceți griji în privința asta.

Era nerăbdător să afle ce știa Sir Edward. Încă îl urmărea o preocupare pentru protecția lui Temeraire împotriva unui posibil agent al lui Napoleon, poate sporită chiar, în urma victoriei.

– N-am să-ți mai prelungesc așteptarea, zise Sir Edward. Deși nu susțin câtuși de puțin că înțeleg principiile mecanice pe baza cărora funcționează capacitatea lui Temeraire, efectele sunt descrise în literatură și, astfel, pot să ți le identific: chinezii, ca și japonezii, de altfel, îl numesc *vânt divin.* Mă tem că asta nu-ți spune aproape nimic nou față de ceea ce știi deja din cele văzute, dar cu adevărat important este asta: e o capacitate proprie unei singure rase, fără nicio excepție – Celestul.

Numele atârnă în aer preț de mai multe lungi clipe: Laurence nu știa imediat ce să creadă. Temeraire se uită de la unul la altul, nesigur.

– E foarte diferit de Imperial? întrebă el. Ambele sunt rase chinezești?

– Cât se poate de diferit, îi răspunse Sir Edward. Dragonii Imperiali sunt destul de rari, dar Celeștii sunt încredințați doar împăraților înșiși sau celor mai apropiate rude ale lor. M-aș mira dacă ar exista mai mult de câteva zeci în întreaga lume.

– Împăraților înșiși, repetă Laurence, uluit și începând, încet-încet, să se dumirească. Poate că n-ați auzit asta, domnule, dar am prins un spion francez în adăpostul de la Dover, cu puțin timp înainte de bătălie: ne-a destăinuit că oul lui Temeraire era destinat nu doar Franței, ci lui Bonaparte însuși.

Sir Edward clătină din cap.

– Asta nu mă surprinde. Senatul a votat încoronarea lui Bonaparte în mai, acum doi ani. Momentul întâlnirii voastre cu nava franceză sugerează că chinezii i-au dăruit oul de îndată ce au aflat. Nu-mi pot închipui de ce i-or fi făcut un astfel de dar; n-au dat niciun semn că

s-ar alia cu Franța, dar momentul este prea exact pentru orice altă explicație.

– Și, dacă au știut când se pot aștepta la eclozare, asta poate explica foarte bine și mijlocul de transport, îl completă Laurence. Șapte luni din China până în Franța, ocolind Capul Horn: francezii n-ar fi putut spera să reușească decât cu o fregată iute, oricare ar fi fost riscul.

– Laurence, spuse Sir Edward, vădit îndurerat. Trebuie să te rog din toată inima să mă ierți că te-am indus în eroare. Nu pot nici măcar să invoc scuza neștiinței: am citit descrieri ale Celeștilor și am văzut multe desene. Pur și simplu nu mi-a trecut prin minte că gulerul acela și lujerii ar putea să nu se dezvolte decât la maturitate. Trupul și aripile sunt identice cu ale Imperialilor.

– Vă implor să nu mai dezvoltați acest subiect, domnule. N-aveți de ce să vă cereți scuze, în niciun caz, spuse Laurence. N-ar fi avut nicio importanță pentru pregătirea lui și, până la urmă, am aflat despre capacitatea lui la momentul potrivit. Îi zâmbi lui Temeraire și îi mângâie un picior neted, iar dragonul fornăi, aprobându-l fericit. Așadar, dragul meu, ești un Celest. N-ar trebui să fiu deloc surprins. Nu e de mirare că Bonaparte a fost atât de afectat că te-a pierdut.

– Îmi închipui că va continua să fie furios, remarcă Sir Edward. Și, ceea ce e și mai rău, s-ar putea să ne trezim cu chinezii pe cap pentru asta, când vor afla. Sunt extrem de irascibili când vine vorba despre reputația împăratului lor și nu mă îndoiesc că vor fi indignați să vadă un ofițer britanic de rând în posesia comorii lor.

– Nu văd ce-i privește pe ei sau pe Napoleon, interveni Temeraire, zbârlindu-se. Nu mai sunt în ou și nu-mi pasă dacă Laurence e împărat sau nu. L-am înfrânt pe Napoleon în bătălie și l-am pus pe fugă, așa împărat cum e. Nu văd nimic deosebit de frumos la titlul ăsta.

– Nu te neliniști, dragul meu; n-au niciun motiv să obiecteze, spuse Laurence. Nu te-am luat de pe un vas chinez, care ar putea fi considerat neutru, ci de pe o navă militară franceză: ei au ales să înmâneze oul dușmanului nostru și tu ai fost un trofeu pe deplin legitim.

– Mă bucur să aud asta, spuse Sir Edward, deși părea plin de îndoieli. S-ar putea totuși să aleagă să pornească un conflict pentru asta. Respectul lor pentru legile altor popoare este foarte mic și dispare cu totul când intră în contradicție cu propriile lor concepții despre un comportament adecvat. Spune-mi, te rog, ai vreo idee despre cum stau, în raport cu noi?

– Ar putea face mare zarvă, presupun, spuse Laurence, nesigur. Știu că nu au o flotă cu care să se mândrească, dar se vorbește mult despre dragonii lor. Îi voi duce însă vestea amiralului Lenton și sunt sigur că el va ști mai bine decât mine cum să răspundă oricărei eventuale diferențe de opinie dintre noi în această privință.

Un sunet grăbit de aripă se auzi de deasupra și pământul se cutremură sub forța impactului: Maximus se întorsese în zbor în poiana lui, aflată în apropiere. Laurence îi vedea pielea roșie-aurie printre copaci. Câțiva dragoni mai mici trecură și ei pe deasupra capului lor, întorcându-se la locurile lor de odihnă: era limpede că balul se termina și Laurence își dădu seama, după flacăra mică a felinarelor, că se făcuse târziu.

– Trebuie să fiți obosit după călătorie, spuse el, întorcându-se către Sir Edward. Încă o dată, vă sunt profund îndatorat, domnule, pentru că mi-ați adus această informație. Pot să vă rog, ca pe o favoare, să luați mâine cina cu mine? Nu doresc să vă mai rețin pe frigul ăsta, dar mărturisesc că am o sumedenie de întrebări pe care mi-ar plăcea să vi le adresez și aș fi fericit să aflu orice altceva mai știți despre Celești.

– Plăcerea va fi de partea mea, răspunse Sir Edward și se înclină, salutându-i pe amândoi. Nu, mulțumesc, îmi găsesc singur drumul, adăugă el, când Laurence dădu să-l conducă. Am crescut în Londra și obișnuiam să vin adesea să mă plimb pe-aici, pe când eram copil, visând la dragoni. Îndrăznesc să spun că știu locul mai bine decât dumneata, de vreme ce ești aici doar de câteva zile. Își luă rămas-bun, după ce stabiliră întâlnirea.

Laurence intenționase să înnopteze la un hotel din apropiere, unde căpitanul Roland luase o cameră, dar descoperi că nu era dispus să-l

părăsească pe Temeraire. Căută niște pături vechi în grajdul folosit de echipajul de sol și își făcu un culcuș întru câtva prăfos în brațele lui Temeraire, cu tunica rulată în chip de pernă. Avea să-și ceară scuze dimineață. Jane avea să înțeleagă.

– Laurence, cum e în China? întrebă într-o doară Temeraire, după ce se așezaseră împreună, feriți de vântul înghețat la adăpostul aripilor dragonului.

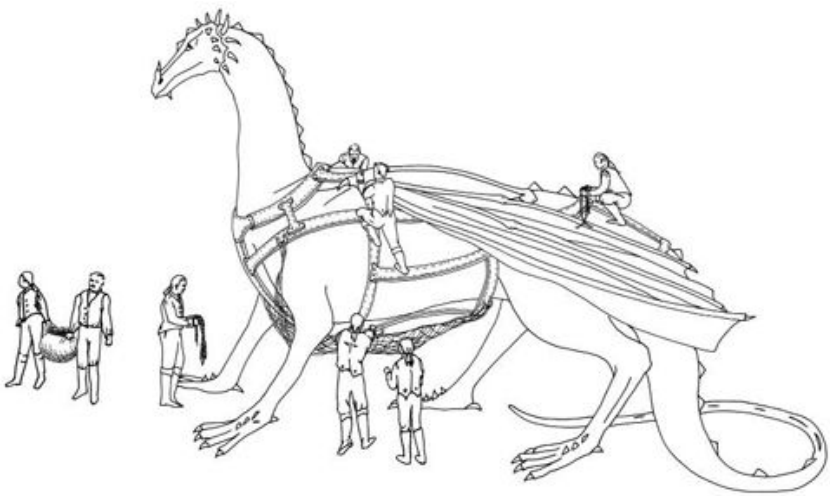
– N-am fost niciodată, dragul meu, decât în India, răspunse Laurence. Dar înțeleg că este minunat. Știi, e cel mai vechi popor din lume, precedă până și Roma. Și, cu siguranță, dragonii lor sunt cei mai grozavi, adăugă el, și îl văzu pe Temeraire umflându-se în pene de satisfacție.

– Păi, poate că am putea face o vizită, după ce se termină războiul și vom fi câștigat. Mi-ar plăcea să întâlnesc alt Celest într-o bună zi, spuse Temeraire. Dar să mă trimită la Napoleon, asta e o absurditate. N-am să las niciodată pe nimeni să mi te ia.

– Nici eu, dragul meu, spuse Laurence, zâmbind, în ciuda tuturor complicațiilor care știa că s-ar putea ivi dacă China ar protesta.

În inima lui, împărtășea simplitatea punctului de vedere al dragonului în privința aceasta și adormi aproape imediat, la adăpostul ritmului domol, profund, al bătăii inimii lui Temeraire, atât de asemănător cu nesfârșitul sunet al mării.

Din blocul de desen al lui Sir Edward Howe

Un Yellow Reaper și echipajul său

La adăpostul din Londra, noiembrie 1805

Pascal's Blue, Longwing, Celestian și Regal Copper

Fragmente alese din "Observații asupra ordinului Draconia în Europa, cu note asupra raselor orientale"

de Sir Edward Howe, membru al Societății Regale

Editura John Murray,
Strada Albemarle, Londra
1796

Notă introductivă a autorului asupra Măsurării Greutății Dragonilor

Scepticismul este reacția cea mai probabilă a majorității cititorilor mei în fața cifrelor care par a descrie, în cele ce urmează, greutatea diferitelor rase de dragoni ca fiind în totală discrepanță cu cea care a fost prezentată până în prezent. Estimarea la zece tone a greutății unui Regal Copper ajuns la deplină maturitate este un lucru general cunoscut și o masă atât de enormă trebuie că stârnește deja imaginația. Ce să creadă atunci cititorul când anunț că aceasta este o imensă subestimare și susțin că greutatea este mai aproape de treizeci de tone, ba chiar ajunge până la cincizeci, în cazul celor mai mari exemplare ale rasei?

Pentru lămurire, trebuie să îndrum cititorul către lucrarea cea mai recentă a dlui Cuvier. În ultimele sale studii anatomice asupra

pungilor de aer care permit zborul dragonilor, dl Cuvier s-a inspirat, la rândul său, din opera dlui Cavendish și a izolării cu succes a acestor gaze neobișnuite, mai ușoare decât compoziția generală a aerului, care umplu sacii, și a propus, în mod corespunzător, un nou sistem de măsură care, prin compensarea greutății înlocuite de pungile de aer, oferă un ordin de comparație mai bun între greutatea dragonilor și cea a altor animale terestre mari, lipsite de aceste organe.

Cei care n-au văzut niciodată un dragon în carne și oase și, în mod special, unul care face parte din rasele cele mai mari, la care această discrepanță va apărea cel mai pronunțat, pot fi sceptici. Cei care au avut ocazia, ca mine, să vadă un Regal Copper alături de cel mai mare dintre elefanții indieni, care au fost evaluați ei înșiși la aproximativ șase tone, mi se vor alătura, nădăjduiesc, în a prefera o schemă de măsură care nu sugerează, în mod ridicol, că unul care-l poate devora pe celălalt aproape dintr-o îmbucătură ar trebui să cântărească mai puțin decât dublu.

Sir Edward Howe, *Decembrie 1795*

Capitolul V

Rase originare din Insulele Britanice – Rase comune – Relația cu rasele continentale – Efectul hranei moderne asupra dimensiunii – Heraldica dragonilor Regal Copper – Rase veninoase și vitriolice

…E bine să ne amintim că Yellow Reaperii, atât de adesea priviți pe nedrept cu acel dispreț generat de familiaritate, sunt de găsit peste tot datorită numeroaselor calități excelente pe care le posedă: îndeobște viguroși și nepretențioși la mâncare, netulburați de nimic în afară de cele mai insuportabile extreme de căldură sau frig, aproape invariabil joviali ca temperament, au contribuit la aproape fiecare linie de descendență din aceste insule. Asemenea dragoni se încadrează perfect în categoria de greutate medie, deși variază mai mult în cadrul rasei lor decât cei mai mulți dragoni, de la o greutate de aproximativ zece tone până la nu mai puțin de șaptesprezece, la

un recent exemplar mare. De obicei, se încadrează între douăsprezece și cincisprezece tone, având în general o lungime de cincizeci de picioare și o deschidere frumos proporționată a aripilor, de optzeci de picioare.

Malachite Reaperii sunt ușor de deosebit de verii lor mai comuni prin coloratură: în timp ce Yellow Reaperii sunt de un galben marmorat, uneori cu dungi albe ca de tigru de-a lungul coastelor și aripilor, Malachite Reaperii sunt de un galben-maroniu mai stins, cu marcaje de un verde palid. În general, se crede că sunt rezultatul unei încrucișări necontrolate din timpul cuceririlor anglo-saxone, dintre Yellow Reaperi și Lindormi Scandinavi. Preferând regiunile mai reci, pot fi găsiți în general în nord-estul Scoției.

Din însemnările de vânătoare și colecțiile de oase știm că rasa Grey Widowmaker a fost cândva aproape la fel de răspândită ca Reaperii, deși acum aceștia sunt greu de găsit. Fiind atât de nărăvași și dedați furtului de vite domestice, au ajuns pe cale de dispariție prin vânătoare, deși unele exemplare pot fi găsite trăind în sălbăticie, chiar și în zilele noastre, în regiunile muntoase izolate, în special în Scoția, iar alți câțiva au fost ademeniți în crescătorii pentru a fi prezervați ca rezervă de bază. Sunt mici și agresivi din fire, arareori depășind opt tone, iar griul marmorat al coloritului lor este ideal pentru a-i ascunde în timpul zborului, ceea ce a inspirat încrucișarea cu mai liniștitul Winchester, pentru a crea rasa Greyling.

Cele mai comune rase franceze, Pêcheur-Couronné și Pêcheur-Rayé, sunt mai apropiate de rasa Widowmaker decât de Reaperi, dacă putem judeca după conformația aripilor și structura sternului, care la ambele rase este proeminent și contopit cu clavicula. Această particularitate anatomică îi face pe amândoi mai folositori pentru a fi crescuți ca rase pentru lupte ușoare și curierat, mai degrabă decât pentru lupte grele.

Încrucișarea cu speciile continentale este, de asemenea, sursa tuturor raselor de talie mare care pot fi găsite în prezent în Britania. Niciuna dintre ele nu poate fi considerată propriu-zis originară de pe țărmurile noastre. Mai probabil, acest lucru se datorează climei: dragonii mai grei preferă în mare măsură mediile calde, unde pungile lor de aer pot contracara mai ușor greutatea lor uriașă. S-a sugerat că Insulele Britanice nu pot susține turme destul de vaste ca

să hrănească rasele cele mai mari; erorile acestui lanț de raționamente pot fi demonstrate prin analiza variațiilor extrem de largi în dieta care poate fi acceptată de dragoni, în ceea ce privește cantitatea.

Este bine cunoscut faptul că, în sălbăticie, dragonii mănâncă foarte rar, chiar o dată la două săptămâni, mai cu seamă în timpul verii, când preferă să doarmă mult și când prada lor naturală este mai grasă. Așadar, nu ne va surprinde să aflăm că dragonii din sălbăticie nu se apropie de dimensiunile la care pot ajunge verii lor domesticiți, hrăniți zilnic și în cantități mai mari, în special în primii ani, atât de critici pentru creștere.

Ca exemplu, e suficient să ne gândim la regiunile sterpe de deșert ale Almeriei din sud-estul Spaniei, puțin populate de capre, care sunt terenurile de obârșie ale fiorosului Cauchador Real, unul dintre strămoșii Regal Copperului nostru. Domesticite, exemplarele acestei rase ajung la o greutate de luptă de aproximativ douăzeci și cinci de tone, dar în sălbăticie arareori pot atinge mai mult de zece–douăsprezece tone.

Regal Copperul depășește în dimensiuni toate celelalte rase crescute în prezent, ajungând la maturitate la cincizeci de tone în greutate și o sută douăzeci de picioare lungime. Are un colorit impresionant, de la nuanțe de roșu până la galben, cu variații mari între indivizi. Masculul speciei este, în general, mai mic decât femela și, la maturitate, acestuia îi cresc coarne în zona frontală. Ambele sexe au o coloană pronunțat spinoasă de-a lungul spatelui, ceea ce îi face ținte deosebit de riscante pentru operațiunile de abordaj.

Animalele mari sunt, fără doar și poate, cea mai însemnată victorie a crescătoriilor britanice, rezultatul a circa zece generații de muncă și încrucișare atentă, și reprezentative pentru nebănuitele beneficii care pot fi obținute prin împerecheri poate nu de o valoare evidentă. Roger Bacon a fost cel care a propus prima oară ideea de a împerechea femele din speciile mai mici de Bright Copper cu marele reproducător Conquistador, adus în Anglia ca parte a zestrei lui Eleanor de Castilia. Deși propunerile lui s-au bazat pe eronata supoziție a vremii, care considera culoarea un indiciu al unei influențe esențiale, iar culoarea portocalie a celor două rase, un semn de congruență inerentă, încrucișarea a fost rodnică, ducând la

un vlăstar chiar mai mare decât uriașul său tată și mai capabil să susțină zborul pe distanțe mari.

Domnul Josiah Colquhoun din Glasgow a sugerat că dimensiunea disproporționată a pungilor de aer ale Bright Copperilor față de schelet merită, pe bună dreptate, să fie creditată pentru acest succes și este sigur că Regal Copperii dețin această trăsătură a strămoșilor lor femele. Studiile anatomice ale dlui Cuvier sugerează că, într-adevăr, trupurile masive ale Regal Copperilor ar strivi însăși suflarea din plămânii dragonilor, dacă nu ar fi susținute de nimic în afară de sistemele lor osoase surprinzător de delicate…

În timp ce în Insulele Britanice nu poate fi găsită nicio specie pirogenă, în ciuda numeroaselor încercări ale crescătorilor de a le induce această trăsătură extrem de valoroasă, atât de distrugătoare pentru navigația noastră în înfățișarea francezului Flamme-de-Gloire și a spaniolului Flecha-del-Fuego, rasa autohtonă Sharpspitter este remarcabilă pentru producerea unui venin pentru a-și imobiliza prada. Deși Sharpspitterul însuși este prea mic și zboară prea jos pentru a fi de mare valoare ca animal de luptă, încrucișarea cu Honneur-d'Or-ul francez, pentru mărime, și cu rusul Ironwing, o altă specie veninoasă, a condus la mulți hibrizi valoroși: zburători mai buni, de talie medie, cu mai mult venin puternic.

Încrucișarea între aceștia, cu contribuții frecvente din partea raselor de origine, a culminat cu eclozarea cu succes, în timpul domniei lui Henric al VII-lea, a primului dragon care poate fi numit pe bună dreptate Longwing. La această rasă, veninul a devenit atât de tare încât poate fi numit mai corect acid, și are o putere care ar putea fi îndreptată nu numai împotriva altor animale, ci și a țintelor de la sol. Singurele alte rase cu adevărat vitriolice cunoscute nouă în prezent sunt Copacati, o rasă incașă, și Ka-Riu din Japonia.

Dragonii Longwing sunt, din nefericire, imediat identificabili pe câmpul de bătălie și imposibil de deghizat, din pricina proporțiilor neobișnuite de la care li se trage numele; deși arareori depășesc șaizeci de picioare în lungime, deschideri ale aripilor de o sută douăzeci de picioare nu sunt neobișnuite printre ei, iar coloritul aripilor este impresionant, variind de la albastru la portocaliu, cu dungi vii, negre și albe, la margini. Posedă aceiași ochi galbeni-portocalii ca predecesorii lor Sharpspitter, care sunt excepțional de

ageri. Deși rasa a fost la început considerată nărăvașă și s-a luat serios în calcul distrugerea lor, ca fiind prea periculoși ca să fie lăsați neîmblânziți, în timpul domniei Elisabetei I au fost dezvoltate noi metode de îmblânzire, care au asigurat domesticirea generală a rasei, și acești dragoni au jucat un rol esențial în distrugerea Armadei.

Capitolul XVII

Comparație a raselor Orientale și Apusene – Vechimea raselor Orientale – Rase cunoscute născute în Imperiile Chinei și Japoniei – Caracteristici distinctive ale Imperialului – O însemnare asupra Celestului

…secretele programului de creștere a Imperialului sunt privite cu cea mai mare invidie, întrucât aceste adevărate tezaure naționale sunt transmise strict pe cale orală în rândul unei bresle de încredere și prin documente codificate prin cifruri păzite cu strășnicie.

De aceea, despre aceste rase de dragoni se cunosc foarte puține în Occident și, la drept vorbind, oriunde în afara perimetrului capitalei imperiale.

Succintele observații ale călătorilor au oferit doar o mână de detalii incomplete. Știm că Imperialul și Celestul se disting prin numărul de gheare, care sunt cinci, spre deosebire de oricare altă rasă de dragoni, cu patru degete. În mod similar, aripile lor au șase vertebre în loc de cele cinci întâlnite de obicei la rasele europene. În Orient, aceste rase sunt considerate în popor ca fiind superioare ca inteligență, deținând la maturitate acea remarcabilă ușurință a memorării și acea aptitudine lingvistică pe care dragonii o pierd de obicei repede în viață.

Pentru veridicitatea acestei afirmații, nu avem decât un martor recent, însă unul demn de toată încrederea: domnul conte de la Pérouse a întâlnit un dragon Imperial la Curtea Coreei, căreia, prin relațiile apropiate cu Curtea Chinei, i s-a oferit adesea privilegiul

unui ou Imperial. Primului francez din istoria recentă care slujit la această Curte i s-a solicitat să dea lecții în limba sa maternă și, conform relatărilor sale, dragonul, deși aflat la deplină maturitate, a ajuns până la plecarea sa, câteva luni mai târziu, să poată susține o conversație, o realizare greu de egalat chiar și de un lingvist înzestrat.

Faptul că dragonul Celest este strâns înrudit cu Imperialul poate fi constatat din cele câteva ilustrații ale acestei rase pe care noi, cei din Occident, am reușit să le obținem, dar foarte puține alte lucruri sunt cunoscute despre ei. Vântul divin, cea mai misterioasă dintre aptitudinile dragonilor, ne este cunoscut doar prin heraldică, de unde am putea crede că Cerești sunt în stare să provoace furtuni sau cutremure, capabile să facă una cu pământul un oraș. Evident, efectele au fost mult exagerate, dar există un considerabil respect concret pentru această aptitudine în rândul popoarelor orientale, ceea ce ne avertizează împotriva oricărei respingeri pripite a acestui dar ca fiind pură fantezie…

Mulțumiri

În primul și în primul rând, datorez mulțumiri grupului de cititori beta care au urmărit *Dragonul Maiestății Sale* până la finalizare, de la primul până la ultimul capitol, și care mi-au oferit nu doar un public entuziast pentru care să scriu, ci și o cantitate enormă de sfaturi excelente: Holly Benton, Dana Dupont, Doris Egan, Diana Fox, Laura Kanis, Shelley Mitchell, L. Salom, Micole Sudberg și Rebecca Tushnet; și Francescăi Coppa, care m-a îndemnat să scriu cartea de la bun început. De asemenea, îi mulțumesc Sarei Rosenbaum și tuturor celorlalți de pe livejournal care au contribuit cu sugestii pentru titlu.

Am fost norocoasă să am parte de ajutorul unui agent minunat, Cynthia Manson, care îmi este și prietenă, și de sfatul nu unuia, ci a doi editori grozavi, Betsy Mitchell de la Del Rey și Jane Johnson de la Harper Collins Marea Britanie. Mulți alți prieteni și cititori mi-au oferit încurajări și sfaturi pe parcurs și m-au ajutat în toate privințele, de la propuneri de titlu până la găsirea cuvintelor nepotrivite cu perioada. Mi-aș dori să-i pot enumera pe toți, dar mă voi împăca spunând un *mulțumesc* general, din inimă. Mi-ar plăcea, de asemenea, să mulțumesc numeroșilor oameni care au ieșit pe teren pentru a mă ajuta în munca de cercetare: Susan Palmen de la Muzeul Soane din Londra, Fiona Murray și grupul de voluntari de la Casa Georgiană din Edinburgh și Helen Roche de la Hotelul Merrion din Dublin.

Mamei, tatălui meu și Soniei, multă dragoste și recunoștință și, în

cele din urmă și cel mai important: această carte este dedicată soțului meu, Charles, care mi-a dăruit atât de multe încât nici măcar nu pot începe să le pomenesc pe toate, primul și cel mai de preț dar fiind acela al bucuriei.

Note

1 - „Mă predau“, în limba franceză în original (n. tr.).

2 - „Vă rog să mă scuzați dacă v-am deranjat“, în limba franceză în original (n. tr.).

3 - „O, nu, nici pomeneală“, în limba franceză în original (n. tr.).

4 - „Permiteți-mi să vi-l prezint pe Choiseul, căpitanul meu“, în limba franceză în original (n. tr.).

5 - „Iar acestea este Laurence, căpitanul meu“, în limba franceză în original (n. tr.).